Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

ROUTLEDGE

Energies and Patterns in Psychological Type

The reservoir of consciousness

JOHN BEEBE

PSİKOLOJİK TİP ENERJİLER VE DESENLER

Bu kitap John Beebe'nin bilincin analitik psikolojisi üzerine etkili çalışmasını özetlemektedir. CG Jung'un psikolojik tipler teorisine ve Marie-Louise von Franz ile Isabel Briggs Myers'ın daha sonraki açıklamalarına dayanarak Beebe, Jung'un adlandırdığı sekiz bilinç türü ile duygularımıza, fantezilerimize enerji ve amaç veren arketip kompleksleri arasındaki bağı gösterir. ve hayaller. Bu koleksiyon için Beebe, daha önce yayınlanmış en etkili ve önemli makalelerini gözden geçirip güncelledi ve yepyeni bir bölümde şaşırtıcı bir tür ve kültür teorisini tanıttı.

Beebe'nin modeli okuyucuların psikolojik türler hakkında zaten bildiklerini alıp derinlik psikolojisine uygulamalarını sağlar. Bu kitabın on beş bölümünde yer alan bilgiler özellikle Jung psikoterapistleri, Jung sonrası akademisyenler ve akademisyenler, psikolojik tip uygulayıcıları ve tip meraklıları için değerli olacaktır.

John Beebe San Francisco'da özel muayenehanede çalışan bir Jung analistidir. San Francisco CG Jung Enstitüsü'nün eski başkanı, üretken bir yazar ve editördür ve tüm dünyada analitik psikoloji üzerine konuşmalar yapmıştır.

ENERJİLER VE DESENLER PSİKOLOJİK TİP

Bilinç deposu

John Beebe

Routledge
Taylor & Francis Group
LONDON AND NEW YORK

İlk kez 2017'de yayınlandı

Routledge tarafından
2 Park Meydanı, Milton Parkı, Abingdon, Oxon OX14 4RN

ve Routledge tarafından
711 Üçüncü Cadde, New York, NY 10017

Routledge, bir bilgi şirketi olan Taylor & Francis Group'un bir markasıdır.

© 2017 John Beebe

John Beebe'nin bu eserin yazarı olarak belirtilme hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası'nın 77 ve 78. bölümleri uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazılı izin alınmadan, fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik, mekanik veya şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek başka yollarla veya herhangi bir bilgi depolama veya alma sisteminde yeniden basılamaz, çoğaltılamaz veya kullanılamaz. yayıncılardan.

Ticari marka bildirimi: Ürün veya şirket adları ticari marka veya tescilli ticari marka olabilir ve ihlal amacı olmaksızın yalnızca tanımlama ve açıklama amacıyla kullanılır.

Britanya Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama
Bu kitabın katalog kaydı Britanya Kütüphanesi'nde mevcuttur.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama
İsimler: Beebe, John, yazar.
Başlık: Psikolojik tipteki enerjiler ve kalıplar: bilincin rezervuarı / John Beebe.
Açıklama: Abingdon, Oxon; NewY ork, NY : Routledge, 2016. | İndeks içerir.
Tanımlayıcılar: LCCN 2015050382| ISBN 9781138918610 (ciltli) | ISBN 9781138922280 (pbk.) | ISBN 9781315685946 (e-kitap)
Konular: LCSH: Tipoloji (Psikoloji) | Bilinç. | Psikanaliz.
Sınıflandırma: LCC BF698.3 .B435 2016 | DDC 155.2/644—dc23
LC kaydı şu adreste mevcuttur:http://lccn.loc.gov/2015050382

ISBN: 978-1-138-91861-0 (hbk)
ISBN: 978-1-138-92228-0 (pbk)
ISBN: 978-1-315-68594-6 (ebk)

Bembo'da dizgi
Swales & Willis Ltd, Exeter, Devon, Birleşik Krallık

Adam Frey için

İÇİNDEKİLER

Çizimlerin listesi
Önsöz
Teşekkür
İzinler
CG Jung'un toplu eserleri

BÖLÜM I
Teorik katkılar

1 Paketten çıkarılan sekiz işlev tutumu

2 Bir kez daha duyguyla

3 Bilinci psikolojik teori aracılığıyla anlamak türleri

4 Eril adaptasyonun arketipsel yönleri

5 *Oz Büyücüsü*: Amerikan siyasetinde bir gelişme vizyonu ruh

6 Kültürel kültürün oluşumunda bireysel tipolojilerin kapsamı tutumlar

BÖLÜM II
Tip ve MBTI

7 Sekiz işlevli modelin geliştirilmesi

8 Tip ve arketip: omurga ve gölgesi

9 Tip ve arketip: kollar ve gölgeleri

BÖLÜM III
Türün tarihi

10 Psikolojik tipler: tarihsel bir bakış

11 The *Kırmızı Kitap* bir vicdan işi olarak

12 Freud ve Jung'da psikolojik tipler

BÖLÜM IV
Tür uygulamaları

13 Psikolojik tipin tanınmasındaki zorluklar

14 Diyalogdaki benliğin arketipsel bir modeli

15 Amerikan gölgesini tanımlamak: gölge üzerine tipolojik yansımalar

1992 Los Angeles isyanları

Ad dizini

Konu dizini

ÇİZİMLER

Rakamlar

3.1 Jung'un bir bireydeki bilinç türlerine ilişkin hiyerarşisi

3.2 Çoğunlukla bilinçli yönelimim

3.3 Arketipsel komplekslere yönelimim

3.4 16 MBTI'ye karşılık gelen bilinç konfigürasyonları türleri

3.5 Gölgemin yönü

3.6 Arketip kompleksleriyle gölgemin yönelimi

3.7 Arketipler ve şekillendirdikleri kişilik alanları

3.8 Sekiz işlevi taşıyan arketipsel kompleksler

5.1 Dorothy ile Korkuluk arasındaki ilişki

5.2 Dorothy ile Korkuluk arasındaki siyasi ilişki (1)

5.3 Dorothy ile Korkuluk arasındaki siyasi ilişki (2)

5.4 Yardımcı karakter ekseni

5.5 Hikayeden kaynaklanan bilinç modeli

5.6 Bilinçler ve politik tanımları

5.7 Dorothy ve Korkuluk'un düşmanlarıyla ilişkisi

5.8 Yardımcı bilinçlerin etkileşimi

5.9 Dorothy'nin siyasi gelişimindeki istasyonlar

5.10 Bilincin sekiz işlevini taşıyan arketipsel kompleksler görüldüğü gibi *Oz Büyücüsü*

7.1 Bilincin sekiz işlevini taşıyan arketipsel kompleksler

7.2 Bilincin sekiz işleviyle ilişkili arketipler
(Örnek olarak ENFJ'yi kullanarak)
8.1 İlk dört işlev tutumuyla ilişkili arketipler (kullanılarak
Örnek olarak ENTP)
8.2 Kişiliğin 'omurgası' ve gölgesi (içe dönük bir duygu için)
Adam)
9.1 İlk dört işlevle ilişkili arketipler (ENTP'yi şu şekilde kullanır:
bir örnek)
9.2 ENTP'nin kolları ve gölgeleri
10.1 Arketip/tip kompleksleri (örnek olarak ESTJ kullanılarak)
14.1 Jung'un dört tür bilişsel işleyişi
14.2 Tipolojik karşıtlıkların eksenleri
14.3 Sekiz tipolojik işlev için sekiz arketipsel konum

Tablolar

7.1 Arketipsel rollerin ve türlerinin eşleşmesini gösteren MBTI türleri
farkındalık
8.1 Üstün ve alt işlev türleri ve bunların gölgeleri
9.1 Yardımcı ve üçüncül fonksiyon türleri ve gölgeleri

ÖNSÖZ

Psikolojik düşünceye sahip analist, terapist veya danışman çok geçmeden ilginç bir paradoksu keşfeder: Her ne kadar insanların bilinçdışı alışkanlıkları kolaylıkla görülebilse de, diğerlerinin bilinçleri garip bir şekilde opak kalır. Meslektaşım Donald Kalsched'in gözlemlediği gibi *Travmanın İç Dünyası*, "Çabalarımızı baltalamaya kararlı görünen aynı güçler... yeni yaşamın, daha tam entegrasyonun ve gerçek aydınlanmanın türediği rezervuarın ta kendisidir" (s. 62). Psişenin kendi iyileşmesinin tohumlarını içerdiğine inanmak özü itibarıyla Jungçudur.

Bu kitap, Freud ve Jung'un tartıştığı karmaşık teori de dahil olmak üzere analitik, arketipsel ve kendilik psikolojisinin birçok yönünü bir araya getiriyor; James Hillman'ın Jung'un sonraki çalışmalarından geliştirdiği arketipsel psikoloji; Kohut'un sürekli olarak başkalarının empatisinden, dürüstlüğünden ve kişisel mücadelelerinden etkilenen 'küçük' benliğine odaklanan derinlik psikolojisi imajı; Michael Fordham tarafından incelenen benliğin savunmaları; ve Neumann ve Edinger tarafından kavramsallaştırılan Jungcu ego-Benlik ekseni. Ancak bu öğretmenlerin gerçekte hangi kişisel deneyimlerden bahsettiğini kendi adıma cevaplamak için en çok yararlandığım şey, Jung'un 1921'de olgunluğa getirdiği tip teorisidir.

Burada yeni olan, tipolojimizin benliği ve onun savunmalarını kişisel bir şekilde hem yaratması hem de keşfetmemize yardım etme derecesidir. Dolayısıyla psişedeki kişinin anlaşılmasına bir katkıdır. Bu kişi, insanın bireyselleşmesini yönlendiren kişilerarası Benlik de dahil olmak üzere arketipler tarafından var olmaya teşvik edilir; ancak kişiler olarak deneyimlediğimiz 'küçük' benliğin, arketiplerin gözetiminde yuvalanmış, ancak kendilerini bağımsız olarak ortaya koyma ve bütünleştirme yeteneğine sahip kendi bilinç biçimleri vardır. Bunu, bu kitaptaki arketipler hakkında yazdıklarımı okuyanların sekiz işlevli, sekiz arketip modelini kaçınılmaz katılığın değişmez bir imgesi olarak algılamaması için söylüyorum. Aksine, zaman içinde, tipolojimize uyum sağlamamızın bize sergileme yeteneği kazandırdığı Benliği kişisel bir şekilde ifade etme esnekliğini veren, psişenin birçok dinamik parçasıdır. Okuyucu

bu nedenle kitaba bu gelişimsel bakış açısını akılda tutarak yaklaşmanız tavsiye edildi. Bu sayfalarda tam elli yıldır Jung tipi tipoloji üzerine düşünmeyi kutladığım şu ana kadar apaçık olması gereken bir şeyi kabul etmek yanlış olmayabilir: konuya dair kendi bakış açım gelişmeye devam ediyor.

John Beebe
San Francisco, Ekim 2015

TEŞEKKÜRLER

Bu kitapta sunulan fikirlerin çoğu ilk olarak benim öğretimimde ve konferanslarımda ifadesini buldu. Beni sunum yapmaya davet ederek öğrenme fırsatı veren herkese minnettarım. Tip hakkında eğitim vermek için özellikle ufuk açıcı fırsatlar şunlardan geldi: San Francisco'daki CG Jung Enstitüsü, özellikle Barbara McClintock ve Steve Zemmelman aracılığıyla; Ghost Ranch Konferanslarının organizatörleri Murray Stein ve Nathan Schwartz-Salant; Bruno Klopfer Atölyesi için Lore Zeller; Seattle Jungians adına Marla Herbig ve David Hufford; Chicago'daki CG Jung Enstitüsü; Uluslararası Psikolojik Tip Derneği ve onun Sacramento ve San Francisco Körfez Bölgesi'ndeki (özellikle Richard Hendrickson aracılığıyla) ve Vermont'taki (Suzanne ve Nord Brue aracılığıyla) bölümleri; Type Resources'tan Bob McAlpine; Shen Heyong ve Shen Gaolan, Makao ve Guangzhou'da; ve New York'taki Jung Psikanaliz Derneği'nden Beverley Zabriskie.

Yazı alanındaki ilk öğretmenlerime, Jung analistleri Jo ve Jane Wheelwright'a, John Perry'ye, Elizabeth Osterman'a, Joseph Henderson'a, Donald Sandner'a, Wayne Detloff'a ve Mel Kettner'e ve analitikle ilişkili olarak yazı yazımı çalışmamı teşvik eden arkadaşlarıma teşekkür etmek isterim. Aralarında Thomas Kirsch, Jess Groesbeck, David Rosen, Andrew Samuels, Hester Solomon ve Martin Stone'un da bulunduğu psikoloji. Murray Stein, çok uzun bir süre boyunca filizlenmesi boyunca bu kitabın ruhunu canlı tuttu; Jan Stein ve Lynda Schmidt bu psikolojinin bazı kısımlarını keşfetmemde bana yardımcı oldular. Sonu Shamdasani, Ernst Falzeder, Meredith Sabini, Angelo Spoto, Katharine Myers, John Giannini, Dick Thompson, Vicky Jo Varner ve Susan Nash'e destekleri için minnettarım. Ayrıca Stanford, Sonoma State University, Pacifica Graduate Institute, Saybrook University, Fudan University, South China Normal University ve City University of Macau dahil olmak üzere bana tip hakkında ders verme fırsatı veren üniversitelere de minnettarım.

Sekiz işlevli, sekiz arketip tipi modelimin yayılmasına yardım etmede en aktif olan kişilere özel bir borçluyum: Anne

Şarkıcı Harris, Linda Berens, Dario Nardi, Leona Haas, Mark Hunziker, Margaret ve Gary Hartzler, Carol Shumate, Zhou Dangwei, Hanne Urhøj, Ann Casement, Shanping Wang ve (bir kez daha) Bob McAlpine.

Aşağıdaki bölümlerden çok azı, beni kitaplarına ve dergilerine katkıda bulunmaya davet eden editörlerin teşviki, sabrı ve yardımı olmasaydı bugünkü haline gelebilirdi: Murray Stein, Renos Papadopoulos, Thomas Singer, Linda Carter ve Joe Cambray, Christopher Hauke, Luke Hockley, Leslie Gardner, Chris Blazina ve David S. Shen-Miller, Hubert Hermans, Ernest Rossi, Dyane Sherwood, Katherine Olivetti, Kathryn Madden ve özellikle Gillian Clack.

Bu cildin düzenlemesini düzenlediği için Routledge'dan Susannah Frearson'a minnettarım. Her şeyden önce, bu kitabın hayalini gerçekleştirmeme yardım eden ve istikrarlı eli neredeyse her bölümde hissedilen Adam Frey'e teşekkür ederim.

İZİNLER

Bölüm 1 , “Sekiz işlev-tutumun paketi açıldı” ilk olarak şurada yayımlandı:*TipYüz*25(4), 10–12, 2014. İngiliz Psikolojik Tip Derneği'nin izniyle burada yeniden yayımlanmıştır.

Bölüm 2 , "Bir kez daha duyguyla" ilk olarak şurada yayınlandı:*Jung Dergisi: Kültür ve Ruh*3(4), 28–39, 2009. Burada, San Francisco CG Jung Enstitüsü'nün izniyle revizyonlarla yeniden yayımlanmıştır (http://www.sfjung.org).

Bölüm 3 , “Psikolojik türler teorisi aracılığıyla bilinci anlamak” ilk olarak şu dergide yayınlandı:*Analitik psikoloji: Jung analizinde çağdaş perspektifler*, Joseph Cambray ve Linda Carter tarafından düzenlenmiştir, s. 83–115, Brunner-Routledge, 2004. Burada Taylor ve Francis'in izniyle revizyonlarla yeniden yayınlanmıştır.

Bölüm 4 , “Erkek adaptasyonunun arketipsel yönleri” ilk olarak şu dergide yayımlandı:*Uluslararası bir erkek psikolojisi: Teorik gelişmeler, vaka çalışmaları ve klinik yenilikler,*Düzenleyen: Chris Blazina ve David S. Shen-Miller, s. 289–314, Routledge, 2011. Burada Taylor ve Francis'in izniyle revizyonlarla yeniden yayımlanmıştır.

Bölüm 5 , “*Oz Büyücüsü*: Amerikan siyasi ruhunda bir gelişme vizyonu” daha önce yayınlanmıştı.*Jung ve Film II: Dönüş*, Christopher Hauke ve Luke Hockley tarafından düzenlenmiştir, s. 302–327, Routledge, 2011. Burada Taylor ve Francis'in izniyle revizyonlarla yeniden yayınlanmıştır.

Bölüm 7 , “Sekiz işlevli modeli geliştirmek” ilk olarak Uluslararası Psikolojik Tip Derneği'nde yayınlandı.*Bülten*Kış, 2005, s. 34–39. Uluslararası Psikolojik Tip Derneği'nin izniyle revizyonlarla burada yayınlanmıştır.

Bölüm 8 , "Tür ve arketip - Bölüm I: Omurga ve gölgesi" ilk olarak şu adreste yayınlandı: *TipYüz*18(2), 7–11, Yaz 2007. İngiliz Psikolojik Tip Derneği'nin izniyle burada yeniden yayımlanmıştır.

Bölüm 9 , "Tür ve arketip - Bölüm II: Silahlar ve gölgeleri" ilk olarak şu adreste yayınlandı: *TipYüz*18(3), 22–27, Sonbahar 2007. İngiliz Psikolojik Tip Derneği'nin izniyle burada yeniden yayımlanmıştır.

Bölüm 10 , "Psikolojik tipler: Tarihsel bir bakış", ilk olarak şu adreste yayınlandı: *Jung psikolojisinin el kitabı: Teori, pratik ve uygulamalar*, Düzenleyen: Renos Papadopoulos, s. 130–152, Routledge, 2006. Burada Taylor ve Francis'in izniyle revizyonlarla yeniden yayımlanmıştır.

Bölüm 11 , "*Kırmızı Kitap* bir vicdan eseri olarak" ilk olarak *Çeyrek daire* XXXX(2), 40–58, Yaz 2010. İzniyle revizyonlarla burada yeniden yayımlanmıştır. *Çeyrek daire*: CG Jung Analitik Psikoloji Vakfı.

Bölüm 12 , "Freud ve Jung'da Psikolojik Tipler" ilk olarak şu dergide yayımlandı: *Jung Dergisi: Kültür ve Ruh* 6(3), 58–71, 2012. Burada, San Francisco CG Jung Enstitüsü'nün izniyle revizyonlarla yeniden yayımlanmıştır (http://www.sfjung.org).

Sigmund Freud'un materyalinin kullanımı *Rüyaların yorumlanması* Joyce Crick tarafından çevrilen ve orijinal olarak 1999'da Oxford University Press tarafından yayınlanan eser, Oxford University Press'in izniyle buraya dahil edilmiştir.

Bölüm 13 , "Psikolojik tipin tanınmasındaki zorluklar" ilk olarak şurada yayınlandı: *Jung psikanalizi: CG Jung'un ruhuyla çalışmak*, Murray Stein tarafından düzenlenmiştir, s. 71–80, Open Court, 2010. Creative Compliance c/o Cricket Media'nın izniyle burada revizyonlarla yeniden yayınlanmıştır.

Bölüm 14 , "Diyalogdaki Benliğin arketipik modeli" ilk olarak şurada yayınlandı: *Teori ve Psikoloji* 12(2), 267–280, 2002. Sage Publications'ın izniyle burada revizyonlarla yeniden yayımlanmıştır.

Bölüm 15 , "Amerikan gölgesini tanımlamak: 1992 Los Angeles isyanlarına ilişkin tipolojik yansımalar", ilk olarak 1992'de yayımlandı. *Psikolojik Perspektifler* 27(1), 135–139, 1992. Burada Taylor ve Francis'in izniyle revizyonlarla yeniden yayımlanmıştır.

CG Jung'un Psikolojik tiplerinden materyal kullanımı (*Derleme,* cilt 6), H. Read, M. Fordham ve G. Adler, yönetici editör W. McGuire tarafından düzenlenmiştir, RFC Hull & HG Baynes tarafından çevrilmiştir, ilk olarak 1971'de Princeton University Press ve Routledge tarafından yayınlanmıştır, Princeton'ın izniyle buraya dahil edilmiştir. University Press ve Taylor ve Francis.

CG JUNG'UN TOPLU ESERLERİ

Bu kitapta aşağıdaki ciltlere atıfta bulunulmaktadır. *CG Jung'un Toplu Eserleri* kısaltılmış formu kullanarak *Cw* ardından cilt numarası. The *Derleme* H. Read, M. Fordham ve G. Adler tarafından düzenlenmiştir. Dizinin Genel Yayın Yönetmeni W. McGuire'dır. RFC Hull, aksi belirtilmediği sürece alıntı yapılan tüm materyallerin tercümanıdır. Başvurulan ciltler aksi belirtilmedikçe Princeton, NJ'de bulunan Princeton University Press tarafından yayınlanmıştır.

Jung, CG (1973). Deneysel araştırmalar (*Derleme*, cilt. 2) L. Stein ve D. Riviere (Çev.).

Jung, CG (1960). Akıl hastalığının psikogenezi (*Derleme*, cilt 3).

Jung, CG (1967). Dönüşümün sembolleri, 2. ed. (*Derleme*, cilt 5).

Jung, CG (1971). Psikolojik tipler (*Derleme*, cilt. 6).

Jung, CG (1960). Ruhun yapısı ve dinamikleri (*Toplanan çalışır*, cilt. 8). New York: Pantheon Kitapları.

Jung, CG (1959). Arketipler ve kolektif bilinçdışı (*Derleme*, cilt. 9, i). New York: Pantheon Kitapları.

Jung, CG (1968). Aion: Benliğin fenomenolojisine yönelik araştırmalar, 2. baskı. (*Derleme*, cilt. 9, ii).

Jung, CG (1969). Psikoloji ve din: Batı ve doğu, 2. baskı. (*Derleme*, cilt. 11).

Jung, CG (1967). Simya çalışmaları (*Derleme*, cilt. 13).

Jung, CG (1963). Mysterium coniunctionis: Ayrılığa ilişkin bir araştırma ve simyada psişik zıtlıkların sentezi (*Derleme*, cilt. 14). New York: Pantheon Kitapları.

Jung, CG (1966). Psikoterapi uygulaması, 2. baskı. (*Toplanan çalışır*, cilt. 16). New York: Pantheon Kitapları.

Jung, CG (1980). Sembolik yaşam: Çeşitli yazılar (*Toplanan çalışır*, cilt. 18).

Jung, CG (1983). Zofingia dersleri (*Derleme*, tamamlayıcı cilt A). J. van Heurck (Çev.).

BÖLÜM I

Teorik katkılar

1

SEKİZ İŞLEV-TUTUMU PAKETİNDEN ÇIKARILDI

İnsanların MBTI®'deki puanlarını kendilerine uygulamalarına yardımcı olmak ve Jung tipi teorinin daha derin dönüştürücü faydalarından yararlanmak için, Jung'un başlangıçta tanımladığı farklı bilinç türlerini tanıyabilmemiz gerekir. Pratik olarak bu, birinin etkileşimli veya içebakışsal kişilik tarzında içe dönük duyguyu (Fi), içe dönük düşünmeyi (Ti), içe dönük sezgiyi (Ni), içe dönük hissi (Si), dışa dönük duyguyu (Fe), dışa dönük düşünceyi tanımaya hazırlıklı olmamız gerektiği anlamına gelir. (Te), dışa dönük sezgi (Ne) veya dışa dönük duyum (Se), kişinin bizim varlığımızda ortaya koyduğu şeye dayanır. Ayrıca, gösterilen işlev-tutumun, onu bize gösteren kişi için gerçekte ne kadar işe yaradığını da değerlendirebilmemiz gerekir.

Bir yönetici koçunun bir müşteriye potansiyel olarak getirebileceği yeni gün ışığını düşünün: "Tercih ettiğiniz içedönük sezgiyi ve dışadönük düşünceyi kullanarak bu sorunu çözmek için elinizden gelen her şeyi yapmışsınız gibi görünüyor. Ayrıca duruma ilişkin bazı içe dönük duygu değerlendirmelerini ifade ettiğinizi de duydum. Diğer bilinç türlerinden bazılarının bu çıkmaza nasıl yaklaşabileceğini görmek için yedekleri çağırmayı düşündünüz mü?" Daha sonra, eğer koç danışana diğer fonksiyonların neye benzediğini açıklayamasaydı, bu müdahalenin ne kadar boşuna olacağını düşünün.

Tip anlayışının, insanları neyin sınırladığını ve onların gelişmesine neyin yardımcı olduğunu ortaya çıkarmak için çok önemli olduğuna inanan bir klinisyen olarak kendi deneyimim, ister danışan ister tip uygulayıcısı olsun, çok azımızın sekiz işlev-tutumu gerçekten tanıyabileceğidir. Hepimizin bu zorluğun üstesinden gelmesine yardımcı olmak için, burada bu görevi yerine getirmek üzere geliştirdiğim bazı yönergeleri sunacağım.

müşterilerle çalışırken farklı işlev tutumlarını tanımak ve tanımlamak biraz daha kolay.

Buna doğru attığım ilk adım yaklaşık beş yıl önce, tipler üzerine bazı çalışmalarımı okumuş başarılı bir romancı olan kişisel arkadaşım Diane Johnson'ın, günlük dilde bu kelimeye karşılık gelen kelimeleri bulmamın gerçekten yardımcı olacağını söylemesiyle atıldı. Jung'un bilimsel geçmişi nedeniyle psikolojik terimlerle belirtmesi gerektiğini hissettiği farklı süreçler. Onun tanımladığı sekiz işlev-tutum*Psikolojik Tipler* (1921/1971, ¶¶556–671) ona göre 'psikolojik tipler'di. Bu terim onun için oldukça özel bir anlam taşıyordu: Psikolojik bir bireyin bilinçli psikolojisini oluşturabilen sekiz farkındalık türü. Bunlar, hâlâ bilinçdışında olsalar bile, ilk kez bilinç haline gelebilecekleri psişeyle bütünleşmeyi zorlayan zihinsel süreçlerdir. İradeyi harekete geçirme ve zaman içinde gelişme motivasyonunu taşırlar; irade ve zaman, bilince bağlanabilecek ek faktörlerdir.

Romancının meydan okumasıyla çalışarak, sekiz işlevsel tutumun özüne ulaşabileceğini düşündüğüm sekiz anahtar kelimeden oluşan bir set buldum. O zamandan beri bunlar üzerinde çalışıyorum; türler hakkındaki en son düşüncelerimi paylaşmak üzere davet edildiğim çeşitli konferanslarda bunları test edip geliştiriyorum. Ancak son zamanlarda ortaya çıkanlardan onu yayına hazırlayacak kadar tatmin oldum. Dolayısıyla burada, işleyişini özetlemeye çalıştığım her bir zihinsel sürecin yanında, bu sürecin başarmaya çalıştığı şeyin tam kalbinde yer aldığına inandığım kelimeyi günlük dilde sunacağım.

Fi.	İçe dönük duygu	değerlendirme
Ti.	İçe dönük düşünme	tanımlayan
Ni.	İçe dönük sezgi	bilmek
Si.	İçe dönük his	doğrulama
Fe.	Dışa dönük duygu	onaylayıcı
Te.	Dışa dönük düşünme	planlama
Hayır.	Dışa dönük sezgi	tasavvur etmek

Bak. Dışadönük duygu deneyimi

Okuyucu bu kelimelerin her birine dilbilgisinde a adı verildiğini hatırlayabilir. *ulaç*, sözlü bir isim veya süreç kelimesi. Her biri, zihnin zaman içinde takip edebileceği bir prosedürü, gerçekliği mümkün olduğunca doğru bir şekilde algılamayı veya yargılamayı amaçlayan ve her bilincin amacı olan bir prosedürü tanımlar.

Ancak bu kelimeleri insanlara ilk kez türlerin 'ne olduğuna' giden yollar olarak öğretmeye çalıştığımda, insanların, üzerinde düşünmeye çalıştığım olguya her zaman kapısındaki tek bir kelimeyle giremeyeceklerini fark ettim. Ben de Dick Custer'ın içe dönük düşünceye yönelik önerisi üzerine, aktarmaya çalıştığım sürecin kalbi olarak gördüğüm her kelime için iki kanat kelime sunarak anlamsal bir alan yaratmaya karar verdim. İçe dönük düşünme için Dick, anahtar kelimem olan 'tanımlama'nın eşanlamlısı olarak, geçerken bahsettiğim diğer kelimeleri önermişti. Bunlar 'adlandırma' ve 'anlama' idi. Tepesinde 'tanımlama', alt köşelerinde 'adlandırma' ve 'anlama' olan bir üçgen çizdi.

Bundan sonra, Cleveland'daki (2010) aynı Tür Kaynakları konferansındaki diğer katılımcıların önerilerde bulunmasıyla birlikte, Jung'un adlandırdığı bilinç türlerinin her biri için benzer bir anlamsal alan oluşturdum. Burada okumayı kolaylaştırmak için bunları üçgenler halinde değil, sayfa boyunca kelimeler halinde sunacağım. Bu sayfadaki sunum aynı zamanda son yıllarda yaptığım her süreç için kelime sıralamasında bazı ayarlamaları da yansıtıyor:

Bak.	ilgi çekici	deneyimlemek	zevk almak
Si.	uygulamak	doğrulama	muhasebe
Hayır.	eğlenceli	tasavvur etmek	etkinleştirme
Ni.	hayal etmek	bilmek	kehanet
Te.	düzenleyici	planlama	yaptırım
Ti.	adlandırma	tanımlayan	anlayış
Fe.	doğrulama	onaylayıcı	ilgili
Fi.	yargılamak	değerlendirme	kurulması

değer

En az üç kelime söylediğimde dinleyicilerin zihinsel süreçlerin her birinin neyle ilgili olduğunu kavramaya ve bunu hem kendilerinde hem de başkalarında tanımaya başlayabildiklerini hemen fark ettim.

Daha sonra, özellikle yaratıcı bir anda bilinçsizce ortaya çıkan şeyin, en azından benim tercih ettiğim işlevler kadar animamı da içeren şeyin, potansiyeli giderek daha fazla fark edilirken her zihinsel sürecin takip ettiği bir derinleşme olduğunu fark ettim. Üç kelimeden ilki (sekiz zihinsel sürecin her biri için okuduklarımız gibi), sürecin yüzeyde nasıl göründüğü, başka bir kişinin bu süreci kullanan birini ilk kez gördüğü bir kişi için - buna ne diyebiliriz - olarak düşünülebilir. onun*kişilik*seviye. İkinci, merkezi kelime sürecin kalbini yakalar; süreç tarafından benimsenen kelime.*ego*başlıca endişesi olarak. Üçüncü kelime, sürecin Jung'un "gelişme" olarak adlandırdığı şeyle sempatik bir uyum içinde çalıştığında en gelişmiş düzeyde ne hale geldiğini ifade eder.*öz*: Buna sürecin hedefi diyebiliriz. Böylece, içe dönük duygu (Fi), başlangıçta neredeyse içgüdüsel bir 'yargılama'dan, daha uzak görüşlü bir 'değer belirleme'ye evrilmeden önce olgun, yansıtıcı bir 'değerlendirmeye' dönüşebilir. Bilgeliğe talip olan bu ikinci aşamada, duygu tepkisi daha ideal, arketipsel bir alanda zeminini bulur ve bu da onun, kendisine verilen değeri ayırt etmesine olanak tanır.

daha önceki yargılara ve değerlendirmelere yol açmıştır.[1]

Bu üç terim dizisi, belirli bir duygu yargısının bir değerlendirmeye ve ardından bir değere dönüştürülmesiyle ilgili içgörünün giderek olgunlaşmasını tanımlayabilse de, aynı zamanda bilinç içinde, aslında ortaya çıktığını görebildiğimiz zamansal bir sürecin olduğu gerçeğini de gösterir. gerçek zamanlı olarak her türlü bilincin işleyişine vakıf olduğumuzda. Kendi durumumda, dışa dönük sezgimin (Ne) genellikle zihinsel bir süreç olarak eylemine, kelimenin iki anlamında geçerli olan bir 'eğlenceli' aşamasıyla başladığını kesinlikle söyleyebilirim: (1) kendimi ilginç ve eğlendirici ve diğerleri; ve (2) daha ayrıntılı olarak tasavvur etmek isteyebileceğim olasılıkları düşünmeye veya 'eğlendirmeye' başlamak. Bir 'tasavvur etme' süreci yoluyla, daha önce sadece eğlendiğim olasılıkları ilerletmeye kararlı bir şekilde adandığımda, şunu görüyorum:

Doğal olarak başkalarının da aynı olasılıkları görmesine ve bunlardan faydalanmasına "etkinlik sağlamak"la ilgilenmeye başladım. Bu üçüncü aşamadaki dışa dönük sezgim, alt düzeydeki içe dönük duyum işleviyle olan iletişimi tarafından ustaca bilgilendirilir ve sezgilerime daha temelli, etkili bir nitelik kazandırır. Tüm kariyerim, 1968 gibi erken bir tarihte aklımda merkezi bir öneme sahip olan ve başladığım bir dizi düşünce deneyine dayanarak ürettiğim modele yol açacak şekilde öngördüğüm psikolojik tipler teorisi etrafında şekillendi. 1973'te izleyicilerin ve okuyucuların daha iyi anlaşılan bir yazı tipinden faydalanmalarını sağladım.

Anahtar sözcükler ve kanat sözcükler sistemi, özellikle benim için normalde gölgede kalan ve bu nedenle empati kurmanın benim için zor olduğu bilinç işlevleri açısından, yazı tipini daha iyi anlamama yardımcı oldu. Böyle bir bilinç türü, dışa dönük duyumdur (Se). Analitik pratiğimde bu işlev-tutumun baskın olduğu hastalar çoğunlukla benim oldukça soyut içe dönük düşüncemi takip edemiyorlar. Onlar için somut olamayacak kadar bedensiz. Dışadönük duyum tipinin oldukça farklı çalıştığını fark ettim; önce 'ilişki kurarak', sonra 'deneyimleyerek' ve son olarak (eğer oraya ulaşabilirse) meşgul olduğu ve deneyimlediği şeyden 'zevk alarak'. Her ne kadar James Hillman'ın (1971/1998, s. 91) belirttiği gibi, fonksiyon kelimesinin kökü Sanskritçe olsa da*bhunj*Zevk almak anlamına geliyor, sanırım çok az kişinin içedönük düşüncenin tadını çıkarmayı sevdiği anlayış türünden gerçekten keyif aldığını söylemek doğru olur. Daha ziyade, 'zevk almak', gelişmiş dışa dönüklük duygusuna sahip insanların, ancak bir şeyle meşgul olduklarında ve bunu kendileri deneyimlediklerinde, onunla ister hoşlansınlar ister hoşlanmasınlar, uygulamalı bir tür karşılaşma yaşarlarsa elde edebilecekleri bir şeydir. Hem entelektüel-bilimsel hem de manevi-dini açıdan bakıldığında zevk, öznel, bencil bir amaç, bilincin sorumluluklarıyla karıştırılmaması gereken bir eğlence biçimi gibi görünüyor. Ancak, baskın veya yardımcı işlevi dışa dönük duyum olan insanlarla çalışırken, yalnızca bir şeyden yeterince zevk aldıklarında, onu somut bir şekilde kendilerine yaklaştırdıklarında ve gerçekten dokunulduğunda onu bulduklarını sıklıkla fark ettim. somut bir tatmin kaynağı olsa da, onun nelerden oluştuğunun farkına vardıklarını söylemek onlara yeterince gerçek geliyor mu? Bu keyif, dışa dönük duyum işlevinin içe dönük duyum işleviyle birliktelik içinde olduğunu düşündüren bir miktar maneviyat içeriyor.

sezgisel zıt. Dolayısıyla bir bilinç olarak, bir şeyin gerçekliğiyle ilgilenme, deneyimleme ve bundan keyif alma aşamalarındaki dışadönük duyum, onun hakkında konuşmak ile onu yakından tanımak arasındaki farkı oluşturur. Her parçasına dokunmayı ve her parçasından dokunulmayı içerir; bu, basit bir zihinsel temsilden çok farklı bir şeydir.

Bu şekilde, çeşitli türlerin tam olarak Jung'un düşündüğü gibi olduğunu, psikolojik olarak tanımladığımız tüm fenomenlerin bilincine varılmasını sağlayan psikolojik duruşlar olduğunu öğrendim. Kaçınılmaz olarak bir hedefi olan psikolojimizin tüm bu faaliyetleri (değeri oluşturma, anlama, tahmin etme, muhasebeleştirme, ilişkilendirme, uygulama, etkinleştirme ve keyif alma) amaçladığı belki de analitik psikoterapi yoluyla bu konuda uzmanlaşan kişiler için en açık olanıdır. bireyleşme sürecine tanıklık eder (Jung, 1959). Benim gibi çalışan bir analist, psikoterapide farklı bilinçlerimizin ortaya çıktığını ve kendi özel hedeflerine doğru büyüdüğünü görüyor. Bu, bilinçli olma dürtüsünün en derin Öz-seviyesidir. Ancak psikolojiye yeni başlayan biri bile çoğu insanın yargılayarak, isimlendirerek, hayal ederek, uygulayarak (karşılaştıkları şeyle baş etmeyi öğrendikleri içsel yöntemler) ve onaylayarak, düzenleyerek, eğlendirerek ve ilgi çekici hale getirerek (bu yöntemler aracılığıyla) işe başladıklarını hemen fark edebilir. Öteki ile gerçek bir karşılaşmayı canlandırırlar).

Tipoloji konusunda deneyimli ya da acemi olsun, hâlâ tiplerin aslında ne yaptığını öğrenmeye çalışan insanlara, bilincin farklı işlevlerine yönelik yatay sıralamamdaki merkezi kelimelere odaklanmalarını, kanat kelimeleri başlangıç ve çıkış olarak kullanmalarını tavsiye ederim. işleyişinin bilincine varmaya çalıştıkları sürecin sonu. Bu gözlem yöntemini kullanarak, bazı insanların karşılaştıkları nesnelere hakim olmayı umdukları içsel süreç olarak değerlendirme, tanımlama, bilme veya doğrulamayla ne ölçüde merkezi olarak meşgul oldukları daha açık hale gelecektir. Diğer insanlar kendilerini bağlantı kurmaya çalıştıkları nesnelerin etkisine maruz bırakma isteklerini ifade etmenin bir yolu olarak onaylama, planlama, tasavvur etme veya deneyimlemeyle daha çok meşgul olurlar. İçe dönük ve dışa dönük işlevler arasındaki bu temel farkı görerek, yalnızca işlevlerin içe dönük ve dışa dönük yönleri açısından nasıl farklılaştığını değil, aynı zamanda onları işlevsel kılan farklı amaçların neler olduğunu da yavaş yavaş anlamaya başlayabiliriz. Şu tarihte:

Bu noktada Jung'un güvenilir içedönük sezgisiyle ne hayal ettiğini, bildiğini ve tahmin ettiğini daha iyi anlayabiliriz.[2] Farklı bilinç türlerinin tanınmasının izin verebileceği, bireyselleştirici ruhun bilince doğru yörüngesinde gerçekte nasıl işlediğine ilişkin bilinç kategorilerinin esrarengiz doğruluğunu doğrulamada ona katılmamız koşuluyla.

Notlar

1 Cleveland'da içe dönük duygu sürecinin bu son aşamasını tek kelimeyle ifade edemediğim için üzüldüm. Oradaki grup için 'değer vermeyi' denedim ve her ne kadar içe dönük duygu konusunda deneyimli olanlar tarafından belli bir onayla karşılansa da, bunun günlük konuşmada geçen bir kelime olmadığını fark ettim. 'Değer oluşturmak' ifadesi daha net çıktı. Bu alıştırmada anlatmak istediğimi iletmek için birden fazla kelime kullanmak zorunda kaldığım tek yer burası; sanırım bu, içe dönük duygu sürecini kelimelere dökmenin zorluğu hakkında oldukça temel bir şeyler söylüyor.

2 'Eğlendirmek' gibi 'kehanet etmek' de bu şemada ikili bir anlama sahiptir. Mesele sadece geleceğin hangi yöne doğru eğildiğini görmek değil. Aynı zamanda gelişen durumda gizli olan ilahi amacı da anlatmaktadır. Peter Struck'un (2016) yakın tarihli bir makalesi, kehanet ve sezgi arasındaki tarihsel bağlantıyı açıkça ortaya koyuyor.

Referanslar

Hillman, J. (1971/1998). Duygu işlevi. M.-L.'de. von Franz ve J. Dağlı, *Jung'un tipolojisi üzerine dersler* (s. 89–179). Woodstock, CT: Bahar Yayınları.

Jung, CG (1921/1971). Psikolojik tipler. İçinde *Cw 6*.

Jung, CG (1959). Bilinç, bilinçdışı ve bireyselleşme. İçinde *Cw 9*, *Ben* (s. 275–289).

Struck, P. (2016). 2013 Arthur O. Lovejoy dersi: Bilişsel bir tarih Antik Yunan'da kehanet. *Fikir Tarihi Dergisi*, *77*(1), 1–25.

2

BİR KEZ DAHA DUYGU İLE

Jung'un en yakın analitik takipçisi Marie-Louise von Franz'ın (2008) 1986'da Küsnacht'ta verdiği son dersini okuduğunuzda, bunun ne kadar gevşek bir şekilde tartışıldığı hemen fark edilir; aslında bir söylentiye ne kadar yakın. Jung teorisinin net bir şekilde tanımlanmış ifadeleriyle büyümüş biri olarak, bu dersi şok edici buldum. İlk başta, tam olarak ne düşündüğünü söyleme hakkını kazanmış bir yaşlıya gölge düşürebilecek aşırı özgüveni yaşadığımı düşündüm. Ancak yavaş yavaş, bu dersi yazarken von Franz'ın aşağıdakileri gerçekleştirdiğini anladım:*kurban zekası*Jung'un kitabın başında tanımladığı*Psikolojik Tipler*(1921/1971, ¶¶15–20) Tanrı ile olan duygusal ilişkisinin ortaya çıkabilmesi için kitaplarını yakan akademisyen bir ilahiyatçı olan kilise babası Tertullian ile ilgili olarak. Von Franz, kendi bakış açısının bu son, harika ve çok farklı ifadesinin zihniyetine girebilmek için, Jung düşüncesi öğrencileri için seminerlerini bu kadar gerçekten ufuk açıcı kılan müthiş düşünceye kasıtlı olarak kısa devre yaptırmış olmalı. Sanki konusunun duygu olduğunu anlayınca, bu vesileyle duyguyu düşünce düşünceleri tarafından engellenmeden akmaya, okuyucuyu kendi değişken duygusallığıyla doldurmaya karar vermiş gibi. Burada onun çağdaş durum hakkında ne hissettiğine diğer eserlerinden daha yakınız. İnsanların birbirleriyle ne kadar kasvetli bir şekilde etkileşim kurduğuna dair değerlendirmelerinin, çok az yazarın sürdürmeye cesaret edebileceği bir hızla öne çıkmasına izin veriyor. Dikkatli, açıkça ayrımcılığa uğramış Jung düşüncesinin zorbalığından kurtulma çabasının içinde açığa çıkardığı düşmanlıktan korkmuyor. Kendi görüşleri söz konusu olduğunda ciddidir ve bir kez olsun, sanki kendi öznelliğinin eldeki görev için yeterince nesnel olacağına güveniyormuş gibi yazar. Bu, başka bir deyişle, büyük Jung'cu yazarın, gençliğimde Amerika'da karşılaştığım siyah kültürün yaşayan bir felsefe taşına dönüştüğü bireysel bir eserdir.

'a' denir *taş* filozof.' Artık diğer analistlerin duygu, duygu ve değer hakkındaki düşünceleriyle ilgilenmiyor. Bu derste, Erich Neumann dışında, Jung'dan sonra gelen bir Jung'cudan söz etmiyor ve onu esas olarak, "yeni bir etik" (1949/1990) oluşturma çabasının başarısızlığından söz ederek, bir kriter olarak ele alıyor. bilinçdışını hayatlarına dahil etmeye çalışanlar için ortaya çıkan değerler. Daha sonraki tüm ayrıntılandırmalardan kaçınır çünkü konusu *Jung'un* medeniyetimizde duygu fonksiyonunun rehabilitasyonu. Bu, Hillman'ın duygu işlevi hakkındaki makalesindeki (1971/1998) incelikle çizilmiş ayrımları, duygunun dışa dönük veya içe dönük olması ve üst veya alt işlev olması arasındaki fark üzerine kendi dikkatli çalışmasını (1971/1998) göz ardı edebileceği anlamına gelir. Willeford'un duygunun önceliği konusundaki ısrarı (1975, 1976, 1977, 1987) ve hatta Jung'un duygu ile duygulanım arasında ayrım yapma biçimi (1921/1971, ¶¶681–682, ¶¶723–730).[1] Bu tür düşünce ayrımcılığı onun buradaki yöntemine, yani güvene, hizmet etmiyor. *büyük kafa karışıklığı* kendi duygularının farkına varın ve duygularla ilgili kendi yargılarının ortaya çıkmasına izin verin. Mesleki kariyerimin çoğunu öğrenerek geçirdiğim gibi, duygu ve duygu hakkında sistematik bir şekilde düşünmeye çalışılırsa, von Franz'ın kamu kariyerinin bu doruk noktasında, duyguyu tamamen yitirip kaybetmediğini merak etmek cazip gelebilir. daha önce çalışmalarını bu kadar ilginç kılan psikolojik fikirler; ancak bu son derste konusunun bütünlüğüne sadık kalmayı seçtiğini ve simyacıların oldukça tuhaf bir şekilde ifade ettiği gibi materyalini "kendi suyunda" yıkadığını fark ettiğinde bu tür korkular ortadan kalkar.

Genç bir Latince öğretmeni olarak analitik psikolojiyle ilk kez karşılaştığında von Franz'ın Jung'a tercüme etmesine yardım ettiği türden simya metinlerinde, materyali kendi suyunda yıkama fikri sıklıkla karşımıza çıkıyor. Simyanın 'su'su, kimyasal olarak altın ve gümüşle bağlanma kapasitesine sahip gizemli, akışkan bir madde olan cıva elementidir; ancak simyacılar için aynı zamanda onların orijinal maddesi, metallerin bir nevi anasıydı. onlara (bilinçdışının bilinçli zihnin doğasında var olduğu şekilde) onlara uygulanacak bir aracı olarak. *Sol* ve *Luna* İnsanoğlunun nesneleri görebilmesini sağlayan geleneksel ışıklar zihnin temelleridir ve simya işlemi yoluyla onlardan salınan cıva da bunların içinde yıkanıp temizlenebileceği bir şeydi.
yeniden doğdu.[2] Bu derste böyle bir vaftizin temelleri anlatılmaktadır.

ne Sol ne de Luna ama tabiri caizse onların*ağırbaşlılık*Jung'un bilinçli 'duygu işlevi'nin kendisini farklılaştırdığı, insan ilişkilerinin temelini oluşturan, zihnin duygusal matrisi, değerlemeler, duygular ve eros karmaşası.

Harika bir öğretmen olan Jung analisti Elizabeth Osterman, bir keresinde benim de parçası olduğum bir analitik eğitim seminerinde şöyle demişti: “Nefret ettiğine dikkat et; bu saf altındır” (Osterman, 1973). Von Franz'ın dersindeki herhangi bir şeyden nefret ediyorsam, o da muhtemelen simyasal karakteridir. Ancak şunu da itiraf etmeliyim ki, tıpkı bir simya prosedürü gibi, dersi okumak duyguya dair sabit fikirlerin erimesine neden oluyor ve konuya farklı, ancak aydınlatmaya çalıştığı gölgelerden kopuk olmayan farklı bir ışığın ortaya çıkmasına izin veriyor. Simya, aşağılık ve kurtarılmamış olanın dönüştürülmesiyle ilgili olabilir, ancak karanlık orijinal malzemeleriyle ilişkisini baştan sona korur ve bu ders de öyle. Onu okumak meşale ışığıyla aydınlatılmış bir mağarada olmak gibidir. Dikkat çekici bir şekilde ders, psikolojinin duygu, duygulanım, eros, nesne ilişkileri ve duygular hakkında aralarında net bir ayrım yapabilecek kadar bilgi sahibiymiş gibi davranmak için tasarladığı aydınlanmış düşünme dilinden kopmuştur. TS Eliot'un Henry James'in "hiçbir fikrin ihlal edemeyeceği kadar iyi bir zihne sahip olduğu" (1918, s. 1-2) yönündeki ifadesi, psikolojik zekanın bilmesi gerekeni aşması için bir yol önerir, ancak von Franz bunu yapmaz. ironiden gelir ve burada elde ettiği şeyi elde etmek için ince zekayı da fikirleriyle birlikte reddeder. Henry James en iyi içgörülerini estetik anima yoluyla elde ederken, hiçbir zaman tam olarak ifşa edilmemesi gereken ilişkisel titreşimleri toplarken, von Franz onun ruhunun bir yerindeki dışa dönük duyguyu dizginlememeye karar verdi ve onun harika bir şekilde ilerlemesine izin verdi.

Onun yöntemi, dışa dönük duygusunun, çağımızda insan duygularını iyileştirmeye yönelik muazzam eksikliklere ve sınırlı beklentilere karşı tepkilerini bize vermesine izin vermek ve Jung'un psikolojisinin bunlarla nasıl konuştuğunu göstermektir. Eksikliklere ve beklentilere gösterilen bu kadar ilgiyle birlikte, çoğu analistin duygularla ilgili düşüncelerine çok az yer kalıyor. Örneğin ben, psikolojik tipler teorisi üzerine ders verirken duygularla hisler arasında gördüğüm farkı öğretmek için kendimi eğittim.*His*İzleyicilerime şunu söylüyorum, sorunu çözen işlevdir*duygular*. Bu benim duyguyu duygudan ayırma yöntemimdir; Jung'un duyguyu rasyonel bir işlev olarak tanımlamak için yaptığı kavramsal sıçramanın ilk adımıdır; Jo Wheelwright da bunu, Jo Wheelwright'ın kitabında anlatmaktan hoşlanırdı.

Eğitim seminerleri “düşünce tarihinde bir dönüm noktası” olarak görülüyor. Benim formülüm aynı zamanda Willeford'un duyguyu “duygulanımı ayırt eden” bir işlev olarak görme anlayışının kullanıcı dostu bir yeniden ifadesidir (1975). Fakat burada von Franz kavramsal florayı kesip atıyor.*his*gerçekten de (sanki bu onu dünyamız için geri almamıza yardımcı olacakmış gibi) sadece aşağılık duygusunu kullanarak nasıl hissettiğini bize bildirmek anlamına gelir (bkz. von Franz, 1971/1998, s. 65-66, von Franz, 1974/1995, s.5 ve Sharp, 1987, s.72). Cümle cümle, paragraf paragraf bu eleştirel, öfkeli, inatçı duygu bu dersi bir arada tutuyor ve ona olağanüstü iç ışığını veriyor. Von Franz'ın bunu nasıl gerçekleştirdiğini görelim.

Jung'un tıp fakültesi birliğinde eğitim gören kardeşi doktorlara verdiği bir dersten alıntı yaparak başlıyor ve bunu Kant'ın İsveçborg üzerine ilk derslerinden birinden kibirli bir pasajla başlatıyor: "Tanrı ve diğer dünya tüm yaşamlarımızın tek amacıdır." felsefi araştırmalar ve Tanrı ve öteki dünya kavramlarının ahlakla hiçbir ilgisi olup olmadığı değersiz olacaklardı.”[3]Can von Franz, yazarı*Puer Aeternus* (1970/1981), bu iddianın havadar küçümsemesindeki bulanıklığı görebiliyor musunuz? Büyük olasılıkla, ama burada söylemeye istekli değil. Jung'un bir yere gideceğini biliyor ve modern ahlaka karşı şüpheciliğini açığa vurmaya devam etmesine izin veriyor. Tıp öğrencisi Jung'un, neyi değersiz bulduğunu bu kadar açık bir şekilde ifade ederek, birçok tıp öğrencisinin hissettiklerini ancak eğitimlerinin ilk aşamaları hakkında daha az tartışabildiklerini yüksek sesle söyleyebilecek sesi bulabildiğinin farkındadır. “Fizyoloji eğitimi veren kurumlarda, öğrencilerin ahlaki yargıları, onların utanç verici, barbarca deneylere dahil olmaları ve tüm insani ahlakla alay konusu olan hayvanlara acımasızca işkence yapmaları nedeniyle kasıtlı olarak zarar görmektedir” (Jung, 1897/1983, ¶138).). Pek çok kişinin şüpheli bulacağı düşünceyi ifade etmedeki duygusal özgürlük, Jung'un tutkulu olduğu kadar parlak da bir yargıda bulunmasına olanak tanıyan bir duygu atılımı gerçekleştirmesini sağladı: "Bunu öğretmeliyiz diyorum."*bu yollarla elde edilen hiçbir gerçeğin ahlaki olarak var olmak*” (¶45).[4]Felsefi argümanı Levinas'ı öngörüyor; epistemoloji, mantık ve bilimsel yöntemin önünde ilk felsefe olarak etik, böylece ampirik zihniyeti sonsuza dek değiştiriyor. Von Franz'ın Jung'un yirmi dört yaşından önce neler yaptığını göstermesinin amacı

Yaşınız şu ki, kötü düşünce olduğu için duyguyu sansürlemezseniz, birdenbire çok farklı ve çok daha heyecan verici bir şekilde düşünebilirsiniz.

Onun dersinde bizi her zamanki düşüncelerimizden uzaklaştıracak çok daha fazlası var. Bize Jung'un güçlü polemiğinin çoğunlukla "materyalizme" yönelik olduğunu söylüyor. Peki Jung'un "kaba maddi dünyanın ötesindeki gerçekliklere olan inancı"nın, Jung'un "farklılaşmış hissi" (2008, s. 9-10) ile eşitlediği "ahlaki tavrının" gelişmişliğiyle ne alakası var? Tutkuyla tekrarladığı iddiaları, onun söylemek istediği şeyi anlamamıza yardımcı olmuyorsa, bunun nedeni, onun söylediği gibi, onun "kaba materyalizm" derken kastettiği şeye karşı duyarsız hale gelmiş olmamız olabilir. Jung'un zamanından bu yana hayvanlara uygulanan işkencenin bin kat arttığını gündeme getiriyor ve ölenlerden çok milyonların hayatta kalacağı için atom savaşını riske atabileceğimizi düşünen ve aslında iyimserliklerini temellendiren rakamları veren diplomatlardan alıntılar yapıyor. ! Bu dersi, leşleri saymadan ve kendi soğuk umursamazlığınızı fark etmeden okuyamazsınız. Bu zorlu tartışma dizisi, derslerden birine gelen ve von Franz'ın rüyalarda ölümden sonra hayatta kalmanın oldukça ilginç kanıtlarını gördüğünü öğrenen terminal bakım hemşiresinin derste doruğa ulaştığını gösteriyor. Hemşire, hastalarına duygusuzca davrandığı için morali bozuldu ve artık onların hâlâ bir yerlerde onun davranışına tanıklık edecek konumda olduklarını biliyordu (s. 12).

Ancak von Franz bunun nereye varmayacağı hissini uyandırmaya çalışmıyor. "Yahudi okul çocuklarını rahatlatmak için gaz odalarına girmeye gönüllü olan genç Alman öğretmenin adını şimdi kim hatırlıyor?" (2008, s. 12–13). Onun adını hiç duymadığım için dehşete düştüm ama onun amacı beni suçlu göstermek değil. Duygu fonksiyonunun kendisi de leşlerden biri, bu kadar çok şeye sahip olmanın getirdiği kayıplardan biri.*sanal*haksız acılara maruz kalma, neye önem verilmesi gerektiğini takip etmenin zor olması. Von Franz'ın şefkatin güzel bir tanımı var. Kendisi bunu "terbiyeli hissetmek" olarak adlandırıyor ve bize hemen, "namuslu olmak aptalca, akılsız ve naif olarak görülüyor" (2008, s. 12) nedeniyle, terbiyeli olmanın söz konusu duygunun herhangi bir şekilde onaylanmasına aykırı olduğunu hatırlatıyor. Bu şüphe, bir şeyi önemsediğimi her kabul ettiğimde ortaya çıkıyor ve von Franz'ın da bu deneyimi yaşadığı açık. Sonuç olarak duyguların saklandığını biliyor ama onunki travmatik ve travma sonrası çözülme üzerine bir makale değil. Üzerinde yaşayan kadın

ay[5]burada hiçbir yerde yok; daha ziyade von Franz, duygunun ruhun diğer dünyasında nasıl yaşadığı ve orada nasıl statü kazandığıyla ilgileniyor. Bu dersi, ölümcül deneyimlerinin gece ışıklarıyla aydınlatmak için sedye üzerindeymiş gibi gelen ölmekte olan hastalar arasında, von Franz'ın, hastasının "sürekli başarısızlıklarla dolu" bir hayattan sonra rüyasını gören Liliane Frey'den ödünç aldığı bir hasta var: “Bilinçli olarak çektiğiniz emekleriniz ve çektiğiniz acılar, sizden önceki yüz neslin kefaretini ödedi ve sizden sonraki yüz nesli aydınlatacak” (s. 13). Sanki genç Alman öğretmenim, birkaç hastamla birlikte birdenbire düzgün bir şekilde hatırlanmış gibi.*opus*Çalışmamızın amacı, ailelerinde bu deneyimi ilk öğrenenlerin acılarını bilinçte tutmaktı. Bu, von Franz'ın pek de düşünmeyen bu makalesinde duyguya yüklediği anlamlardan bir diğeri: acıya bu dünyada genellikle mevcut olandan farklı bir bakış açısıyla yaklaşmak.

Bu derste von Franz parapsikolojik deneyime girmiyor; Onun argümanı empati ve sempatiye ve ayrım gözetmeksizin "duygu" dediği bunları gölgelerinden, yani duygusallıktan ayırmaya odaklanıyor. Onun yöntemi gerçek bir duyguya sahip örnekleri seçmektir. Hatta konferansında bir çeşit telepati bile var, çünkü dünyanın acılarının pek çok kısmına, hayatın pek çok yerine ve zamanına ve özellikle de bu çeşitli yerlerde ölü olmanın ve ölmenin pek çok yoluna "uzakmış gibi geliyor". duygudan yoksun ruh hali. Örneğin, "zavallı küçük Afrikalı çocuklar için yünlü giysiler ören" "Hıristiyan dünyamızdaki yaşlı kadınlardan" bahsederken, "aynı Hıristiyan medeniyetinin köle tüccarları sayısız siyah insanın hayatını mahvediyordu". pasajın etkisi, yaşlı kadınları da zulme uğrayan insanların çocukları kadar acınası hale getirmektir (2008, s. 16). Karşılaştırma kısmen işe yarıyor çünkü kendisi de dersin bu noktasında ortaya çıkan duygusallıkların "vahşiliğin bir karşılığı olduğu" yönündeki düşünce argümanıyla Hıristiyan hanımlara gaddarca davranıyor. Fikir, Jung'un 1936'da Stuttgart'ta öğretmen (ve daha sonra analitik psikolog) olan Wilhelm Laiblin'e yazdığı bir mektuptan geliyor ve onun tam sözleri şöyleydi: "Duygusallığın karşılığı, bildiğimiz gibi vahşettir." Jung, okul müdürü öğrencisine "iç anlamının" "temsil ettiği" Wotan'dan söz etmeye devam ediyor.

Kaybolan gözüyle Erda*magna mater*” (1973, 16 Nisan 1936, s. 213). Almanya bu makaledeki çatlaklardan sık sık gündeme geliyor.

Burada, von Franz'ın bize bahsettiği mektuptaki "bildiğimiz gibi" ifadesi, Jung'un sözde umursamaz olduğu o ilk yıllarda Almanya'da olup bitenler hakkında ne hissettiğini anlatıyor. Jung'a, Evanjelik Kilisesi piskoposuna yazdığı, kilise dogmasını eleştiren mektupların kopyalarını gönderen ve Laiblin'in nihayet Aralık 1933'te şu şekilde yayınladığı daha önceki bir mektupta:*Açık Mektuplar*Jung şöyle yazmıştı: “Sanırım piskoposun mektuplarınıza neden yanıt vermediğini anlayabiliyorum. Bu koşullar altında bir kiliseyi yönetmek zorunda olan kimse, aynı kiliseyi şüpheye düşüren sorunlarla ilgilenemez.” Mektubun sonuna şunu ekliyor: “Mektuplarınızın içeriğine doğal olarak tamamen katılıyorum. Her şeyi söyleyen biri bunu böyle söylemelidir. Sadece kendime şimdi böyle şeyler söylemenin doğru zamanı olup olmadığını soruyorum” (1973, 19 Mart 1934, s. 153–154). Von Franz'ın Laiblin'le yazışmalarına değinmesinin arka planında tüm bunlar ve daha fazlası yatıyor. Mart 1934 tarihli bu mektup, Laiblin'den gelen ve Jung'un "böyle zamanlar" olarak adlandırdığı, Almanya'daki Nazi döneminin başlangıcına dair ruhun kendi görüşünü veren bir rüyayı içeren bir mektubuna yanıttı: "Gökyüzü değişti, yıldızlar düştü. bir sağanak yağmur ve iki, hatta üç ay küçük parçalara bölünüp sonunda yok oldu” (s. 153).

Von Franz'ın ders anlatırken söylediği her şeyde her zaman ilginç olan şey, görmediğiniz şeylerdir, arka plandaki düşüncelerdir ve burada, hissetme işlevini boyadığı karanlık tuvali aydınlatmak için kayan yıldızlar gibi ortaya çıkarlar. Dersi biraz Gerhard Richter'in bu adresi verdiği sırada resmettiği türden bir tabloya benziyor: geniş, siyah, simya içgörüsüyle çizgili, biraz acımasız ve çok dokunaklı.

Von Franz'ın belirttiği gibi, “İlk Hıristiyanların sevgi idealine geri dönemeyiz” (2008, s. 16). Bir ömür boyu karanlıkla yüzleştikten sonra (bu dersi yetmiş bir yaşındayken vermişti) şimdi ihtiyaç duyulan şeyin "çok daha farklılaşmış" bir empati olduğunu düşünüyor. Dersin bu noktasında, onun düşüncesi devreye giriyor: Eros'un "güdümlü aşkını" ayırt etmek, "Engizisyonun zalimliklerini, insanların ölümlülerin tuzağına düşmesini engelleme girişimi olarak, insanlığa yönelik gayretli bir sevgi tarafından motive edildiğini açıklayabilir."

Logos'la birleşmiş bir Eros'tan gelen hatalar, başkalarıyla ilişki kurma biçimimize gerekli mesafeyi getiriyor" (s. 17). Tüm insanları iyileştirebilen "pembe renkli bir kan" olan Felsefe Taşı'ndan yayılan tentür hakkındaki simya imgesi hem gerçeküstü hem de soyut bir şekilde Hıristiyandır, ancak onu*homo putissimus*"Olduğu şeyden başkası olmayan" "katılımsız adam" kulağa doğru geliyor (s. 16-17). Bu, Jung'un tedavi sırasında hastalarına vermek istediği duyguydu.

Elizabeth Osterman (1973) bir keresinde Jung'la bir karşılaşmayı anlatmıştı.*homo putissimus*belliydi. Dr. Osterman, bazen dışa dönük duygularını, insansız olarak tanımlanabilecek bir şekilde kullanabilen, dışa dönük düşünen bir tipti. 1958'de Jung'la buluşmayı garantilemek için pek çok hile yapmak zorunda kaldı. Jung'u tanıyan arkadaşı Maud Oakes'un yolu açmasına izin vermişti ama Elizabeth seksen üç yaşındaki Jung'la nadir bir saat geçirmek için Küsnacht'a gittiğinde, onun zamanını fazla abarttığı için kendini hâlâ suçlu hissediyordu. Büyük adamla tanıştıktan sonra, bu duyguyu onun cömertliğini takdir edecek bir jest yapmak için kullanmaya karar verdi. Bunu şu şekilde yaptı: "Zaman giderek değerleniyor olmalı" dedi. "Bunu yapmana gerek yoktu. . ." Bu tatlı kumarı açar açmaz Jung ona baktı ve şöyle dedi: "Ja. Artık bunu söyleyebilirsin!" Elizabeth onun ne yaptığını ve Jung'un onu bu konuda çağırdığını görebiliyordu ve bunu içten bir kahkaha atarak kabul etti ve Jung da hızla onlara katılarak onları arkadaş yaptı. Bu, von Franz'ın tanıdığı ve önlenemeyecek saf Jung'du. Yayınlanan bir anısında Osterman, Jung'un bu olayda ona nasıl göründüğüne dair daha resmi bir açıklama sunuyor.

> Yanımda oturan bu adamdan yayılan güç inanılmazdı. Hem güçlü hem de basit görünüyordu; Gerçekti, etrafındaki gökyüzünün, kayaların, ağaçların ve suyun gerçek olması gibi. Kendi doğasında var gibi görünüyordu ama bunu bu kadar heyecan verici kılan şey,*farkındalık*ondan.
>
> *1963, s. 219*

Özel olarak bunu bana başka bir şekilde ifade etti: "Onunla birlikte olduğunu hissettim - Sophia" (Osterman, 1973). Atasözleri'nde karşımıza çıkan Sophia, yalnızca deneyimle elde edilebilecek bir duygu bilgeliğinin vücut bulmuş halidir. Jung'un öğrencisi için o, gelişimindeki son, dördüncü aşamadır.

gücünü yumuşatmayı başaran anima*eros*bilgeliğiyle *logolar*, şehvetin (Eve), romantik aşkın (Helen) ve şefkatin (Mary) ötesinde ama yine de bunları içeren bütünleştirici bir aşama. Jung, anima gelişiminin bu aşamalarını klasik Almanca, Goethe'den etkilenen terimlerle tasarladı ve bunları “Eros kültürünün adımları” olarak tanımladı.[6]Von Franz'ın bireyselleştirilmiş duygusal tutuma ilişkin tartışmasında değindiği şey budur. *homo putissimus*pembe renkli kanı, yalnızca kendisi olmayı değil aynı zamanda sahip olduklarını da paylaşabilen erkek veya kadından kaynaklanan gelişmiş duygu işlevini simgelemektedir.

Bu tür bir duygu, duygusallıktan (örneğin dindarlığın duygusallığı) katışıksız ve şüphecilikten (seküler moderniteye bulaşabilecek şüphecilik gibi) etkilenmemiştir ve ölümlülüğün süngeriyle silinen bir duygudur. Bir analist olarak insan bazen bunu hayal kırıklığı yaşadığı, öfkesini ifade ettiği, birden fazla kez yanılmış ve kendisinin de birden fazla kez yanıldığını anlamış hastalarla çalışırken hisseder. Tedavinin bu noktasında, içgörü tedavi getirmediğinde, gerçekten mümkün olan ve iyileştirecek tek şey, duygudaşlıktır. Bazen analistler olarak bunu öne sürmekten korkuyoruz çünkü bu kalan son antibiyotik gibi ve hasta da buna karşı direnç geliştirirse kalıcı psikolojik hastalığın bulaşmasını önlemenin hiçbir yolu olmayacak. Ancak bir terapistin hastasını bir insan olarak görme duygusu tedavide gerçekten ortaya çıktığında, bundan daha güçlü bir şifacı yoktur.

Von Franz'ın felsefe taşından çıkan pembe kan olarak tanımladığı simya tentürünü kendi yaşamımda güçlendirmek için, analist olma eğitimimin sonuna doğru rüyalarım bana bir çift kaliteli deri görüntüsü sundu. hala lekelenmemiş ayakkabılar. Rüyadaki utanç verici süt beyazlığı belki de *albedo*ve onları ofisimde giyebilmek için bulmam gerektiğini bildiğim leke şuydu:*rubedo*henüz gelmedi. Rüyanın bana, yaklaşan sertifikama rağmen "gerçekten" bir analist olmadan önce beni bekleyen sınavları anlattığını biliyordum. Ancak bir gün, San Francisco'daki Union Meydanı'nın hemen dışındaki Geary Bulvarı'nda ayakkabı boyacılığı yapan iki İtalyan adamdan biri tarafından cilalanmak üzere gerçek ofis ayakkabılarımı alırken, ruhumun benden bu fotoğrafı çekmemi ne kadar kelimenin tam anlamıyla istediğini anlamadım. . Onlar

ikisi de duygulu tiplerdir, içe dönüktürler ve tiyatro bölgesinde çalışmaya çalışan dilencilere sık sık kızarlar; diğeri dışa dönük ve şehrin daha az seçkin şehir merkezi caddesine daha yakın olan Market Street'in sokak insanlarıyla arası iyi. Bir defasında, kaldırıma kurulan küçük standda iyi kalpli biri ayakkabılarımı parlatırken, müstehcen şeyler bağırarak, kaderiyle oynayan kozmik figürler hakkında düzensiz bir şekilde öfkelenen bir sokak insanı bize doğru geldi. Belli ki psikotikti ve kontrolünü kaybedip bizden birine çarpmasından korkuyordum, o kadar kızgındı ki. Ama ayakkabı boyacısı bana göz kırptı ve elinden geleni yapmasına izin verecek kadar anlayışlı olduğumu görünce diğer adamı yanına çağırdı; bu, beni biraz sakinleştirecek kadar ilginç bulduğum mantık dışı bir yanıttı. “Hey Nick,” dedi, “Hadi buraya.” Nick'e olan belirgin ilgisi psikotik adam üzerinde garip bir şekilde rahatlatıcı bir etki yarattı. Nick'in bağırıp çağırması devam ediyordu ama birkaç dakika içinde tutarlı hale gelmişti. “Piçler. . . Sosyal güvenlik çekini postalamadım. . .” Nick postaneye gitmişti ve yaşamak için güvendiği para gelmemişti. Ayakkabı boyacısı, uygun dışadönük duygu tentürüyle benim, bir psikiyatrist ve şimdi Jung analisti olarak benim hâlâ öğrenmem gereken şeyi yapmıştı. nasıl yapmalı, sadece bir başkasının yanında olmak ve o kişinin kendi ruhunun bu duygudaşlığın iyileştirici etkisini özümsemesine izin vermek.

Bu deneyimi yaşadığımda, lekesiz ayakkabılarımı bulduğum rüyadan kısa bir süre sonra, ayakkabı boyacısını tentürle ilişkilendirmeyi düşünmedim. Aksine, ayakkabılarımı parlatırken onun hissinin etkisi içime işledi ve bu benim için eğitim aldığımdan farklı türde bir analist olma imajına dönüştü. Almak istediğim analist, eğitimi sırasında von Franz'ı aralıksız okumuş ve ondan hemen hemen her imgeyi güçlendirmeyi ve psişede gerçekten ayırt edilebilen psikolojik süreçler arasında ayrım yapmayı öğrenmişti. Bu, von Franz'ın kendi bölümündeki sekiz aşağı işlev tipini net bir şekilde ayırt etme biçiminde açıkça ortaya çıkan düşüncesiydi.*Jung'un Tipolojisi Üzerine Dersler* (1971/1998). Kitabın kendi bölümünde, bu vesileyle von Franz'ın projesini tamamlayan James Hillman, duygu fonksiyonunun farklı klinik görünümlerini ayırt etme, üstün duyguyu aşağılık duygudan ayırma konusunda herkesin yaptığı en ileri işi yapıyor; duygudan gelen duygu, anima, anne kompleksi; aşırı samimi bir duygu geliştirdi *puer*veya*puella aeterna*his; ve (von Franz gibi) duygu

duygusallık. Bu ayrımlar, hastaların duygularına adaleti sağlayan bir duyguyla ulaşmaya çalıştığım günlük çalışmamda benim için çok şey ifade etti. Eğer onların kendi duygularını kendi duygularımla çözmelerine yardım edemezsem, işe yaramazdım ve bunu iyi bir şekilde yapmak çok fazla düşünmeyi gerektirir. Ama daha da iyisi, bu "analiz işinin" sonunda, ortasında veya bazen bu "analiz işi" yapılmadan önce, bekleme odasında veya sokakta buluştuğumuzda, ikimiz de toplantıya geldiğimizde olan şey olur. ofis. Böyle zamanlarda birbirimizi selamlamakla kalmıyoruz; çünkü aramızda hala büyük bir mesafe var, gerçekten farklı dünyalarda yaşadığımız hissine kapılıyoruz.

Von Franz'ın başka bir mektupta Jung'un "insanlar arasında belirli bir mesafe" gerektiren farklılaşmış ilişkilere ilişkin tartışmasından alıntı yapması bana, Geary Bulvarı'nda sık sık ziyaret ettiğim diğer ayakkabı tamircisini, onlar da geldiklerinde sokaktaki insanlara bağıran o ayakkabı tamircisini hatırlatıyor. Yakında ve özellikle müşterilerinden birinden bozuk para için yalvardıklarında. Jung'un Schmitz'e yazdığı ve von Franz'ın alıntıladığı mektubu o anlara değiniyor:

> En çok biri. . . Bireyleşme sürecindeki zor görevler, insanlar arasındaki mesafeyi kapatmaktır. Mesafenin yalnızca tek bir tarafça aşılması tehlikesi her zaman vardır ve bu durum her zaman ihlal duygusunun ardından kızgınlığın ortaya çıkmasına neden olur. Her ilişkinin, elbette deneme yanılma yoluyla bulunması gereken en uygun mesafesi vardır.
>
> *1973, 20 Eylül 1928, s. 53–547* –

Sokak insanlarının müdahaleci dilenmeleriyle kesintiye uğrattığı şey, sadece bu ayakkabı boyacısının müşterisiyle olan ilişkisi değildi; onun mesleğini, bireyselleşmesini kesintiye uğratıyorlardı. İki zanaatkar arasında en büyük sanatçı oydu ve tüm gerçek sanatçılar gibi onun bireyselliği de eserlerindeydi. Ondan, danışan için yapılan işe duyulan sevgiyi öğrendim; onsuz analistin duyguları oldukça yüzeysel kalır. Görevini ne zaman bitireceğini *opus*Yarım saat kadar süren ayakkabılarıma kat kat güzelce parlatılmış oje sürerken bana bakar ve "Bu en iyisi!" derdi. Zamanın geri kalanında benimle veya başka biriyle nadiren konuşurdu. Ödeme zamanı geldiğinde ne kadar diye sorsam tabelasını gösterirdi. Ona her zaman ücretinin iki katını ödedim; yaptığı iş çok iyiydi. On yıl sonra bana “Sen çok iyi bir adamsın” dedi. Ondan öğrendiğim duygu da saf bir adamın duygusuydu ama

içe dönük bir duyguydu. Müşterisine dilencilik yapan bir sokak insanına bağırdığında, gücünü kötüye kullandığını fark etmem, kendi kalite fikrinin peşinde koşmanın yanı sıra içe dönük duygusunun farkına varmam için ona patronluk tasladığım on yıl sürdü. Diğer, daha nazik İtalyan ayakkabı boyacısı tarafından uygulanan, kolayca eskiyen tentürle karşılaştırıldığında onun ayakkabılarıma verebileceği büyük, daha derin parlaklık, her zaman iz süren bir güçtü. Alışveriş yaparken ayakkabılarımı ona bırakmaya başladığımda müşterisi bile bu konudaki yargılardan muaf değildi çünkü onun acı verici derecede dikkatli parıltılarından birinin karşısında oturacak sabrı hissetmiyordum. Bıraktığım ayakkabıların işini de aynı dikkatle yaptı ve ben de ona aynı parayı ödemeye devam ettim ama o benim yola çıkmaya hazır olduğumu biliyordu ve bunun yazık olduğunu düşündü. Ancak onun ve diğer adamın bakımını ofisime yakın bir yerde, benim politikamı paylaşan Lübnan doğumlu İtalyan kökenli bir adamın çalıştığı bir ayakkabı tamirhanesine bıraktığımdan beri, Calabria'lı bu vicdanlı, asabi ayakkabıcının ne kadar çabaladığını fark ettim. ayakkabılarını cilalama şeklini, parlaklığı kalıcı olacak tentür ekleyerek deneyimlemem için beni yavaşlatmamı sağla.

Von Franz'ın dersinde doğrudan değinmediği duygunun bir zaman boyutu var, ama bu yine de dünyamızın hayatta kalmak için gelişmesi gerektiği duygusunu rehabilite edecek olan "dini dünyayı kucaklayan hareket" hakkındaki tartışmasında ortaya çıkıyor. Analist olarak ilk yıllarımda, hastalar arasında geçirdiğim saatlerde birlikte eğitim alma şansına sahip olduğum iki ayakkabı boyacısının örneğini yeniden yakalamak istiyorsak, duygusal zeka derslerinden daha derin bir değişime ihtiyaç olduğunu biliyor. analitik kişiliğimi parlatmak, sanki bu beni yetkin kılabilirmiş gibi. Bunu ancak zaman yapabilir ve her yıl pratik yaptığım sırada bir kez şöyle dedim: "Sonunda analizin ne olduğunu biliyorum." Bir analistin ofisinin mikrokozmosunda analitik tutumun gelişimi, von Franz'ın dış dünyada yeniden canlanmasının çok uzun zaman alacağını ima ettiği dini tutumun gelişiminden farklı değildir. Bu analitik tutum sonuçta neye benzeyebilir, ancak bu kesinlikle logos'un aşındırdığı, insanlar arasındaki mesafeleri kabul eden ama yine de aklı başında selamlaşmaya ve buluşmaya olanak tanıyan ve yalnızca kişiye karşı sevgiyle dolu olmayan bir erosyondur. Birlikte çalışıyorum ama aynı zamanda işin kendisini de seviyorum. En iyi ihtimalle, dışa dönük ve içe dönük duyguları birleştirir.

Takdire benzer bir şey; başka birinin ayakkabısında olmanın nasıl bir şey olduğuna çok yaklaştığınızda ve onları giymek zorunda olan kişi için onları daha güzel hale getirmek için elinizden geleni yaptığınızda, başka birinin ayakkabılarından gelen parıltının takdir edilmesi.

Notlar

1 Ayrıca bkz. “Empati”, ¶707, ayrıca ¶¶484–493.

2 Bkz. Edinger (1985, s. 48), burada dönüştürülecek maddelerin indirgenmesine yönelik bir simya tarifinden alıntı yapıyor. *ilk madde*:

> Sol ve Luna'yı, onlara tanıdık ve dost olan ve doğanın bir sonraki, adeta bir rahim, bir anne, bir orijinal, hayatlarının başlangıcı ve sonu olan eriyen suyumuzda çözün. Ve bu suda iyileştirilmelerinin veya düzeltilmelerinin asıl nedeni budur, çünkü benzer doğa, benzer doğadan sevinir.
>
> *Artephius, 2011, s. 39*

Son olarak simyasal olarak 'yıkanan' maddeden su ortaya çıkar (Jung, 1955, 1956/1963, ¶317). Edinger, Jung'u tekrarlayarak bize eski bir simyacının tarifinin şöyle olduğunu söyler: "Bu kuru toprağı kendi suyuyla nasıl nemlendireceğini bilirsen, bu dünyanın gözeneklerini gevşetirsin" (1985, s. 80; Jung, 1955 ve 1956). /1963, ¶189). Bu tarifin yer aldığı metin, 'unutulmuş şeylerin sevgilisi' olarak tercüme edilebilecek bir isim olan 'Philalethes'e takma adla atfedilmiştir ve şu adreste bulunabilir: *Musaeum Heremeticum* (Frankfurt, 1678), Arthur Edward Waite (1893/2007) tarafından düzenlenmiş ve İngilizceye çevrilmiş bir simya derlemesi.

3 Bishop (2000, s. 84 ve s. 131n), alıntının kaynağını Kant'ta (1997, s. 106) bulur.

4 Çeviri ve vurgu von Franz'a aittir (2008, s. 9) ve kendisi aynı zamanda Jung'un şöyle söylediği yayınlanmış İngilizce çeviriyi de değiştirmiştir: "Etik olmayan yollarla elde edilen hiçbir gerçeğin ahlaki olarak var olma hakkına sahip olmadığını öğretmeliyiz."

5 Von Franz filmde Jung'la özel muayenehaneye girdikten kısa bir süre sonra gördüğü bu hasta hakkında yaptığı konuşmayı anlatıyor. *Kalp Meselesi* (1985). Bu hasta, Jung'a ayda yaşadığını bildiren, dissosiyatif psikozlu genç bir kadındı. Psikiyatri geçmişi, Jung'un 1957'de İkinci Uluslararası Psikiyatri Kongresi'nde okunan “Şizofreni” başlıklı dersinde ayrıntılı olarak anlatılmıştır (1958/1960, ¶¶571–572).

6 Jung, 1946/1975. Gerhard Danielus'un “Anima; Jung Quaternio ve Anima'nın Aşamaları” özel basımıyla *CG Jung'un Eserlerinden Alıntıların Uyumluluğu*. Yayınlananlar dahilinde *Derleme* (1946/1966), anima'nın dört aşamasıyla ilgili pasaj şurada yer almaktadır: *Cw* 16, ¶361, burada aynı ifade RFC Hull tarafından "Eros kültünün dört aşaması" olarak tercüme edilmiştir; bu, Jung'un (ve ondan önce Goethe'nin) anima'nın olgunlaşmasıyla gerçekleştiğini gözlemlediği duygu ilişkisinin kültürleşmesini aktarmaz. Anima gelişimi sırasında görüntü.

7 Mektubun yayınlanan kısmı şöyle başlıyor: “Frl ile Bollingen'de habersiz bana saldırmadığınız için çok minnettarım. X. Aslında rahatsız edilmekten hoşlanmıyorum, özellikle de

çalışma."

Referanslar

Artephius. (2011).*Artephius'un gizli kitabı*. Calgary: Teofani Yayınevi.

Piskopos, P. (2000).*Kant'ta eşzamanlılık ve entelektüel sezgi, İsveçborg ve Jung.*Lewiston, NY: Edwin Mellen Press.

Edinger, E. (1985).*Psişenin anatomisi: simya sembolizmi psikoterapi.*La Salle, IN: Açık Mahkeme.

Eliot, TS (1918). Henry James'in anısına.*Egoist 5*(1), 1–2.

Hillman, J. (1971/1998). Duygu işlevi. M.-L.'de. von Franz ve J. Hillman (Ed.),*Jung'un tipolojisi üzerine dersler*(s. 89-179). Woodstock, CT: Bahar Yayınları.

Jung, CG (1897/1983). Psikoloji üzerine bazı düşünceler. İçinde*Cw ek hacim A*, (s. 21–47).

Jung, CG (1921/1971). Psikolojik tipler. İçinde*Cw 6*.

Jung, CG (1946/1966). Aktarımın psikolojisi. İçinde*Cw 16*, 2. baskı. (s. 163–201).

Jung, CG (1946/1975). Anima/eros quaternio ve anima aşamaları. İçinde Aktarım psikolojisine giriş. G. Danielus'ta (Ed. ve Çev.),*Carl Gustav Jung'un eserlerinden alıntıların uyumu*. Nina C. Bushnell Foundation, Inc.'in izniyle özel olarak basılmıştır.

Jung, CG (1955, 1956/1963). Mysterium coniunctionis. İçinde*Cw 14*.

Jung, CG (1958/1960). Şizofreni. İçinde*Cw3*(s. 256–272).

Jung, CG (1973).*Edebiyat*,*cilt*. 1. W. McGuire ve A. Jaffe (Ed.) Princeton, NJ: Princeton Üniversitesi Yayınları.

Kant, I. (1997).*Metafizik üzerine dersler*. K. Ameriks ve S. Naragon (Trans.). Cambridge: Cambridge Üniversitesi Yayınları.

Kalp Meselesi. (1985). M. Whitney (Yönetmen) King Lorber filmleri. [Hareket resim].

Neumann, E. (1949/1990).*Derinlik psikolojisi ve yeni bir etik*. E.Rolfe (Trans.). Boston, MA: Shambhala.

Osterman, E. (1963). CG Jung: Kişisel bir anı. M. Fordham'da (Ed.) *Jung'la iletişim*(s. 218–220). Londra: Tavistock.

Keskin, D. (1987).*Kişilik tipleri: Jung'un tipoloji modeli.*Toronto: Şehir İçi Kitaplar.

von Franz, M.-L. (1970/1981).*Puer aeternus.*Boston, MA: Sigo Press.

von Franz, M.-L. (1971/1998). Alt işlev. M.-L.'de. Von Franz ve J. Hillman,*Jung'un tipolojisi üzerine dersler*(s. 3-88). Woodstock, CT: Bahar Yayınları.

von Franz, M.-L. (1974/1995).*Peri masallarında gölge ve kötülük.*Boston, Massachusetts: Shambhala.

von Franz, M.-L. (2008). CG Jung'un duygu fonksiyonunu rehabilitasyonu bizim medeniyetimizde. Konferans, Küsnacht, İsviçre, 25 Kasım 1986. *Jung Dergisi: Kültür ve Ruh 2*(2), 9–20.

Waite, AE (Ed. ve Çev.) (1893/2007).*Hermetik müze restore edildi ve büyütüldü.*Sioux Falls, SD: NuVision Yayınları.

Willeford, W. (1975). Dinamik bir duygu kavramına doğru.*Dergisi Analitik Psikoloji 20*(1), 18–40.

Willeford, W. (1976). Duygunun önceliği (Bölüm 1).*Analitik Dergisi Psikoloji 21*(2), 115–133.

Willeford, W. (1977). Duygunun önceliği (Bölüm 2).*Analitik Dergisi Psikoloji 22*(1), 1–16.

Willeford, W. (1987).*Duygu, hayal gücü ve benlik.*Evanston, IL: Kuzeybatı Üniversitesi Yayınları.

3

BİLİNÇİ TEORİSİYLE ANLAMAK

PSİKOLOJİK TİPLER

Jung, tipler teorisiyle çözmeye çalıştığı psikolojik sorun üzerinde çalışmaya başladığında, bilinçdışının araştırmacısı olarak uluslararası bir üne sahipti. İlk başlarda, on dokuzuncu yüzyılın sonuna gelindiğinde zaten güncel olan bilinçdışı fikrini dünyanın gündemine taşıyan, gelişen psikanalitik hareketle ittifak kurmuştu. Yani 1921'de kitabı*Psikolojik Tipler*Çeşitli bilinç tutumlarının tanımıyla ortaya çıkan bu kitap, bazılarına göre Jung, kariyerinin ilk bölümünde bu kadar cesurca benimsediği kaygılardan uzaklaşmış gibi görünüyordu. 1920'lerde resimsel derinlik konusundaki kübist araştırmalarını bırakıp, insan figürünün geleneksel bir tasvirinde kontur çizimini vurgulayan muhafazakar, neoklasik bir üslup tercih eden diğer savaş öncesi öncü Picasso'ya benziyordu biraz. Uzun zamandır Jung'u cinsel teoriyi kabul edemediği için gerçek bilinçdışından kaçmakla suçlayan Freud, Ernest Jones'a şöyle bağırmayı başarmıştı:

> Jung'un devasa büyüklükte, yedi yüz sayfa kalınlığında, üzerinde "Psikolojik Tipler" yazan yeni bir eseri, bir züppenin ve bir mistiğin eseri, içinde yeni bir fikir yok. Gözlemcinin yapısındaki kişisel farklılıklar nedeniyle psikolojideki nesnel gerçekleri reddederek 1913'te tespit ettiği kaçışa tutunuyor. Bu çeyrekten çok büyük bir zarar beklenemez.
>
> *Paskauskas, 1993, s. 424*[1]–

Freud'u takip eden psikanalistlerin çoğu, Jung'un, kariyerinin ilk yıllarında babalarının dinamik psikiyatriden tam anlamıyla uzaklaştığını umduğunu varsayıyordu.

inşa etmelerine yardımcı olacağını düşünerek Kraepelin'i bilgilendiren tanımlayıcı psikolojiye geri dönmüştü. Onlara göre artık uğraşmaya istekli olmadığı şey bilinçdışıydı (Fenichel, 1945, s. 526; Glover, 1950, s. 102).

Önyargı diyebileceğim bu algı, o zamandan beri, günümüzde çalışan analitik psikologların çoğunluğu da dahil olmak üzere, derinlik psikologları arasında psikolojik tip konusunun algılanışını etkilemiştir. Analitik eğitimindeki bir arkadaşımın, birkaç yıl önce tip teorisini ve onun klinik çalışmaya uygulanmasını anlamak için çok çalıştığımı söylediğimde bana "Bu geçerli bir analiz yöntemi mi?" diye sorduğunu çok iyi hatırlıyorum. Ona göre Jung'un tipolojisi, en iyi ihtimalle, bilinçli psikolojiye bir yaklaşım gibi görünüyordu; pek ilginç değildi ya da bir derinlik psikoloğunun eğitimi açısından önemli değildi. Ancak bugün, bilişsel alanlardan akademik sözcüler
Howard Gardner gibi psikoloji ve sinirbilim,[2]Daniel Dennett (1991), Antonio Damasio (2005),[3]ve Nicholas Humphrey (1992), "bilincin" doğasına yönelik kamusal ve profesyonel ilgiyi tazeledi; derinlik psikologları, analizdeki hastaların nasıl "bilinçli" hale geldiği sorusunu yeniden ele almak için ilham aldılar. Bilincin çağdaş bir tanımı Corsini tarafından sunulmaktadır:

> Zihinsel yaşamın ayırt edici özelliği, çeşitli şekillerde karakterize edilir: (a) zihnin içeriğinin yanı sıra farkındalık durumu, yani algıları, duyguları, hisleri, görüntüleri ve fikirleri içeren sürekli değişen anlık deneyim akışı. ; (b) sinirsel alımın merkezi etkisi; (c) deneyim sahibi olma kapasitesi; (d) beyin aktivitesinin öznel yönü; (e) kişinin çevreyle ilişkisi; ve (f) bireyin herhangi bir andaki deneyiminin bütünlüğü.
>
> *2002, s. 209*

Jung'un "bilincin tutumları ve işlevleri" konusundaki öncü vurgusu, sonunda psikolojik anlayışın en ileri noktasından bir sapmadan çok, derinlik psikolojisinin gitmesi gerektiğini bulduğu yöne dair ileri görüşlü bir tahmin gibi görünmeye başladı.

Bilinçdışının araştırılmasıyla ilgili olarak Jung'un bilinç türleri konusuna dönüşü bir gerilemeden ziyade yeniden konumlandırmaydı. Başka bir yerde şöyle tanımladığı şeyi içeriyordu:*reculer mieux sote dökün*, daha büyük bir sıçrama yapmak için geri adım atmak. Tip teorisi bir

bireyin bilinçdışını deneyimlediği bakış açısı sorununa katkı sağlar. Hastanın bilinçli bakış açısının neredeyse hiç göz ardı edilemeyeceğini Jung, rüyaları ve semptomları anlamaya çalışan bir psikiyatrist olarak pratik deneyiminden zaten öğrenmişti, çünkü hastanın bilinçli duruşunun çoğu zaman bilinçdışının gerçekte tepki verdiği şey olduğu ortaya çıktı.

Jung, bilincin yapılanma biçimini ele alarak, Friedrich Nietzsche ve William James'in bir nesil önce farkına vardığı, bilincin olduğu gibi kabul edilemeyeceği sorunuyla ilgileniyordu. Nietzsche, kendimizi gerçekliğe yönlendirdiğimizde bunun sabit bir bakış açısıyla değil, bir dizi perspektif aracılığıyla olduğunu öne sürerek bilincin birlik kimliğini ciddi biçimde sorgulamıştı. Ve William James, daha da yapısökümcü bir biçimde, 1904'te şöyle yazmıştı:

> Ben 'bilincin' bir kez buharlaşarak bu saf şeffaflık durumuna ulaştığında tamamen yok olma noktasına geldiğine inanıyorum. Bir hiçliğin adıdır ve ilk ilkeler arasında yer alma hakkı yoktur. Hâlâ ona tutunanlar, yalnızca bir yankıya, kaybolan 'ruhun' felsefe havasında geride bıraktığı zayıf söylentiye tutunuyorlar. Geçtiğimiz yıl boyunca, yazarlarının bilinç kavramını terk etme noktasına gelmiş gibi göründüğü bir dizi makale okudum. . . ve bunun yerine iki faktöre bağlı olmayan mutlak bir deneyimin yerine ['[d]düşünceler' ve 'şeyler', 'ruh ve madde', 'ruh ve beden' gibi] mutlak bir deneyim koymak. Ancak yeterince radikal değillerdi, olumsuzlamalarında yeterince cesur değillerdi. Geçtiğimiz yirmi yıl boyunca 'bilince' bir varlık olarak güvenmedim; Geçtiğimiz yedi ya da sekiz yıldır öğrencilerime bunun var olmadığını önerdim ve onlara bunun pragmatik eşdeğerini deneyimin gerçekleri içinde vermeye çalıştım. Bana öyle geliyor ki artık bunun açıkça ve evrensel olarak bir kenara atılmasının zamanı geldi.
>
> 'Bilincin' var olduğunu bütünüyle inkar etmek ilk bakışta o kadar saçma görünüyor ki -çünkü 'düşünceler'in inkar edilemez bir varlığı var- bazı okuyucuların beni daha fazla takip etmeyeceğinden korkuyorum. O halde hemen, kelimenin yalnızca bir varlığı temsil ettiğini inkar etmek istediğimi, ancak bir işlevi temsil ettiğinde ısrarla ısrar etmek istediğimi hemen açıklamama izin verin. Demek istediğim, maddi nesnelerin yapıldığı ve onlara dair düşüncelerimizin oluşturulduğu varlığın aksine, hiçbir ilkel malzeme ya da varlık niteliği yoktur; ancak deneyimde düşüncelerin gerçekleştirdiği ve gerçekleştirilmesi için bu varlık niteliğine başvurulan bir işlev vardır. Bu işlev bilmektir. Şeylerin sadece bilindiği değil aynı zamanda rapor edildiği gerçeğini açıklamak için 'bilincin' gerekli olduğu varsayılır. Her kim bilinç kavramını ilk ilkeler listesinden çıkarırsa, yine de bir şekilde bu işlevin sürdürülmesini sağlamalıdır.
>
> *James, 1904, s. 477*

Jung, bilmeyi farklı psikolojik yönelim türleri içine yerleştiren bir teori geliştirerek, her ikisini de birleştirmenin bir yolunu buldu.

Nietzsche'nin perspektifler üzerindeki vurgusu ve James'in bilince ancak pratik olarak, şeyleri gerçekten 'bilme' şeklimizin dikkatli bir şekilde incelenmesi yoluyla yaklaşılabileceği konusundaki ısrarı. Ne zaman*Psikolojik Tipler*Jung, bilincin temel "tutumları" konusunu ortaya koyuyor, Nietzsche'nin perspektivizminin etkisini hissedebiliyoruz ve "bilincin işlevleri" hakkında yazdığında James'in pragmatizmini yansıtan dille karşılaşıyoruz.

Ancak Jung'un kendi deneyiminden başka bir şey daha eklenmişti; ilki Freud, Adler ve kendisi arasındaki bilinçdışına dair farklı anlayışlar ve erken psikanaliz hareketini 'okullara' bölmüştü, ikinci olarak da doğrudan aktif hayal gücü yoluyla eklenmişti. Bilinçdışıyla karşılaşmaları (Jung, 1963, s. 179-199, 2009), bu ona ruhun gerçekliğini ve ona karşı benimsenen bakış açısının önemini anlattı. Jung, 1925'teki İngilizce seminerinde öğrencilere şunları söyledi:

> Freud'la yaşadığım sıkıntıdan endişe duyduğum için Adler'i dikkatle incelemeye ve onun Freud'a karşı durumunun ne olduğunu görmeye geldim. Tip farkı beni hemen şaşırttı. Her ikisi de nevroz ve histeriyi tedavi ediyordu, ancak bir adama öyle görünüyordu, diğerine ise oldukça farklı bir şeydi. Hiçbir çözüm bulamadım. Daha sonra, muhtemelen aynı gerçekler dizisine çok farklı yönlerden yaklaşmaya mahkum iki farklı tiple karşı karşıya olduğumu fark ettim. Hastalarım arasında Adler'in teorilerine, Freud'un teorilerine uyan bazılarını görmeye başladım ve böylece dışadönüklük ve içe dönüklük teorisini formüle etmeye başladım.
>
> *Jung, 1926/1989, s. 31*

Bilincin temel tutumlarına ilişkin bu terimler, görünüşe göre kelimelerden türetilmiştir.*dış gözlem*Ve*iç gözlem*Binet'nin kendi iki küçük kızı tarafından sergilenen farklı zeka türlerini tanımlamak için ortaya attığı bir fikirdir (Binet, 1903, aktaran Oliver Brachfeld, 1954, Ellenberger, 1970, s. 702-703). Jung'un bu farklılaştırma konusundaki ısrarı, öğretmenlerinin ve meslektaşlarının herhangi birinden bağımsız olarak, bilinçdışıyla yüzleştiğinde psikolojik bilincin yorumlaması beklenen bir gerçekliğin olduğu kanaatine varmasaydı imkansız olurdu. Jung'un İngilizce seminerinin üyeleriyle de paylaştığı psişe deneyimine dayanarak (Aniela Jaffe bu materyali*Anılar, Düşler, Yansımalar*), Jung, psikolojik bilincin yalnızca bir bilgi edinmek, onun inşası ya da yeniden inşası olmadığını, aynı zamanda (olarak) olduğunu anlamıştı.

'Bilinç' kelimesinin etimolojisi, bilinçdışı gerçeklikle 'bir bilmeyi' akla getirir. Edinger, bu etimolojinin “bilinç teriminin bilinçdışı yönüne” işaret ettiğini belirtmiştir:

> *Bilinçli*türeyen*dolandırıcılık*veya*boşalmak*'birlikte' veya 'birlikte' anlamına gelir ve*kutsal yazı*, 'bilmek' veya 'görmek'. Aynı türetmeye sahiptir*vicdan*. Dolayısıyla hem bilincin hem de vicdanın kök anlamı, bir 'öteki' ile 'birlikte bilmek' ya da 'birlikte görmek'tir. Buna karşılık, aynı zamanda türeyen bilim kelimesi de*kutsal yazı*, basit bilmek, yani 'varlık' olmadan bilmek anlamına gelir. Dolayısıyla etimoloji, bilinç ve vicdan olgularının bir şekilde ilişkili olduğunu ve bilinç deneyiminin iki faktörden oluştuğunu gösterir: 'bilmek' ve 'birlikte olmak'. Başka bir deyişle bilinç, deneyimdir.*başka biriyle birlikte bilmek*yani ikilik ortamında.
>
> *Edinger,1984, s. 36*

Jung'un bilinçle kastettiği şeye benzer bir şey, Heinz Kohut'un çok daha sonra yaptığı, "iç gözlem ve empatinin psikanalitik gözlemin temel bileşenleri olduğu ve psikanalizin sınırlarının iç gözlem ve empatinin sınırlarıyla tanımlandığı" (Kohut, 1959/1978) şeklindeki iddiasıyla aktarılmıştır. Jung yazmaya başladığında*Psikolojik Tipler*Bilinç onun için ruhun gerçekliğine hem erişilmesi hem de değerlendirilmesi anlamına geliyordu ya da bazen “anlama” (Jung, 1914/1972) olarak adlandırdığı şey anlamına geliyordu ve bunu psikolojiye olan tüm yaklaşımının temelini oluşturuyordu. Bu anlamda bilinç, bilinçdışı üzerinde yapılacak tüm ileri çalışmalar için vazgeçilmez bir araştırma aracıydı.

Bu bilince nasıl ulaşıldığı, Jung'un kitabında ele almaya çalıştığı sorundur. Kendisinin çok daha sonra ifade ettiği gibi, “Öncelikle insan bilincinin durumunu incelemeyi bilimsel görevim olarak gördüm” (Jung, 1957/1977, s. 341).

Bilincin bireyselleşmesi

Jung'un psikolojisine, her ne kadar bir bilinçdışı bilimi olsa da, sanki başka bir bilimmiş gibi yaklaşmaya çalışanların hemen göremediği şey, Jung'a göre bilinçdışının araştırılması gereken araç olan bilincin, bilinçdışının ortaya çıkan bir özelliği olduğudur.

bilinçdışının kendisidir (Cambray, 2006). Bilinç ancak ikincil olarak ego adını verdiği merkezde toplanır ve o zaman bile tamamen orada bulunmaz. Jung bunu bu kadar açık bir şekilde ifade etmiyor.*Psikolojik Tipler*olabileceği gibi. Orada bilinci egoyla olan ilişkisi açısından tanımlıyor:

> Bilinç derken, psişik içeriklerin egoyla olan ilişkisini anlıyorum. . . ego tarafından bu şekilde algılandıkları sürece. İlişkiler ego tarafından bu şekilde algılanmadığı sürece bilinçsizdir. Bilinç, psişik içeriklerin ego ile ilişkisini sürdüren işlev veya etkinliktir. Bilinç aynı şey değil*ruh*çünkü benim görüşüme göre psişe, tüm psişik içeriklerin bütününü temsil eder ve bunların hepsinin mutlaka doğrudan egoya bağlı olması, yani onunla bilinç niteliğini üstlenecek şekilde ilişkili olması gerekmez. Çok sayıda psişik kompleks vardır ve bunların hepsinin mutlaka egoyla bağlantılı olması gerekmez.
>
> *Jung, 1921/1923, s. 535–536*

Bilinci bilinçdışından ayırmanın mantıksal gerekliliklerini açıkça karşılamaya çalışan bu talihsiz pasaj, Jung'un psikolojisi üzerine çalışan pek çok öğrenciyi "ego" adı verilen bir yapı ve "ego gelişimi" süreci aramaya yöneltti. Her ne kadar bazı Jungçular öyle olduğunu göstermek için kahramanca çabalar göstermiş olsalar da, bu tam olarak bireyin bilincinin gelişiminin fenomenolojik gözlemiyle desteklenmektedir (Neumann, 1954; Edinger, 1973).

Bu girişimlerden belki de en ilginci Erich Neumann'ın çığır açan kitabıdır:*Bilincin Kökenleri ve Tarihi*Dünya mitolojisinden oldukça spesifik görüntülerden yararlanan, bilincin bilinçdışından gelişimi için bir model sunan bir model. Neumann, egonun ortaya çıkışına, hayatta kalmasına ve ilerleyen güçlenmesine dair kanıtlar bulmak için mitleri, özellikle de bilinçdışının yönleriyle ilişkilendirilebilecek çeşitli canavarlardan kurtulma sürecindeki kahraman mitlerini kullanır, böylece mitleri kahramanın sürekliliği boyunca düzenler. Aşama aşama bir ego gelişimi modeli oluşturmak için ilerleme. Onun yetiştirdiği ego-bilincinin arketipsel “aşamaları” Jungçular arasında klinik bir mitoloji yaratmıştır (örn. “Hastanın egosu, anne uroborus").[4]Bu, birçok Jung'cu analistin, hastalarının bilincin bireyselleşmesinde nerede olduğunu ölçmek için yararlandığı bilinç gelişimi modeli olmuştur. Bu model

“kahramanın Apollonik bilinç tanımıyla” (Hillman, 1972, s. 289) ve dolayısıyla hem Freud hem de Jung tarafından 'tıbbi' psikolojinin gelişimini etkileyen on dokuzuncu yüzyıl ilerleme kavramıyla özdeşleştirildiği için eleştirildi (ayrıca bkz. Giegerich, 1975)).

Jung'un insanlarda bilincin gelişimi hakkında konuşma tarzı daha basit ve çağdaş bir bakış açısından daha duygulu olma eğilimindeydi. Mesela bir seminer verirken kendisine şu soru soruldu: “Burada bizim anladığımız anlamda bireyleşme, hayatı bilinçli yaşamak değil midir? Bitki bireyleşir ama bilinçsizce yaşar.” Jung'un cevabı şuydu:

> yani *bizim* bireyleşme biçimi. Çiçek üretmesi gereken bir bitki, çiçek üretmiyorsa bireyselleşmez, döngüyü tamamlaması gerekir; ve bilincini geliştirmeyen insan bireysel değildir çünkü bilinç onun çiçeğidir; bilinçli olacağımız şey onun hayatıdır, bireyselleşme sürecimize aittir.
>
> *Jung, 1934/1997, s.758–759*

İlk İngilizce çevirisinin altyazısına izin verilmesinde *Psikolojik Tipler* Jung, "Bireyleşme Psikolojisi" olarak bilincin gelişmesinin psikolojik tiplerin aşamalı olarak ortaya çıkışıyla bir ilgisi olduğunu ima etti ve ben bu fikri, zaman içinde gelişen monadik bir 'ego' fikrine tercih ediyorum. Jung'un çiçeklenme metaforuna bağlı kalarak, eğer bir kişi bireyselleşirse, yani çiçek açmaya devam ederse, o zaman Jung'un şu kitapta tanımladığı bilincin çeşitli işlevlerinin ortaya çıkacağını söylemeyi en iyi buluyorum: *Psikolojik Tipler* çiçeğinin yaprakları olacak. Bu fikir, bilincin egodan kaynaklandığını varsaymaz; her ne kadar bilinç ortaya çıktığında bu, devam eden bir benlik anlatısıyla, yani kişinin 'benim' diyebileceği şeyin bir parçasıyla ilişkilendirilse de. Aksine, bilinç, Jung'un öğrencilerle yaptığı bir konuşmada "arka planın kendine özgü zekası" olarak tanımladığı şeyden ortaya çıkıyor gibi görünmektedir (Jung, 1958/1970, s. 178).

Bilincin zaten bir biçimde bilinçdışında yer aldığı fikri, 'ötekiyle birlikte bilme' fikrine başka bir anlam kazandırıyor. Ego bilinci ile halihazırda bilinçdışında bulunan bilinç arasındaki ekip çalışması fikri, Jung'un psikolojik işlevlerin anlaşılmasına özellikle uygundur.

'düşünme', 'hissetme', 'duyum' ve 'sezgi' olarak adlandırılır. İçinde *Psikolojik Tipler*Bunları iki zıt çift olarak tasavvur ediyor: bilincin bir eksenini tanımlayan düşünme ve hissetme (değerlendirme işlevleri), diğerini ise duyum ve sezgi (algısal işlevler). Bilincin bu dört işlevinin tanımları sorulduğunda Jung bir görüşmeciye şunları söyledi:

> bu terimlerin oldukça basit bir açıklaması var ve bu aynı zamanda böyle bir tipolojiye nasıl ulaştığımı da gösteriyor. Duygu sana orada olduğunu söylüyor*öyle*bir şey. Düşünmek, kabaca söylemek gerekirse, size şunu söyler:*Ne*öyle. Duygu size, kabul edilmenin ya da reddedilmenin kabul edilebilir olup olmadığını söyler. Ve sezgi; şimdi bir zorluk var. Normalde sezginin nasıl çalıştığını bilemezsiniz. Bir adamın bir önsezisi olduğunda, bu önseziye nasıl ulaştığını ya da bu önsezinin nereden geldiğini tam olarak söyleyemezsiniz. Sezgiyle ilgili komik bir şey var. (Jung bir örnek veriyor.) Yani benim tanımım sezginin bilinçdışı yoluyla yapılan bir algı olduğudur.
>
> *Jung, 1957/1977, s. 306*

Şu ana kadar bu, onunla başa çıkmaya çalışan bir egonun bakış açısından gerçekliğe yeterince makul bir yönelim gibi görünüyor. Ancak açıklaması 'zor' bir işlev olan sezgiyi tartışırken Jung bize şunları söylüyor:

> Bu çok önemli bir işlevdir, çünkü ilkel koşullar altında yaşadığınızda pek çok öngörülemeyen şeyin gerçekleşmesi muhtemeldir. O zaman sezginize ihtiyacınız var çünkü duyu algılarınızla ne olacağını muhtemelen söyleyemezsiniz. Mesela kadim bir ormanda seyahat ediyorsunuz. Sadece birkaç adım önünüzü görebilirsiniz. Belki pusulaya göre hareket ediyorsun ama ileride ne olduğunu bilmiyorsun. Bilinmeyen bir ülke. Sezgilerinizi kullanırsanız önsezileriniz olur ve ilkel koşullar altında yaşadığınızda önsezilerinizin anında farkına varırsınız. Uygun olan yerler var, uygun olmayan yerler var. Hayatın boyunca bunun ne olduğunu söyleyemezsin ama bu önsezileri takip etsen iyi olur çünkü her şey olabilir, oldukça öngörülemeyen şeyler. . . Ayrıca şehir adı verilen ormanımızda da sezgilere sahip olabilirsiniz ve bu sürekli olur. Özellikle otomobil kullanırken bir şeylerin ters gittiğine dair bir önseziye sahip olabilirsiniz. Mesela hemşirelerin sokağa çıktığı gündür. . . Sonra tuhaf bir duyguya kapılıyorsunuz ve gerçekten de bir sonraki köşede arabanın önünde koşan ikinci bir hemşire var.
>
> *Jung, 1957/1977, s. 307–308*

Sezgisel işlevin bu şekilde güçlendirilmesini, şu amaca yönelik bir açıklama olarak okumayı seviyorum:*Tümü*bilincin işlevleri (düşünme, hissetme ve duyum da) hizmet eder. Bunların hepsi gereklidir, çünkü yaşamın kendisi zaten farklılaşmış ve yalnızca bilincin belirli bir işlevinin çözebileceği sorunlar sunar. Bu durumda hastanın sunduğu bir problemden düşünme problemi olarak bahsetmek doğru olacaktır.

bir duygu sorunu, sezgisel bir sorun veya bir duyum sorunu. Benzer şekilde, bize bir danışanın “bilinçdışındaki gerçek durumu” (Jung, 1948/1960, ¶505) açığa çıkaran bir rüya, durumu bizim için öyle bir şekilde ortaya koyar ki, eğer onu “yazabilirsek” Bir düşünme durumu, bir hissetme durumu, bir sezgisel durum veya bir duyum durumu olarak isteriz. O zaman sorun, duruma uygun bilincin işlevini bulmak, başka bir deyişle, durumun kendine özgü bilincini, ona uygun bir bilinçle buluşturmaktır. Bu açıdan bakıldığında bilincin gelişimi, çeşitli işlevleri uygun zamanlarda, uygun yollarla çağırma yeteneğini içerir.

Ne yazık ki her zaman bu kadar uyum sağlayamıyoruz. Kitapta *Jung'un Tipolojisi Üzerine Dersler*, Marie-Louise von Franz ve James Hillman (1971/1998) her biri, uygun bir bilinç işlevini, onu gerektiren bir duruma getirme sorununu ele alıyor. Von Franz'ın teması, Jung'un dört işlevinden birinin farklılaşma derecesinin "düşük" kalmasına neden olan tip gelişimindeki eşitsizliktir. Jung buna "düşük işlev" adını vermişti ve ben fenomenolojik olarak bu tanımlamayı doğru buldum, çünkü her birimiz genellikle bilinçli işleyişimizin o belirli alanı etrafında bir aşağılık kompleksine sahibiz. Von Franz, alt düzeydeki işlevin, bir Grimm masalındaki Dummling ("basit" en küçük oğul) gibi davranma eğiliminde olduğunu ve yine de, o oğul gibi, daha farklılaşmış işlevlerin (aşağıdakilerle sembolize edilir) bilinçdışına giden bir köprü görevi gördüğünü belirtir. tipik masaldaki kibirli ağabeyler) krallığa, yani bilinç alanına bir tür yenilenme getirerek bunu sağlayamazlar. Bu fonksiyon bilincimizin iyi niyetimizin en az kontrol ettiği, tüm çabalarımıza rağmen en yavaş eğitim alan ve bilinçdışıyla en çok bağlantılı olan alanıdır. Hillman'ın aşağılık duygusu işlevine ilişkin tanımı, normalde bastırılan şeyle olan bu ilişki temelinde ortaya çıkan sorunu çok iyi aktarıyor:

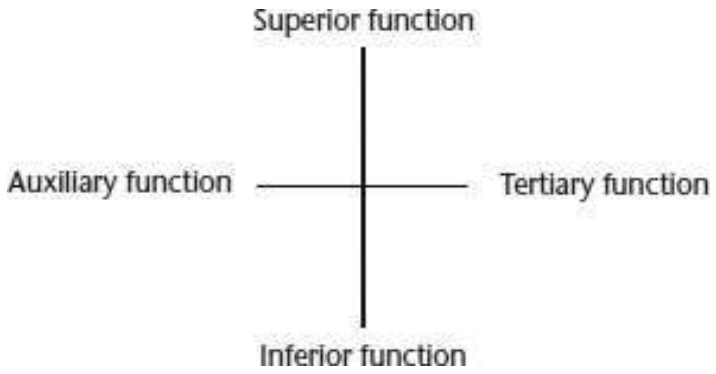
> Özetlemek gerekirse, aşağılık duygusu, Scholastic'in de söylediği gibi, bastırılmış olanla kirlenmeyle karakterize edilebilir;*Irak*Ve*aşk tanrısı*[öfke ve arzu]. Aşağılık hissi açgözlülük ve arzunun yanı sıra öfke, hiddet, hırs ve saldırganlıkla da yüklüdür. Burada kendimizi büyük aşk iddialarıyla, büyük tanınma ihtiyaçlarıyla karşı karşıya buluyoruz ve hayatla olan duygusal bağımızın binlerce küçük, öfkeli kırgınlıktan oluşan büyük bir beklenti olduğunu keşfediyoruz. Bu beklentiye tümgüçlülük fantazisi adı verilmiştir; terk edilmiş çocuğun, kimsenin ilgilenmek istemediği arta kalan duygularıyla ifadesidir.

> ama bu yeterli mi? Her şeye gücü yetme bir içerikten daha fazlasıdır; daha ziyade, çocuk gibi, daha fazla hareket ve egzersiz üzerinde ısrar eden, yoksullaşmış bir işleyişi ifade eder. Bu egzersiz olmadan duygu hastalıklı bir şekilde kendi kendine döner; Kıskançız, kıskançız, depresyondayız, ihtiyaçlarımızı karşılıyoruz ve onların hemen tatminini sağlıyoruz, sonra da ara sıra yardım edecek veya yardım isteyecek biriyle buluşmak için dışarı çıkıyoruz. İhmal edilen kedi bilinçsiz kaplana dönüşür.
>
> *Hillman, von Franz & Hillman, 1971/1998, s. 135*

Aşağı konumdaki bir bilinç fonksiyonunun duygusal tutumuna ilişkin bu tanımlamanın, Adler'in aşağılık kompleksi tanımına çarpıcı biçimde benzediğine dikkat edilmelidir (Ellenberger, 1970, s. 612-613).

Hillman'ın, duygunun alt düzeyde bir işlev olduğunda sergileyebileceği karmaşıklığa ilişkin açıklaması, bir bilinç işlevinin davranışının, onun toplam işlevler hiyerarşisi içindeki konumundan etkilendiğini anlamamıza yardımcı olur.

Jung, seminerleri için bu hiyerarşiyi dörtlü bir modele göre, bir üst işlev, bir yardımcı işlev, bir üçüncül işlev ve bir alt işlev belirterek çeşitli şekillerde diyagramlandırmayı severdi. Jung'un diyagramını psikolojik türlerle ilgili kendi derslerim için aşağıdaki şekilde standartlaştırdım:

ŞEKİL 3.1 Jung'un bilinç türleri hiyerarşisi
bireysel

Bu diyagram, sağ elini kullanan bir kişinin çöp adam şeklinde temsili olarak okunabilir; bu kişinin ayakları bitişik ve arkası bir tahtaya yaslanmış ve kolları iki yana açık şekilde ayakta durduğu hayal edilebilir.

bilinç fonksiyonlarının ilişkilerini ortaya çıkarmak amacıyla kartallanmıştır. Diyagramda gösterilen dört işleve (üstün, yardımcı, üçüncül ve alt) ilişkin niteleyici sıfatların her biri, kişinin dört bilinç işlevinden birinin diğerlerine göre 'konumunu' tanımlar. Önerilen şey, farklılaşma derecelerine göre başlamasına rağmen niceliksel olduğu kadar niteliksel olarak da sonuçlanan bir işlevler hiyerarşisidir. Yani, işlevin hem ona sahip olan kişi hem de uğraştığı diğer kişiler tarafından deneyimlenme şekli, onun fiili farklılaşma derecesi kadar, toplam işlevler hiyerarşisindeki konumunun da bir sonucudur. . Von Franz ve Hillman'ın 'düşük' işlev için gösterdiği ve benim de diğer üç konum için yapmaya devam ettiğim gibi, konumların kendileri kendilerini işgal eden işlevlere belirli nitelikler aktarır.

Ayrıca, bu adlandırılmış pozisyonlar,Şekil 3.1 kişinin bilinçli bakış açısını tanımlayan bilincin 'omurgası' olarak düşündüğüm dikey bir eksen (üst işlev ile alt işlev arasında) ve yatay bir eksen (yardımcı ve üçüncül işlevler arasında) gösterir, bir çift ekseni tanımlar. Bunlar benim için bilincin 'kollarıdır', çünkü kişinin bireysel bakış açısı oluşturulduktan sonra dünyayla ilişkiyi yürütmek bu işlevlerin görevidir.

Bir analiz yöntemi olarak yazın

Kendi bilinç gelişimim sırasında bu konumların her birindeki işlevlerin davranışlarına çok dikkat ettiğimden, şimdi kişisel analitik sürecimden bir dizi kısa hikaye sunacağım. Aşağıda tipolojik bir analizin otobiyografik bir vaka raporu olarak değerlendirilebilir.

Üstün işlevim olan sezgiyi keşfetmem, analizimin ilk yılında gerçekleşti. Tıp fakültesinden mezun olduktan birkaç ay sonra, 26 yaşında terapiye gelmiştim, 'depresyon'dan şikayetçiydim; sanırım bununla genel bir halsizlik ve libido blokeliği hissini kastediyordum; açık semptom herhangi bir şeyi bitirememekti. başladığım mesleki kitap

Okumak. Üçüncü veya dördüncü seansta ben bu şikayetleri yinelerken analistim şunu sordu: "Depresyonda olduğunuzda hiç rüya görüyor musunuz?"

Sanki karanlık bir odanın ışığı açılmış gibiydi. Elbette rüya gördüm; Her zaman rüya görmüştüm ve aslında insanlar dikkat etmediğimden şikayet ettiğinde aklım oradaydı. Rüya görüyordum! Pratik şeyleri takip edemememe şaşmamalı. Bir anda, rüya görme konusunda üstün olduğum şeyin, dikkat etme konusunda daha aşağı olduğum şeyin nedeni olduğunu anladım; bu da annemin, babamın, öğretmenlerimin ve akranlarımın hepsinin denediği ama çok az başarı elde ettiği bir şeydi. , beni utandırıp daha fazla sorumluluk sahibi olmaya yöneltmek için. Birkaç ay sonra, yeteneğimi ve buna eşlik eden sınırlılığı tanımlayan süreçler için Jung'un kullandığı sözcükleri edindim: Sezgisel bir tiptim ve aşağı düzeyde duyumlara sahiptim. Ancak en iyi olduğum ve en kötü olduğum şeyin aynı şeyin iki yönü veya "ucu" olduğunu anladığım anda, kendimden bir bebek doğuran bir kadın doğum uzmanı olduğumu hayal ettim. Üst fonksiyonumu ve alt fonksiyonumu aynı gerçekliğe ait olarak deneyimlerken, kendi dikey eksenimin gerçekliğini keşfettim ve bu, yeni bir kimliği deneyimlemenin bir kanalı oldu.

Sezgisel bir tip olduğumun farkına varmak bana çok fazla enerji verdi. Artık her gün kaydettiğim ve haftada iki kez analistime getirdiğim rüyalar bana okuyacak çok şey veriyordu ve ayrıca keşfetmekte olduğum iç yaşam hakkında bana daha fazla şey öğreten Jung kitaplarını da okuyabildiğimi keşfettim. Çalışmaktan gerçekten hoşlandığım bir şey bulmanın rahatlığıyla, gerçek yardımcı işlevimin, içe dönük düşünme olduğunu keşfettim. Kore'de bir tabura komuta etmiş bir asker olan babam, dışa dönük bir düşünce tipine sahipti ve Amerikan kültürünün, bilginin güç olduğu inancını büyük ölçüde benimsemişti. Gelişmelerin ne anlama gelebileceği konusunda kendi fikirlerimi sunmak için her gece radyo haber yayınını kestiğimde babam, “Kapa çeneni oğlum. Hiçbir şey bilmeyen insanlardan öğrenemezsiniz." Benim de bir erkek olan analistim asla sözünü kesmedi ya da hemen hemen hiç. Rüyalarım ve gönül rahatlığıyla okumalarım hakkında yüksek sesle düşünmeme izin verdi. Her ne kadar bu, Jung psikolojisinin çoğunu yeniden düşündüğüm ve onu benimseyebilmek için onu kendime ait hale getirdiğim anlamına gelse de (ve bu, analistimin eğitim aldığı Jung'un büyük fikirleri formüle etme yöntemini basitçe kabul etmediğim anlamına geliyordu) , düşüncelerimi kendi içe dönüklüğüne bıraktı,

subjektif yol. Bir şeyi ancak benim deneyimim için doğruysa kabul ederdim, ki bu elbette bir bakıma oldukça Jung'cuydu, ama diğer taraftan Jung psikolojisinin halihazırda oluşmaya başladığı dogmayı kabul etmeme izin vermezdi. İlk analistime, (1) diğer pek çok terapistin yapabileceği gibi, onun huzurunda, derinlemesine çalışmanın "gerçek" konusu olan duyguları entelektüelleştirdiğimden ve bunlardan kaçındığımdan şikayet etmeden düşünmeme izin verdiği için her zaman minnettar olacağım ve (2) yoğun bir şekilde yatırım yaptığı psikolojinin yeniden düşünülmesine misilleme olmadan hoşgörüyle yaklaşmak. Bu şekilde, babamın ve kitaplarını artık okuyamadığım psikiyatri profesörleri de dahil olmak üzere diğer otoritelerin dışa dönük düşünceleri nedeniyle engellenen yardımcı işlevimin daha önce hiç yapamadığı şekilde kendini ifade etmesine izin verdi. O zamanlar bir psikanalistin söyleyebileceği gibi, Ödipal sorunumu bu şekilde çözmemi sağlayacak bir aktarım durumuna sahip olduğum için şanslıydım.

Kültürel açıdan bakıldığında, bu olayların gerçekleştiği 1966 ve 1967 yıllarında kadınlardan ziyade erkeklere daha açık olan bir yetkilendirme biçiminden de yararlandığımı fark ettim. Ben bir doktordum ve analistim de öyle. Tıpta, tıbbi olarak nasıl düşünüleceğini ve çalışılacağını öğrenme konusunda uzun bir gelenek vardı ve bu, yeni tıbbi prosedürleri öğrenmekle ilgili sıklıkla duyduğumuz aforizmada kodlanmıştı: "Birini gör, bir yap, bir öğret." Bu çoğunlukla totemik, ataerkil bir gelenekti: Amerika Birleşik Devletleri'nin bazı bölgelerinde kadınlar hâlâ tıp fakültesine bile kabul edilmiyordu. Kadın olsaydım, üstün işlevimin yansıtılmasının ve yardımcı işlevime yer verilmesinin aynı analistte ortaya çıkma ihtimalinin çok daha düşük olacağının farkındayım. Benimkinden farklı bir şekilde sorunlu olsa da baba, bu analistin anima'sı[5] İnanıyorum ki, o zamanlar yaygın olan Jung'un duygunun düşünceden daha kadınsı olduğu fikrine uygun olarak, benim psikolojik tipimdeki bir kadının duygu ifadeleri konusunda ısrar etme olasılığı çok daha yüksek olurdu.

Analistimin başlangıçtaki açık karşıaktarımında düşüncemi güçlendirmeye yönelik böyle bir engel ortaya çıkmadı ve böylece Carl Rogers ve meslektaşları tarafından tanımlanan bir terapi için ideal koşulları deneyimledim: içtenlik, koşulsuz olumlu saygı ve doğru empatik anlayış (Rogers & Truax, 1967)). Bu nedenle oldum

Kişisel deneyimimin bir parçası olarak kendi tipolojimin doğası hakkında erkenden netleştim. İnanıyorum ki, yalnızca kişinin kendi tipleriyle ilgili doğrudan deneyimi ve bunları kendi yöntemiyle değerlendirme izni, bir hastanın tip teorisinin bireyselleşme potansiyelinden yararlanmasını sağlayabilir. Aksi takdirde tip, başkalarından kişinin ne olduğunu öğrenmenin başka bir yolu ve çevreye daha etkili bir şekilde uyum sağlama çabası içinde öğrenilmesi gereken yeni bir dizi görev haline gelir. Uyum sağlamak için yeni enerji keşfetmenin hâlâ tür açısından bir değeri olabilir, ancak bu bireyselleşmeyle aynı şey değildir.

Kendimden bir bebek doğurma hayalimin belki de ifade ettiği gibi, tipolojim terapinin kolaylaştırıcı ortamında bana özgün gelen bir şekilde ortaya çıktığından, kişisel benlik duygusuna ilişkin analizimin oldukça erken bir döneminde sahip oldum. Diğer yazılarımda da belirttiğim gibi (Beebe, 1988, 1992), 'büyük S' Benliğinin ancak kişinin kişisel 'küçük' benliğini 'derinlemesine bütünlüğe' sahip bir şekilde deneyimlemesi yoluyla mümkün olduğuna inanıyorum. Jung psikolojisinin, nasıl yaşanacağına dair içgüdüsel bilgiye, özgün bir şekilde erişilebilir.

Tipolojimin açılması, Benliğimden ruhuma büyük miktarda enerjinin akmasına yol açtı. Terapiye geldiğim depresyonun yerini alan yeni sorunum, aşırı heyecanlanma eğilimiydi. Bazen üstün sezgilerimin havalanmaya hazır bir roket gemisinin başı gibi olduğunu hayal ederdim. Tıp eğitimiyle ilgili görevlerde kalabilmek için çaresizce kendimi yere tutmam gerekiyordu. O erken aşamada, benim alt fonksiyonum olan duyum, beni sabitleyecek gerekli ağırlığa, özgül ağırlığa sahip değildi. Ancak dünyanın talepleriyle bağlantıda kalmamı sağlamak için yardımcı ve üçüncül işlevlerimin kullanılabileceğini fark ettim. Düşünme, sezgiden sonra en güçlü fonksiyonum ve dolayısıyla yardımcım, durumumu tanımlamama ve üzerinde çalışmam gereken konuları belirlememe yardımcı oldu. Daha az güvenli ve daha savunmasız olan hissim, diğer insanlar üzerindeki etkimin ne olduğunu tahmin etmemi ve onlarla gerçek ilişkilerimin ne olduğunu keşfetmemi sağladı. Bu iki süreci (düşünme ve hissetme) kullanmanın birleşik etkisi beni yavaşlatmak ve sezgilerimin en mantıksız uçuşlarından uzak tutmaktı. Tıpkı üstün sezgilerim ve aşağı duyumlarım gibi, düşünce ve duygularımın da bir eksen oluşturduğunu içsel olarak ilk kez şu rüyayı gördüğümde fark ettim:*A*

Baba (belki ellili yaşlarında olan bir adam) oğlunu (yirmili yaşlarındaki genç bir adam) yemek masasının etrafında kasap bıçağını sallayarak kovalıyordu.

Analizimde bu rüya üzerinde çalışarak genç adamın imajını ilişkilendirebildim. Eleştirel bir babaya karşı hissettiğim tepkilerin yankıları açık olmasına rağmen, rüyamdaki genç adam, korkularıyla benim uyanık kişiliğime hiç benzemiyordu. O zamanlar korkmayı öğrenmemiştim.

Rüyamdaki oğul bana o zamanlar tanıdığım, duygu fonksiyonu iyi gelişmiş, çok yavaş düşünen bir genç adamı hatırlattı. Kasap bıçağı, kesme ve parçalama kapasitesiyle bana, şeyler arasında ayırıcı ayrımlar yapan bir düşünme fonksiyonunun imgesi gibi göründü. Yaşlı bir adamın bunu genç birine karşı dehşet verici bir şekilde kullanması, bunu intrapsişik olarak düşündüğümde bana, daha gelişmiş bir işlevin bir şekilde daha az gelişmiş bir işlevi zorbalık ettiğini düşündürdü. Rüya elbette duygusal tip arkadaşımın etrafında düşünme şeklime dair bir yorum olabilirdi ama o zamanlar kendimle nasıl ilişki kurduğuma da odaklanmam gerekiyordu. Babanın yardımcı düşüncemi, oğlunun ise üçüncül duygumu simgelediğine karar verdim. Birbirleriyle akrabalar -aynı aileden- ama benim o zamanki durumumda bu ilişki sadomazoşist bir ilişki gibi görünüyordu.

Rüyayı yalnızca çocukluğumda babamdan aldığım aşağılamaların yeniden canlandırılması olarak görmek beni tatmin etmedi; örneğin yemek masasında onun 'o' otururken aklıma gelen düşünceleri oldukça kaba bir şekilde ifade etmeye çalıştığımda olduğu gibi. radyoda haber brifingi vardı. Evet, babam dışa dönük düşüncesiyle benim içedönük düşünceme zorbalık yapmıştı ama şimdi kendime yaptığım, rüyaya da yansıdığı gibi, nispeten güçlü olan düşünme fonksiyonumun, çok daha az gelişmiş olan duygu fonksiyonumu alt üst etmesine izin vermekti.

Rüyanın cezasını çekerek, üzgün olduğumda duygularımı anlamak ve onları göz ardı etmek için ağır basan düşünce formüllerini uygulama konusunda giderek daha az agresif olmaya başladım. Zamanla düşüncelerim daha az zalim hale geldi ve daha titrek, olgunlaşmamış duygularıma karşı daha koruyucu bir tavır almaya başladı. Duygu tipi hastalarla ve arkadaşlarımla ilişkilerim de daha iyi hale geldi.

Bu zamana kadar kendimi anlamlandırmak için tip teorisini kullanmam büyük ölçüde hangi işlevlerin güçlü, hangilerinin risk altında olduğu üzerinde yoğunlaşmıştı. Keşfettiğim ve analiz ettiğim işlevlerin içe dönük mü, yoksa dışa dönük mü olduğu konusuna özellikle odaklanmıyordum ve aslında kendimi içe dönük mü, yoksa dışa dönük olarak mı tanımlamam gerektiğine karar veremiyordum. İlk analistim bunun bir 'süreklilik' olduğunu söylemişti ve arkadaşlarımın yarısı beni daha dışa dönük olarak görürken, beni en az onlar kadar iyi tanıyan diğerleri, tanıdıkları tek gerçek içe dönük kişinin ben olduğumu söylüyorlardı! Artık analitik eğitimine başladığım için, bilmediğim bir şey benim için utanç vericiydi. Bu sıralarda, kafa karışıklığımı anlattığım enstitümdeki eğitim komitesi üyesi Wayne Detloff'tan, Jung analistleri ve adaylarının uğrak yeri olan çevrelerde sıklıkla ifade edilmeyen bir bakış açısının olduğunu öğrendim: üstün işlev dışa dönük, yardımcı işlev içe dönüktür ve bunun tersi de geçerlidir. Aslında Myers-Briggs Tip Göstergesini 1968'de psikiyatri ihtisasımın ilk yılındaki tüm asistanların katılmasının istendiği bir araştırma çalışmasının parçası olarak almış olmama rağmen, benim bir ENTP olduğuma dair bulgu 'sezgisel'i doğruluyor gibi görünüyordu. Tipolojimle ilgili analitik keşiflerime dayanarak kendime verdiğim "düşünme" teşhisini dikkate alarak, Dr. Detloff'un açıklaması, Isabel Briggs Myers'ın tip hakkındaki teorik fikirleriyle ilk tanışmamdı.
O zamanlar Enstitümde büyük ölçüde öğretilmeyen bir gelişme.[6] –

Tipin kabul edilen versiyonu, eşi Jane ve Horace Gray ile birlikte kendi teşhis araçları olan Gray-Wheelwrights Jungian Tip Araştırması'nı yaratan Jo Wheelwright'a (1982) aitti. Myers-Briggs'de olduğu gibi bunda da dışa dönük ve sezgisel düşünen bir tip olarak ortaya çıktım. Ve benim enstitümde bu şu anlama geliyordu:*ikisi birden*Lider işlevlerim dışa dönüktü. Sahip olduğum içedönüklüğün aşağı düzeydeki fonksiyonumdan, yani duyumsamamdan kaynaklanması gerekiyordu. Ama gerçekte, von Franz ve Hillman'ın*Jung'un Tipolojisi Üzerine Dersler*artık yayınlanmıştı ve bu iddiayı takip edebiliyordum, ne kadar ileri giderse gitsin, alt işlevimi hâlâ daha az farklılaşmış bir şekilde, yalnızca 'düşük bir duygu' olarak görüyordum ve belirttiğim gibi aslında o kadar da emin değildim. üstün işlevim için dışa dönük teşhis hakkında.

Ancak Dr. Detloff, içe dönük duygu ile dışa dönük duygunun o kadar farklı olduğu konusunda oldukça açıktı ki, bunların neden böyle olduğunu merak etti.

hatta her ikisi de 'duyu' olarak adlandırıldı. Daha sonra, içedönük duyunun esas olarak düzeni bulmak, deneyimi organize etmek ve bedenin içteki konforunu izlemekle ilgili olduğunu, oysa dışadönük duyunun dokular, kokular, görüntüler, sesler ve nesnelerle ilgili zorlayıcı, sıklıkla paylaşılan deneyimleri içerdiğini gördüm. dünyanın zevkleri - gerçeklikle doğrudan bir ilişki. Benzer şekilde, içe dönük duygunun esas olarak kendisi için en önemli olan değerlerle ilgili olduğuna, dışa dönük duygunun ise başkalarının duygularıyla bağlantı kurmaya çalıştığına karar verdim. Arkadaşlarım, onların huzurunda yaşadığım bazı esrarengiz telepatik anlardan sonra sıklıkla doğruladığı gibi, dışadönük sezgi, diğer insanların zihinlerinde olup bitenleri oldukça kolay bir şekilde algılıyor gibi görünüyordu ve kesinlikle başkalarının benimle daha bilinçli olarak paylaştığı şeylerdeki olasılıkları görmekti. hiç hayal etmemiş olabilirim; içe dönük sezgi ise (örneğin Jung'da) bilinçdışındaki büyük resme baktığımı, görünüşte 'bireysel' deneyimin ortasında bile ulusları, dinleri ve çağları harekete geçiren gestalttların yer aldığını fark ettim. Ve bu iki düşünce türü, her ikisi de bir şeyleri tanımlamakla ilgili olsa da, bunu çok farklı şekillerde yaptı: Babamınki gibi dışa dönük düşünme, herkesin kabul edebileceği fikirlere göre herkes için geçerli olan tanımlarla ilgileniyordu; içe dönük düşünme ise benimki gibi, alınan görüş ne olursa olsun, belirli bir yapının gerçekten içsel hakikat inancına uygun olup olmadığı üzerinde düşünmek zorundaydı.

Bu ayrımlar, diğer insanların psikolojisine yönelik faydalı bir yönlendirmeydi, ancak gelişimimin bu aşamasında kişisel ilgimi pek fazla çekmiyordu, çünkü analizimde ilgilenmem gereken daha acil konular vardı ya da öyle olduğuna inanıyordum. Çekirdek depresyonuma hâlâ dokunulmamıştı ve analizin ilerleyen yıllarında sıklıkla migren baş ağrıları ve buna eşlik eden şiddetli bitkinlik halleriyle kuşatılmıştım. Rüyalarımda az sayıda ve çorak bitki örtüsü gördüm. Analistim (bu sırada bir kadına geçmiştim) bunu bitkisel sinir sistemimin bu tükenmişlik dönemlerindeki halinin bir resmi olarak yorumladı.

Sonra rüyamda bir odada tek başına oturan bir kadın gördüm. Çinliydi ve yüzünde asık bir ifade vardı. Bulunduğu oda bomboştu ve oturduğu sandalyeden başka mobilya yoktu. Bunun nedeni kocasının tüm parasını doping ve kumarda harcaması ve dolayısıyla yapacak hiçbir şeyi olmamasıydı.

eve getir. Analistim bu rüyanın önemi konusunda çok ısrarcıydı. "Hiçbir şeyi yok" diye belirtti.

Kadınla ilişki kurdum. Onu hayattayken tanıyordum; o zamanlar çamaşırlarımı emanet ettiğim Çin çamaşırhanesinde çamaşırcıydı. Pratik, sade bir kadındı ve çok verimli çalışıyordu. Açıkça dışa dönük biri değildi, ancak kendi içedönük tarzıyla duyularla ilgili meselelerle oldukça ilgiliydi. Onun içe dönük, sansasyonel bir tip olduğuna karar verdim. Yakın zamanda von Franz'ın aşağı işlev hakkındaki makalesini ve aynı zamanda Gareth Hill'in o zamanlar yayınlanmamış olan ancak dört işlev tipinin her ikisini de kullanarak sekiz tür anima'yı tanımlayan “Erkekler, anima ve dişil” (1998) hakkındaki makalesini okumuştum. (duygu, düşünme, sezgi ve duyum) ve iki tutum tipini (içe dönük ve dışa dönük) kullanarak, anima türü için sekiz olasılığa ulaştı, tıpkı von Franz'ın makalesinde sekiz tür aşağı işlev tespit ederken yaptığı gibi.

Rüyada kumar oynamaya kendini adamış olan koca, bana üstün fonksiyonumun, dışadönük sezgimin daha az gurur verici bir yanını temsil ediyormuş gibi geldi. Bu, bir kumarbaz, olasılıkların peşinde koşan ve enerjisini dünyaya aktaran, içe dönük karısını evde yalnız bırakan, ona fazla bir şey vermeyen bir koca imajına uyuyor gibi görünüyordu. Ama bunun benimle ne ilgisi vardı? İçki içmedim ve kumar oynamadım ama eve gidip dinlenme zamanı geldikten sonra bile hayatımı uzatmak için fırsatların peşinde koşmaya çekildim. En yeni film, en son kitap, hatta bir hastamın bana getireceği bir sonraki rüya bile kişisel rahatlığımın sınırlarını aşmama neden oluyordu. İlk defa, dışa dönük/içe dönük ayrımının önemi gerçekten aklıma geldi. Eğer koca benim dengesiz dışadönüklüğümü temsil ediyorsa, rüyanın açık mesajı benim, zavallı ve eşyasız anima figürü olan Çinli çamaşırcı kadın tarafından temsil edilen içe dönük yanımı ihmal ettiğimdi. Rüya, çok spesifik olarak, içe dönük hissimin benden hiçbir şey alamadığını söylüyordu. Bu sonucu analistime ilettiğimde, "Buna daha fazla katılamazdım" dedi.

Bu durumu nasıl düzeltebileceğimi uzun uzun düşündüm. O zamana kadar içedönüklük duygusunun bedenin içinde yaşadığını ve onun aşırı uyarılmasını, aşırı ısınmasını ve aşırı yorulmasını engellemeye çalıştığını biliyordum.

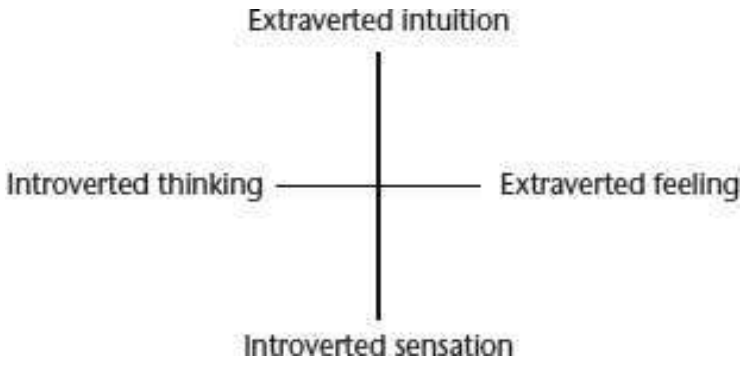
aç ya da yanlış yiyeceklerle çok doymuş vb. Gelişen psikoterapi pratiğimde hastalarıma neler olduğuna baktım. Bana anlattıklarını duyduğumda çok heyecanlandım, öyle ki nefesimi tutarak, doğru düzgün nefes almayı bile ihmal etmeden dinliyordum. Migren ağrılarıyla eve gelmeme şaşmamalı: Karbondioksit tutuyordum. Hastaları dinlerken nefesime dikkat etmem gerektiğine karar verdim. Bu, terapi uygularken bedenimin farkında olmamı sağlayan bir dizi alan açtı. Daha sonra, ben ilgilendikçe bedenimde, rüya yorumunun ortaya çıkarabileceği her şeyin ötesinde, hastamda neler olup bittiğine dair ipuçları olduğunu fark ettim. Eğer midem veya göğsüm gergin hissediyorsa, bu hastamın 'gergin' hissettiğinin bir işaretiydi. Bu duyumlara dikkat edersem ve sonunda hastayla, içe atma yoluyla tanımladığım duyguları ele alırsam, terapiyi ileriye taşıyacak ilgili materyalin ortaya çıkacağını keşfettim. Vücudumun edindiği duyguları hastaya ifade ettirmeyi başardığım zaman seanstan baş ağrısıyla çıkmıyor ve psikoterapi yaptığım günü bitkin değil enerji dolu bitiriyordum. Görünüşe göre bu yöntem benim iç hayatım için bir tonikti. Daha sonra Çinli çamaşırcıyla ilgili bir rüya onu daha mutlu etti: Kocası onu dondurma yemeye götürüyordu!

Jung analizinde, tip probleminin, alt fonksiyon analizde bir konu olarak 'ortaya çıkmaya' başladığında özellikle önemli hale geldiğine ve o zaman tipe çok yakından dikkat edilmesi gerektiğine dair bir gelenek vardır. Kesinlikle benim durumumda bunun doğru olduğu ortaya çıktı. Bir zamanlar animamın içe dönük bir duyu tipi olduğunu ve bu alanda sadece acı verici derecede verimsiz olma eğiliminde olmadığımı (sezgisel olduğumu fark eder etmez fark ettiğim gibi) aynı zamanda yıkıcı derecede ihmalkar (ki bunu fark etmemiştim) olduğunu biliyordum. Rüyamda kocasının geçimini sağlamayan Çinli çamaşırcıyı görene kadar), tüm işlevlerimin tam durumuyla çok daha fazla ilgilenmeye başladım ve içimde neyin dışa dönük, neyin içe dönük olduğu üzerinde çok düşündüm.

Sezgilerimin dışa dönük, düşüncelerimin ise içe dönük olması mantıklıydı. Ayrıca duygularımın farklılaştığı ölçüde dışa dönük olduğundan da oldukça emindim. Duygularımın içe dönük olduğu ortaya çıktığından, Çinli çamaşırcı anima'nın kanıtlarına dayanarak, türlerin kendi içlerindeki işlevler hiyerarşisine göre değiştiğine karar verdim.

bir kontrol ve denge sistemi gibi dışa dönüklük veya içe dönüklük. Benim durumumda tipoloji şöyle görünüyordu:

Nihayet burada, ikna edici bir şekilde, Jung'un yönlendirilmiş bir egoyu temsil ettiğini belirttiği dört işlev vardı; dörtlülük, benliğin bir yönünü akla getiriyordu; ben de sonunda buna Jung ve Neumann'ın "ego" vurgusunun Kantçı ağır imalarını reddederek bu ismi verdim. , 'küçüklerin' benliği. Bu benim günlük kişisel deneyimimin tipolojisiydi; kaçınılmaz güçlü ve zayıf yanlarıyla birlikte kendi bakış açısına sahip bir kişi olarak süregelen bilincimin temeliydi.

ŞEKİL 3.2 Çoğunlukla bilinçli yönelimim

Dört sayısının getirdiği bütünlük duygusunda baştan çıkarıcı bir şeyler vardır; Jung bunu 'büyük S' Benliğini belirten arketipsel sayı olarak değerlendirir. Tipolojimi oluşturan dört işlevin benim için netleşmesine kadar analizimde en az yedi yıl geçti ve henüz otuz yaşında olmama rağmen, bireyselleşme açısından bir şekilde 'ulaştığıma' inanmamak zordu. -dört yaşında. Bugün bu bana nispeten genç bir insanın saflığına benziyor, ancak kendini keşfetme enflasyonu her yaşta tehdit edici olabilir. Tip gelişiminin, Benliğin kümelendiği ve o andan itibaren kişinin bilinçdışıyla daha derin yönüyle ilişki kurmaya başladığı alt işlevin keşfiyle sona erdiğini varsaymak, aslında bilincin gelişimine müdahale edebilir. Gerçekte tip, bireyleşme süreci boyunca bir sorun olmaya devam ediyor, ancak analistler bunu her zaman fark edemiyor.

Tip geliştirme

Dışadönüklük ve içe dönüklük değişimleri de dahil olmak üzere ilk dört işlevimin farklılaşmasını fark ettikten kısa bir süre sonra Isabel Briggs Myers'ın kitabıyla karşılaştım:*Farklı Hediyeler*(1980), tip gelişiminin dinamikleri üzerine beş bölüm içeriyordu. Terapide tip gelişimimle ilgili keşiflerimin çoğunu doğrulayan ve bana gerçekten "iyi" gelen "İyi tip gelişimi" bölümü beni özellikle etkiledi. Elizabeth Murphy de kitabında bu temayı ele alıyor*Gelişen Çocuk*(1992, s. 12-13), burada üst ve yardımcı işlevlerin çocuklukta doğal olarak gelişebileceğini ancak üçüncül ve alt işlevlerin normalde yetişkinliğe kadar ortaya çıkmadığına dikkat çekiyor. İlk analizimin bendeki bu normal gelişim sürecinin engelini kaldırdığına inanıyorum. Myers'ın kendisinin ve annesinin Jung'dan edindiği en önemli fikirlerinden biri şuydu: "Uygulamada ortaya çıkan tüm türler için, bilinçli ana işlevin yanı sıra nispeten bilinçsiz, yardımcı bir işlevin de olduğu ilkesi geçerlidir. her bakımdan ana işlevin niteliğinden farklıdır” (Jung, 1921/1923, s. 515, Myers'dan alıntı, 1980, s. 19).

Myers'ın ısrar ettiği gibi:

> Etkili kelimeler “her bakımdan”dır. Yardımcı süreç baskın süreçten her bakımdan farklıysa,*yapamamak*Baskın sürecin içe dönük olduğu yerde içe dönük olabiliriz. Baskın süreç içe dönükse dışa dönük, baskın süreç dışa dönükse içe dönük olması gerekir.
>
> *Myers, 1980, s. 19*

Myers, Jung'dan bu yorumu desteklediğini düşündüğü iki pasajı daha aktarıyor. Bunlardan ilki, üstün işlevi içe dönük düşünme olan bir kişinin alt, yardımcı ve üçüncül işlevlerinin tutum tipiyle ilgilidir: “İçedönük düşünceyi dengeleyen görece bilinçdışı duygu, sezgi ve duyum işlevleri, nitelik bakımından daha aşağı düzeydedir ve ilkel bir yapıya sahiptir. , dışa dönük karakter” (Jung, 1921/1923, s. 489, Myers'dan alıntı, 1980, s. 20).

İkincisi, üstün işlevi dışa dönük olan bir kişinin diğer işlevlerine yönelik tutumuyla ilgilidir: “Dışadönüklük mekanizması ağır bastığında. . . en yüksek düzeyde farklılaşmış işlev sürekli olarak dışa dönük bir uygulamaya sahipken, daha düşük düzeydeki işlevler içe dönüklüğün hizmetinde bulunur” (Jung, 1921/1923, s. 426, Myers'dan alıntı, 1980, s. 20).

Bu pasajlarda en çarpıcı bulduğum şey, Jung'un yalnızca tek bir işlevin, yani üstün olanın özellikle farklılaşabileceği yönündeki varsayımıdır. Bu nedenle, diğer işlevlerin tümü, alt düzeydeki işlevin bilinçdışı karakterini üstlenir ve kabaca telafi edici bir şekilde çalışır. Bu aslında analize girmeden önce bilinçdışımın beni farklılaşmamış bir şekilde telafi ettiğini açıklıyor, ancak işlev türlerimin analizde farklılaşmaya başladıktan sonra tutum açısından kendilerini nasıl sıraladıklarını anlamanın pek de faydası olmadı.

Bu farklılaşmayı deneyimlememin bir yolu, psikoterapi uyguladığımda daha az değil, daha özel hale gelmemdi; bu nedenle, muayenehanemdeki bir kişi benim dışa dönük duygularımla başa çıkamadığım içe dönük bir duyguya sahip olduğunda sıklıkla acı çekiyordum. Bu soruna çok dikkat ettim ve özellikle von Franz'ın beyindeki alt işlev hakkındaki makalesindeki bir pasaj bana yardımcı oldu.*Jung'un Tipolojisi Üzerine Dersler*. Kendisine şu soru soruldu: "İçe dönük duygu tipi içe dönük düşünmeyi mi deneyimliyor, yoksa her zaman dışa dönük mü düşünüyor?" Cevap verdi:

> Eğer içe dönük bir duygu tipiyseniz,*olabilmek*aynı zamanda içe dönük düşünün. Doğal olarak tüm işlevlere her şekilde sahip olabilirsiniz, ancak bu o kadar da büyük bir sorun olmayacak ve içinde çok fazla yaşam yoğunluğu olmayacak. Jung, anlaşılması en zor şeyin sizin düşünceleriniz olmadığını söylemiştir.*zıt*tip - eğer bunu hisseden içe dönük biriyseniz*öyle*dışa dönük düşünen bir tipi anlamak çok zordur - ama diğer tavırla aynı işlevsel tip! İçe dönük bir duygu tipinin, dışa dönük bir duygu tipini anlaması çok zor olacaktır. İnsan o kişinin kafasında çarkların nasıl döndüğünü bilmediğini hisseder; insan onun içine giden yolu hissedemez. Bu tür insanlar büyük ölçüde bir bilmece olarak kalır ve kendiliğinden anlaşılması çok zordur. Burada tipler teorisi pratikte son derece önemlidir, çünkü bazı insanları tamamen yanlış anlamaktan alıkoyabilecek tek şey budur.
>
> *von Franz ve Hillman, 1971/1998, s. 64*

Tür uyumsuzluğu konusunu aktarımda, karşı aktarımda ve aktarımda türlerin oynadığı rol üzerine ilk uzun makalemde ele almıştım.

terapötik etkileşim (Beebe, 1984). Bu yayında, analistlerin danışanın dört işlevinin her biri için bu işlevin içe dönük olarak mı yoksa dışa dönük olarak mı kullanıldığını belirlemeye çalışmalarını önerdim. Ayrıca analistin bu işlevi içe dönüklük ve dışadönüklük açısından aynı mı yoksa zıt bir tutumla mı kullandığını anlamak için çaba göstermesi gerektiğini de önerdim. Tip uyumluluğunu, terapötik ikilideki bir kişinin üstün işlev olarak hissetmesi ve diğerinin düşünmesi veya dışa dönük üstün işleve sahipken diğerinin içe dönük üstün işleve sahip olup olmamasından ziyade bu temelde tip uyumluluğunu kurdum, yani orada olup olmadığı anlamına gelir. ortaklar arasında kolay empatik anlayış olup olmayacağı veya sık sık çatışmaların olup olmayacağı.

Aynı makalede, Jung'un tartıştığı ve Isabel Briggs Myers'ın kitabında uzun uzadıya araştırdığı uyumsuzluğun diğer potansiyel temellerine baktım. Jung'a göre bu, kişinin üstün işlevinin rasyonel (değerlendirme işlevleri, düşünme ve hissetme için kullandığı terim) veya irrasyonel (algısal işlevler, duyum ve sezgi için kullandığı terim) olup olmadığıdır. Myers, dış dünyadaki kolayca tanımlanabilen davranışlara odaklanan bir tür değerlendirme aracı üzerinde çalıştığı için, bireyin önde gelen davranışlarına bakarak rasyonel ve irrasyonel bilinç modları arasındaki farka ulaşması gerektiğini hissetti.*dışa dönük*ister üstün ister yardımcı olsun, işlev. Myers-Briggs Tip Göstergesinde (MBTI), bu dışadönük işleve, bu nedenle, bunun bir yargılama işlevi mi (Jung'un rasyonel işlevlerine atıfta bulunma şekli) yoksa algılama işlevi mi (kendi tarzı) olduğunu belirtmek için J veya P harf kodu verilir. Jung'un irrasyonel işlevlerini tanımlama).

Bana göre Jung'un yaklaşımı daha psikolojiktir. İnsanlar arasındaki tip uyumluluğunu değerlendirirken, dışadönüklüğe ayrıcalık tanımak yerine her bireyin üst ve alt işlevlerini birbirine bağlayan dikey eksenine veya bilinç omurgasına bakmayı tercih ediyorum. Bu nedenle, içe dönük duygu tipi bir arkadaşla uyumsuzluğumu erkenden fark ettim (MBTI sistemine göre ikimiz de 'P'ydik, çünkü onun önde gelen dışa dönük işlevi onun yardımcı dışa dönük duygusuydu). Sırtlarımızın kesişme eğiliminde olduğunu keşfettim: tıpkı benim onun yargılarını algılarla karıştırdığım gibi, birçok yanlış anlamanın kaynağı da benim algılarımı yargı sanıyordu.

Tipler benim için daha gerçekçi hale geldikçe, onların ruhumda oynadıkları rollerin daha da fazla farkına varmaya başladım. Jung'u (1926/1989, s. 56-57; 1963, s. 179 ve 173 vd.) takip ederek, güçlü, etkili üstün işlevi kahraman arketipiyle ilişkilendirdim. Baba ve oğul hakkındaki rüyamdan yola çıkarak, yardımcı olanın ister yardımsever ister eleştirel olsun bir ebeveyn gibi, üçüncül kişinin ise ister ilahi ister yaralı olsun bir çocuk gibi davrandığı yeniliğini ekledim ve böylece Jung psikolojisinin dilinde*Puer aeternus*veya*puella aeterna*.

Puer aeternus'sonsuz çocuk' veya hastalarımdan birinin dediği gibi 'sonsuz çocuk' anlamına geliyor. Bu terim Jung tarafından, Ovidius'un "tükenmemiş gençliğiyle" Eleusis'in yenilenme gizemlerinde yer alan çocuk tanrı Iacchus'a bilinçli selamından alınmıştır:*tibi enim inconsumpta iuventa est, tu puer aeternus, tu formosissimus alto conspiceris caelo; tibi, cum sinüs cornibus adstas*(Metamorfozlar, Kitap IV, 18-29. satırlar şu adreste bulunmaktadır: http://www.sacred-texts.com/cla/ovid/meta/metal03.htm), son kısmı Rolfe Humphries (Ovid, 1955) tarafından “Bakın *Puer aeternus* meleğe benzeyen yüzüyle, Ama ah, o görünmez boynuzları!” Kişilik tarzının bu arketipik tanımı, yetişkin gelişimindeki bir soruna, yani ebediyen genç ve çoğu zaman çok baştan çıkarıcı bazı erkek ve kadınların çekici, umut verici ama sonuçta güvenilmez karakterine uygulanmıştır. Von Franz (1970) ve Henderson (1967), eril gelişimdeki rolüne odaklanarak, başkalarıyla olan günlük etkileşimlerde bu arketipe aşırı güvenmeyi, olgunlaşmamış erkeğin narsist anne kompleksiyle ilişkilendirir. Ancak Hillman, kavramın en genel olarak “kolektif bilinçdışının aşkın manevi güçlerini kişileştiren veya onlarla özel ilişki içinde olan arketipsel egemenliğe atıfta bulunduğuna” ve dolayısıyla hepimizdeki yaratıcılığın bir yönü olduğuna inanmaktadır (1989, s. 227) . Bu terimi şu şekilde kullanıyorum:*puella aeterna*Latince 'ebedi kız' anlamına gelir; hepimizdeki ebedi gençliğe, sırasıyla görünüşte ölümsüz Prens veya Prenses ve çaresizce savunmasız, yaralı erkek veya kıza dönüşen parlak ama değişken tarafımıza atıfta bulunur.

Ayrıca, Zürih'teki CG Jung Enstitüsü'nün ilk eğitim sınıfında bulunan William Alex'in bana aktardığı, anima veya animusun "aşağı düzeyde bir işlev taşıdığı" yönünde analitik bir gelenek de vardı. Yazılarında von

Franz alt düzeydeki işlevi anima/animus ile ilişkilendirmiştir, ancak benim iddia ettiğimden biraz daha az spesifiktir. Şöyle diyor:

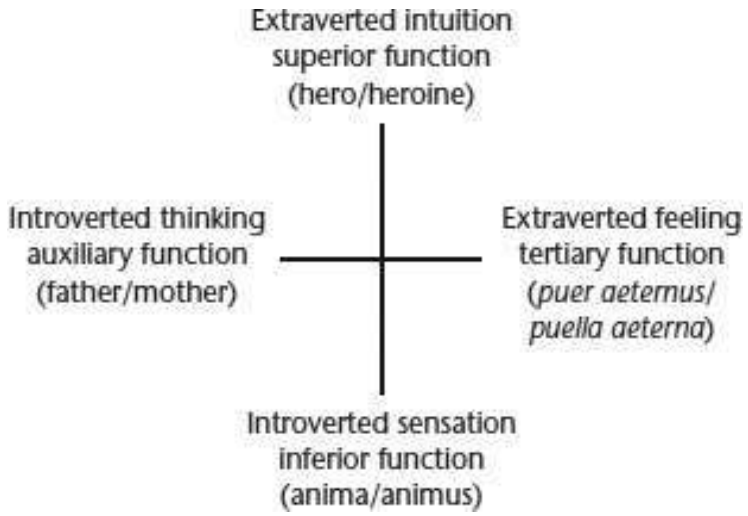
> Alt işlev, bilinçdışının tüm figürlerinin bilince çıktığı kapıdır. Bilinçli alanımız dört kapılı bir oda gibidir ve gölgenin, animusun veya anima'nın ve Benliğin kişileştirilmesinin girdiği dördüncü kapıdır.

Daha sonra şunu ekliyor: "Kişi gölgenin bir şekilde bilincine vardığında, alt işlev animusa veya anima figürüne özel bir nitelik verecektir", dolayısıyla, eğer bir insan tarafından kişileştirilirse, anima veya animus "çoğunlukla gölge gibi görünecektir". zıt işleve sahip bir kişi" (von Franz & Hillman, 1971/1998, s. 67–68).

Kendim ve hastalarla yaptığım çalışmalarda, çoğunlukla, esrarengiz duygusallığıyla birlikte aşağı düzeydeki işlevin, anima veya animus,[7] İdealleri karşılanmadığında derinden üzülen ve karşılandığında neredeyse kendinden geçen içimizdeki 'öteki'. Çinli çamaşırcı kadınla ilgili rüyalarım bu şekilde sembolize edilmişti. Daha sonra, karşılaştığım haliyle onlarla ilişkili arketipleri göstererek dört fonksiyonumun diyagramını yeniden çizebildim.

Üçüncül ve alt düzey işlevlerle ilişkili arketiplerin isimlendirilmesinde Latince'ye geçişim kasıtlıdır. Bu işlevler, yine de kişinin ego-sintonik bilinçlerinin tamamlayıcısının bir parçası olmasına rağmen, üstün ve yardımcı olanlardan daha arkaiktir ve kendilerini daha klasik olarak 'arketipsel' şekillerde sunarlar, onlara tanrısal bir nitelik verilirken, üstün ve yardımcı işlevler bu zamana ve mekana daha çok uyum sağlarlar ve çağdaşlarının bakış açılarına daha duyarlıdırlar.

İlk dört işlevin bu arketipsel analizi, 1983 yılında Abiquiu, New Mexico'daki Ghost Ranch'te düzenlenen Jung psikoterapistleri için düzenlenen Chiron Konferansı'nda sunabildiğim ve 1984'teki makalemde yazabildiğim tip modelinin temelini oluşturdu: " Aktarım, Karşı Aktarım ve Terapötik Etkileşimde Psikolojik Tipler. İyi farklılaşmış bir bilincin bireyleşme sürecinde kendisini nasıl düzenleyebileceğini açıklığa kavuşturmak açısından hem bana hem de başkalarına çok yardımcı oldu. Bu modelin çeşitli özelliklerine dikkat çekebiliriz.

ŞEKİL 3.3 Arketipsel komplekslere yönelimim

1. Model, Jung ve daha sonraki Jungçularla birlikte, eğer üstün fonksiyon irrasyonelse, yardımcı fonksiyonun da rasyonel olacağını ve bunun tersinin de geçerli olduğunu ileri sürer.

2. Üst işlev içe dönükse yardımcı işlevin dışa dönük olacağı ve bunun tersinin de geçerli olacağı konusunda Myers ve MBTI danışmanlarıyla aynı fikirdedir.
3. Model, üçüncül fonksiyonun yardımcıya karşı tutumunun zıt olduğunu belirtir, tıpkı alt kademenin üst kademeye karşı tutumu gibi.
4. Jung geleneğini takip eden model, eğer üstün fonksiyon rasyonel ise, alt fonksiyon da aynı şekilde rasyonel olacaktır; eğer üstün fonksiyon irrasyonelse, alt fonksiyon da irrasyonel olacaktır.

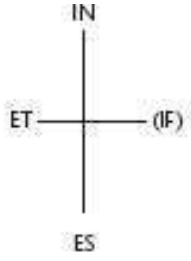
5. Üçüncül fonksiyon, yardımcı fonksiyonun rasyonellik veya irrasyonellik açısından eşleştirilmesi olarak temsil edilir.
6. Bu nedenle model, biri üst ve alt işlevler (omurga), diğeri yardımcı ve üçüncül işlevler (kollar) arasında olmak üzere iki bilinç eksenini tanımlar. Eğer omurga rasyonelse, kollar da irrasyonel olacaktır ve bunun tersi de geçerlidir (bkz.Şekil 3.4).

Bu modelin, Myers'ın "iyi tip gelişimi" olarak adlandırdığı şeyi gösteren bir kişide tiplerin farklılaşma biçimini anlamlı bulduğuna inanıyorum.

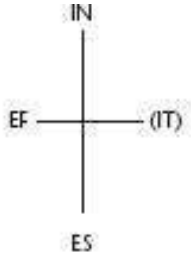
Jung, kendi varlığının kanununa göre bireyleşmeyi adlandırırdı. Bireyleşmeyi kolaylaştırmayan bir çevrenin tip taleplerini karşılama veya bunlara karşı savunma ihtiyacından başka işlevlerin ikame edilmesini içeren birçok tip tahrifatını (Benziger, 1995) açıklamaz.

Gölge türleri

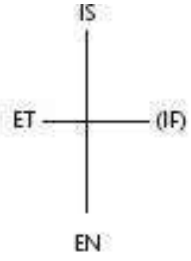
1983 konferansında eğitim gören iki analist vardı - Paul Watsky ve Laura McGrew - onların yorumları önümüzdeki on yılda yazı tipi anlayışımın büyümesine çok yardımcı oldu. Watsky, Jung'un bilincin sekiz işlevini listelediğini belirtti.*Psikolojik Tipler*. Watsky, birisi Isabel Briggs Myers'ın bahsettiği iyi tipte gelişimi elde etmek için bu işlevlerden dördünü ayırt etmeyi başarırsa, sanki kuzeydeki 40 dönümlük psikolojik alanın çapalanmış gibi olacağını söyledi; kişinin hala diğer dört işlevi geliştirmesi gerekiyor: güney 40. Bu dördü muhtemelen gölgedeydi. Laura McGrew ertesi yıl elinde gölgedeki dört işlevle ilgili arketiplerin neler olabileceğini gösteren bir diyagram taslağıyla Hayalet Çiftliği'ne geri döndü. Annenin gölgesi yerine “cadı” koymuştu.

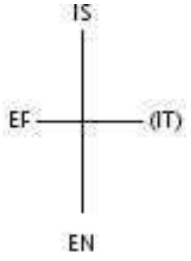
Introverted intuition
with
extraverted thinking

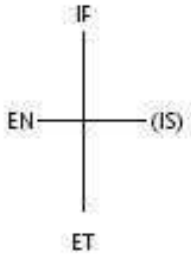
Introverted intuition
with
extraverted feeling

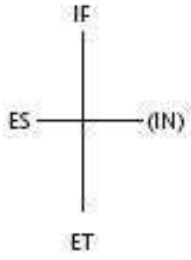
Introverted sensation
with
extraverted thinking

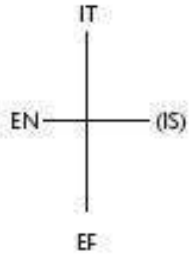
Introverted sensation
with
extraverted feeling

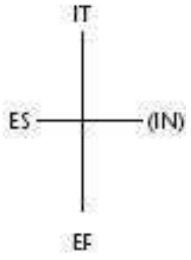
Introverted feeling
with
extraverted intuition

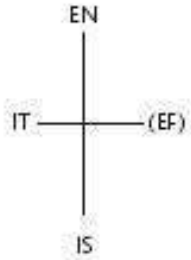
Introverted feeling
with
extraverted sensation

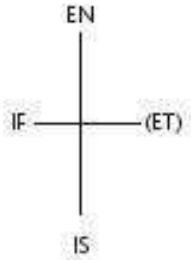
Introverted thinking
with
extraverted intuition

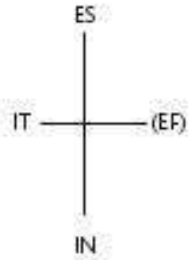
Introverted thinking
with
extraverted sensation

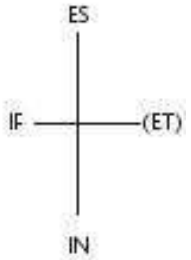
Extraverted intuition
with
Introverted thinking

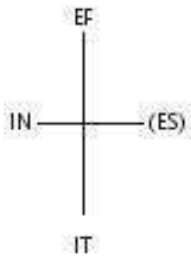
Extraverted intuition
with
Introverted feeling

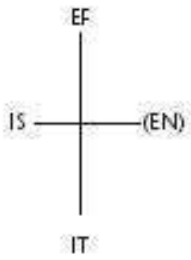
Extraverted sensation
with
Introverted thinking

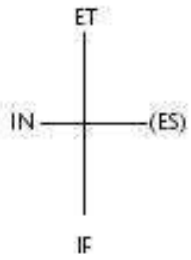
Extraverted sensation
with
Introverted feeling

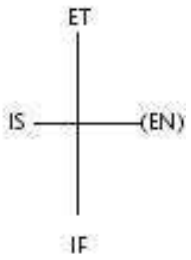
Extraverted feeling
with
Introverted intuition

Extraverted feeling
with
Introverted sensation

Extraverted thinking
with
Introverted intuition

Extraverted thinking
with
Introverted sensation

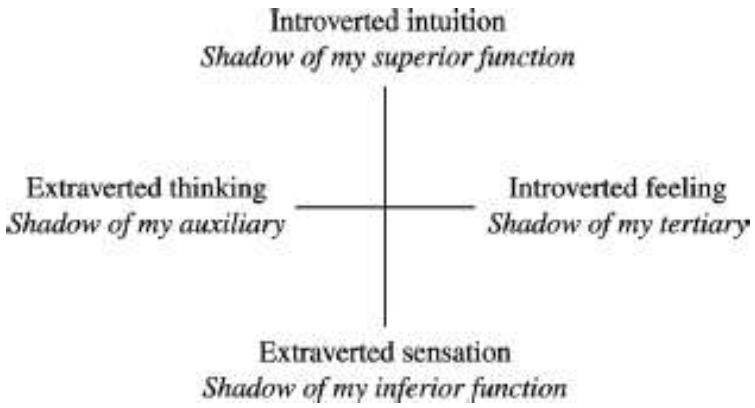
ŞEKİL 3.4 Şuna karşılık gelen bilinç konfigürasyonları:
16 MBTI türü (Kod: E = dışa dönük; I = içe dönük; N = sezgi; S = duyum; T = düşünme; F = duygu. Üçüncül işlevler parantez içinde gösterilir. Geleneksel olarak, dört harfli MBTI kodları irrasyonel işlevi daha önce listeler. hangisinin üstün, hangisinin yardımcı olduğuna bakılmaksızın rasyonel olanı; P ve J, önde gelen dışadönük fonksiyonun irrasyonel (algılama) veya rasyonel (yargılama) olup olmadığını ifade eder. Ayrıca bakınız Tablo 7.1 .

'Cadı' son derece sorunlu bir terimdir ve L. Frank Baum'un *Harika Oz Büyücüsü*(1900), kötü olduğu kadar potansiyel olarak da iyi olan büyüye hakim bir kadına gönderme yaparak daha iyiye doğru yapısızlaştırıldı ve uzun bir süre bu utandırmanın niteliğini ifade etmek için 'negatif anne' terimini kullanmayı tercih ettim. suçlayıcı, sınır koyan kadın ebeveyn. Ancak, olumsuz çağrışımlarla dolu 'cadı'nın, kadınlardaki (ve bazı erkeklerdeki) gölgenin bu konumunun spesifik karakteristiğine değindiğine karar verdim. Tüm gölge arketipleri gibi cadı da kişiliğini savunmak için 'kirli savaşır'. Kapasitesini el altından hareketsiz hale getiren büyüler yapmak için kullanır, ancak bu, kişiliği veya onun değerlerini tehdit ettiklerinde başkalarını kendi yollarında durdurmak için kullanılabilen, gölgede bulunan bir hayatta kalma bilincidir. Cinsiyet politikası açısından cadı, kadınsı otoritesini bir erkeğin animasını son derece felce uğratabilecek bir şekilde kullanır. Bir erkeğin ruhunda iyi babanın gölge tarafı,*seneks,*"Rütbeyi zorladığında" aynı uğursuz sınır belirleyici kontrolü uygulayan ve benzer şekilde bir kadının düşmanlığını felce uğratabilen. O zamandan beri olumsuz 'cadı' ve*seneks*hem dogmatik hem de kaba olabilen bir tür “soldurucu otorite” (Frey, 2011) olarak her iki cinsiyette de ortaya çıkabilir. Başlangıçta kötü niyetli sunumlarına rağmen, bu arketiplerin sınırlarını belirlemelerindeki bilgeliği sık sık görmeye başladım.

Hatırladığım kadarıyla Laura McGrew ve ben gölgenin gölgesi konusunda anlaşmıştık.*Puer aeternus*üçüncül işlevi taşıyan kişinin hileci olması gerekiyordu. Ne o ne de ben, kahramanın gölge tarafının ve anima/animusun gölge tarafının belirlenmesinden memnun değildik. Gölge arketipinin olduğu açıktı

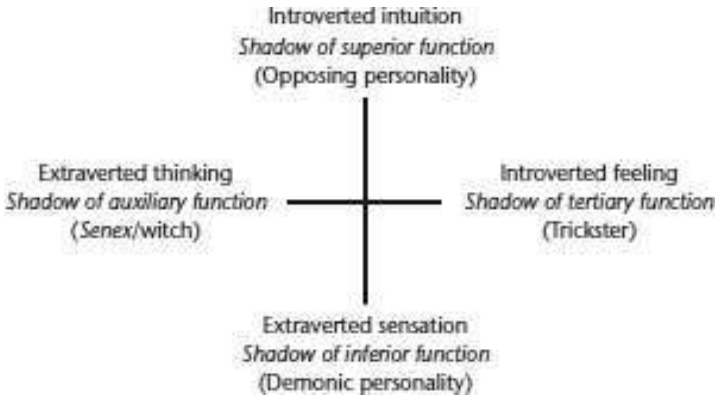
Bilinç, ego-sintonik muadili ile aynı işlevi taşır, ancak dışadönüklük ve içe dönüklük açısından zıt bir tutuma sahiptir.

O halde, ilgili bilinç türleri açısından benim gölgem buradaydı:

ŞEKİL 3.5 Gölgemin yönü

Bu gölgenin rüyalarımda ve dış davranışlarımda gerçekte nasıl ifade edildiğini öğrenmeyi kendime görev olarak belirledim ve bu şekilde, Paul Watsky'nin, bu durumu ortaya koyan biri tarafından hâlâ yapılması gerektiğini önerdiği içsel işlerin bir kısmını yapabildim. “iyi tip gelişme” iddiası. Daha sonra kendimin yanı sıra başkalarına da yakından bakmaya başladım ve Laura McGrew'un sorusuna, tercih ettiğimiz tipolojilerin olumsuz yönlerini sergiliyor gibi görünen rüya figürlerinin özelliklerini not ederek ampirik olarak yanıtlayabildiğimi fark ettim. Kendimi ve başkalarını gözlemleme işi beni bir yedi yıl daha meşgul etti, öyle ki ancak 1990 yılına kadar gölgemi daha olumsuz ve yıkıcı olan bilinçlerin bütünü açısından tanımlayacak aşağıdaki modeli ortaya koyabildim. analizim sırasında şu ana kadar benim olarak tanımladığım bilinçlerden daha arketipsel işleyişi:

ŞEKİL 3.6 Gölgemin arketipik komplekslerle yönelimi

Jung literatüründe zaten bununla ilgili çok şey var.*seneks*[8] ve cadı ve düzenbaz, tıpkı baba ve anne hakkında çok şey olduğu gibi ve*Puer aeternus*. Burada 'karşıt kişilik' ve 'şeytani kişilik' olarak tanımladığım arketipik rolleri tanıttım ve bu giriş, Murray Stein'ın kitabının gözden geçirilmiş ikinci baskısında bulunabilir.*Jung Analizi*Donald Sandner'la birlikte yazdığım "Psikopatoloji ve analiz" bölümünde "Psikolojik tipin sahiplenmedeki rolü" başlıklı bölümde (Sandner & Beebe, 1995).

En beklenmedik keşif, karakter patolojisi dilinde tanımlanabilecek davranışlarla karakterize edilen, karşıt kişilik dediğim arketipti: muhalif, paranoyak, pasif-agresif ve kaçınmacı. Bu, kişinin kendisinde görmesi çok zor olan (üstün işlevin kör noktasına düşmüş gibi görünen) ve başka bir kişiye, özellikle de karşı cinsten birine yansıtılması çok kolay olan bir gölgedir. Karşıt kişiliğin arketipi genellikle rüyalarda karşıt cinsiyetli bir figür olarak görünür, ancak animadan farklı olarak karşıt kişilik, Benliğin ihtiyaçlarıyla bağlantı kurmada yardımcı olmaktan ziyade egoya karşıttır. Klasik Jungcular bazen egoya karşı çıkan, onu eleştiren ve baştan çıkaran bu figürü 'olumsuz' animus veya anima olarak tanımlamışlardır, ancak bu sezgisel kısa yol, karşıt kişilik ile anima veya animus arasındaki gerçek tip farkını göz ardı eder. 'Düşman' ya da 'Düşman' gibi daha ağırbaşlı ve daha ağırbaşlı bir isim yerine kulağa oldukça klinik gelen 'karşıt kişilik' terimini benimsemek.

Arketipsel çağrışımla, bu arketipin genellikle işlediği bilinçsiz ve beyan edilmemiş niteliği aktarmaya çalıştım. Genellikle siyah atlı atılgan bir düşmandan ziyade bir semptom gibidir.

Rüyadaki bir figürle bağlantı kurarken, figürün psikolojik tipini belirlemeye çalışmak önemlidir ve bunu belirlemek çoğu zaman şaşırtıcı derecede kolaydır. Ghost Ranch konferansında Jung'un Arjantin baskısına yazdığı önsöze dikkat çektim.*Psikolojik Tipler*(1936/1971, s. xiv) burada psikolojik tipler teorisinin insanları sınıflandırmanın bir yolu olarak değil, terapötik analiz sırasında ortaya çıkan "ampirik materyali ayıklamak" için kullanılması gerektiğini vurgulamıştı. Ortaya çıkan analiz yöntemi, hastanın belirli bir kompleksin psişenin neresinde yaşadığını görmesini sağlama avantajına sahiptir.

Karşıt kişilik, nasıl başa çıkacağımı hemen bilemediğim bazı durumlarla ilgili olarak şizoid bir şekilde mesafeli ve kaçıngan olma eğilimi olarak bende yaşadı. Bu, pratiğimde, nasıl başa çıkacağımı bilmediğim duygular karşısında 'sessiz kalma' eğilimi olarak ortaya çıktı. Sanki içe dönük sezgilerim benim için duyguyu anlamlandıracak bir tür görüntü bulmak için bu şekilde gölgeli bir şekilde çalışıyordu ama hastalarım çoğunlukla onlardan ayrıldığım anlarda beni deneyimlediler. Bu davranış üzerinde meditasyon yaparken, bunun hayatımda sıklıkla kullandığım bir benlik savunması olduğunu fark ettim; öyle ki üniversitedeki bazı arkadaşlarım, bir yaz boyunca içine kapanık dikkatsizliğime katlandıktan sonra, her zamankinden daha 'John'vari' olmuştu. Bununla birlikte, üstün işlevimin gölge tarafına, pek çok kişinin kendilerine olağanüstü bir şekilde 'mevcut' olduğunu deneyimlediği dışa dönük bir sezgiye dikkatle bakmaya karar verene kadar, bu tür şikayetleri hiçbir zaman ciddiye almadım. Bunun yerine, gölge işlevinde sıklıkla olduğu gibi, içimdeki zorluğu, kaçınma özellikleri özellikle belirgin olan diğer insanlara yansıtma eğilimindeydim. Uygulamamda, sezgileriyle 'açıklamayacağını' hissettiğim, içe dönük, sezgileri belli bir tür kadınla karşılaşmaya devam ediyordum, böylece onun terapiye inatla dirençli olduğunu deneyimliyordum. Ancak yavaş yavaş, muhalif kadının benim bir tarafıma daha da karakteristik olduğunu ve bir dereceye kadar onu, yansıtmayı yakalayacak belirli "kancalara" sahip olabilecek içe dönük sezgisel müşterilerle yansıtmalı olarak özdeşleştirdiğimi fark etmeye başladım.

Hilebaz, analizimin oldukça başlarında üzerinde çalıştığım, gölgemin bir yönüydü. Ancak hilecimin bir tipi olduğunu düşünmemiştim. Ancak bu, sıklıkla, yoğun öznellikleri benim onlara psikolojik anlayış konusunda yardımcı olma çabalarımı sürekli olarak sekteye uğratan zor erkek veya kadın analizanlara yansıtılmıştı. Bunlar, başka bir yerde "Kendiliğe yönelik birincil kararsızlık" (Beebe, 1988) olarak tartıştığım borderline kişilik bozukluğunun tanı kriterlerine uyabilecek analizanlardı, ancak benim için sürekli gündeme gelen konu, kendi duygu hastanınkiyle eşleşmiyordu. İyi bir doktor olmanın hizmetinde, hastaların bana yönelttiği düşmanlığı dile getiren dışadönük duyguyu samimi, şefkatli bir şekilde kullanmaya çalışıyordum. Bir adamın bana söylediği gibi, “Batı tıbbı, Budizm'i de düşünürseniz Doğu tıbbı da şefkate dayanır. İnsanlar bana karşı şefkatli olduğunda bu kaltağa dönüşüyorum.

Dışadönüklük ile içe dönüklük arasındaki farkı kişisel olarak bu duygu bağlamında daha iyi anladım. Dışadönüklük duygumu geliştirmeye odaklandım, çünkü bunun kendimde nispeten zayıf bir işlev olduğunu fark ettim ve bu bilinç, içimdeki arketip tarafından taşındı.*Puer aeternus*, diğer kişinin duygularını benimkinden üstün tutarak empatik şefkatin olağandışı doruklarına sıçrayabiliyordum. Ancak karşımdaki kişi benim duygularımı kendi başına bırakıp bana gösterdiğim şefkate herhangi bir minnettarlık göstermediğinde umutsuzluğun derinliklerine dalıyordum. Yavaş yavaş bunun dışadönüklük ile içe dönüklük arasında normal bir fark olduğunu öğrendim. Başka bir kişinin dahil olduğu bir durumla karşılaşıldığında, dışadönüklük diğer kişiyle bir şekilde 'birleşmeye' uzanarak ortak bir deneyim yaratmak için hareket eder (Shapiro ve Alexander, 1975), içe dönüklük ise deneyimden geri adım atarak bunun mümkün olup olmadığını görmek için deneyimden uzaklaşır. Böyle bir deneyimin nelerden oluşması gerektiğine dair önsel bir anlayış taşıyan bir arketiple 'eşleşir'. Bir düzenbazın tıbbi ve Hıristiyan kültürel beklentilerine bağlı hissetmediği içe dönük duygumu onurlandırmayı öğrendikçe, şöyle ifadeler kullanmayı öğrendim: "Eğer bu gerçekleşirse sizinle çalışabileceğimden emin değilim." bu olumsuz.” 'Sınırda' hastalarımdan gördüğüm zorbalığın içedönüklüğüme uymadığını fark etmiştim.

Karşılıklı saygıya dayalı bir tıbbi tedavinin nasıl olması gerektiğine dair bir duygu hissediyordum ve bu perspektifin geçerliliğini kavradığımda, bunu, aktarımın bir manipülasyonu olsa da, zor hastalarımın işini kolaylaştıracak şekilde ileri sürebildim. ve benim, birbirimize olmasa da, en azından başarmaya çalıştığımız şeyin değeri açısından, dışa dönük bir duygu olacak şekilde, daha fazla saygı duyulan bir atmosferde birlikte çalışmam. Bir kişi olarak benimle ilgili gerçek deneyimlerinde hala üzerinde çalışılması gereken çok fazla kararsızlık, kıskançlık ve olumsuzluk olmasına rağmen hastalarımın bunu kabul edebildiğini gördüm.

The *seneks*Dışa dönük düşünceyi benim bir parçam olarak görmek özellikle zordu. Bunu tamamen babama yansıtmıştım; babam, on dokuzuncu yüzyıldan kalma, mesafeli ve bana göre biraz kendini beğenmiş, gösterişli bir kişiliğe sahipti. Her zaman kendimi daha rahat biri olarak hayal ettim. Ama görüş ve yorumlarını aktarırken oldukça kibirli ve dogmatik olabilen bir tarafım da vardı. Bu benim*seneks* dışa dönük düşünme.

Şeytani dışa dönük duygumla yüzleşirken, kendi içimdeki kötülük sorunuyla karşılaştığımı hissettim. Animası fikirlerle boğuşan, içe dönük, duygulu bir tip olan meslektaşım Herbert Wiesenfeld, sonunda Jung psikolojisindeki 'kötülüğün', zayıflatılmanın niteliğini ifade ettiğine karar verdi. O halde şeytani kişilik, başkalarını ve kendimizi baltalamak için gölgede faaliyet gösteren parçamızdır. Kesinlikle benim durumumda bu dışa dönük bir duygudur. Beden dilim genellikle anlatmak istediğimin tam tersidir. Fiziki coğrafyayla ilişkim öyledir ki, alışılmadık bir rotada yolumu bulmaya çalışırken, gitmem gerektiğini düşündüğüm yerin tam tersi neredeyse her zaman doğru yoldur. Ama en önemlisi, bazen terapide bilinçdışı bir kompleksin bilincine göreceli mesafeyi yanlış değerlendiriyorum ve iyimser dışadönük sezgilerimle danışanın aslında bakmaya hazır olmadığı bir şeyi açıkça tartışmaktan faydalanmaya hazır olduğunu varsayıyorum. henüz. Psikolojik gerçekliğin bu şekilde yanlış hesaplanması, danışanı şok eden ve bir süreliğine terapiyi baltalayan müdahalelere yol açabilir. Bazen bu tür müdahaleler fazla kibar hale gelen bir terapiyi de canlandırabilir ve bize tıpkı Lucifer'in ışık getiren olması gibi, iblisin de bazen bir iblis olduğunu hatırlatabilir.

Gölgemi incelediğimde, onun da 'bilinç' taşıdığını ancak bilincin karşıt, paradoksal, değersizleştirici ve yıkıcı şekillerde kullanıldığını görebiliyordum. Gölgenin arketipik kompleksleri bazen sıkışmış bir durumu harekete geçirebilir, ancak aynı zamanda başkalarına ve kendime oldukça zarar verebilirler. Ancak bu savunmacı bilinçleri belirlemek, onları kontrol altına almama ve onları nasıl konuşlandıracağıma dair bir seçim ölçüsü geliştirmeme yardımcı oldu.

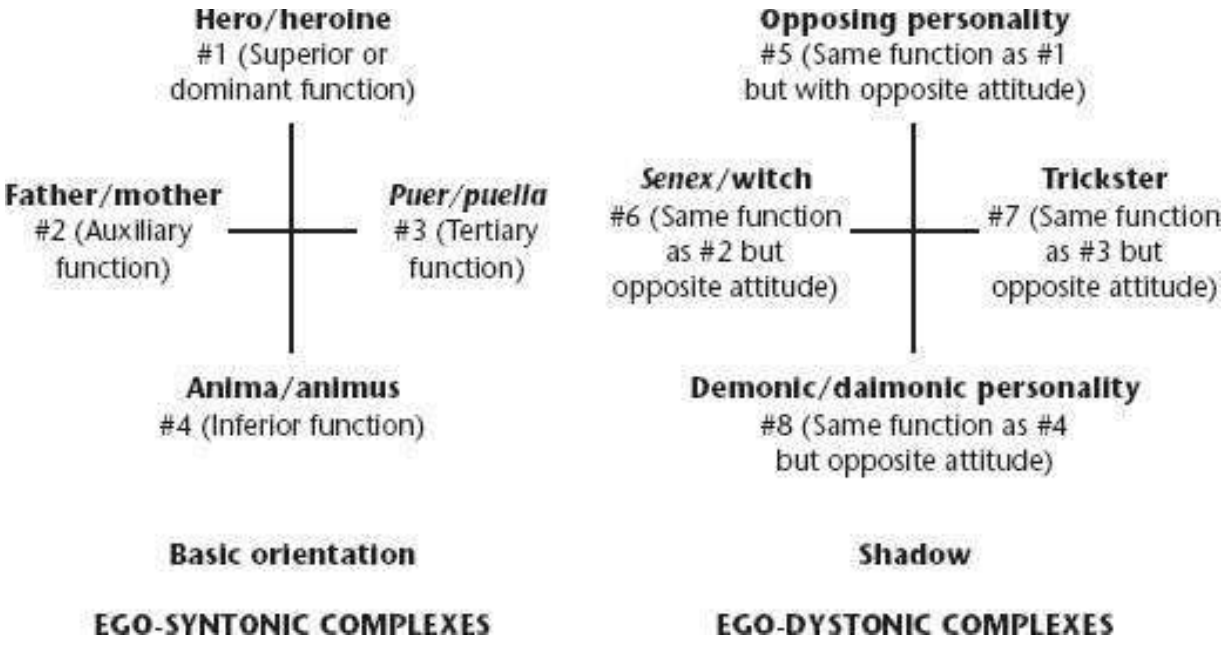
Bu noktada, bilincin sekiz işlevinin tamamını kendimde bulabildiğime ve bunları taşıyan arketiplerin başkalarıyla ilişkilerimi yapılandırmak için nasıl çalıştığını görebildiğime ikna oldum. (Görmek Şekil 3.7 . MBTI kullanıcıları ayrıca görmek isteyebilirTablo 7.1 (s. 123-124), bilinç türlerinin 16 MBTI türünün her biri için arketipsel olarak nasıl dağıtıldığını gösterir.)

Conscious		
Hero/heroine	*area of strength and pride*	Organizes adaptation, initiates individuation
Father/mother	*area of fostering and protecting*	Nurtures and protects others
Puer/puella	*area of immaturity and play*	Endearing, vulnerable child who copes by improvising
Anima/animus	*area of embarrassment and idealization*	Gateway to the unconscious
Unconscious		
Opposing personality	*area of frustration and challenge*	Defends by offending, seducing, avoiding; self-critic
***Senex*/witch**	*area of limit-setting and control*	Defends by refusing, belittling, inactivating; sets limits
Trickster	*area of manipulation and paradox*	Mischievous, creates double binds, circumvents obstacles
Demonic/daimonic	*area of undermining and redemption*	Undermines self and others; creates opportunities to develop integrity

ŞEKİL 3.7 Arketipler ve şekillendirdikleri kişilik alanları

Daha sonra, bu sekiz işlevli, sekiz arketip modelinin genel olarak uygulanabilirliğinin doğrulanmasının gerekli olduğunu fark ettim. Her ne kadar bunu klinik durumlarda sık sık denemiş olsam da, hastamın rüyalarındaki figürleri tipolojik parça kişiliklerin kişileştirilmiş hali olarak görerek, bunlar sadece tipolojik olarak yazılabilecek değil, aynı zamanda geliştirdiğim şema içindeki bir arketiple eşleştirilebilecek, daha fazlasına ihtiyacım olacağını fark ettim. Türlerin ve arketiplerin başkaları tarafından kolayca görselleştirilebildiği genel olarak mevcut bir alan. Bu, en azından bir auteur yönetmenin izleyicinin görmesi için kendi komplekslerini ortaya koyan kişisel ifadeleri olarak kabul edilebilecek filmlerle gerçekleşti. Modelimin, filmleri analiz etmede (o zamanlar zaten yoğun bir kültürel inceleme konusu olan) bir yöntem olarak özellikle işe yaradığını buldum ve bu tür analizin sonuçlarını çok sayıda konferansta ve bu analizleri konu alan iki makalede kaydettim.*Oz Büyücüsü*(olarak revize edildiBölüm 5 bu ciltte) ve Woody Allen'ın*Kocalar ve Karılar*(olarak çoğaltıldıBölüm 14).

Geliştirdiğim sekiz işlevli model (bkz.Şekil 3.8), Jung'un analitik psikolojisine bir "ekleme ve genişletme" olarak (Henderson, 1991), dört işlevli bir model kullanarak alanımızın tip hakkında yaptığı daha önceki bazı bulguları yeniden incelememizi ister. Örneğin, Hillman'ın bu bölümün başlarında alıntılanan “aşağılık duygusu” tanımı, içe dönük düşünen bir tipteki şeytani içe dönük duygunun tanımı olarak daha iyi anlaşılabilir. 'Baba'nın kasap bıçağını sallayarak yemek masasının etrafında 'oğlunu' kovalaması hakkındaki rüyam, yine de beni 'baba' fikrine açtı ve*puer*Yardımcı ve üçüncül işlevlerim ekseninde az ve çok gelişmiş tiplere atıfta bulunulması aslında o kadar belirsiz bir durum ki, Satürn'ün orağına açıkça atıfta bulunulması, daha çok bir tasviri gibi görünüyor.*seneks*vs hileci. (Rüyayı gördüğümde, bilinçaltımın 'oğul' olarak seçtiği genç adamın aslında çok kışkırtıcı bir kişi olduğunu, içe dönüklük duygusunu manipülatif bir şekilde kullanan, bu nedenle de içedönüklüğümü fark edecek kadar içedönük duygumu geliştirmemiştim. vesile olan*seneks*Bilinçdışındaki tepki.) Artık rüyaya ilişkin erken dönem, biraz hatalı yorumumu 'yaratıcı bir yanlış okuma' olarak görüyorum; düşüncemizi ilerletmeye sıklıkla hizmet eden yararlı yanlış anlamalardan biri (Bloom, 1985).

ŞEKİL 3.8 Sekiz işlevi taşıyan arketipsel kompleksler

Von Franz'ın aşağıdaki pasajındaki aşağı işleve ve dolaylı olarak onun şeytani gölgesine bir göz atarak bitirelim:

> Her bireyin alt düzeydeki işlevinin küçük açık kapısı, dünyadaki kolektif kötülüğün toplamına katkıda bulunan şeydir. Şeytanın yavaş yavaş Nazi hareketindeki durumu ele geçirdiği Almanya'da bunu çok kolay gözlemleyebilirsiniz. O zamanlar tanıdığım her Alman, Nazizm'e kapılmıştı, bunu, görevinin daha aşağı olması nedeniyle yapıyordu. Duygu tipi, parti doktrininin aptalca argümanlarına kapılmıştı; Sezgisel tip paraya olan bağımlılığına kapılmıştı. İşinden vazgeçemiyordu ve para sorunuyla nasıl baş edebileceğini göremiyordu, bu yüzden aynı fikirde olmamasına rağmen bu işte kalmak zorundaydı vb. Aşağı işlev, her kişisel alanda bu kolektif kötülüğün bir kısmının birikebileceği kapıydı. Veya, kendi alt işlevi üzerinde çalışmayan herkesin bu genel felakete -küçük bir şekilde- katkıda bulunduğunu söyleyebilirsiniz, ancak milyonlarca alt işlevin toplamı muazzam bir şeytan oluşturur! Yahudilere karşı propaganda bu açıdan çok akıllıca yapılmıştı. Örneğin, Yahudiler yıkıcı entelektüeller oldukları gerekçesiyle aşağılandılar ve bu da tüm duygu tiplerini tamamen ikna etti; bu aşağılık düşüncenin bir yansımasıydı. Veya pervasızca para kazanan olmakla suçlandılar; Bu, sezgiselleri tamamen ikna etmişti, çünkü bunlar onun aşağılık hisleriydi ve artık insan şeytanın nerede olduğunu biliyordu. Propaganda, insanların aşağı işlevlerinden dolayı başkalarına karşı duydukları sıradan şüpheleri kullandı. Yani her bireyin arkasında dördüncü işlevin sadece küçük bir eksiklik olmadığını söyleyebilirsiniz: Bunların toplamı gerçekten çok büyük sorunların sorumlusudur.
>
> *von Franz, von Franz & Hillman, 1971/1998, s. 82*

Burada anlattığı şey, alt işlev ile alt işlevin bütünlüğünü test eden şeytani işlev arasındaki ilişkidir. Alt işlev, birey tarafından bilincinin gelişimi sırasında bir sorun olarak ele alınmadığı sürece, bilinçdışının şeytani yönü ile eşleşemez, tıpkı rüyamdaki Çinli çamaşırcının bana benzemesi gibi. kocasının tüm parasını içkiye ve kumara harcamasını engelleyecek hiçbir güç yok. Bu rüyayı gördüğümde, kocanın benim üstün dışa dönük sezgi fonksiyonumu temsil ettiğini hissettim; şimdi onun benim çok daha gölgeli bir yönümü, dışa dönük duygumu temsil ettiğini söyleyebilirim (ki bu da rüyadaki koca gibi genellikle görülmez). Rüyayı gördüğümde onun ona daha iyi bakması gerektiğini hissettim, yani benim animama daha iyi bakmam gerektiğini. Ancak daha sağlıklı bir anima aynı zamanda ona karşı duracak bütünlüğe de sahip olacak ve kendi bütünlüğünü onun karakter sorunuyla başa çıkabilecek hale getirecektir (Beebe, 1998).

İyi tip geliştirme kavramı hem MBTI danışmanlığında hem de Jung analizinde sekiz işlevli 'tam tip'e doğru ilerledikçe modeli,[9] Jung'un sekiz bilinç tipinin her birinin, kişinin bilincinin hem ego-sintonik işlevleri hem de gölgedeki işlevleri içeren bir resmi içinde temsil edildiği bu gelişmenin etik yönleri her zamankinden daha belirgin hale gelecektir. Belki yavaş yavaş bilinç, vicdan olma potansiyelinin farkına varacaktır.

Notlar

1 Bu pasajdan *Sigmund Freud ve Ernest Jones'un Yazışmaları 1908–1939* (ed. Paskauskas), Jung'un kusur bulan biyografi yazarı Frank McLynn (1996, s. 267) tarafından alıntılanmıştır; McLynn (1996, s. 267), "Psikolojik Tipler" hakkındaki bölümünün çoğunu Jung'un derinlik psikolojisine katkısına yapılan itirazlara ayırmıştır.

2 Gardner'ın çoklu zekası ile Jung'un bilinç işlevlerinin karşılaştırılması için Kirk Thompson'ın (1985) Howard Gardner'ın incelemesine bakın. *Zihin Çerçeveleri: Çoklu Zeka Kuramı* (1983). Thompson, Gardner'ın yedi "zekası" ile Jung'un sekiz "bilinç türü"nden yedisi arasında güçlü analojiler buldu (Gardner'ın sisteminde bir benzerini bulamadığı Jung işlevi içe dönük sezgiydi). Bu makale Gardner'dan (1999) alıntılanmıştır.

3 Damasio'nun analitik psikolojiyle ilgili çalışmalarının bir tartışması için bkz. Tresan (1996).

4 John Perry, San Francisco CG Jung Enstitüsü'ndeki öğretiminde bu tür Jung dogmasını sık sık eleştirdi (kişisel iletişim, 1970).

5 Anima, Jung'un tanımladığı Latince ruh anlamına gelen bir kelimedir. *Psikolojik Tipler* "en iyi şekilde 'kişilik' olarak karakterize edilen, sınırları kesin olarak belirlenmiş bir işlev kompleksine" gönderme yaparak (1921/1923, s. 588). Jung'a göre, dişil bir isim olarak anima, bir erkekteki içsel, öznel tutumun karşıtcinsel karakterini ifade eder; bu genellikle rüyalarda kadınsı bir figürle ve erkeğin dışsal davranışında kadının erkeklere karşı yükümlülükleri hakkında duygusal bir düşünce tarzıyla sembolize edilir. artık cinsiyetçi olarak tanımladığımız şey. Benim anima deneyimim onun ruh hallerini kişileştirdiği, dürüstlükle ilgilendiği ve kişisel olarak ele aldığı davalar konusunda tutkulu olduğu yönündeydi. Uzun yıllar boyunca caz şarkıcısı Billie Holiday benim için bir anima figürüydü.

6 Hem Jung hem de MBTI hareketlerinde yazı tipine ilişkin düşünmenin gelişimini ele aldım. Bölüm 10 .

7 Latince zihin veya ruh anlamına gelen Animus, Jung psikolojisinde genellikle standart İngilizce sözlükteki "düşman görüş" anlamından farklı olarak, bir kadının kendi öz deneyimine odaklanmasına ve bunu dışavurumcu bir şekilde ifade etmesine yardımcı olan ruhunu temsil etmek için kullanılır. dünya. Animus ve onun gelişimi hakkında Emma Jung (1957/1985) ve Ann Ulanov (1971) tarafından yapılan mükemmel tartışmalara rağmen, analitik psikologlar arasında bile kadının bazen sert olan ruhunu bir rekabet ve kin biçimi olarak küçümseme eğilimi vardır. bu bölümün ilerleyen kısımlarında tartışacağım 'karşıt kişilik' ile.

8 "*Senex* Latince 'yaşlı adam' anlamına gelen kelimedir. Onu hâlâ sözcüklerimizin içinde buluyoruz *ihtiyarlık, yaşlılık*, Ve *senatör*. . .Doğal, kültürel ve psişik süreçler olgunlaştıkça, düzen kazandıkça, pekiştikçe ve söndükçe, doğanın kendine özgü biçimlendirici etkilerine tanık oluyoruz. *seneks*. . .Üstün bilgiye, soğukkanlılığa, yüce gönüllülüğe duyulan özlem ifade edilir *seneks* kişinin sistemlerini ve alışkanlıklarını aşan şeylere karşı hoşgörüsüzlük gibi duygular da öyle. . . Mizacı *seneks* mesafe olarak da ifade edilebilecek olan soğuktur" *(Hillman, 1989, s. 208).*

9 Uluslararası Psikolojik Tip Derneği tarafından temsil edilen daha geniş tip topluluğu içerisinde Jung'un orijinal sekiz işlev-tutum modelinin tanımı ve gelişimi için bkz. Thompson (1996), Geldart (1998) Myers ve Kirby (2000), Clark (2000), Haas , McAlpine ve Hartzler (2001) ve Bölüm 10 bu kitapta.

Referanslar

Baum, LF (1900). *Oz'un muhteşem büyücüsü*. Chicago, IL: George M. Tepesi A.Ş.

Beebe, J. (1984). Aktarımdaki psikolojik türler, karşıaktarım, ve terapötik etkileşim. N. Schwartz-Salant ve M. Stein'da, *Aktarım/ karşı aktarım* (s. 147-161). Wilmette, IL: Chiron Yayınları.

Beebe, J. (1988). Benliğe yönelik birincil kararsızlık. N. Schwartz'da-Salant ve M. Stein (Ed.), *Analizde sınırda kişilik* (s. 97–

127). Wilmette, IL: Chiron Yayınları.

Beebe, J. (1992).*Derinlikte dürüstlük*. College Station, Teksas: Teksas A&M Üniversite Basını.

Beebe, J. (1998). Jung'cu bir karakter analizine doğru. A. Kanatta (Ed.),*Bugünün Jung sonrasıları: Çağdaş analitik psikolojideki önemli makaleler*(s. 53-66). Londra: Routledge.

Benziger, K. (1995).*Türün sahteciliği*. Dillon, CO: KBA.

Binet, A. (1903).*L'Etude deneysel de l'intelligence*. Paris: Schleicher.

Bloom, H. (1985).*Yanlış okuma haritası*. New York: Oxford Üniversitesi Basmak.

Brachfeld, O. (1954). Hilfsmittel'den gelen etiketler Psikoterapi,*Zeitschrift für Psychotherapie*,*IV*, 79–93.

Cambray, J. (2006). Ortaya çıkma hissine doğru.*Dergisi Analitik Psikoloji*,*51*(1), 1–20.

Clark, P. (2000). İş ve 8 fonksiyonlu model.*Psikoloji Bülteni Tip*,*23*(7).

Corsini, RJ (2002).*Psikoloji sözlüğü*. Hove, İngiltere: Brunner-Routledge.

Damasio, A. (2005).*Descartes'ın hatası: Duygu, akıl ve insan beyin*. New York: Penguen Kitapları.

Dennett, DC (1991).*Bilinç açıklandı*. New York: Küçük Kahverengi & Şirket.

Edinger, EF (1973).*Ego ve arketip*. New York: Penguen Kitapları.

Edinger, EF (1984).*Bilincin yaratılışı*. Toronto: Şehir İçi.

Ellenberger, H. (1970).*Bilinçdışının keşfi*. New York: Temel Kitaplar.

Fenichel, O. (1945).*Psikanalitik nevroz teorisi.*New York: W. W. Norton & Co.

Frey, A. (2011). Beebe'nin yazıya katkıları: Temel bilgiler. Sunum Körfez Bölgesi Psikolojik Tip Derneği, Millbrae, CA., 10 Eylül 2011.

Gardner, H. (1983).*Zihin Çerçeveleri: Çoklu Zeka Kuramı*. New York: Temel Kitaplar.

Gardner, H. (1999)*Zekanın yeniden çerçevelenmesi: Çoklu zekalar 21. Yüzyıl*. New York: Temel Kitaplar.

Geldart, W. (1998). Katharine Downing Myers ve tam MBTI tipi: Bir röportaj.*Enneagram ve MBTI: Elektronik bir dergi*, http://tap3x.net/EMBTI/j4kmyers.html , (Şubat 1998).

Giegerich, W. (1975). Bireyoluş = Filogeni? Temel bir eleştiri Erich Neumann'ın analitik psikolojisi.*Bahar*1975, 110–129.

Glover, E. (1950).*Freud ya da Jung.*Evanston, IL: Northwestern Üniversitesi Basmak.

Haas, L., McAlpine, R. ve Hartzler, M. (2001).*Anlayış yolculuğu: Sekiz Jungian fonksiyonunu kullanan MBTI® yorumu*. Palo Alto, CA: Danışman Psikologlar Basını.

Henderson, J. (1967).*Başlatma eşikleri*. Middletown, CT: Wesleyan Üniversite Basını.

Henderson, J. (1991). CG Jung'un psikolojisi: Eklemeler ve genişletmeler. *Analitik Psikoloji Dergisi*,*36*(4), 429–442.

Tepesi, G. (1998). Erkekler, anima ve dişil.*San Francisco Jung Enstitü Kütüphane Dergisi*,*17*(3), 49–61.

Hillman, J. (1972).*Analiz efsanesi: Arketip üzerine üç makale psikoloji.*Evanston, IL: Northwestern Üniversitesi Yayınları.

Hillman, J. (1989).*Mavi bir ateş.*T. Moore (Ed.). New York: Harper Çok yıllık.

Humphrey, N. (1992).*Zihnin tarihi: Evrim ve doğuş bilinç*. New York: Simon ve Schuster.

James, W. (1904). "Bilinç" var mı?*Felsefe Dergisi, Psikoloji ve Bilimsel Yöntemler*,*1*, 477–491.

Jung, CG (1914/1972). Psikolojik anlayış üzerine. İçinde*Cw3*(s. 179–193).

Jung, CG (1921/1923).*Psikolojik tipler.*(HG Baynes, Çev.). Yeni York: Harcourt ve Brace.

Jung, CG (1926/1989).*Analitik psikoloji: Verilen seminerin notları 1925'te*, W. McGuire (Ed.). Princeton, NJ: Princeton Üniversitesi Yayınları.

Jung, CG (1934/1997). *Vizyon seminerleri.* C. Douglas (Ed.). Princeton, NJ: Princeton Üniversitesi Yayınları.

Jung, CG (1936/1971). Arjantin baskısına önsöz Psikolojik Türler. İçinde *Cw 6* (s. xiv–xv).

Jung, CG (1948/1960). Rüya psikolojisinin genel yönleri. İçinde *Cw8* (s. 237–280).

Jung, CG (1957/1977). Houston filmleri. W. McGuire ve RFC'de Hull (Ed.) *CG Jung konuşuyor* (s. 276–352). Princeton, NJ: Princeton Üniversitesi Yayınları.

Jung, CG (1958/1970). Öğrencilerle yapılan bir konuşmadan parçalar (tarafından kaydedildi) Marian Bayes). *Bahar* 1970, 177–181.

Jung, CG (1963). *Anılar, hayaller, yansımalar*. New York: Pantheon.

Jung, CG (2009). *Kırmızı kitap: Liber novus*. S. Shamdasani (Ed.), M. Kyburz, J. Peck ve S. Shamdasani (Çev.). New York: WW Norton.

Jung, E. (1957/1985). *Animus ve anima*. (H. Nagel ve CF Baynes, Çev.) Thompson, CT: Bahar Yayınları.

Kohut, H. (1959/1978). İç gözlem, empati ve psikanaliz: Bir gözlem modu ve teori arasındaki ilişkinin incelenmesi. PH Ornstein'da (Ed.), *Benliğin arayışı*, cilt. 1 (s. 205–232). New York: Uluslararası Üniversiteler Basını.

McLynn, F. (1996). *Carl Gustav Jung: Bir biyografi*. New York: St. Martins.

Murphy, E. (1992). *Gelişmekte olan çocuk*. Palo Alto, CA: Davies Black Yayıncılık A.Ş.

Myers, IB (Myers, PB ile birlikte) (1980). *Farklı hediyeler: Anlamak kişilik tipi*. Palo Alto, CA: Danışman Psikologlar Basını.

Myers, K. ve Kirby, L. (2000). *Tip dinamiğine giriş ve gelişim*. Palo Alto, CA: Danışman Psikologlar Basını.

Neumann, E. (1954). *Bilincin kökenleri ve tarihi*. Princeton, NJ: Princeton Üniversitesi Yayınları.

Ovid. (1955). *Metamorfozlar*. (R. Humphries, Çev.). Bloomington, IN: Indiana Üniversitesi Yayınları.

Paskauskas, A. (Ed.). (1993).*Sigmund Freud'un yazışmaları ve Ernest Jones 1908–1939*. Cambridge, MA: Harvard Üniversitesi Yayınları.

Rogers, C. ve Truax, CB (1967). Terapötik durumun öncülü Değiştirmek: Teorik bir bakış. C. Rogers'da (Ed.),*Terapötik ilişki ve etkisi*(s. 97–108). Madison, WI: Wisconsin Üniversitesi Yayınları.

Sandner, D. ve Beebe, J. (1995). Psikopatoloji ve analiz. M. Stein'da (Ed.)*Jung analizi*(s. 294–334). LaSalle, IL: Açık Mahkeme.

Shapiro, KJ ve Alexander, IE (1975).*İçe dönüklük deneyimi: Fenomenolojik, ampirik ve Jungcu yaklaşımların entegrasyonu*. Durham, NC: Duke Üniversitesi Yayınları.

Thompson, HL (1996).*Jung'un işlev-tutumları açıklandı*. Watkinsville, GA: Solucan Deliği Yayıncılığı.

Thompson, K. (1985). Bilişsel ve analitik psikoloji.*San Francisco Jung Enstitüsü Kütüphane Dergisi*,*5*(4), 40–64.

Tresan, D. (1996). Jung metapsikolojisi ve nörobiyolojik teori. *Analitik Psikoloji Dergisi*,*41*(3), 399–436.

Ulanov, AB (1971).*Jung psikolojisinde ve Hıristiyanlıkta kadınsılık teoloji*. Evanston, IL: Northwestern Üniversitesi Yayınları.

von Franz, ML (1970).*Puer aeternus*. New York: Bahar Yayınları.

von Franz, ML ve Hillman, J. (1971/1998).*Jung'un tipolojisi üzerine dersler*. Woodstock, CT: Bahar Yayınları.

Wheelwright, J. (1982). Psikolojik tipler. İçinde*Aziz George ve karahindiba*(s. 53-77). San Francisco, CA: San Francisco CG Jung Enstitüsü.

4

ARKETİPSEL YÖNLERİ ERKEK UYUMU

Giriş: erkeksi psikoloji

Onun kitabında*Proust bir sinirbilimciydi*Beyin araştırmacılarının son bulgularını on dokuzuncu ve yirminci yüzyılın başlarındaki sanatçıların bilinç olgusunu kaydetme biçimlerine bağlayan gazeteci Jonah Lehrer (2008), erken dönem bilinç akışı romancısı Virginia Woolf'un kendi zihnine ilişkin tanımından alıntı yapıyor. "Çok değişken, çok güvenilmezdi; bazen tozlu bir yolda, bazen sokaktaki bir gazete parçasında, bazen de güneşteki bir nergis çiçeğinin içinde bulunabilirdi." Lehrer, "Herhangi bir anda milyonlarca küçük parçaya dağılmış gibi görünüyordu" (s. 169) diye ekliyor ve şunları söylüyor:

> Woolf'un sanatı bizi bir arada tutan şeyi aradı. Onun bulduğu şey benlikti, "temel şey". Beyin sadece bir elektrik nöronları tezgahı olmasına rağmen Woolf, benliğin bizi bütünleştirdiğini fark etti. Kimliğimizin kırılgan kaynağı, bilincimizin yazarıdır. Benlik olmasaydı biz de olmazdık. Woolf, "Kişinin zihninde bir bütün olmalı" dedi, "parçalar dayanılmazdır."
>
> *Woolf, 1989, s. 110, alıntı: Lehrer, 2008, s. 169*

Bir adamın zihnini bu şekilde tanımladığını hayal etmek benim için zor olurdu ve eğer öyle olsaydı, kendi deneyimiyle ilgili deneyimini tanımlamadığını varsayardım. *eril*akıl.

Terapötik analiz için zihinsel süreçlerini bana sunan erkeklerde karşılaştığım erkeksi zihin, her biri bir süre boyunca sanki bir şeymiş gibi yaşanmış ayrı kimlik modüllerine göre kendini düzenler.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

tek benliğiydi - yani onunla özdeşleşmiş, savunulmuş ve ona tutunan adamın yaşamaya çalıştığı bir rolle şeyleşmişti - tabi ki adam alkolün yardımıyla Dionysosçu bir şekilde zihnini eritmeyi tercih etmediği sürece , uyuşturucu, müzik, bir seks partneri ve hatta bir ruh hali; bu durumda kadınsılığı, Woolf'un tanımladığı düzensiz akışı serbest bırakmak için ortaya çıkar, ancak çoğu zaman bu akışı tutarlı kılacak bir benlik bulma hırsı ona eşlik etmez.

Bu nedenle Jung'un bilinçdışı psikolojisinin kategorik doğası çoğu zaman erkekler için en ilgi çekici özelliklerinden biri olmuştur. Jung'un kişiliğin bileşenleri olarak ilk tanımladığı arketipsel komplekslerde, bir erkek kendi kısmi kişiliklerini, yani dünyada erkeksi bir şekilde yaşamaya uyum sağlamaya çalışırken üstlenmeyi seçebileceği rolleri ve değerleri tanıyabilir. Erkekler terapide genellikle çabalarını belirli bir rolü üstlenmeye odaklarlar. Bu durumda psikoterapistin işinin bir kısmı, hastanın ruhunun, onun için mevcut olan diğer kimlikleri ve değerleri göz ardı etme konusundaki bilinçsiz kararına nasıl tepki verdiğini görmektir.

Bu bölümde, önceki yazılarımda (Beebe, 1981, 1985, 2007) her iki cinsiyette de bilinç gelişiminin anahtarı olarak tanımladığım bazı arketiplerin adını vereceğim, ancak burada onları daha sık ortaya çıktıkları için vurgulamıyorum. kadınların psişelerinde, yani kısmen hızlandırılmamış bir durumda kalmaktan memnun olan, rahat bir şekilde akışkan bütünsel bir psişe içindeki farklı enerji nitelikleri olarak, daha ziyade erkeklerin tanımlanabileceği daha katı sınırlı roller olarak. Elbette, kadınlarda da belirli rollerle, örneğin anne rolüyle özdeşleşmeler meydana gelir, ancak daha sık olarak, en azından bizim kültürümüzde, bir kadının en çok üstlenmeye yöneldiği şey kişiliğinin erkeksi yanıdır. kimliğinin geri kalanının dışlanmasına yönelik özel bir rol. Bizimki kadar ataerkil olmayan kültürlerde erkeklerin tek bir role odaklanma ihtiyacı daha az acil görünebilir. Bununla birlikte, kadınların bakım ve barınma sağlama yollarına verilen merkezi önem göz önüne alındığında çoğu kültür, ilk bakışta göründüğünden çok daha anaerkildir ve bu kültürlerdeki kadınlar zaten ne yapmaları gerektiğini biliyor. Margaret Mead'in deyimiyle, herhangi bir kültürün karşılaştığı sorun, erkekler için ilginç roller bulmaktır. Benzer bir arayış, bir erkeğin iç dünyasını da yönetebilir.

Arketiplerin kendilerini dünyada var olma yolları için seçenekler olarak sunma eğiliminde olduğu analitik psikoterapi. Okuyucu burada sunduğum farklı arketipleri araştırırken, her birinin ima ettiği rolün bazı erkeklere tam da bir erkeğin olması gerektiği gibi görünebileceğini aklında tutmalıdır.

Kahraman

Arketip çalışmalarının genellikle yaptığı gibi, şu şekilde başlayabiliriz: *kahraman*. Jung (1989) bize "kahramanın, bizim tarafımızdan tanınan en büyük değerin simgesi olduğunu" söyler (s. 57). Yunanlıları ve Romalıları örnek alan ataerkil eğitim sistemine sahip kültürümüzde, belki de erkeğe aşılanan en büyük değerler başarı ve sorumluluktur. Bu standartlar özerklikten, doğruluktan ve öz kontrolden yoksun biri tarafından karşılanamaz - kahraman mitlerinde örneklenen kendine güvenen failliğin yönleri (Segal, 1990). Kahramanın hikayeleri kültürümüzde geniş bir ilgi uyandırmaya ve derin psikolojik etki yaratmaya devam ediyor. Derinlik psikolojisi açısından bakıldığında, kahraman, psikanalist arkadaşları için Erik Erikson tarafından "egonun tüm özdeşleşmeleri libidonun değişimleriyle, yeteneklerle bütünleştirme yeteneğinin tahakkuk eden deneyimi" olarak tanımlanan, ego-kimliğinin arketipik rol modelidir. donanımdan ve sosyal rollerin sunduğu fırsatlardan gelişmiştir" (Erikson, 1963, s. 261).

Analitik çalışmada karşılaştığımız şekliyle, bir erkeğin gelişim psikolojisi açısından önemli olan, kendisini bu duruma düşüren kayıp ruh halinden kimliğini pekiştirmeye başlayan danışanın ruhunda kahraman imgesinin ne sıklıkla ortaya çıkacağıdır. tedavi arayın. Müşterilerimden biri bana ilk kez 19 yaşındayken geldi; üniversitede geçirdiği kısa bir psikotik çöküşün ardından iyileşme aşamasındaydı. Ebeveynlerinin aşırı süperego beklentilerinden ayrı olarak kendi ruhunu geliştirme ihtiyacı kısa sürede terapinin teması haline geldi. Çalışmamızın ilk birkaç ayından sonra rüyasında, orada bulunanların oylarıyla yeni bir liderin seçildiği siyasi bir mitingde olduğunu gördü. Bu rüyayı gördükten sonra hayatı değişti ve hastanın psikotik olduğuna inanmak neredeyse imkansız hale geldi. Bundan sonraki yıllar boyunca sürekli olarak güçlü, kararlı bir şekilde erkeksi bir tavır sergiledi.

ego ve kısa sürede yüksek düzeyde başarıya, evliliğe ve başarılı bir profesyonel kariyere doğru ilerledi. Rüyasında siyasi parti tarafından seçilen kahraman figürü açıkça onun ruhunda görev almaya devam etmiştir: Geçmişe bakıldığında bu hastada ego gücünün ortaya çıkışının imgesiydi.

Jung teorisi, bir erkeğin ruhundaki kahraman figürünü anlamanın daha da kesin bir yolunu sunar: Kahraman, Jung'un " *baskın*bilincin bir işlevidir ve bu nedenle egonun en uç noktasının bir görüntüsüdür. Jung'a (1939/1959) göre, “Bilincin bir merkeze, bir şeyin bilinçli olduğu bir egoya ihtiyacı vardır” (¶506). Ama hepsi bu değil. İrade, bilincin merkezinde yerini aldıktan sonra belki de egonun en karakteristik özelliğidir ve bu rüyayı gördükten sonra terapisinin sorumluluğunu etkin bir şekilde üstlenen hastamda benden yapmamı isteyerek güçlü iradenin ortaya çıktığını kesinlikle görebiliyordum. acele edin, daha kısa ve öz olun, asıl konuya gelin vb.

Jung'a göre, iradeyi harekete geçirme sürecinde egonun değişen derecelerde farklılaşmaya karar verebileceği çeşitli bilinç işlevleri vardır. Jung'un psikolojik tipler teorisinde belirtilen bu ego işlevleri şu şekilde adlandırılabilir:*düşünme*,*his*,*duyum*, Ve *sezgi*ve her biri ikisinden birine dağıtılabilir*dışa dönük*veya*içe dönük* yollar (Jung, 1921/1971, ¶¶556–671). Hastamın bilinçdışında yapılan seçimin gerçek yaşamında egosunun 'baş yöneticisi' olarak ortaya çıkmasını teşvik eden başlıca işlevi, dışa dönük düşünmeydi.

Hasta, diğer pek çok dışa dönük düşünen tip gibi, hayatını planlama konusunda ustalaştı. İlk başta onun eski zayıf, depresif egosunu, bipolarite modeline uygun olarak bir dizi manik savunmayla değiştirmesinden korktum, ancak hastayla yıllar süren sonraki temaslarım onun sadece kendi hayatının sorumluluğunu üstlendiğini doğruladı. Terapistinin tedavisine yaklaşımını yönlendirmeyi bile içeren planlaması, üstün işlevini doğru şekilde kullandığını varsaymanın bir parçasıydı. Zamanla duygusal yanını da normal bir şekilde geliştirmeyi başardı. Onu en son otuzlu yaşlarının başında gördüğümde, artık hiç de baskıcı değildi ve üniversite öğrencisiyken yaptığımız işler için gerekli minnettarlığı ifade edebiliyordu. Yönetmenlik konusunda benden kahramanca üstünlük sağlama yeteneği

Terapi, onu ebeveynlerinden kurtaracak ve kendi kendisinin adamı olmasına izin verecek baskın bir ego geliştirmesine izin verdi.

The *Puer aeternus*

Bu müşteri, kendisi de kısa bir psikotik dönem geçirmiş bir üniversite öğrencisi olan ve çalışmamız boyunca Jung ve takipçilerinin "Arketip" adını verdikleri arketiple daha çok özdeşleşen, gördüğüm başka bir genç adamdan ne kadar farklıydı.*Puer aeternus*. Latince'de sonsuz gençlik anlamına gelen bu isim, antik çağlarda Eleusis Gizemlerinde bu ayinlere katılan bireylere vaat edilen yeni doğumla özdeşleştirilen çocuk tanrı Iacchus'a atıfta bulunmak için kullanılmıştı. Iacchus, Cupid'in (Eros) imalarını taşıyan Bacchus'un (Dionysos) daha genç bir versiyonuydu. Bizim zamanımızda bu terim*Puer aeternus*"ergen psikolojisinde çok uzun süre kalan" (von Franz, 1970, s. 1) ve her ne kadar çekici ve umut verici olsa da sonuçta güvenilmez olan bir adamı belirtmek için Jung psikolojisine bir dönüş sahneledi.

Onu ilk gördüğümde, yani 20 yaşına girmek üzereyken, bu hasta, bu arketipin yüce gönüllü, tanrısal tarafıyla oldukça açık bir şekilde özdeşleşmişti. Açıkça son derece zekiydi, iyi okumuştu ve on dokuzuncu yüzyıl İngiliz romantiklerini anımsatan bir sözlü üslubu vardı. Genç bir Lord Byron'a benziyordu ve psikoterapi için buluştuğumuz polikliniktekı havası otoriter ve umursamazdı. Kahraman hastamın yaptığı gibi, söyleyeceklerimi yönlendirmeye çalışmak şöyle dursun, dinlemedi. Sunabileceğim her şeyden üstün hissettiğini ve psikoterapi ritüelini biraz saçma bulduğunu hissettim. 'Doktora' almaktan ve hem erkeklerle hem de kadınlarla romantik ilişkiler yaşamaktan sanki tüm bunlar kolaymış gibi bahsetti. Aslında o, eşcinsel yönelimi gelişen ve hiçbir ilişkisi ya da işi olmayan, üniversiteden ayrılmış bir kişiydi. Rüyasında Olimpos Dağı'nın üzerindeki bulutların üzerinde birlikte yürüdüğümüzü gördü. Bu hastayla benim işim onun sorunlarıyla ilgilenmekti.*enflasyon*Bu da gerçek ego gelişiminin önüne geçiyordu.

The *Puer aeternus* Klinik pratikte "bir tür sahte bireycilik" borazanını çıkaran biriyle karşılaşıyoruz (von Franz, 1970, s. 1-3). Özel olduğu için "uyum sağlamaya gerek yok" diyor. Şunu kanıtlıyor:

> Hem aşağılık kompleksi hem de sahte üstünlük duygusu nedeniyle diğer insanlara karşı kibirli tutum. Bu tür insanlar genellikle doğru türdeki işi bulmakta da büyük zorluk çekerler, çünkü buldukları her şey hiçbir zaman tam olarak doğru ya da tam olarak istedikleri şey değildir.

İlişkilerde de doğru partner hiçbir zaman bulunamaz çünkü hiç kimse hastanın aradığı ideal kişiyle eşleşemez:

> Evliliği veya herhangi bir kesin bağlılığı engelleyen her zaman bir 'ama' vardır. Bütün bunlar bir tür nevroza yol açar. . . "geçici yaşam", yani kişinin sahip olduğu tuhaf tutum ve duygu *Henüz değil* gerçek hayatta.
>
> *von Franz, 1970, s. 1–3*

Kişi ne üstlenirse yapsın, bunun gerçek bir şey olmadığı hissi eşlik eder ve dolayısıyla ona gerçek bir bağlılık olamaz.

Böyle bir kişiye yardım etmenin bir yolu, terapötik ilişki hakkındaki duygularını harekete geçirmektir. Hastamın durumunda, terapiye gitmek zorunda kaldığı için öfkesini ifade etmesini sağlamak, çalışmayı temellendirmeye ve onu gerçek uyum yönünde hareket ettirmeye yardımcı oldu. Terapinin güç dengesizliğinden rahatsız olduğu ve bana bu kadar küçümsemeyle yaklaşmasının nedeninin bu olduğu ortaya çıktı. Terapist olarak rolüme bir ölçüde saygı göstermesi konusunda ısrar ettiğimde çalışmamız nihayet bu gerçeğe değindi. Tahmin edilebileceği gibi, bu onu öfkelendirdi, ancak öfkesi, insan egosunu ilişkiye soktu. Jung'un terimleriyle, egosunun merkezinde güç dengesizliklerine karşı çok hassas olan içe dönük duygu vardı. Bana açıkça kibirli davrananın ben olduğumu söyledi. Bunu yansıtmalı özdeşleşim olarak görmek cazip gelebilirdi ama benim iktidar iddiama duyduğu kızgınlığı kabul etmek daha yararlı bir yoldu.

Gücün uygun ve uygunsuz kullanımlarını ayırt etmek, güçlü içe dönük duygulara sahip insanların iyi olduğu bir şeydir; bu işlev genellikle rüyalarda yargıç olarak sembolize edilir. Hasta "her şeyin üstünde" olmaktan çıkıp benimle daha doğrudan yüzleşmeye başladıkça yavaş yavaş konuşmaya başladı.

kendi eğitim, mesleki ve romantik yaşamında ne yapması gerektiğine dair daha gerçekçi yargılarda bulunabilmek.

Bu vaka örneği, öncelikle kişiye etkili bir şekilde sahip olan arketipi tanımanın ve ardından arketipsel sunumda gömülü olan hastanın gerçek egosunun psikolojik tipini tanımlamanın, Jung'cu terapistin, kişinin doğasıyla daha derin bir empati kurmasının yolları olabileceğini gösteriyor. Bir hastanın yaşam mücadelesi. Her ne kadar çalışmamızın başlarında onun arketiple özdeşleştirildiğini görebiliyordum.*Puer aeternus*ve egosu bu özdeşleşme nedeniyle şişmiş olsaydı, bunu ona söylememe tahammül edemezdi. Bu genç hastanın ilk sunumunun arketipik niteliğine yanıt verirken amacım onun tanrısal varlıklarla aşırı özdeşleşmesini gevşetmekti. *puer*. Onun bu rolle özdeşleşmesini engellemem ve benim varlığımda insani açıdan daha savunmasız hale gelme riskini yavaş yavaş üstlenmesine yardım etmem gerekiyordu. Ancak bu yorumu alabilmesi için önce bu riski alması gerekiyordu. Aslında onun hakkındaki görüşümü iletmek ancak mümkün oldu.*puer*Sorunu aşmaya başladığında ve bana karşı daha doğrudan olabileceğinde. Ve onun için, kimlikle özdeşleşmeyi keşfetme süreci*Puer aeternus*arketip sonunda yetkin bir erkeksi kimliği açığa çıkarmazsa, karşılıklı olması gerekir: Onunla çalışmaya başladığımda genç bir terapisttim ve Jung'un teorisiyle ilk karşılaşmamda da benzer şekilde şişirilmiştim. Bu hastadan, teoriyi başka biri hakkında yargıya varmak için kullanma konusundaki küstahlığım gibi görünen bir davranış nedeniyle önemli bir eleştiriye maruz kaldım. İlişkimizde ikimizin de inmesi gereken arketipin baş döndürücü yüksekliği, onun daha tam anlamıyla insan olabilmek için kat etmesi gereken mesafenin ölçüsü haline geldi.

Düzenbaz

Psikoterapistin muayene odasında sıklıkla ortaya çıkan üçüncü bir arketip,*düzenbaz*. Bu, analitik çalışma açısından sorunlu bir durumdur çünkü bu tür psikoterapinin ahlak anlayışı, samimi ve savunmasız olma taahhüdüdür. Düzenbaz arketipiyle özdeşleşen bir adam, samimi ve savunmasız olmaktan başka bir şey değildir. Düzenbazın huzursuz enerjisinin arketipsel dürtüsü şudur:

İşleri başkalarının doğru olduğunu düşündüğü şekilde yapma zorunluluğuna direnin. Hileci beklentilerle oynar, davranış standartlarını korumaya çalışan kuralları hiçe sayar ve standartları savunanların değerlerini sorgular (Radin, 1972).

İşte muayene odasında bunun nasıl görünebileceği. Yirmi dört yaşında bir yüksek lisans öğrencisi, duygularının köreldiğinden şikayet ederek terapiye geldi. Eşcinsel olduğunu ve başka bir erkekle uzun vadeli bir birlikteliğinin iyi gittiğini açıkladı. Partnerinin izniyle fahişelik yaparak yüksek lisans eğitimine destek oluyordu. Ona, kendisinin yaptığı gibi terapisini desteklemesine de izin verirsem, bunun muhtemelen duygularının körelmesinin üstesinden gelmesine yardımcı olmak olan terapinin hedefleriyle tutarlı olmayacağını belirtmek zorunda kaldım. fahişe olarak hileler yaparak lisansüstü çalışma. Bu nedenle ona onu göreceğimi söyledim, ancak terapinin parasını seks işçisi olarak kazandığı paradan ödediği takdirde bunu yapmayacağım. Bana bunun elitist olduğunu düşündüğünü ama yapacağını söyledi.

Onun sözleri hakkında düşünmek için zaman geçtikten sonra, hastaya bundan biraz kandırıldığımı hissettim: önerdiğim değişikliğin kendisinin yapmak istediğinden emin olmak istediğimi çünkü mevcut semptomu göz önüne alındığında bunun mantıklı olduğunu kabul ettiğini söyledim. ve benim standartlarımı karşılamak için yaptığı bir şey değildi. Bunun yapmak istediği bir değişiklik olduğunu kabul etti.

Daha sonra tesadüfen bazı sınır geçişleri meydana geldi; 'değişken' olduğunda olağandışı bulmadığım türden.[1] Risk hissetmeyi içeren iletişimler, danışanla kişilerarası alanda rahatsızlıklar yaratmıştır. Yeni hastam bir arkadaşı tarafından, kendisinin de arkadaşım olduğunu bilmediği bir kadının evine götürüldü. Ona 'harika bir psikiyatrist'le çalışmaya yeni başladığını söyledi ve benim adımı verdi. Kadın, biraz naif bir şekilde, aynı hafta içinde şans eseri onu gördüğümde bana bu yorumu iletti. Normalde, bir danışanın benim hakkımdaki duyguları hakkında üçüncü taraflardan bilgi almaktan hoşlanmam ama bu koşullar altında, hastanın benim koyduğum sınırları beğendiği bilgisini güven verici buldum ve bu bana güven verdi. bir sonraki terapide olacak.

Hasta fahişe olarak işini bıraktı ve önümüzdeki bir buçuk yıl boyunca benimle yaptığı konuşmalardan bu kararına sadık kaldığını düşünüyorum. Bana bu değişikliğin başka bir iş bulmanın ve kendi ayakları üzerinde durabilene kadar yaşayan partnerinden daha fazla destek kabul etmenin bir kombinasyonunu içerdiğini söyledi. Ancak ilk sınır belirleme sonrasında ahlaki özerkliğine saygımdan dolayı bu konudaki davranışını sıkı bir şekilde izlemedim. Amacım, kendisinin fuhuş yapmasının, kendisinin başlangıçta belirttiği gibi, terapisinin hedefiyle bağdaşmadığını hissettiğimi iletmekti; bu, onu profesyonel yardım aramaya iten şey olan duygularının sertleşmesiyle ilgili bir şeyler yapmaktı.

Onu etkileyen ve hayatını değiştirmeye motive eden şey bu iletişimdi; hem de o zamanlar bildiğimden çok daha fazla nedenden dolayı. Terapiye başladıktan bir buçuk yıl sonra, lisedeyken üvey babasına bir gün yüksek lisansa gitmeyi hayal ettiğini söylediğinde üvey babasının soğuk bir şekilde şöyle cevap verdiğini söyledi: “Ne yaptığın umurumda değil; Vücudunu satıp satman umurumda değil. Terapide, genç adam sonunda üvey babasının, psikoterapi de dahil olmak üzere eğitim almasının tek yolunun eğitim alması olduğu yönündeki açıklaması nedeniyle içine düştüğü çifte açmazın şartlarını kabul etmeyen biriyle tanışmıştı. kendi duygularını dikkate alma.

Hileci bir hastanın ruhundan çıktığında, onun arama kartı genellikle arketipin hem başkalarını hem de kendisini ikili bir çıkmaza sokma kapasitesinin bir göstergesidir (Beebe, 1981, s. 38). Simyanın koruyucu tanrısı kurnaz Roma tanrısı Mercurius'a sıklıkla şu şekilde değinilir:*dubleks* ve onun temel özelliği ikiyüzlülüktür” (Jung, 1948/1967, s. 217). Hayatta kalma stratejilerini düzenbaz arketipiyle uyumlu hale getiren çağdaş erkekler, psikoterapistlerini aslında pek de tedavi edici olmayan kişisel seçimleri desteklemeye teşvik ederken oldukça ikiyüzlü olabiliyorlar. Analitik terapist, hilebazın hasta üzerinde faaliyet gösterdiğini kabul etmek isteyecektir, ancak bu yeterli değildir. Terapistin, çifte çıkmazı tersine çevirebilmek ve hastadaki düzenbazın gerçekleştirmeye çalıştığı zorlu pazarlığın koşullarını tersine çevirebilmek için yeterli sayıda düzenbazı bütünleştirmesi gerekecektir. Hasta bana ilk başta fahişe olarak çalışmaya devam etmediği sürece terapinin parasını ödeyemeyeceğini söylediğinde, çifte çıkmazın kafesinin etrafıma kapandığını hissettim. Eğer isterse beni terapist olarak kabul edemeyeceğini ona göstererek

Fuhuş yapmaya devam ederse, tuzağı ona geri çevirmeyi başardım ve bunu yaparak ona en azından potansiyel olarak onun analisti olmanın zorluğuna eşit olduğumun işaretini verdim.

Gölge

Aldatmacaları, manipülasyonları ve kurallara karşı gelmeleriyle hileci, tehlikeli bir dünyada kendini savunmak için etkili bir arketipik güç olabilir, ancak onunki mevcut tek yaklaşım değildir. Bazen tehditleri, rütbemizi çekerek, tüyler ürpertici, sarsıcı sözlerle rakibimizin zayıf noktalarını belirleyip işaret ederek savuştururuz. Burası,*seneks* arketip - metaforik olarak konuşursak, her birimizin içinde bir aşağı bir yukarı dolaşan, baş belası insanları onların yerine koyma şansını bekleyen eleştirel, asık suratlı, yaşlı adam. Ya da algılanan tehlikeye daha da bilinçsiz yollarla tepki verebilir, potansiyel bir düşmanı zayıflatıp yok edebiliriz; eylemler, formülasyonlar ve değerlendirmeler, neredeyse başkaları için olduğu kadar bizim için de şaşırtıcı ve açıklanamaz. Bu benim yarı kişiliğin ya da arketipin eseridir.*şeytani kişilik*. Ya da son olarak, baştan çıkarma da dahil olmak üzere kaçınmacı veya pasif-agresif eylemler yoluyla veya benim "engel" dediğim alana doğrudan saldırı yoluyla kendimizi savunabiliriz. *zıt kişilik*. Bu dört arketip; düzenbaz,*seneks*, şeytani kişilik ve karşıt kişilik - bana göre çoğu insan tarafından bastırılan bireysel kişiliğin devasa bölgesini oluşturan karakter kadrosundan oluşur - Jung'un "*gölge*.

Gölge, kişinin ahlaki değerleriyle bağdaşmadığı düşünüldüğü için bastırılır. Kişinin uzun zamandır değersiz olduğuna karar verdiği duyguları, güdüleri, arzuları ve hırsları korur ve zaman zaman bunları ifade eder, çünkü bunlar, bırakın davranmayı, insanların nasıl hissetmesi gerektiğine dair bireyin fikrine uymaz. Genellikle kişinin bir parçası olarak sahiplenilmediğinden, gölgenin büyük bir özerkliği vardır, bu da onun zaman zaman baskıdan kaçmasına bile izin verir, böylece egonun kendisiyle uyumsuz olarak reddettiği çabaların aynısını gerçekleştirebilir. onun standartları. Gölgeyi bilincimizin 'ego-distonik' kısmı olarak düşünmenin faydalı olduğunu düşünüyorum. Tıpkı 'ego-sintonik' kişiliğin zamanla gelişeceği gibi

Zamanla, gölge de yaşam boyunca gelişir ve egonun olağan kimliğiyle ilişkilendirilen ideallere kesinlikle aykırı şekillerde farklılaşır.

Gölge tarafından yayılan bilinç türleri, kişiliğin ego-sintonik kısımları tarafından tercih edilmeyen bilinç türleridir. Örneğin, kimin için bir kişide*dışa dönük*düşünce hakimdir, *içe dönük*düşünce gölgede kalacaktır. Eğer o kişinin en çok tercih ettiği ikinci bilinç işlevi ise*içe dönük*o zaman sezgi*dışa dönük* sezgi gölgede ifade bulacaktır.

Her birimiz ego-sintonik kişiliğimiz aracılığıyla potansiyel olarak dört bilinç türünü (duyum, sezgi, hissetme ve düşünme - her biri dışa dönük veya içe dönük biçimde) konuşlandırabildiğimiz için, diğer dört olası bilinç türü (yine duyum, sezgi, Duygu ve düşünme, ancak artık içe dönüklük veya dışadönüklük açısından zıt bir tutumla) kendilerini kişiliğin ego-distonik, potansiyel olarak yıkıcı, gölge kısımları aracılığıyla ifade ederler.

Karşıt kişilik

Bilincin bu gölge arketiplerinden biri olan*zıt kişilik*Başkalarıyla birleşip onlarla birlikte çalışmaktan ziyade onlara karşı çıkmak için kullanılan, benliğin bir dizi savunmasından oluşur. Karşıt kişilik, bazen hastalarımızda gördüğümüz pasif-agresif, paranoyak, çekingen ve histrionik savunmacı karakter tarzlarını besler. İçsel olarak uygulandığında bu bilinç, kişinin kendi çıkarlarına ters yollarla karşı çıkmasıyla sonuçlanabilir.

Arketipsel olarak karşıt kişilik, bir erkeğin ruhunda onun karşı cinsiyetinin, yani içsel kadınlığının güçlü bir şekilde ortaya çıkması muhtemel iki yerden biridir. Karşıt kişiliğin pençesindeki bir adam, 'şirret' sözler söyleyebilir veya amacı başkaları üzerinde kontrol uygulamak olan baştan çıkarıcı bir cinsel çekiciliği ortaya çıkarabilir.

Psişede kontraseksüel bir renge sahip olan diğer yer ise *animasyon*Jung'un tanımladığı gibi*Psikolojik Tipler*bir insanın içsel tutumunu temsil eden bir ruh figürü olarak (Jung, 1921/1971, ¶808) ve daha sonraki yazılarında "hayatın kendisinin arketipi" olarak (Jung, 1954/1959, ¶66) kullanılmıştır. Ancak anima, erkeği bütünlüğe doğru yönlendirme potansiyeline sahiptir. Aynı şey genellikle karşıt kişilik için söylenemez. Animaya daha sonra döneceğiz, ancak burada şunu belirtmeliyiz ki, gerçek bir kadına, hatta erkeğin pek tanımadığı birine yansıtıldığında, anima'ya duyduğu hürmet onu kadını idealleştirmeye ve onunla evlenmek istemeye yöneltebilir. Aksine, karşıt kişiliği yansıtmak, kadının erkeğin kendi düşmanca özelliklerini bünyesinde barındırıyor gibi görünmesi nedeniyle, erkeğin kadını olumsuz ya da sıkıntılı bir açıdan görmesine neden olacaktır.

Yansıtıldığında karşıt kişilik de yoğun bir şekilde cinselleşebilir, ancak ortaya çıkan ilişki genellikle tartışmalar ve yüzleşmelerle karakterize edilir. filmde*Kazablanka*(1943), Humphrey Bogart (içe dönük duygu kahramanını canlandırıyor) ile Ingrid Bergman (dışa dönük duyguya meydan okuyan kişi) arasındaki sık sık yaşanan yüzleşmeler, bir adam ile onun karşıt kişiliği arasındaki ilişkinin niteliğini taşıyor. Bir kişiliğin (ve benzeri bir filmin) içinde*Kazablanka* farklı karakterlere sahip bir kişiliğe benzer), karşıt kişilik tipolojik olarak, kahramanınkiyle aynı işlevi kullanıyor (Rick ve Ilsa'nın durumunda, duygu) ancak zıt bir tavırla (Rick'te içe dönük, Rick'te dışa dönük) tanımlanır. Ilsa). Aşkın baştan çıkarıcı konusu olan romantik aşkta duygu bütünlüğü söz konusu olduğunda bu iki tutumu bir araya getirme motivasyonunu görmek zor değil.*Kazablanka*. Gerçek hayatta karşıt kişilik ile baskın, kahraman ego arasındaki gerilim, psikoterapide araştırılacak bir konu haline gelebilir.

Her ne kadar katı bir tip anlamında, egonun kahramanca üstün işlevinin gölgesinden başka bir şey olmasa da, karşıt kişiliğin, analizde kendimde ve danışanlarımda incelediğim şekliyle oldukça karmaşık bir zihin durumu olduğu ortaya çıkıyor. . Pek çok yönü olduğundan, onu tanımlamaya çalışan analistler genellikle bunu yalnızca kısmi yollarla yapıyorlar. Karşıt ifadeyi kullanan kişide gördükleri baştan çıkarıcılığı, kaçınmayı, pasif olarak canlandırılan saldırganlığı veya paranoyayı görebilir ve bunlara odaklanabilirler.

kişilikleri nedeniyle çoğu zaman noktaları birleştirmeyi ihmal ederler ve böylece bir bütün olarak arketipin muhalif niteliğini kaybederler.

Jung'cu analistler bir erkekteki bu karşıtlık niteliğini sıklıkla 'negatif anne kompleksi' veya 'negatif anima' olarak tanımlamışlardır. Bu, karşıt kişiliğin, erkeğin kendi bilincine annesinden veya animasından çok daha yakın olduğu gerçeğini göz ardı eder. Bu aynı zamanda kültürel faktörleri de yansıtabilir; örneğin, kültürün eşcinselliğe karşı düşmanlığı nedeniyle savunmaya geçen bir eşcinsel erkeğin, sahte-dişil karşıt kişiliğe karşılık vermesi, kimliğine yönelik gerçek veya hayali 'heteroseksüel' saldırılara karşı kendini kampçılık yaparak savunması gibi. , baştan çıkarıcı veya şirret. Bu pasif-agresif kendini sunma tarzı, erkekliğe ilişkin ataerkil varsayımlara gizlice saldırır. Şirret karşıt kişilik, erkeksi kimliğine ne kadar güvende görünürse görünsün, her erkekte kendine ait bir hayat kurabilir. Adam genellikle kişiliğinin muhalif bir tutum tarafından nasıl ele geçirildiğini görmüyor! Kevin Spacey'nin filmdeki karakteri gibi *Amerikan Güzeli*(1999), yalnızca kendini ortaya koyduğunu, erkeksi doğuştan gelen hakkını geri aldığını ve bunu uzun zaman önce yapması gerektiğini hissedebilir. Ancak erkek, muhalif kişiliğini açıkça kendisine yakışmayan bir şekilde canlandırma eylemi içinde yakalayıp buna bir son verebilirse, figürün karşıt cinsiyetliliği, gölgeli yapısı ve bunun bir parça olduğu gerçeği ortaya çıkar. Kendisinin geçmişte kalmayı tercih ettiği, bazen bir rüyada ona açıkça gösterilecektir.

Otuzlu yaşlarının başında, Jung analizinin ortasında olan profesyonel bir adam, faturalarını gözden geçirme ve çek defterini doldurma "yüzleşemediğini" fark etti. Jung'un yüzeysel bir okuyucusu olarak şöyle düşündü: "Parayı yönetmek, sezgisel bir adamın uğraşmaması gereken bir şeydir." Bir gün, eşi çaresizce izlerken sesi sahte-kadınsı bir şekilde yükselerek, uzlaşmakta zorlandığı çek defterini odanın diğer ucuna fırlattı. En 'histerik' haliyle, daha önce para kıtlığı tehdidi etrafında oynanan bir sahneyi canlandırmaya başlıyordu. Böyle zamanlarda, normal 'yapabileceği' dışa dönük egosundan çok daha korku odaklı bir kişiliğe bürünürdü; bu ego, büyük ya da küçük herhangi bir sorunla başa çıkmanın her zaman bir yolunu görebilirdi. Daha önceki analitik çalışmalarına dayanarak bir kompleksin pençesinde olduğunu anlayınca kendini sahnenin ortasında durdurdu ve bunun yerine atılan çek defterine gitti.

onu aldı, tozunu aldı ve tekrar dengeye getirmeye başladı ki bunu yarım saat sonra başardı.

Kendisine bu sınırlamalar getirilmesi, parasını yönetme konusundaki tutumunda belirleyici bir değişikliğe yol açtı; bu, aynı gece gördüğü rüyanın da gerektiği gibi kaydettiği bir değişiklik: Memleketindeki gazeteye baktığında, "Yeni Başsavcı Atandı" yazan bir manşet gördü. ” Bu pankartın altında ise “Kadın Boğulmuş Olarak Bulundu” yazısı yer alıyordu. Rüya gazetesi, onun, İkinci Dünya Savaşı'nda Amerikan askerlerinin favori 'pin-up'ı Betty Grable ile ünlü bir müzik grubunu yöneten trompetçi kocası Harry James'in kızı olduğunu yazıyordu.

Bu Swing Era ünlülerinin kızı olarak rüyadaki figür ebeveynlerinin değil kendi neslinindi. O bir ünlü değildi ve ebeveynleri kadar da çekici değildi: Gazete fotoğrafında kesinlikle domuza benzeyen bir burnu vardı. Bu detayın, adamın para kaygısında gizli olan bilinçsiz açgözlülüğü temsil ettiğine inanıyorum. Bu kız aslında para kompleksinin merkezinde yer alan kendi kuşağının narsistik yetkilerinin bir simgesiydi. Kendisinin özel bir insan olduğu ve para konusunda endişelenmenin sıradan insanların işi olduğu yönünde özel bir görüşe sahipti. Bu adamın kaçındığı şey, kendinden olabildiğince uzaklaştırmaya çalıştığı bir gerçekti: Harcamaların gelir tarafından karşılanması gerektiği gerçeği. Bu hedefe doğru atılan ilk adım, gerçekte neye sahip olduğunu görmek için çek defterini dengelemekti.

Bu özdüşünümsel çağrışımların yardımıyla öldürülen kadının rüya figürü üzerinde kafa yormak, adamın, onun parayla ilgili histrionik paniklerinin bir yansıması olduğunu, bu adamın baskın, kahramanca, becerikli kişiliğine zıt bir kişilik olduğunu görmesine yol açtı. Rüyasında boğulduğu haberini getirdi (bunu, ne kadar para aldığını gerçekçi bir temelde belirleyebilmek için önceki gece kendini şımartmaya başladığı muhalif histrionik paniği boğmayı başarmasıyla ilişkilendirdi). Aslında öyleydi) Jungian analistine gülümsedi ve şöyle dedi: "Gittiğine sevindim." O halde rüyasındaki "yeni Başsavcı", iş eğitimi almış babasının paraya karşı tutumuyla daha uyumlu, erkeksi bir süper egoyu temsil ediyordu.

Paranın nasıl harcandığının planlanması ve muhasebeleştirilmesinde dışa dönük düşünce ve içe dönük duygu.

Baba

Her ne kadar*baba*Eril psikoloji okuyucularına çok az tanıtılması gereken bir arketip olmasına rağmen, psikoterapide onunla nasıl çalışılacağına dair Jung'cu anlayış nadiren araştırılmıştır (Samuels, 1985). Babanın ebeveyn arketiplerinden biri olarak sunulmasının yanı sıra (Berry, 1973; Wilmer, 1990), erkeksilik hakkındaki Jung literatürünün çoğu, baba arketipinin kendi içindeki olanaklarını bulmaya odaklanır (Henderson, 2005; Perry, 1970). baba olmak (Colman ve Colman, 1988) ve kültürel değişimle sürekli yeniden tanımlanan baba rolünün gereklerini yerine getirmek (Neumann, 1954; Tatham, 1992; Zoja, 2001). Baba-kız ilişkisinin derinlemesine işleyişini araştıran yazılar bulunabilmesine rağmen (Bolen, 1992; Dallett, 1991; Leonard, 1982; Woodman, 1992), Jung'cu analistler ve psikoterapistler daha çok baba-oğul ilişkisindeki değişimlere odaklanmışlardır. Collins, 1994; Sandner, 1987).

Freud, büyüyünce rakibi haline gelebilecek oğlunun potansiyel iğdiş edicisi olarak babanın korkunç yönlerini vurgularken, Jung'cu analistler, özellikle de benim kuşağımdan, bu durumun ne olduğunu vurguladılar.*BEN Çing*Arketipsel insan durumlarına odaklanan Konfüçyüs klasiği,[2] Geleneksel ataerkil Çin kültüründeki Konfüçyüsçü baba ideali olan "Aile" (Heksagram 37) hakkındaki bölümde şöyle anlatılmaktadır:

> Beş sosyal ilişkiden üçü [Ailenin heksagramı] içinde bulunur; baba ile oğul arasındaki sevgi ilişkisi, karı koca arasındaki iffetli davranış ilişkisi ve büyükler arasındaki ilişki. ve doğruluk ilişkisi olan küçük erkek kardeş.
>
> Ben Ching,*1950/1967, s.144*

Baba arketipini insanileştirme fikrini, psikoterapiyle ilişkili olarak kişisel bir şekilde deneyimlenebilmesi için ileriye taşıyarak,

Meslektaşım Andrew Samuels, hem erkek hem de kız çocuklarının psikolojik gelişiminde "babanın bedeni" olarak adlandırdığı şeyin önemini vurguladı (Samuels, 1993, s. 135-143) ve ben de "babanın animasının" oynadığı kritik rolü tasvir ettim. (Beebe, 1985) babanın otoritesinin bütünleştirilmesinde. Bunlar bir şeye işaret eden kavramlardır. *ataerkil aktarım*Psikoterapinin içinde veya dışında gelişim sürecinde, baba rolünü oynamaya istekli başka bir kişi olmadan bu pek mümkün değildir. Bu aktarım, Samuels'in "hangi cinsiyetten olursa olsun baba" önermesiyle açıkça ortaya koyduğu gibi (Samuels, 1993, s. 133-135), kadının baba rolünü üstlenmesi gereken evlerde ve terapilerde kesinlikle gerçekleşebilir. Lezbiyen veya gey bir ebeveyn, ihtiyaç duyulan “babanın bedenini” ve “babanın animasını” heteroseksüel bir baba kadar aktarabilir.

Genç bir insanı iletecek bir şeyi olan gerçek bir yaşlı erkek aramaya iten şey, babanın açlığını yaratan şey, baba enerjisinin herhangi bir aktarımının olmayışıdır; gençlerin zihninde babanın Bilge Yaşlı Adam arketipi ile sık sık karıştırılmasının nedeni budur. (Yedi romanda*Harry Potter'ın*JK Rowling'in yazdığı dizide buna benzer bir şeyi öğrenci büyücü Harry Potter ile okul müdürü Dumbledore arasındaki ilişkide görüyoruz.) Babanın bedeni yalnızca onun fiziksel varlığı veya (eğer öyleyse) kaynağı olarak gerçek rolü değildir. çocuğun genleri değil, babalıkla ilgili aktarması gereken bilgi birikimidir. Bunun bir örneği, analitik adaylarının, bazen kendi topluluklarında bilge yaşlılar olarak tanınan daha yaşlı erkek analistlerle yaptıkları çok uzun analizlerde görülür. Bu tür analizler sıklıkla beyin yıkamayla olumsuz bir şekilde karşılaştırılmıştır, ancak bunlarda ortaya çıkan modelleme, genç bir psikoterapiste analist rolünü üstlenmek için gereken güveni aktarmada önemli bir rol oynayabilir. Analitik eğitimde bu tür bir babalığa sıklıkla mentorluk ve süreç başlatma adı verilir. Konuyla ilgili kadınları da kapsayan bir Jung literatürü var (Kirsch, Rutter ve Singer, 2007), ancak burada bunun bir erkek tarafından kullanılmasının onu nasıl bir baba rolüne fırlattığını vurgulayacağım.

Bir erkeğin erkekliğinin hayati bir kısmı, kendisini ne kadar güçlü veya iktidarsız hissettiğine bağlıdır.*verecek bir şeyi olan bir adam*ve bu, babanın ne olduğunun arketipsel tanımı olabilir, çünkü bu, aynı şekilde baba olan erkekler için de geçerlidir.

hiç çocuğu olmadı ve olan erkekler de var. Bir insanın, biri diğerinin üzerinde duran ataların dikey bir dizilişini gösteren totem direğinde tasvir edilebilecek şeye kendini dahil etme ihtiyacının farkına varmak çok önemlidir. Bu totemsel ardıllık, her nesil erkeğin bir önceki neslin omuzlarında durduğu şeklindeki ev gerçeğine dayanan ataerkil aktarımın iyi bir görüntüsüdür. Bu özellikle erkekler için değerli olabilir, çünkü babanın ne olduğu fikri her nesilde değişir ve bu nedenle zamanla kültürler arasında daha az değişimle varlığını sürdüren anne fikrine göre kaybolma tehlikesi daha fazladır. .

Baba arketipini ve bunun bir erkek için yarattığı rolü anlamak için öncelikle erkeğin arketipe katılma, babadan sevgi ve bilgi alma ve aynısını oğluna veya kızına aktarabilme ihtiyacını anlamamız gerekir. . Psikoterapistler olarak, bazı erkeklerin çocuklarına genellikle maddi anlamda aktaracakları bir şeyler aktarabilmek için olağanüstü derecede sıkı çalışmalarının mutlak gerekliliğini kabul etmeliyiz. Ve evli olmayan, partneri olmayan, çocuğu olmayan erkeklerin öğrendikleri değerli dersleri gelecek nesillere sunma çabalarını çok ciddiye almalıyız. Hastanın terapiste bir şeyler öğretmeye çalıştığı zamanlarda analitik aktarımda bu durum sıklıkla ortaya çıkar. Bu tür canlandırmalar analistin otoritesine karşı direniş değildir; onlar aktarıma katılmak için bir ses ve otorite bulmaya çabalayan hastalardır.

Bir erkeğin bilincinin Jung'cu tipolojisinde, yetiştirici baba arketipi baskın işlevle değil, yardımcı işlevle ilişkilendirilecektir, böylece baba arketipi devreye girip erkek için önemli hale geldikçe, erkek baba arketipi ile özdeşleşmesini gevşetmelidir. kahramanın arketipi. Kahraman sonsuza dek kendi ustalığını kanıtlıyor. Baba ise tam tersine yardım etmeye çalışıyor*akıl hocalığı yaptığı insanlar*daha yetkin olmak ve daha yetkin hissetmek. Onlarla rekabet halindeyse bunu yapamaz.

The *seneks*

Böyle bir babanın gölgesi*senex.*Jung'un bilinçdışı arketipler için seçtiği diğer isimler gibi, bu isim de Latince kökenlidir;

'yaşlı adam' Bu, Roma'dan alınan daha tanıdık bir kelimenin köküdür: senatör. Amerika Birleşik Devletleri Senatosu'nda bir kabine görevlisinin veya Yüksek Mahkeme yargıcının onay duruşmasını dinleyen herkes, neredeyse herkesin bu görevi üstlenmeye uygunluğu konusunda düzenli olarak küçümseyici ve şüpheci, hatta açıkça alaycı bir yorum dile getiren arketipin sorgulama tarzını tanıyacaktır. kendisinin öne sürüldüğü ofis. Ekim 1991'de, ABD Senatosu Yargı Komitesi'nin, Clarence Thomas'ın ABD Yüksek Mahkemesi'ne aday gösterilmesiyle ilgili olarak Anita Hill'i geç tanık olarak getiren uzun duruşmaları sırasında, komitede yer alan Herman Melville isimli üç erkek senatör, bir plan yapmış olabilir. -Simpson, Spectre ve Hatch - Hill'in dürüstlüğünü o kadar küçümsediler ki, sonunda başkalarının ifadelerini çürütmek üzere davet edilmesine rağmen duruşmalara geri dönmedi. Thomas onaylandı ve yeni bir seçmen grubu öfkeyle Hill'in bir sonraki Kongre seçimlerinde kötü muameleye maruz kaldığını hissettikleri intikamı aldı ve medyanın 'Kadın Yılı' dediği şeyi yarattı. 1992 sonbaharında tamamı Demokrat olan yirmi dokuz kadın ABD Kongresi'ne seçildi; bunlardan dördü zaten orada olan iki kadına katılmak üzere Senato'ya seçildi. Amerika Birleşik Devletleri halkı, Kongresine, erkeklerin otomatik olarak ulusal söyleme hakim olma hakkına sahip olmadıklarına dair bir mesaj gönderdi. Hill'i sanki komite oturumları sadece kendilerine aitmiş gibi sorgulayarak, erkek senatörlerin artık dinleyemeyecekleri ataerkil gölgeye sürüklendikleri ve başka herhangi bir sesin, özellikle de kadınların konuşmasını imkansız hale getirdiği yaygın bir kanı haline geldi. onların huzurunda konuşmak ve duyulduğunu hissetmek.

Gösterimi bu şekilde*seneks*erkekler tarafından sıklıkla çalışma durumundaki kadınları etkiler. İlginç bir şekilde,*seneks*Arketip, içsel olarak sönükleştirici bir özeleştiri olarak aktif olduğunda, erkeğin içindeki kadınsı figür olan anima üzerinde aynı susturucu ve öldürücü etkiye sahiptir. Kendisi “hayatın arketipi” olduğundan (Jung, 1954/1959, ¶66), bireyin tüm canlılığı tükeniyor gibi görünüyor. Tarafından yakalandı*seneks*geri kalan kişi yaşlı, kuru ve animasyondan yoksun görünüyor; geriye sadece şüphecilik, yıpranma eğilimi ve umutsuzluk kalıyor. duymak için*seneks*Hayatın anlam, değer ve gelecekten yoksun olduğu konusunda yinelenen ısrarı (en azından kendisi için *seneks*konuşuyor) kişinin bu sesin ne kadar çok olduğunu fark etmesini sağlar

majör depresyon. En uç durumda, kişinin gerçekten öldüğüne ve bağırsaklarının çürüdüğüne dair psikotik bir yanılgı oluşabilir.

ile tanımlanan erkekler*seneks*karşı herkesin bildiği gibi vahşiler*puer aeternus*-erkekleri tanımladı (Kaptan Hook'a karşı Peter Pan), ancak daha çok günlük kedi fare oyunları*seneks*düzenbazın yanındalar.*seneks*hilebazı hile yaparken yakalamaktan büyük bir zevk alır ki bu da elbette ki*seneks* insanlara güvenilmemesi gerektiği yönündeki dünya görüşü.

Onun asık suratlı sunumu sayesinde, adamın pençesindeki adam*seneks*Bir terapistin empati kurması zor olabilir. olduğunun farkına varmanıza yardımcı olabilir. *seneks*kişiliğin düşüşe geçtiğini hissettiğinde ortaya çıkan bir arketiptir. Cumhuriyetçi senatörler üçlüsü, Senato onay oturumları Demokrat komite başkanı tarafından Anita Hill'i kapsayacak şekilde uzatıldığında ve daha sonra televizyonda yayınlanmasına izin verildiğinde bu şekilde hissetmiş olmalı; bu, alıştıkları bir süreci tersine çevirmekle tehdit eden bir dizi adımdı. Bir sirk için biraz onur.

Böyle zamanlarda, bir kişilik, işlevini sürdürmesi gereken durumların kontrolünü kaybettiğini hissettiğinde,*seneks*arketip, kahramanlığı simüle eden stratejilere başvurur. Bu, kahramanın tüm kahraman kişiliğini kurgulara göre modellediği Don Kişot'un deliliğinde somutlaşmıştır. İnsanlar onu bu rolde gözlemlemeye başladığında, Don inandığı şeyleri canlandırmaya devam eder, yanıltıcı bir şekilde, zaten ünlü olduğu ve bunu monomani ile yaptığı (Beebe, 2007).

Aynı davranışlar, ele geçirilen her insanda da görülebilir.*seneks* arketip. Böyle bir adam, kendisini ve dünyayı kahraman arketipinin aslında kendisi tarafından yeniden canlandırıldığına inandırmak için eylemine bir miktar düzenbazlık eklemekten öteye gidemez. Başkalarının, gerçek bir gücün yeniden canlandığı kurgusuna bu kadar sıklıkla ortak olmaları şaşırtıcı. James Hillman neyle konuştu*seneks*sonunda şunu arıyor: “Üstün bilgi, soğukkanlılık, yüce gönüllülük özlemi*seneks*kişinin sistemlerini ve alışkanlıklarını aşan şeylere karşı hoşgörüsüzlük gibi duygular da öyle” (1989, s. 208).

Ama bu, kişinin içinde, hayatının öyle olduğu duygusuna ihanet etmiyor mu? *Aslında* nafile ve eski kahramana kalan tek şey, kendisinin bir şeyler ifade etmeye devam ettiği fantezisine başkalarından bir nebze olsun saygı duymak mı?

Depresyonla özdeşleşmiş depresif hastalarla çalışan terapistler *seneks* kendilerini bir paradoksun içinde buluyorlar. Her zaman özeleştiri yapan hasta, hayatını acımasızca cezalandırıcı bir şekilde mahvedebilir, ancak terapistin genellikle hastanın yaşadığı kurguları açığa çıkarabilecek tek bir kelime söylemesine izin verilmez. Erkeklerin pençesinde olduğu çalışmamda *seneks*arketip, eğer bana hayatlarına müdahale etme şansı verilirse, bu kurgulara meydan okuma fırsatını değerlendiriyorum.

İşte ne demek istediğimin bir örneği. Psikiyatri kariyerimin başlangıcında, kronik depresyonu olan 55 yaşında bir tesisatçı hastam vardı ve o sırada beni sadece bir ilaç takviyesi için poliklinikte görüyordu. antidepresan.[3] Aylık seanslarımız sırasında, karısının her zaman 'onun üzerinde' olduğunu ondan sürekli duyuyordum. Ancak hastanın toplayabildiği tek kanıt, yaptığı hafif alaycı bir açıklamaydı. Ancak hiç rüya görüp görmediği sorulduğunda daha heyecanlı bir şekilde yanıt verdi:

> Neden, evet. Dün gece küçük köpeğim hakkında bir rüya gördüm. Onu kollarımda tutuyordum ve o da bana şefkatle bakıyordu, birdenbire sanki ölecekmiş gibi başını eğmiş gibi göründü.

Hastadan bana köpeğini anlatmasını istedim. Evcil hayvanını her şeyden çok sevdiği ortaya çıktı çünkü köpek her zaman tatlı ve neşeliydi. Daha sonra adama, bu köpeğin, karısının alaycı sözlerinden sonra umutsuzluğa dönüşen neşeli huyu olup olmadığını sordum. Hastam bu fikirden hoşlanmış görünüyordu.

Bir sonraki aylık seansta hasta başka bir rüyayı anlattı. “Köpek yine oradaydı, ayaklarımın dibinde oturuyor ve bana bakıyordu. Ben izlerken yüzü vahşi bir iskele faresine dönüştü.” Hasta bana, gençlik günlerinde sık sık limanlarda çalıştığı sırada iskele fareleri gördüğünü söyledi: "İskele farelerinden pek de iyi olmayan insanların çevresinde, o kadar acımasızlardı ki." Geçen ayki seansın liderliğini takip ederek, hastama hiç kötü davranıp davranmadığını, saldırgan olup olmadığını sordum. “Eh, eğer siz böyle söylerseniz, sanırım öyleyim doktor. Ah, bu rüyayı sevmiyorum. Küçük köpeğimin bir iskele faresine dönüşeceğini düşünmekten nefret ediyorum.”

"Yine de bir insan kötü davrandığında iyi bir mizacın başına gelen şey budur," diye yanıt verdim.

Zaten depresyonda olan bu hastayı, kötülüğün kurbanı olduğu kadar faili de olabileceği gerçeğiyle yüzleşmek kolay değildi, ama sanki rüyanın anlatmak istediği de buydu. Bu, hastanın ruh hali sorununa dair sahip olduğu ilk resimdi ve bunun kendisine sağladığı içgörüye hayret etti. Sonra, ilk kez, aylık seanslarının içeriğinden pek de farklı olmayan bir şekilde, karısını bana karşı küçümseyerek, her gece karısına sözlü saldırılarda bulunduğunu söyleme iznini kendine verdi. Karısının ara sıra yaptığı iğneleyici sözlerin, onun söylediklerine karşı zayıf savunması olduğu ortaya çıktı.

"Oldukça acımasız olabiliyorum doktor," diye itiraf etti.

Ertesi ay hasta eşini de ilaç kliniğine yanında getirdi. Kocasından biraz korkan, sessiz, çekingen bir kadın olduğu ortaya çıktı. Eleştirel sözleriyle kendisini üzdüğünü ama son zamanlarda bir miktar iyileşme olduğunu bildirdi. İlk kez doktorunu görmeyi merak etmiş, hasta da onu getirmek istemişti. Bu temas, çok ihtiyaç duyulan çift çalışmalarının kapısını açtı.

Şeytani kişilik

Bu hastanın rüyasındaki tatlı köpeğin iskele faresi gibi tartışmasız canavarca bir şeye dönüşmesi ideal ruh halinden depresif ruh haline geçişten daha fazlasını gösteriyorsa, başka hangi değişim ima ediliyor? İmajın iyi ve kötü karakterle bir ilgisi vardır. İdealle ilişkilendirilen figürlerin canavar imgeleriyle yan yana getirildiği rüyalar, aynı zamanda, bugün "Güzel ve Çirkin" peri masalı olarak bildiğimiz, karşıtların tam da bu örtüşmesini içeren bir mitolojiyi akla getirir. Bu, şeytani kişilikte bulduğumuz bir paradoksun kalbine giden bir hikaye.
- her ne kadar patolojik narsisizmin altını oyan bir görüntü olsa da, dürüstlükle yüzleşilip kontrol altına alındığında alışılmadık derecede şefkatli olmak için çaba göstermeye başlayabilir.

Umudum bu olasılığı sunarken duygusal olmak değil, bunun kanıtlarını sunmaktır. Klinik gözlem bana bilincin ego bilincimizden en uzak işlevinin olduğunu gösterdi.

hem son derece zarar verici hem de şaşırtıcı derecede olumlu şekillerde kullanılabilir. Örneğin, kahraman bilinci kendisini dışa dönük duyumlar yoluyla ifade eden bir adamda, dışa dönük sezginin işlevi, sapkın bir şekilde istikrarsızlaştırıcı bir rol üstlenme eğilimindedir ve onu yanlış olasılıkları kucaklamaya ve doğru olanları reddetmeye yönlendirir; çok nadiren de olsa, beklenmedik bir sağduyu anının kaynağı. Benzer şekilde, eğer içe dönük duygu erkeğin önde gelen, kahramanca işleviyse, o zaman o, içgüdüsel olarak kendisinin ve başkalarının altını oymak için içe dönük düşünceyi kullanma eğilimindedir ve yalnızca ara sıra bu işlevi "doğru şekilde yerine getirir".

Masalın Disney versiyonundaki Canavar figürüne tipoloji merceğinden bakmak (*Güzel ve Çirkin*, 1991), Belle'ye gösterdiği ilginin şeytani bir sunumuna kilitlenmiş, dışa dönük duygulu bir karakter görüyorum. Ancak Belle, tıpkı Ilsa ve Rick gibi içe dönük bir duyguyla hareket ediyor gibi görünüyor.*Kazablanka*birbirleriyle gölge ilişki içinde dururlar. (Hikayedeki oldukça çekici olmayan kahraman figür Gaston, her zaman herkes için planlar yaptığı ve başkalarının duygularına karşı kör olduğu için dışa dönük düşünceyi temsil ediyor.) Ama eğer Canavar, Belle'nin gölgesiyse, onun Canavar'ın şatosuna yaptığı ziyarettir. O halde amacı sadece babasını kurtarmak değil; aynı zamanda duygunun bu diğer tarafıyla da bir işlem yapmaktır. Minnettarlıkla, sevemeyecek şekilde büyülenen Canavar ona aşık olur ve ikisinin de hayatı değişir.

Bu hikayede bulduğum psikolojik fikri mükemmel bir şekilde aktaran bir canlı aksiyon filmi James Brooks'un*Olabildiğince İyi*(1997). Filmde Jack Nicholson, son derece obsesif kompulsif bir adam olan ve insan düşmanı olan Melvin Udall rolünde ve Helen Hunt, sık sık gittiği köşe restoranda garsonluk yaparak mütevazı işinde tüm işlemlerine özen gösteren Carol Connelly rolünde sunuluyor.

Melvin için o mükemmel bir bütünlüğün simgesi. Melvin ise tam tersine klasik olarak şeytanidir; kesinlikle başkalarına zarar verir. Filmin açılış sekansı, komşusunun apartmanın koridorunda bir şekilde serbest kalan dağınık köpeğini takip ettiğini gösteriyor, böylece köpeği çöp kanalından bodrumdaki fırına atabiliyor.

Melvin'in, seyirciyi kandırmak için kullandığı tatlı sesin de daha az hoş kılmadığı bu zalimlik gösterisinden çoğu izleyicinin kurtulması zordur.

köpeği almasına izin verdi. Melvin'e karşı olan kararsızlıkları, onu engelli biri olarak gören Helen Hunt'ın Carol'ına da yansıyor. Ancak Melvin'de hepimizin özlediği şey, onun patolojik görünümünde gömülü olan duygusal zekadır. Carol'un dürüstlüğünü görmekte yaşadığı zorluğun farkına varan tek kişi o. Melvin'in hayatındaki yerinin bunu ona yansıtmak olduğu ortaya çıkar. Yani hikayenin bu versiyonunda, bir şekilde hassas bir ortağa dönüştürülmeye ihtiyaç duyan yalnızca Melvin'in Canavarı değil, aynı zamanda kendi algısının çerçevesinin dışında düşünmeye ihtiyaç duyan Carol'ın Güzeli'dir. Aslında ruhunun güzelliğini eve getirmek için patolojik olarak narsist olduğunu düşündüğü birinin (Melvin) sevgisi gerekir. Jack Nicholson'ın performansının en büyük gücü, Melvin'in bunu inandırıcı bir şekilde yapmasıdır.

Melvin'in durumunda, filmin başlangıcında patolojik olarak narsisistik bir şekilde kullandığı aynı dışa dönük duygu işlevi, sonunda yapıcı, ilişki inşa edici bir şekilde kullanılıyor. Değişikliğin nedeni Carol'ın emrettiği dürüstlüğe bağlı kalmasıdır. Bu karakterleri intrapsişik düzeyde kişiliklerin bir parçası olarak yorumlarsak, eğer anima en şeytani kişilikle yapıcı bir şekilde etkileşime girecek şekilde güçlendirilirse, bir erkekteki patolojik narsisizmin üstesinden gelinebileceğini gösterirler. Melvin, Carol'ın dürüstlüğünü yansıtmak için dışa dönük duygusunu kullanmaya başlar ve Carol bundan çok etkilenir. Böylece aşkın ruhu, gölgeli Melvin aracılığıyla onun psikolojik dünyasına girer. Ve Melvin, "Bende daha iyi bir adam olmayı istememi sağlıyorsun" dediğinde, bunda bir doğruluk payı var.

Dış yaşamda bu gerçeğe ulaşmak için öncelikle intrapsişik bir şekilde deneyimlenmesi gerekir. Aksi takdirde narsist adam, şeytani kişiliğinin arzuladığı bütünlüğü kendisi için taşıyarak kendisini patolojik narsisizminden kolayca kurtarabileceklerini hayal etmelerini sağlamak için defalarca insanlara tuzak kuracak ve sonra onları hayal kırıklığına uğratacaktır. Dürüstlüğe sahip diğer insanlara bağımlı olmak yerine, patolojik narsisistin kendi yerini bulduğunu hayal ediyorum. *sahip olmak*Dürüstlük ve bunun mümkün olduğunu biliyorum çünkü erkeklerle derinlemesine çalıştığım yıllar boyunca, onların psikoterapide keşfetmeyi en çok takdir ettikleri şeyin bu olduğunu defalarca keşfettim.

Kişi ne kadar entegre olursa ve işleyişi ne kadar yüksek olursa, kişiliğinin şeytani yanını tanımakta o kadar zorlanır. A

Ellili yaşlarının başındaki bir adam, patolojik olarak narsist bir babaya yardım etmesi için bir erkek analistle birkaç yıldır psikoterapi görüyordu; hasta orta yaşa girdiğinde ve işinde başarılı olmaya başladığında babanın kendisinden talepleri artmıştı. Babasının onu telefonla aramasıyla hastanın tüm ruhu titreşmeye başlayacaktı. Ancak ilk başta hasta ruhunun titreştiğini bilmiyordu: Karısı, kendisi için dayanılmaz olan, ondan gelen fiziksel olarak acı verici güç alanları olarak deneyimlediği 'titreşimleri' algıladığında bunu ona söylemek zorunda kaldı.

Burada eş, Helen Hunt'a benziyordu.*Olabildiğince İyi*Kaldırımlardaki çatlaklara basmaktan takıntılı bir şekilde kaçınırken, onunla birlikte yürümeye çalışan Melvin'e "Bunu yapamam" diyor. Hasta mecazi olarak kendi ruhundaki çatlağın etrafında dolaşmaya çalışıyordu ve eşi de bundan kaynaklanan acıyı hissediyordu.

Onun onunla yüzleşmesindeki dürüstlüğü, çok geçmeden kendisinin ayrışmış zihinsel durumu kendisi için tanımlamasındaki dürüstlüğüyle eşleşti; babasının müdahaleciliğinden dolayı hem korku hem de öfkeyle aslında 'titrediğini' doğruladı. Aramalarda kendisini üzen şeyin, babasının diğer aile üyelerine, onları savunmalarına izin vermeyecek şekilde kötü muamele yapma alışkanlığı olduğunu fark etti. Her aramanın sonunda bu oğul kelimenin tam anlamıyla titriyordu. Babasına artık ondan telefon alamayacağını açıklamanın bir yolunu buldu, dehşete kapılmış heyecan belirtileri azaldı ve karısı onunla birlikte yaşamanın çok daha kolay olduğunu söyledi. Babanın kontrol altında olması ve karısıyla olan ilişkisinin kadının hoşgörü sınırlarının dışına çıkmasıyla, adam psikoterapiyi bırakmaya hazır olduğunu hissetti.

Ancak bunu yaptıktan birkaç hafta sonra tamamen farklı bir zorluk seviyesi yaşadığını fark etti. Artık babasıyla değil, kendisiyleydi. Kendisini bazı durumlarda, özellikle de iş yerinde, insanların ona karşı küçümseme hissettiğinden emin olduğu durumlarda buluyordu. O zamanlar o kadar üzülüyordu ki işini zar zor yapabiliyordu: Ne kadar beceriksiz olduğunu görenlerden uzaklaşmak ve saklanmak istiyordu. Eğer insanlar ona karşı iyi davranıyorsa, bunun acıma duygusundan kaynaklandığından şüpheleniyordu. Ancak karısından öğrendiği tekniği kullanarak

İçindeki duygulanımları çok yakından inceleyerek, bu acı verici duygulara, aslında duyulamayan ama yine de mevcut, alçak ve imacı bir sesin eşlik ettiğinin farkına varmaya başladı. 'Diyordu ki', “Sen bir hiçsin. Sen sadece bir hiçsin! Bu sefer yaşadığı sorunun artık babasıyla değil, belki de babasının mücadele etmek zorunda kaldığı kendine zarar verme durumuyla ilgili olduğunu biliyordu.

Baba ve oğul Yahudiydi, bu nedenle hasta, babanın ancak başkalarını düşüncesizce ezerek baş edebileceği ve kendisinin taşıdığı bir tutum olarak bile fark etmediği içselleştirilmiş bir Yahudi karşıtlığının olup olmadığını merak etti. Bu yakın görünüyordu ancak hasta sesin "Sen Yahudisin!" demediğini fark etti. lanet bir şekilde. “Sen bir hiçsin!” diyordu. Eğer Yahudi olmasaydı, onu önemsiz durumuna düşürmek için başka bir şey kullanılırdı. Önemsizlik hissine dikkat ederek sesin ne zaman aktif olduğunu her zaman anlayabildiğini buldu. Oldu*onun* başka kimsenin sahip olmadığı şeytani kişilik ve onun dürüstlüğü, buna sahip olmaya istekli olmasından kaynaklanıyordu.

Aynı zamanda, ses konuşurken son derece savunmasız olduğunu da kabul etmek zorundaydı; onları tek alan kendisiyken karısını çok perişan eden aynı heyecanlı, ıstıraplı titreşimleri fark ediyordu. Bu sayede ilk kez animasıyla temasa geçmeye başladı. O zamana kadar, bir türlü geçmeyen bazı hoş olmayan ruh hallerine katlanmak zorunda olduğunuzu düşünüyordu ve bunu, kendinizi işinizle mümkün olduğunca oyalayarak yapıyordunuz. Bu şekilde, her zaman yapılması gerekeni bitirmiş olursunuz ve çoğu zaman mutsuz olsanız bile, en azından bu ölçüde başarıya sahip olabilirsiniz.

Hasta kısmen bu şekilde mantık yürütebiliyordu çünkü içe dönüklük hissi onun baskın, kahramanca işleviydi ve bunu metanetli bir savunma olarak kullanabiliyordu. Ancak onun kahramanlığı metanetli olmanın ötesine geçiyordu: kendisine verilen herhangi bir göreve kendini verebilme yeteneğinde yatıyordu. Baskın ego işlevi olarak içe dönüklük duygusunu taşıyan kişi, genel olarak herhangi bir sürecin nasıl işlediğini anlayabilir ve çok küçük ayrıntılara dikkat ederek, o süreci kullanarak iş yaptırmakla görevli kişilerin doğru prosedürleri takip edip etmediğini doğrulayabilir. İş olarak her mevcut zaman artışı sırasında olayların olması gerekenlerle eşleştiğini doğrulamada iyi olmak

Gelişmeler, bu baskın işleve sahip bir kişiyi, bütçe dahilinde doğru iş akışını sürdürme anlamında iyi bir yönetici yapar, ancak onun yetersiz dışa dönük sezgisi, ona işlerin genel olarak nereye gittiğine dair daha büyük resmi sunmakta çoğu zaman başarısız olabilir.

Artık, dışa dönük sezgisel karısının uzun zamandır bildiği şeyi görmeye başlıyordu. Bu şekilde davranmanın, duygularından kopmanın ve sadece yoluna devam etmenin zamanla iyi bir sonucu olamaz. Ses istediği zaman gelmekte özgür olduğu sürece içeriden baltalanmaya devam etti. Hasta tedaviye dönmeye karar verdi.

Terapide hastaya sesin gerçek bir ses olduğunu hayal ederek onunla bir ilişki kurması ve ardından onunla tartışması önerildi. Diyalogları onun şunu söylemesi şeklini alacaktı: “Senin üzerimdeki etkini gerçekten kabul edemiyorum. Bana bir hiç olduğumu söylemenin ikimize de ne faydası olacak?” Yanıt geldi, “Sen sadece varsın, bu kadar. Sen bir Yahudisin ve cehenneme gideceksin, öyleyse şimdi seninle konuşmanın ne anlamı var? Hiçbir şey ifade etmeyeceksin. Hasta, sesin, hayatı boyunca neredeyse kaçındığı bir parçasına, itiraz hakkı olmayan bu küresel, arketipsel değerlendirmeleri yapan içe dönük sezgisine ait olduğunu fark etmeye başladı. Bunun üzerine sesten hikâyeyi anlatmasını istedi ve yumuşak konuşan sesin, kadınların kendisine cinsel tekliflerde bulunduğu masaj salonlarına sık sık giderek inancının ilkelerini ihlal eden Hıristiyan bir adama ait olduğu ortaya çıktı. Ne kadar merhametli olursa olsun, karısı affetse bile Tanrı'nın onu asla affetmeyeceğinden emindi. Hasta şöyle cevap verdi: “Yaptığın idealden uzak olabilir ama bunun için Cehennemde yanacağını düşünmüyorum. Kendini toparlaman gerekiyor: Her zaman böylesine bir suçluluk duygusunu taşımak senin için çok zor.” Bu psikolojik çalışma ilerledikçe hastanın kendisinin bir hiç olduğu hissine kapılma nöbetleri azalmaya başladı. Bunun yerine, böyle bir duygunun, yani kendine ihanete karşı bir tepkinin nasıl meydana gelebileceğini anlamaya başlamıştı. Kırık Hıristiyan örneğini zihninde çok fazla canlandırarak, kendi değerlerini savunmakta başarısız olarak işyerinde kendine ihanet ettiğinin farkına varmaya başladı. Çok uzun zamandır ilk kez, bireysel zorluklar yerine kariyerinin büyük resmine baktı ve bunun kendisi için bir zamanlar sahip olduğu anlam ve haklılığa artık sahip olmadığını gördü. Kariyer değişikliğini, değerlerini yeni bir şekilde ifade eden ve kendisine kazandıran bir işe dönüştürdü.

daha anlamlı katkıda bulunma fırsatı. Bu şekilde, onu rahatsız eden içe dönük sezgisel iblis bir iblis haline geldi ve onu kendi etik bakış açısıyla daha yüksek bir bütünleşme düzeyine yönlendirdi. Bütün bunların merkezinde onun bütünlüğünün taviz verilmemesi gereken bir şey olduğuna dair canlı bir his vardı.

Anima: Rollerden Benliğe

Bu bölüm boyunca ima ettiğim gibi, bir erkeğin dürüstlüğünün yeri *animasyon*. (Anima, Latince 'ruh' anlamına gelir.) Burada erkek, her zamanki erkeksi rollerinin ötesine geçebilir. Erkekler tarafından anima'yı tanımlamaları istendiğinde, İngiliz Jung analisti Michael Fordham (kişisel görüşme, 1979) şöyle derdi: "Bu, sen olan kadınsın." Bunu bana ilk söylediğinde çok eğlendim ama ikna olmadım. Ancak anima'yı bulan erkeklerin rüyaları üzerinde düşündükçe, onun açıklaması bana giderek daha anlamlı gelmeye başladı.

Böyle bir rüyayı, üniversiteyi bitirdikten birkaç yıl sonra beni görmeye gelen genç bir adam anlatmıştı. Eşcinselliğini kabul etmeye çalışıyordu ve 'dışarı çıkmaya' başlıyordu. Bu hastanın kendi yaşındaki pek çok genç heteroseksüel erkekten ayırt edilemeyecek bir kişiliği vardı ve kendisini bir hipster olarak tanıtmaktan hoşlanıyordu. Ben de dahil olmak üzere kendisine yakın olan kişilerin sık sık uyuşturucu kullandığına inanmasına izin verdi. Bu kesinlikle akla yatkındı: O zaman ve yerde, 1970'lerin başında Kuzey Kaliforniya'da, düzen karşıtı, iyi eğitimli orta sınıf gençler, yetiştirilme tarzlarının sınırlarını zorluyorlardı. Benimle terapisinin ikinci yılında, rüyasında 'yaşlı hanımıyla' tanıştığını gördü; bu, popüler tabirle, kendisine yakın yaşta romantik bir partner anlamına geliyordu. Rüyasında birlikte yaşıyorlardı ve eve, onun yanına geldi. Onun harika bulduğu gösterişsiz, gerçek bir yüzü vardı. Ona ne kadar iyi göründüğünü söyleyip duruyordu; güzel olduğu için değil (değildi) ama çok gerçek olduğu için.

'Yaşlı hanımına' bu şekilde, 'evde' rastlamak ve onu olduğu gibi gerçekten sevmek, bu genç adam için inanılmaz bir deneyimdi. O kullanmadı

kelime, ama onun onun anima'sı olduğunu fark ettim. Onunla rahat olmak, kendisinin de evinde olması anlamına geliyordu.

Bu sıralarda analizinin büyük itirafını yaptı; bu uyuşturucu bağımlısı kişiliğini çok dikkatli bir şekilde geliştirmişti, hatta beni uyuşturucu kullandığı zamana kadar 'kullandığına' inandıracak kadar. Benimle çalışmaya başlaması aslında bir yalandı. Aslında uyuşturucu konusunda pek ileri gitmemişti. Bu itirafı yaptıktan kısa bir süre sonra başka bir rüya gördü: Bir James Bond figürünün kendi psişik manzarasından ayrılıp diğer insanlarla başka bir maceraya atıldığı ve bir daha geri dönmediği görüldü. Hastamın gidişini izlerken son düşüncesi "Bundan sonra ne yapacağını merak ediyorum" oldu. Ben de sahte bir benliğin ayrılışına tanık olduğumu biliyordum.

Onun 'yaşlı hanımının', onun gerçekliğini temsil eden anima figürünün yerini bulmanın, kendisini daha gösterişli kılmak için arkasına saklandığı hayali kişiliğin hipster iddialarını patlattığı ikimiz için de açıktı. Bu rüyalardan kısa bir süre sonra hastam eşcinselliğiyle teorik olarak değil ciddi bir şekilde ilgilenmeye ve bunu nasıl yaşamak istediğinden bahsetmeye başladı. Kendisinin ve başka bir erkeğin vücutlarının mükemmel bir şekilde birbirine uyduğuna dair bir rüya gördü ve eğer uygun bir partner bulursa eşcinsel bir birliktelikte tamamen rahat olabileceği onun için açıktı. Bu netleştikten kısa bir süre sonra kendini sonlandırmaya hazır hissetti. Son rüyasında yaralandığını, doktor çağırdığını ve yarasının iyileştiğini gördü. Yaklaşık 15 yıl sonra yapılan bir takip bağlantısı, benimle ilişkisini kestikten kısa bir süre sonra, bir adamla on yıldan fazla süren uzun vadeli bir aşk ilişkisine girdiğini, ardından da ayrıldığını ve şimdi bana şunu söyledi: bir adamla daha da uzun sürecek gibi görünen uzun vadeli bir ilişki içindeydi. Hayatından açıkça memnundu.

O halde anima, psişede, bu bölümde incelediğimiz çeşitli arketipsel roller de dahil olmak üzere, bir insanın rol oynama eğilimini aşabileceği bir yerdir. Animaya ulaşıldığında, katı roller yerini kişinin kendisiyle, rolün ötesinde daha derin bir bağlantıya bırakmaya başlar. Jung psikolojisi klasik olarak anima'yı Benliğin aracısı ve ego-Benlik ekseninin kişileşmesi olarak tanımlamıştır. (Ön Parçaya bakınız)

Bu fikrin bir örneği için Edinger, 1973'e bakınız.) Bunu söylemenin başka bir yolu da anima'nın, bir erkeğin ruhunda, kişiliğin bütünlüğüne dair rüyanın gerçeğe dönüşebileceği yerdir. Üstün işlevli kahraman ile aşağı işlevli anima arasında gelişen kişiliğin çekül çizgisi, kişiliğin omurgasını oluşturur ve “derinlemesine bütünlük”ü mümkün kılar (Beebe 1992, s. 106-107).

Bu gerçekleştiğinde kişilik gelişebilir ve kişisel benlik, duygusal renklenme, uyum ve zamansal istikrardan daha fazla kazanacaktır. önce.[4]Eğer bu olmazsa anima açılmamış bir çiçek gibi olur. Bazen bir rüya sadece bu görüntüyü gösterir. Jung, anima'yı "yaşamın arketipi" olarak adlandırır çünkü o, erkeğe yaşadığı hissini verir. Hill (1998), erkekte cinsiyet farklılığından başlayarak anima'nın pek çok açıdan egodan farklı olduğuna işaret eder. Ayrıca, onun bir erkek tipolojisinin aşağı işleviyle ilişkilendirildiği ve bu nedenle kahramanca işlevin düzgün olacağı yerde genellikle beceriksiz olduğu gerçeği de vardır. Hill onun arketip olarak görülmesi gerektiğini düşünüyor*ötekilik*. Hillman (1985), Jung'un "kişileştirilmiş anima kavramını" nasıl kavramsallaştırdığına dair kapsamlı incelemesinde aynı fikirdedir ve zihnin egodan çok farklı bir kısmına sahip olmanın amacının, ruhumuz üzerinde düşünme içgüdüsüne, hayatlarımızı başka bir bakış açısından değerlendirme yeteneğimize hizmet eder (Hillman, 1985, s. 85-87).

Onun*Kırmızı Kitap*Jung (2009), ilkel "ruh kaybı"yla karşılaştırdığı bir orta yaş krizinin ortasında başlamış görünüyor. Orada, dünyada adını duyurma sürecinde ("bu zamanın ruhu") nasıl olduğunu yeterince düşünebilmek için ruhuyla bağlantı kurması ve hatta onunla bir tür diyaloga girmesi gerektiğini açıkça belirtiyor. ”) “derinliklerin ruhu” ile bağlantısını kaybetmeyi başardı (Jung, 2009, s. 229). Kitap bitmeden göz kamaştırıcı bir kişiliğin peşindeyken onu terk ettiği için ruhundan bile özür dilemiş olacak.

Jung kişinin animasını mümkün olduğu kadar iyi tanımasını önerir. Bu onun, özellikle erkeklerin kurbanı olduğu sayısız anima sorununa yönelik terapisidir: kötü ruh halleri, kırgınlıklar, takıntılı bağlanma özlemleri, kontrolsüz duygusal patlamalar. Bütün bunların “iç dünyaya hatalı uyumun” belirtileri olduğunu söylüyor (Jung, 1966, ¶319). Animadan beri

Erkeğin daha derindeki ruhuyla nasıl ilişki kurduğuyla ilgilenirse, korku ve depresyondan takıntı ve duyarsızlaşmaya kadar semptomlar göndererek sorunlara dikkat çekecektir. Bu tezahürler aracılığıyla anima, egoyu ruhun gerçekliğini kabul etmeye yönlendirir. Anima, erkeğin saygı duymayı öğrenmesi gereken bilinemez benliğe giden köprü olarak kabul edildiğinde bu belirtiler hafifleme eğilimindedir.

Bir erkeğin yaşamının herhangi bir aşamasında, anima'yı bulmak onun sonraki gelişimi için büyük bir nimet olabilir. Kadınsı arketip, erkeği geleneksel rollerin ötesinde bireyselleşme kavramına açar. Bir erkek, anima içinde kendini güvende hissettiğinde, Virginia Woolf'un zihninin nasıl olduğunu tanımladığı şeyi takdir etmeye başlayabilir: arketiplerin sağladığı farklı rollerin kendi içinde amaç olmaktan çok, daha büyük bir bütünlüğün parçaları olduğu bir yerden yaşamak. O zaman asıl mesele, devam eden, bağlantılı bir şekilde kendiyle kalmak, bunu mümkün kılabilecek tüm arketiplerden yararlanmak, ancak hiçbirinin tuzağına düşmemek haline gelir.

Notlar

1 Merkür'ün Yunan benzeri Hermes'ti ve antik Yunan şehir devletlerinin sınır çizgilerinde onun onuruna fallik anıtlar dikildi, bu da sınır geçişlerinin yüklü doğasını akla getiriyordu.

2 Jung'un tipik durumlarda akıllıca tavsiyeler içeren bu kitabı İngilizceye tercüme etme çabaları (*I Ching*, 1950/1967) Batılı bir psikolojik dinleyici kitlesine hitap eden bu çalışması, baba arketipinin anlaşılmasına yaptığı olgun katkı olarak kabul edilmelidir.

3 Bu durum Rosenbaum ve Beebe'de de tartışılmaktadır (1975, s. 394).

4 Kohut'un kendilik psikolojisini izleyenler bunları, kendiliğin ihtiyaç duyduğu şeyi elde ettiğine dair işaretler olarak kabul edeceklerdir; bu da, bir kez konumlandırıldığında anima'nın, en iyi şekilde çalışabilmesi için psişeye duygulanım düzenlemesi sağlayan içsel bir kendilik nesnesi olarak çalıştığını öne sürer.

Referanslar

Amerikan güzelliği. (1999). Cohen, B. & Jinks, D. (Yapımcılar) ve Mendes S. (Müdür). ABD: Dreamworks. [Sinema filmi].

Olabildiğince iyi. (1997). Brooks, J., Johnson, B. ve Zea, K. (Yapımcılar) & Brooks, J. (Yönetmen). ABD: Tri-Star Resimleri. [Sinema filmi].

Güzel ve Çirkin.(1991). Hahn, D. (Yapımcı) & Trousdale, G. & Wise K. (Yönetmenler). Amerika Birleşik Devletleri: Walt Disney Resimleri. [Sinema filmi].

Beebe, J. (1981). Sanattaki hileci.*San Francisco Jung Enstitüsü Kütüphane Dergisi, 2*(2), 22–54.

Beebe, J. (1985). Babanın anima'sı. A. Samuels (Ed.),*Baba: Çağdaş Jung perspektifleri*(s. 95–110). New York: New York Üniversitesi Yayınları.

Beebe, J. (1992).*Derinlikte dürüstlük.*College Station, Teksas: Teksas A&M Üniversite Basını.

Beebe, J. (2007). Kahramanın anısı ve post-post'un ortaya çıkışı kahramanca tutum.*Bahar Dergisi, 78*, 275–296.

Berry, P. (Ed.). (1973).*Babalar ve anneler.*Zürih, İsviçre: Bahar Yayınlar.

Bölen, J. (1992).*Güç yüzüğü.*San Francisco, CA: Harper San Francisco.

Kazablanka. (1943). Wallis, H. (Yapımcı) ve Curtiz, M. (Yönetmen). Birleşik Eyaletler: Warner Bros. [Sinema filmi].

Collins, A. (1994).*Baba Oğul: Arketipselin kendilik psikolojisi eril.*Wilmette, IL: Chiron Yayınları.

Colman, A. ve Colman, L. (1988).*Baba: Mitoloji ve değişim roller.*Wilmette, IL: Chiron Yayınları.

Corneau, G. (1991).*Babalar yok, oğullar kayıp.*Boston, MA: Shambhala.

Dallett, J. (1991).*Cumartesi gününün çocuğu: Karanlık tanrılarla karşılaşıyor.* Toronto: Şehir İçi.

Edinger, EF (1973).*Ego ve arketip.*Baltimore, MD: Penguen.

Erikson, EH (1963).*Çocukluk ve toplum*, 2. Baskı. New York: Dünya Savaşı Norton.

Henderson, JL (2005).*Başlatma eşikleri*, 2. Ed., rev. Wilmette, IL: Chiron Yayınları.

Tepesi, G. (1998). Erkekler, anima ve dişil.*San Francisco Jung Enstitü Kütüphane Dergisi, 17*(3), 49–62.

Hillman, J. (1985).*Anima: Kişileştirilmiş bir kavramın anatomisi.*Dallas, Teksas: Bahar Yayınları.

Hillman, J. (1989). Aile olarak mitoloji; baba: Satürn ve senex. T.'de Moore (Ed.),*Mavi bir ateş*(s. 208–216). New York: Harper & Row.

I Ching veya Değişiklikler Kitabı,(1950/1967). 3. Baskı, R. Wilhelm ve C. Baynes (Çev.). Princeton, NJ: Princeton Üniversitesi Yayınları.

Jung, CG (1921/1971). Psikolojik Türler. İçinde*Cw 6*.

Jung, CG (1939/1959). Bilinç, bilinçdışı ve bireyselleşme. İçinde*Cw 9, ben*(s. 3–41).

Jung, CG (1948/1967). Merkür'ün ruhu. İçinde*Cw 13*(s. 191–250).

Jung, CG (1954/1959). Kolektif bilinçdışının arketipleri. İçinde*Cw 9*,*Ben*(s. 3–41).

Jung, CG (1966).*Analitik psikoloji üzerine iki makale*, 2. Baskı, RFC Hull (Çev.). Princeton, NJ: Princeton Üniversitesi Yayınları.

Jung, CG (1989).*Analitik psikoloji: Verilen seminerin notları 1925.*W. McGuire (Ed.). Princeton, NJ: Princeton Üniversitesi Yayınları.

Jung, CG (2009). Gelecek olanın yolu. S. Shamdasani'de (Ed.), *Kırmızı kitap: Liber novus*(s. 229–231). New York: WW Norton.

Kirsch, T., Rutter, VB ve Singer, T. (2007).*İnisiyasyon: Yaşayan gerçeklik bir arketipten.*Londra: Routledge.

Lehrer, J. (2008).*Proust bir sinir bilimciydi.*Boston, Massachusetts: Houghton Mifflin.

Leonard, LS (1982).*Yaralı kadın: Baba-kızı iyileştiriyor ilişki.*Atina, OH: Swallow Press.

Neumann, E. (1954).*Bilincin kökenleri ve tarihi*. RFC Hull, (Çev.) New York: Bollingen Vakfı.

Perry, JW (1970).*Dört çeyreğin efendisi: Kraliyet babasının mitleri.* New York: Collier.

Radin, P. (1972).*Düzenbaz: Amerikan Kızılderili mitolojisi üzerine bir çalışma*, ile Karl Kerényi ve CG Jung'un yorumları. New York: Schocken Kitapları.

Rosenbaum, PC ve Beebe, J. (1975).*Psikiyatrik tedavi: Kriz, klinik ve danışma.*New York: McGraw-Hill.

Samuels, A. (Ed.). (1985).*Baba: Çağdaş Jung perspektifleri.* New York: New York Üniversitesi Yayınları.

Samuels, A. (1993).*Siyasi ruh.*Londra: Routledge.

Sandner, D. (1987). Bölünmüş gölge ve baba-oğul ilişkisi. M.'de A. Mattoon (Ed.),*Bölünmüş bir dünyada gölgenin arketipi.*Onuncu Uluslararası Analitik Psikoloji Kongresi Bildirileri, Berlin, 1986. Einsiedeln, İsviçre: Daimon.

Segal, R. (Ed.). (1990).*Kahramanın arayışı içinde.*Princeton, New Jersey: Princeton Üniversite Basını.

Tatham, P. (1992).*Erkekliğin oluşumu: Erkekler, kadınlar ve kaçış Daedalus.*Londra: Karnac.

von Franz, M.-L. (1970).*Puer aeternus Sorunu.*New York: Bahar Yayınları.

Wilmer, HA (1990).*Anne/baba.*Wilmette, IL: Chiron Yayınları.

Woodman, M. (1992).*Babamın evinden ayrılmak: Bilinç yolculuğu kadınlık.*Boston, MA: Shambhala.

Woolf, V. (1989).*Kendine ait bir oda.*New York: Hasat.

Zoja, L. (2001).*Baba: Tarihsel, psikolojik ve kültürel perspektifler.*Hove, İngiltere: Brunner-Routledge.

5

OZ BÜYÜCÜSÜ

Amerikan siyasi ruhunda bir gelişme vizyonu

Oz Büyücüsü, Judy Garland, Bert Lahr ve Ray Bolger'ın başrollerini paylaştığı 1939 MGM renkli müzikali (*Oz Büyücüsü*, 1939), o kadar sık yeniden basıldı ki, Amerikan ruhundaki varlığı, tekrarlanan bir rüya niteliğine sahip. Neredeyse herkesin bildiği gibi, küçük bir çiftçi kızı Dorothy'nin, ister rüyada olsun ister olmasın, küçük köpeği Toto ile birlikte Kansas'tan kasırga nedeniyle Oz'un masal diyarına uçması hakkındadır. Oz'un başkentine giden Sarı Tuğlalı Yol'da tanıştığı bir Korkuluk, bir Teneke Adam ve Korkak Aslan'ın yardımıyla, ülkenin yöneticisi Büyücü'yü, eve dönmesi için bir yol bulmaya ikna etmelidir. Bu maceralar sırasında Dorothy, iki Kötü Cadı'yı öldürür ve sonunda ona güvenli bir şekilde eve dönüş yolunda rehberlik edecek akıl hocası olduğunu kanıtlayan İyi Cadı'nın paha biçilmez korumasını elde eder.

Bu duygusal mitoloji, transandantal anlamların iletildiği kesin vodvil dokunuşu nedeniyle işe yaradı; sanki Ralph Waldo Emerson, Ed Wynn liderliğindeki bir topluluk tarafından pantomim ediliyormuş gibi - oyuncuların perde çağrısı için bir araya geldiği sonuna kadar. Yıllarca filmin büyüsünün tadını çıkardıktan sonra, filmin politik bilinci üzerine düşünmeyi düşündüm çünkü film Amerikan ruhuna, özellikle de siyasetine doğrudan hitap ediyor gibi görünüyor. Bu bölümün başlığından da anlaşılacağı gibi, kıyaslanamaz diyarlar arasındaki bir yolculuğu konu alan bu filmin, ABD ulusunu süregelen değer krizi içinde bölen türden diğer karşıtlıklar arasında köprü kurmaya yönelik bir vizyon sunduğunu düşünüyorum.

Filmin Salman Rushdie (1992) tarafından yapılan analizi, bu görünüşte çocukça eğlencenin onlarca yıldır tekrar tekrar gösterime girmesiyle elde ettiği yüksek değeri göstermektedir. 1998 sonbaharında, restore edilmiş, rengi ve sesi düzeltilmiş bir dijital baskı, yalnızca filmin çeşitli bileşenlerinin (senaryo, oyunculuk, sinematografi, özel efektler, müzik, dans, kostümler ve setler) yüksek başarısıyla değil, aynı zamanda yeni bir saygı kazandı. anlamlı bir bütün halinde bütünleşmeleri için. Rushdie'nin belirttiği gibi, bu entegrasyon daha da dikkat çekicidir çünkü “sanatçının kim olduğunu söylemek son derece zordur” (Rushdie, 1992, s. 13).*Oz Büyücüsü*Güçlü yaratıcı kişiliklere sahip bir yapımcı ve yardımcı yapımcı, birbirini takip eden dört yönetmen, en az iki muhteşem yıldız ve çekimin inişli çıkışlı sonunda üç karizmatik yardımcı aktörün yanı sıra, uzman senaryo yazarlarından oluşan olağanüstü bir ekip ve şekillendirecek dikkate değer bir söz yazarı ve besteci vardı. öyküsünün anlamı (ayrıca bkz. Harmetz, 1998). Bir gazeteci ve pazarlama teknikleri konusunda ilk uzman olan L. Frank Baum, hikayeyi ilk kez yüzyılın başında kendi çocuklarına anlatmıştı (Traxel, 1998, s. 140, 300-303). Bunu çok satan bir çocuk kitabı haline getirdi ve kısa sürede bir sahne müzikalinin temeli haline geldi; bu, orijinal yazarın elleri dışında gerçekleştirilen büyük yeniden yapılandırmaların ilkiydi (Gardner & Nye, 1994, s. 26). Yine de Baum'un bu karlı mülkü yaratmaktaki asıl niyeti sorunu üzerinde biraz oyalanırsak, yanılgıya düşmeyeceğiz.

Baum'un kendisi, Nisan 1900'de, kitabın ilk Chicago baskısına yazdığı önsözde şunları söyledi:*Harika Oz Büyücüsü*"yalnızca günümüzün çocuklarını memnun etmek için yazıldığını" ve "şaşkınlığın ve neşenin korunduğu, kalp ağrılarının ve kabusların dışarıda bırakıldığı modernleştirilmiş bir peri masalı olmayı arzuladığını" (Hearn, 1973, s. 2) . Ama aynı zamanda yüzyılın başındaki Amerika'nın siyasi gerçekliğini şakacı bir şekilde tasvir etme fırsatını da değerlendirdiği açık görünüyor. Henry M. Littlefield'ın ilk kez benzer çalkantılı 1968 yılında önerdiği gibi, Baum'un Kansas'ı vuracağını öngördüğü kasırga muhtemelen onun Popülist hareket için bir alegorisiydi. Baum beste yapmaya başladığında*Oz Büyücüsü*Bu koalisyon tüm Orta Batı'yı kendi girdabına sürüklemiş ve "gümüş dilli hatip" Nebraska Senatörü William Jennings Bryan'ı, Doğulu finansörlerin favorisi (ve nihai kazananı) William McKinley'e karşı 1896'daki başkanlık yarışına sürüklemişti. Demokrat Bryan'ın düşmanlığı

Amerika'nın kağıt para biriminin yalnızca külçe altınla desteklenmesini isteyen Cumhuriyetçi Kuruluş 'monometalistler', Chicago Demokrat Parti Kongresi'ndeki meşhur "Altın Haç" konuşmasında şöyle dile getirmişti: "İnsanlığı altın haç üzerinde çarmıha germeyeceksiniz." ”). Amacı, sık sık krediye ihtiyaç duydukları için gevşek, hatta enflasyonist bir para politikasını tercih eden çiftçileri korumaktı. Partisi için benimsediği Popülist çözüm, para birimini desteklemek için altının yanı sıra gümüşü de kullanmaya devam etmekti; bu, Batı'daki gümüş madenciliği çıkarlarına da hitap eden bir stratejiydi. Bryan adaylığı kazandı ve L. Frank Baum onun meşaleli geçit törenine katıldı. Bryan'ın retoriği, Baum'u, Amerikan masalında, Cumhuriyetçilerin ekonomiye yaklaşımını, Amerika'yı, McKinley'in de orada olacağı, merkezi refahın hayali Emerald City'sine doğru götüren efsanevi bir Sarı Tuğlalı Yol olarak hayal etmeye sevk etmiş olabilir.

sahtekâr Sihirbazı olarak başkanlık ediyor (Littlefield, Hearn'de, 1973, s. 221–233).[1] –

Tarihçiler Samuel Eliot Morison ve Henry Steele Commager, Özgür Gümüş ve Altın Standardı arasındaki tutkulu ama bir o kadar da inatla anlaşılmaz yirmi beş yıllık siyasi tartışma hakkında klasik bir değerlendirme yaptılar:

> Sorunun çağdaşlarımızın fark ettiğinden hem daha derin hem de daha az tehlikeli olduğunu artık görebiliyoruz. Daha derindi çünkü Doğu'nun ticari çıkarları ile Güney ve Batı'nın tarımsal çıkarları arasında hükümetin ve ekonominin nihai kontrolü için bir mücadeleyi içeriyordu; altın ve gümüşün yalnızca sembol olduğu bir mücadele. Daha az tehlikeliydi çünkü büyük ihtimalle bu kadar özgürce kehanet edilen felaketlerin hiçbiri bu yıllarda altın ya da gümüş standardının benimsenmesini takip etmeyecekti. Altın standardı nihayet 1900 yılında kabul edildiğinde, bu olay ekonomik hayatımızın sakin denizlerinde bir dalgalanma yaratmadı. Tam bir nesil sonra, Büyük Britanya ve Amerika Birleşik Devletleri altın standardını terk ettiğinde, bu olay hiçbir istenmeyen sonuca yol açmadı. Tarihsel paralellikler ve analojiler her zaman tehlikelidir, ancak 1930'lardaki deneyimlerin ışığında, 1890'lardaki abartılı tartışmaların çoğunun fantastik olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.
>
> *Morison ve Commager, 1950, s. 249*

Bugün, Jung psikolojisinin araçlarıyla, Altın Standardı fikrinin on dokuzuncu yüzyılın sonunda siyasi bilinçdışında neden böylesine öfkeli bir tepkiye yol açtığını daha iyi anlayabiliriz. Simyada güneşin (Sol) dünyevi karşılığı olan metalin simgesel bir imgesi olarak, altına ayrıcalıklı bir ayrıcalık verilmesi, egemen düzen içinde güneşe ait eril değerlerin üstünlüğünü akla getiriyordu. kavramasında

Ekonomik argümanında açıklanmayan dini coşku nedeniyle Bryan, partisini Altın Standardını, Jung'un simya araştırmalarından Luna'nın dünyevi temsilcisi ve dolayısıyla Dişil İlkenin sembolü olduğunu bildiğimiz bir metal olan Gümüş ile dengelemeye çağırıyordu. Zaten, 'gümüş dilli hatip'in karizmatik liderliği aracılığıyla, Demokrat Parti'nin yirminci yüzyıldaki anaerkil duruşu, ekonomik açıdan daha az şanslı olanlara yönelik Eros'u ile birlikte, benlik saygısını vurgulayan daha geleneksel ataerkil Cumhuriyetçi pozisyona karşıt olarak şekilleniyordu. güven.[2] Ancak Bryan'ın hareketinin böyle bir yorumu Baum'un kadınlığa verdiği önemle tamamen uyumlu olsa da Oz kitaplarının bir bütün olarak anlatı yapısı,[3] o zamanlar Baum bunun tüm sonuçlarını bilmiyordu. Çoğu zaman kaprisli olan Baum, muhtemelen büyüklerinin iddialarını ifşa ederek çocukları eğlendirmeye yönelik daha genel bir stratejinin parçası olarak hayalini zamanının siyasetine yöneltti, ancak bu hareket onun sezgisine Amerikan siyasi ruhunu bir şekilde keşfetme şansı verdi. büyülemeye devam ediyor. Metnin alegorik düzeyini ustaca çözen Littlefield, Korkuluk'un, kendi zekası konusundaki kaygısıyla, başlangıçta Baum'un zamanındaki pek çok Ortabatılının entelektüel özgüven eksikliğini yansıttığına inanıyor. William Allen White'ın 1896 tarihli "Kansas'ın Sorunu Ne?" başlıklı makalesinde onlara karşı yöneltildi. White, Kansas çiftçilerinin cahil, mantıksız ve genel olarak kafası karışık olduğunu ileri sürerek (Hearn, 1973, s. 227), onların düşünceleri konusunda endişelenmeleri gerektiğini öne sürmüştü. Littlefield'e göre Korkak Aslan, güçlü hitabet kükremesi, altta yatan kronik güvensizliği ve Doğu Yakası düzenini ele geçirme konusundaki nihai cesaretiyle Bryan'ın kendisidir. Paslanmış Teneke Adam'ın gönülsüz hareketsizliği, 1893 bunalımından sonra Doğu'daki işsiz işçilerin kaderini temsil ediyor. Kötü Cadı çifti, bir yandan çevrenin (örneğin kuraklık, geleneksel cadı ') oluşturduğu tehditlere gönderme yapıyor olabilir. yalnızca suyla 'söndürülebilen' Batı'nın) ve diğer yandan piyasanın (geleneksel olarak 'Doğu'nun' olumsuz kontrolü altında) tarafından. Baum'un alegorisi, çiftçilerin kendileri adına düşünmeyi öğrenmeleri, siyasi açıdan paslanmış Doğu Yakası işgücü arasındaki potansiyel müttefiklerini harekete geçirmeleri ve bu sayede Popülist kasırga tarafından sağlanan enerjiyle bu düşmanların mağlup edilebileceğini öne sürüyor.

merkezi hükümetin ikiyüzlülüğüne karşı çıkma cesaretlerini toplasınlar. Aksi takdirde, geleneksel tarımcı Amerika'nın ruhu, Dorothy gibi kaybolmuş ve evinin yolunu bulamamış olarak kalacak.

Hikayenin bu ilk ayrıntılı politik okumasının tavsiye edeceği çok şey olmasına rağmen, her zaman popüler olan bu hikayenin anlamlarını, yaratıldığı döneme ilişkin bu güncel referanslara ve hatta yaratıcısı L. Frank Baum'un olası niyetlerine indirgeyemeyiz. Aksine, Littlefield'ın seçim yılı alt metnini ifşa etmesi, bunu anlamamızı sağlarsa bize en iyi şekilde hizmet eder.*Oz Büyücüsü*Amerikan hayal gücünü yakalayan pek çok eser gibi, enerjisinin büyük bir kısmını ulusun siyasi sağlığına yönelik birincil kaygıdan alıyor.

Bu durumuda*Harika Oz Büyücüsü*Bu endişe, masalın üzerine yerleştirilen daha sonraki yapılarda da varlığını sürdürmektedir. Öykü, Baum'un ilk kez yazmasından kırk yıl sonra filme çekildiğinde, alegorinin referans noktası, Amerika'nın İkinci Dünya Savaşı arifesinde enternasyonalizme yönelmesiyle ilgili Orta Batı kaygısına kaymış görünüyordu. 1938 tarihli senaryosu, o dönemde tecrit yanlılarının sık sık dile getirdiği mesajı kesinlikle duyuruyor: "Ev gibisi yok." 1970'lerde, kadın özgürlüğünün ortaya çıkışı ve feminist ve geylerin, erkekler ve kadınlara yönelik geleneksel toplumsal cinsiyet rollerinin kısıtlamalarını yeniden düşünmesiyle birlikte, film (Jung'un terimleriyle), tehditkar ataerkil anima (cadı) karşısında anaerkil değerlerin zaferinin sinyalini vermeye başladı.) ve kendini beğenmiş ataerkil düşmanlık (sihirbaz). Örneğin özgürleşmiş bir eşcinsel erkek kendisini “Dorothy'nin arkadaşı” olarak tanımlayabilir ve kendi bireyselleşme hikâyesini onun hikâyesinde bulabilir (Hopcke, 1989). Bugün, Sovyet Rusya'ya karşı Soğuk Savaş'ın kazanılmasından yirmi yıl sonra, Amerikalılar izliyor*Oz Büyücüsü*kasırga karşısında Dorothy'ninki kadar kaçınılmaz olan genç uluslarının kaderinin, tüm dünyadaki kötülüklerin yok edicisi, barış koruyucusu gibi rahatsız edici derecede öne çıkan rolüyle uluslararası sahneye sürüklenemeyecek kadar uzun olduğunu bilerek. Bu son perspektiften bakıldığında, film artık yurttaşlarıma 1939'daki Amerikan ruhundaki öngörüden kaynaklanan bir uyarı rüyası gibi görünebilir; dünyanın lider gücü olma enflasyonunda ulusal merkezimizi kaybetmemek için bizi bütünlüğümüzü güçlendirmeye teşvik ediyor. biri gerçekten de "artık Kansas'ta değil."

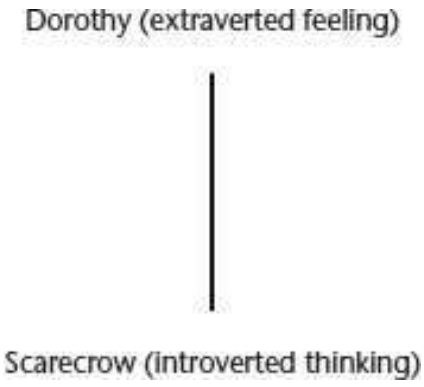
Oz Büyücüsü Ancak yarattığı gerilimleri çözdüğü için bir uyarıdan daha fazlasıdır. Kaygı, WW Denslow'un orijinal çizimlerinde Baum'un küçük Dorothy'sinden çok, olgun bir dünya gücü olarak ilk kez sahneye çıkışının eşiğinde büyüyen, güvensiz bir ulusun görüntüsü olan Judy Garland tarafından güzel bir şekilde hayata geçiriliyor. Ancak film, kahramanı ve bir ulus olarak kendimizle ilgili algımızı, Dorothy'nin bütünlüğü çağrıştıran bir kapanış setinde Oz'un rüyası ve kabusundan geri dönüp kendini bulduğunda sonunda hissettiğimiz olgun bütünlüğe doğru hareket ettiriyor. Kansas'taki yedi karakterle çevrili, kendi yatağında güvende. Bu son sahne, bir insan senfonisinin kodasına benzer ve bu karakterlerin birbirleriyle ve Dorothy ile ilişkilerindeki sekiz katlı bilinç yapısını açıkça ortaya koyar. Filmin yapısının anahtarı olan bu tabloyla Dorothy'nin diğer karakterlerle olan bağlantıları üzerinden bireyselleşmesinin nasıl ilerlediğini izlemek mümkün.

Sekiz karakterin etkileşimi, bireyleştirici bir ruhta bilincin farklılaşmasını görselleştirmenin bir yoludur.[4] Böyle bir çoksesli düzenleme içinde, karakterlerin temsil ettiği farklı bilinçler, demokrasideki pek çok ses gibi, bir uyum potansiyeline sahiptir, ancak bu, filmin kaydettiği özel politik süreç tarafından ya zayıflatılacak ya da başarılacaktır. Ben buna süreç diyorum *siyasi* çünkü ittifakları, çatışan tarafları ve izleyici ve güç mücadelelerini içerir; bunların hepsi bir filmdeki karakterlerin birbirleriyle ilişkili olarak psikolojik rollerini - farklı bilinçlerini - oynama biçimlerinde ortaya çıkar. Özel yankı uyandıran bir filmde *Oz Büyücüsü* Bu roller, özellikle filmin yapım aşamasında Amerikan ruhunda ortaya çıkan politik gelişmelerin metaforikleri olabilir.

Bu siyasi yapının aydınlatılmasında doğal bir başlangıç noktası *Oz Büyücüsü* Dorothy'nin yanında. Filmin Amerikan bilincinin kendine özgü politikası açısından küçük kızın bakış açısı ayrıcalıklıdır. Bugünlerde 'duygusal zeka' olarak adlandırılan şeyin bir biçimini simgeliyor (Goleman, 1995). Diğer karakterlerin (küçük köpeği Toto da dahil olmak üzere) duygularına tepki vermeye ve onları endişelendirmeye hazır olan Judy Garland'ın canlandırdığı bu bakış açısı, CG Jung'un fikridir. aradı *dışa dönük duygu*.[5] Bu görünen güçle bağlantılıdır

Sarı Tuğlalı Yol'da edindiği fantastik yol arkadaşlarından ilki olan Korkuluk'la olan özel ilişkisini anlayabileceğimiz karakteri. Harburg ve Arlen'ın “Keşke Bir Beynim Olsaydı” şarkısını söyleyip dans ederek tanışmalarıyla meşhur olan Korkuluk, Jung'un “aşağı içe dönük düşünce” terimiyle ifade edilen güvensizliklerin muhteşem bir tasviridir. Jung'un psikolojik türler teorisine göre, yani psikolojik bilinç türleri veya günümüz bilişsel psikologlarının 'zeka' dediği şeye göre (Gardner, 1983; Thompson, 1985)— *içe dönük düşünme*dışa dönük duygunun rasyonel ekseninin zıt ucundadır.

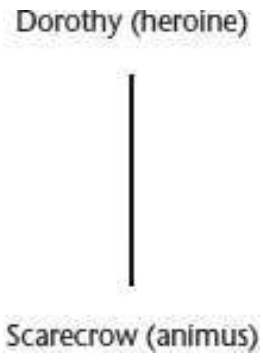
Bu düzenlemelerde de bir güç farkı vardır. Eğer dışadönük duygu üstün, baskın işlevse, içe dönük düşünme kendini aşağılık olarak görecektir. Ve gerçekten de Korkuluk'ta bir aşağılık kompleksi var ve komik fiziksel uyumsuzluğuyla, herhangi bir 'düşük işlev'in doğasında var olan güvenilmezliğini ortaya koyuyor. Samanla doldurulmuş bir kumaş adam olarak vücudunun dayanıksız niteliğinden dolayı karakterin hareketleri tamamen onun bilinçli kontrolü altında değildir. Ancak Dorothy ile olan bağlantısı ona, inmesine yardım ettiği sırığın yerini alacak bir 'omurga' sağlıyor. İki karakteri bir arada filmin omurgası olarak görselleştirebiliriz. Aralarındaki ilişki filmin bütünlüğünün merkezinde yer alıyor.Şekil 5.1 ne demek istediğimi açıklıyor.

ŞEKİL 5.1 Dorothy ve Korkuluk arasındaki ilişki

Parantez içinde her karakteri, o karakterin sergilediği tipik bilinç biçimine göre Jung terimleriyle tanımladım.

film boyunca.*konum*Filmin bilinç politikasını anlamak istiyorsak karakterlerin diğerleriyle ilişkisi de önemlidir. Filmin omurgasında veya bütünlük ekseninde Korkuluk ile ilgili olarak Dorothy üstün konumdadır. Film boyunca onun zekasının ayrıcalıklı olduğunu söyleyerek bunu zaten belirtmiştik. Her ne kadar Dorothy kendisini Büyücü'ye (karakteristik bir şişkinlikle kendisini "Oz, Büyük ve Korkunç" olarak tanımlamıştır) tanıtırken kendisini "Küçük ve Uysal" olarak tanımlasa da, onun duygusal tepkilerine olduğundan daha fazla güvendiğine şüphe yoktur. başka herhangi bir karakter. Sonuçta, cadının üzerine bir kova su atarak kahramanca eritme eylemini gerçekleştirmesine olanak tanıyan, sansürsüz, kendiliğinden bir tepkidir. Dorothy, yalnızca Belediye Başkanı ve yetkililerinin onu ziyaret eden bir ileri gelen, aslında onların 'ulusal kahramanı' olarak karşıladığı Kıtırsoylar tarafından değil, aynı zamanda diğer tüm karakterler tarafından üstün bir kişi olarak akrabadır. Dolayısıyla o, Jung'un bilincin 'üstün işlevi'nin mükemmel bir imgesidir; başka bir yerde, herhangi bir ruhtaki kahraman arketipinin yeri olarak tanımladığım politik bir adlandırmadır (bkz. Harris, 1996). Benzer şekilde Korkuluk - çoğu insanın toplum içinde birlikte görülmek istemeyeceği büyülü bir figür olsa da marjinal bir şekilde uyarlanmıştır - animusun (bir kadının daha rahat baskın olan kişiliğiyle ilişkili olarak) biçiminin iyi bir kişileştirmesidir.
üstün işlev) 'düşük işlev' rolünü taşımaya zorlanır.[6]Dolayısıyla bu bilinç düzenlemesinde arketiplerin politik ilişkisini vurgulayan yeni etiketlerle diyagramımızı yeniden çizebiliriz (Şekil 5.2).

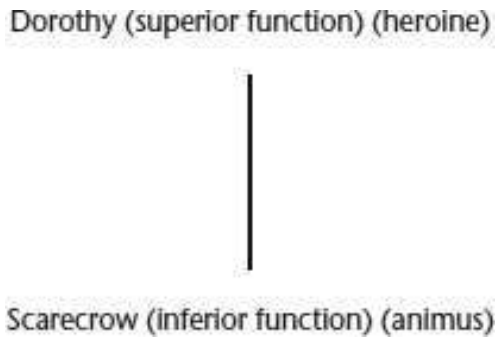

ŞEKİL 5.2 Dorothy ve The Guardian arasındaki siyasi ilişki
Korkuluk (1)

İki tür inşayı (hiyerarşik statü ve arketip) ortaya koymak - birlikte, bu karakterlerin siyasi ilişkileri şu şekilde özetlenmiştir: Şekil 5.3 .

İçimizdeki bilinç politikasını tanımlayan bu 'omurganın' etrafındaki diğer karakterleri tanıtmaya başladığımızda *Oz Büyücüsü*, Dorothy'ye olgun ve daha az olgun şekillerde yardımcı olmak için yola çıkan 'yardımcı' işlevler eksenini de tanımlayabiliriz. Bu çok daha 'irrasyonel' eksen, İyi Glinda ve Korkak Aslan tarafından tanımlanır. Glinda, Dorothy'yi koruyacak doğru büyüyü 'bilen' ama bu büyünün işleyişine ilişkin bilgisini, paylaşma zamanı gelene kadar büyük ölçüde kendine saklayan, çok anaç ve ben içe dönük diyebilirim. Dorothy'den takip etmesini istediği Sarı Tuğlalı Yolun kendisi bir sezgi imgesidir ve Jung bunun fantezide sıklıkla sarı renkle sembolize edildiğini belirtir (Jung, 1950/1959a, ¶588, 1950/1959b, ¶697). Öte yandan, Korkak Aslan, fiziksel büyüklüğü, zorba havası ve vücudunu başkalarına empoze etme ihtiyacıyla ("Kaldırın, kaldırın!" diye talep ediyor, sıkılmış yumruklarını öne doğru uzatırken) ve kuyruğunu sallıyor) şu şekilde tanımlanır: *dışa dönüklük hissi*. Jung'a göre bu tür bir bilinç aynı zamanda müthiş bir zeka da olabilir; *içe dönük sezgi* mevcut gerçekliklere olan doğrudan ilgisindedir, ancak burada ilkel bir gelişme düzeyindedir. Glinda'nın hikayede Büyük Anne olarak ima edilen ebeveyn konumunun aksine, diğer karakterlerin azarlaması veya güvence vermesi gereken Büyük Bebek statüsüne sahiptir. Her şeye kadir övüngenliği (“Ormanın Kralı olacağım”) ile korkak dehşet arasında gidip geliyor (“Bunu neden yapmak zorundaydın ki?” diye ağlıyor, Dorothy Toto'ya hırladığı için burnuna tokat atıyor). Aslına bakılırsa, Bert Lahr'ın canlandırdığı Aslan komedisinin bir parçası da, sezgilerinin o kadar aşağı düzeyde olmasıdır ki, tüm ağlamaklılığına rağmen, fiziksel (dışa dönük duyum) kendini bırakmanın davet ettiği gerçek tehlikeyi asla tahmin edemiyor gibi görünmektedir. her yeni duruma giriyor. Cesaretinden yoksun olduğundan çok, cesareti *Puer aeternus* tip. Bert Lahr'ın Aslanı, gerçeklik tarafından kolayca delinebilen, neler başarabileceğine dair abartılı bir duygu sergiliyor ve bu noktada kendi korkaklığı yüzünden umutsuzluğa kapılıyor. *Puer aeternus* Büyük Anne gibi, Jung psikolojisinin Batı kültürüne yeniden kazandırdığı bir arketiptir. Latince (Ovid'den) ebedi veya ebedi oğlan anlamına gelir.

Bu kesinlikle Korkak Aslan'ı tanımlıyor gibi görünüyor. Böylece güçlerini Dorothy'ye getiren bu iki karşıt bilinç için yardımcı bir karakter ekseni çizebiliriz (Şekil 5.4).

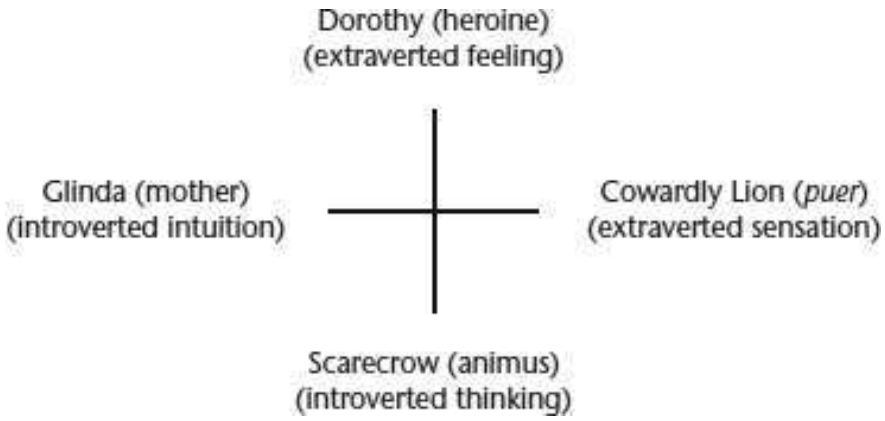
ŞEKİL 5.3 Dorothy ve The Guardian arasındaki siyasi ilişki
Korkuluk (2)

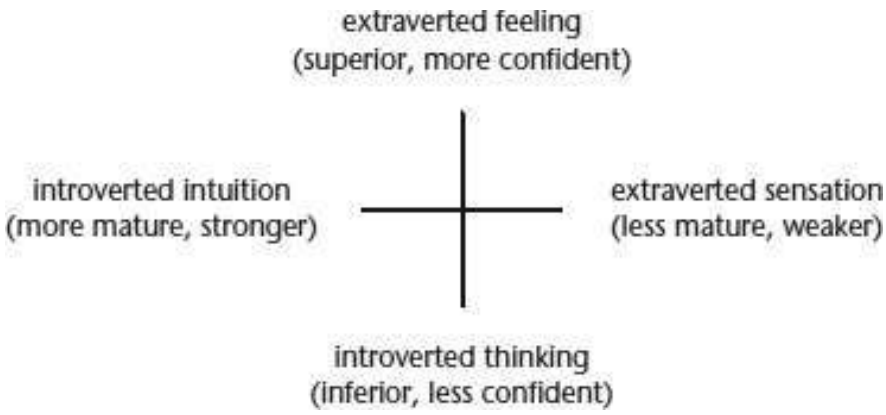
ŞEKİL 5.4 Yardımcı karakter ekseni

Bu karakterleri şimdi Dorothy ve Korkuluk'un çevresine yerleştirdiğimizde, hikayenin kendisinden kaynaklanan belirli bilinç modelini tanımlayan temel bir figürler dörtlüsü elde ediyoruz (Şekil 5.5).

Bununla birlikte, belirli karakter adlarını ve öyküde işgal ettikleri arketipsel rolleri, akrabalıklarını akla getirecek siyasi bir adlandırmayla değiştirirsek,*güç*hikaye içinde diyagramımız şuna benzer:Şekil 5.6 . Şekil 5.6 Jung tipi teori meraklılarının da fark edeceği gibi, dışa dönük duygu tipinin bilincini yardımcı içe dönük sezgiyle veya Myers-Briggs Tip Göstergesinin (bireylerdeki bilinç tercihlerini belirlemek için standart bir değerlendirme) ENFJ olarak puanladığı şeyi tanımlar. Tip literatüründe ENFJ'nin yeni bir açıklaması şu şekildedir: “Hayatın büyük otoyolunda, . . . ENFJ'ler . . . yol bekçileri gibi, hayatın dolambaçlı yollarında ve alternatif rotalarında devriye gezmek, kayıp sürücüleri kurtarmak, onlara düzgün haritalar vermek gibi” (Thomson, 1998, s. 357).

ŞEKİL 5.5 Hikâyeden kaynaklanan bilinç modeli

ŞEKİL 5.6 Bilinçler ve politik tanımları

Thomson'ın benzetmesi duyarlılığını yansıtıyor *Oz Büyücüsü* bir bütün olarak alınır. Karakterlerin bilinçleri ve onların göreceli konumları, filmin kendisine belirli bir bilinç, yani onu yalnızca psikolojik değil aynı zamanda politik bir alan olarak tanımlayan belirli bir dizi kaygı vermek üzere birleşir. Karakterlerin birbirlerine göre konumlarını kendileri hakkında ne hissettikleri, diğer karakterlerin onlarla nasıl ilişki kurduğu ve sergiledikleri duygusal gelişim derecesi açısından tespit ederek filmin bilinç politikasını anlayabiliriz.

Filmler elbette etkilerini elde etmek için yalnızca bilinç işlevlerine bağlı değildir. Ayrıca, daha bilinçli karakterlere yaşamın tehditleri, tehlikeleri, tehditleri ile meydan okuyan bilinçsizlik biçimlerini de tasvir ettikleri biliniyor.

ve komplikasyonların yanı sıra ilerlemeye karşı kendi savunmaları. Bilinçsizliğin kendisi politik bir güçtür. *Oz Büyücüsü*Büyülü gelinciklerin etten kemikten karakterleri uyuttuğu ve bu özel yol filmini durdurmakla tehdit ettiği olağanüstü sahnede gördüğümüz gibi. Ve elbette filmin tamamı (Baum'un romanından farklı olarak), kasırgada gevşeyen bir pencerenin kafasına aldığı darbeden sonra komada olan Dorothy'nin yaşadığı bir rüya gibi rol alıyor. Bilinçdışının kendisini Dorothy'ye ve onun bilinçli yardımcılarına bir tehdit ve savunma sistemini temsil eden çeşitli kişilikler biçiminde sunması, filmin bizzat travmaya karşı bir tepkiyi ifade ettiğini akla getiriyor. Donald Kalsched'in gösterdiği gibi, bu tür gölge figürler ruhun travmatize olmaya verdiği tepkide önemli bir rol oynar ve hem daha fazla komplikasyonun kararsız kaynakları hem de içeriden gelen beklenmedik yardım kaynaklarıdır. Kalsched'in terapötik çalışma hakkında yazdıkları, sanatta ve politikada ruhu anlamlandırma mücadelemiz için de geçerlidir:

> Burada psişeyle yaptığımız çalışmalarda çok büyük bir ironiyle karşılaşıyoruz. Aynı güçler bizim . . . Görünüşte ölüme, parçalanmaya ve bilincin yok edilmesine adanmış çabalar, yeni yaşamın, daha tam entegrasyonun ve gerçek aydınlanmanın türediği rezervuarın ta kendisidir.
>
> *1996, s. 62*

Baum'un alegorisi açısından bakıldığında, Dorothy'nin iyileşmeye çalıştığı travma, Amerikan siyasi ruhundaki bölünmedir; popülist ve plütokratik çıkarlar arasındaki tarihi, trajik gerilimdir. Oz hikayesindeki karakterlere ilk hayat veren şey, Amerikan politik ruhundaki bu 'temel hata'ydı ve gerilimleri, hikayenin daha sonraki yeniden anlatımlarında da devam etti.

Şimdi hem romanda hem de filmdeki, ne iyilik ne de kötülük potansiyelleri tam olarak belli olmadığı için, öyle görünse bile tamamen belirsiz olan figürleri inceleyeceğiz. Daha ziyade, sadece üstesinden gelinecek değil, aynı zamanda yüzleşilecek ve öğrenilecek bir şey olarak bilinçdışının karanlık ikircikliliğine katılırlar. Bu karakterlerin en bariz olanı Sihirbazdır. Sonunda perdeyi kenara çekerek Korkuluğun ona doğru isim verdiği gibi sahtekarlığı ortaya çıkaran Toto tarafından maskesi düşürüldüğünde, Dorothy o spontane, güçlü duygularından birini sunmak üzere harekete geçer.

değerlendirmeler: “Ah, sen çok kötü bir adamsın!” Büyücü yanıt verir: "Ah hayır canım, ben... ben çok iyi bir adamım. Ben sadece çok kötü bir büyücüyüm” (Langley, Ryerson ve Woolf, 1994, s. 62). Ancak katı bir fırsatçılıkla Dorothy ve arkadaşlarını Batının Kötü Cadısı'nın süpürgesini geri getirmeleri için gönderen aynı adam (siyasi açıdan "akıllıca" bir hareketti, çünkü Cadı zaten o süpürgeyle ona emrini gökyüzüne yazmıştı). "Teslim ol Dorothy"), onlara kendileri hakkında en iyi nasıl düşüneceklerini göstermek için retoriğini kullanmaya devam ediyor. Başka bir deyişle, başlangıçta sonuçta galip gelen karakterlerin güvenini zayıflatmaya hizmet eder, ancak sonunda onu destekler. O, bilinçdışının hem kötü hem de cömert şekillerde kullanılabilecek gücünün bir imgesidir. Bu tür bir kararsızlık, şeytani bir şekilde kullanılan psikolojik zekanın karakteristiğidir ve Baum'un romanda tanımladığı şekliyle Büyücü, farklı şekillere bürünme şekliyle bir şeytanı andırır. Dorothy'ye büyük bir Kafa, Korkuluk'a sevimli bir Leydi ve onun daha hassas arkadaşı Teneke Adam'a ise "en korkunç Canavar" olarak görünür. (Bu son şeytani avatar bize, Joseph Henderson'ın belirttiği gibi, şeytani bir figürün "aynı zamanda hem zalim hem de nazik" olma olağanüstü yeteneğinin belki de ilk kez dile getirildiğini hatırlatıyor [Jung, von Franz, Henderson, Jacobi ve Jaffé, 1964, s. 138], Güzellik'in babası tarafından yazılan, özünde psikolojik bir masal.*Güzel ve Çirkin*.)

Ancak filmde, Büyücü'nün etkileyici ikonografisine ve retoriğine karşı, Frank Morgan'ın tercih ettiği "Seni sahtekâr" diyerek en iyi şekilde direnebilecek konumda olan kişi Korkuluk'tur.*dışa dönük düşünme* Sihirbaz bir kez olsun düzeltmez ve alt üst etmez (“Evet, aynen öyle, ben bir riyakârlık"[7]). Bu, Korkuluk'un keskin içedönük düşüncesinin bütünlüğünün, Büyücü'nün şeytani dışa dönük düşüncesinin şaşırtmacalarına karşı koymayı başardığı, filmin politikası açısından çok önemli bir andır. Filmin sonuna doğru yaşanan bu yüzleşme, Oz'a yapılan kasırga yolculuğundan önceki, Dorothy'nin (ısıran ve kedi kovalayan Toto'yu yok etmeye çalışan) Almira Gulch'u "Seni kötü yaşlı cadı!" Bu daha önceki yüzleşmede, dışa dönük duygulu kahramanımız, başka bir duygu bakış açısıyla, yani düşmanlık duygusuyla simgelenen güçlü bir karşıt iradeye karşı çıkıyor.*içe dönük his*[8]Kendi çıkarlarını korumakla o kadar ilgilenen ve başkalarının duygularını yeterince umursamayan Bayan Gulch'un hikayesi.

Dorothy gibi biz de, bilinçlerin, karanlık olarak deneyimledikleri figürler biçiminde, içe dönüklük ve dışa dönüklük konusunda karşıt tutumlarla karşılaştığı yüzleşme politikasına girişiyoruz. Filme bütünlük omurgasını veren karakterler, her karakterle ilişkilendirilen psikolojik tipler isimlendirilerek, düşmanlarıyla ilişkili olarak şematize edilebilir. Bilinçdışının bir figürünün bile karakteristik bir tip sergileyebileceğini, her ne kadar tipik olarak bilinçsiz ve çoğunlukla etik olmayan bir şekilde kullanılsa da, bilinçdışında zeka bulunduğunu ima ettiğini anlamalıyız; 'gölgede' (Şekil 5.7). Bu şemada, Dorothy'nin kahramanca dışa dönük duygusunun, Almira Gulch'un içe dönük duygusuyla karşı karşıya geldiğini ve Korkuluk'un daha yüksek bir dürüstlük standardı için düşmanlık talebini ifade eden haklı öfkesinin, Büyücü'nün gösterişli gizlemelerine karşı yönlendirildiğini görebiliriz.

Dışadönük duygu Dorothy'nin içe dönük düşünen Korkuluk ile bağlantısı, birbirlerine duydukları sevginin yarattığı bir bütünlük eksenidir. Buna karşılık, içe dönük Almira Gulch ve en azından başlangıçta Sihirbaz, kendi alanlarında yalnızca güç dağıtıcılar, zorbalar. Dorothy ve Korkuluk'un bütünlüğüne siyasi tehdit oluşturan bir gölge ekseni tanımlayan bu karakterlere daha yakından bakmamız gerekiyor.

Her ne kadar aynı oyuncu tarafından canlandırılsa da Almira Gulch *Olumsuz*Her psikolojik ayrıntısı Dorothy'nin 'rüyasında' dönüştüğü Cadı'ya karşılık gelir. Margaret Hamilton'un performansı aslında ikili bir rol, birkaç yıl sonra Bette Davis'in oynadığı ikiz kız kardeşlerden daha az olağanüstü değil.*Çalınmış Bir Hayat*(1946) ve Olivia de Havilland*Karanlık Ayna*(1946), bu Hollywood geleneğini açıkça ortaya koyan filmler. Aynı filmdeki birbirine tamamen zıt iki karakteri canlandıran bir aktrisin karşılaştığı meydan okuma, geleneksel olarak klasik Amerikan filminde bir karakterin (psikolojik tip diliyle) dışa dönük ve mantıksız, diğerinin ise içe dönük ve rasyonel olmasıyla ortaya çıkar. Geleneksel Amerikan ruhunda içe dönük ve rasyonel, genellikle de içe dönük duyguya sahip kadınlara yönelik siyasi tercih burada kolaylıkla fark edilebilir. Geleneksel Amerikan değerleri açısından bu, kadınlara soru sormak gibi psikolojik bir anlama sahiptir.

Anima figürlerinin konumunu üstlenmek, yönetici adamların kahramanca dışa dönük düşüncelerini desteklemek ve onların onayını meşrulaştırmak.

ŞEKİL 5.7 Dorothy ve Korkuluk ile ilgili olarak düşmanlar

dünyasında*Oz Büyücüsü*, her şey allak bullak. Dışa dönük düşünen 'yönetici adam', Oz'daki sahtekar Sihirbazdır ve içe dönük duyguya sahip Almira Gulch, Em Teyze'nin çiftliğinin bulunduğu Kansas'taki "ilçenin yarısına" sahiptir. Güç yapısının bütünlüğünü destekleyen bir anima figürü olarak temsil edilmek yerine, insan ilişkilerinin yönetilmesinde özen kuralını tehdit eden muhalif bir kişilik olarak sunulmaktadır. Her ne kadar 'daha iyi' karakteri zaten belirsiz olsa da, Margaret Hamilton, dışa dönük ve mantıksız, çok daha kötü bir karakteri oynaması istendiğinde performansının düştüğü ikili rol türüne sadık kalıyor. Dorothy'yi sürekli olduğu şeyle tehdit eden muhteşem tehditkar Cadı*giden*ona yapılacak şey, Jung'un dediği psikolojik bilincin gölgeli (olumsuz derecede cadıca) kullanımının keskin bir örneğidir.*dışa dönük sezgi*, her durumda gelecekteki olasılıklarla ilgilenen işlev. Kötü şeylerin geleceğine dair bu vaadi sadece belirli korkutucu önerilerle değil, aynı zamanda şeytani kıkırdamasının öngörücü zevkiyle de açıklıyor.

Hamilton'ın Almira Gulch'undan farklı olarak Cadı, tipolojik zıttını filmde Dorothy'de değil Glinda'da buluyor. İyi Cadı Glinda (tasarımlarını neredeyse hiçbir zaman açıklamayan) ve Batının Kötü Cadısı (her zaman bunu yapan), geleneksel olarak en yaygın olanı olan irrasyonel sezgisel güce (bilinçdışı yoluyla algılama ve çağrıştırma yeteneği) karşı zıt tutumlar alırlar. herhangi bir cadının eyaleti. Yine Jung'un karakter tipolojisinin diliyle, İyi Glinda'nın tutumu içe dönük sezgisellerin tutumudur ve Batının Kötü Cadısı'nın tutumu ise dışa dönük sezgisellerin tutumudur. Kötü Cadı'nın kanatlı maymunları, onlara ulaşma konusunda beklenmedik yetenekleriyle başkalarını korkutmak için kullanılan bir sezgiyi oldukça mükemmel bir şekilde somutlaştırıyor; tıpkı Cadı'nın kendisini her zaman Dorothy'nin özel alanlarına ve düşüncelerine sokması gibi - örneğin Cadı'nın şatosundaki kristal küre sahnesinde. Dorothy'nin Em Teyze hakkındaki endişelerini ortaya çıkarıp sonra onunla dalga geçtiğinde. Bu, Glinda'nın, kızın özerkliğine müdahale etmeden Dorothy'yi teselli etmek ve odaklamak için kullandığı, güven verici derecede kendi kendine yeten, balonla çevrili, içe dönük sezgisinin tam tersidir.

Filmdeki iki hayvan karakterde de benzer bir karşıt tutum çifti buluyoruz; bunlar birlikte irrasyonel eksenin diğer kutbunu, yani duyumunu işgal ediyor. Toto ve Korkak Aslan, Korkak Aslan'ın ilk ortaya çıktığı andan itibaren karşı karşıya gelir. Aslan hırlayıp Dorothy'yi, Korkuluk'u ve Teneke Adam'ı tehdit ettiğinde Toto havlar. Aslan, Toto'nun peşine düşer, ancak Dorothy daha büyük olan canavara tokat atar ve onu, gördüğümüz gibi, bir tür sızlanan bebeğe dönüştürür. Toto'nun buradaki rolü yaygaranın ardındaki gerçeğin ortaya çıkmasını kolaylaştırmaktır. Oz Büyücüsü, Dorothy'yi, Korkuluğu, Teneke Adam'ı ve Aslan'ı kendisine Batının Kötü Cadısı'nın süpürgesini getirmeyi başardıktan sonra ödüllendirme sözünü tutmayı ertelemeye çalıştığında küçük köpeğin yine yaptığı şey tam olarak budur. . Bu kez, "Yüce ve Kudretli Oz'un gazabını uyandırmayın" diye kükreyen Büyücü'dür. Bu noktada Toto, Oz'un propaganda görselinin tahtın üzerinde yer aldığı büyük gösterim odasının arka planına koşuyor ve bir tarafta asılı olan perdeyi kenara çekiyor. İşte o zaman insan Sihirbazı nihayet ortaya çıkar ve bir mikrofona konuşur.

Normalde oldukça sakin olan ve asla karizmatik olmayan Toto, Rushdie'nin Büyük Sahtekâr dediği şeyi ortaya çıkaran karakterdir. Rushdie, Toto'ya "katlanamayacağını" itiraf ediyor ve onun maksatlı kısmını bile buluyor.

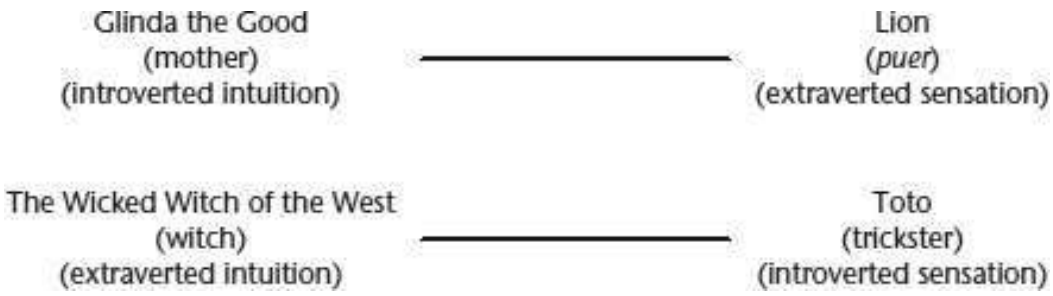
perde “rahatsız edici bir yaramazlık parçası” (Rushdie, 1992, s. 17-18). Perde arkasında çalışan, kişisel olarak itici olan, genellikle dikkatleri üzerine çekmeyen ve çok az gereksiz hareket yapan Toto, etkili bir imajdır.*içe dönük his*Gerçek olanı tanımlamakla ilgilenen, akıllı hayvan duyusuna yakın bir bilinç. Son sahnede*Oz Büyücüsü*Em Teyze'nin, Dorothy'nin Oz'a yaptığı yolculukla ilgili anlatımına verdiği mantıklı çözüm, kıza "Bir sürü aptalca şey hayal ediyoruz" demek olduğunda Dorothy, yatağının etrafında toplanmış Kansalılara bıkkın bir şekilde ağlar: "Kimse bana inanmıyor mu?" Toto sanki yaşadığı deneyimin gerçekliğine kefil olabileceğini söyler gibi onun yanına atlıyor. İçe dönük duyum, Jung'un (1921/1971, ¶650) vurguladığı gibi, kendi duyularının kanıtlarına güvendiği için ruhun gerçekliğini rasyonel değerlendirmelere rağmen takdir edebilen irrasyonel bir işlevdir.

Ancak Toto aynı zamanda bir düzenbazdır ve olayların yerleşik düzenini bozan bir tür haylazlık yaratarak olay örgüsünü sürekli ileriye taşıyan bir düzenbazdır (Almira Gulch'u ısırmak, Aslan'a hırlamak, tam Sihirbazın yapmak üzere olduğu sırada sıcak hava balonundan atlamak). Dorothy'yi Amerika'ya geri götür). Bunun etkisi genellikle aşırı güç kullanımını altüst etmek ve Dorothy'yi Toto'ya olan hislerinden uzaklaştırmak ve genel olarak şefkati savunmak için daha güçlü bir pozisyon almaya zorlamak olur. Başka bir deyişle Toto, Dorothy'nin içgüdüsel cesaretini harekete geçiriyor; bu, Korkak Aslan'ın sahip olmadığı niteliğin ta kendisi. Bu nedenle çocuksu Aslan, Dorothy'nin karakterinde Toto'nun onun ötesine geçmesine yardım ettiği olgunlaşmamış bir şeyi yansıtıyor.

(Kötü) Cadı ve düzenbaz tarafından taşınan gölge işlevlerini de ekleyerek, filmin irrasyonel olay örgüsünü yönlendiren ve Dorothy'yi kendi kararlarına zorlayan, sezgi ve duyum arasındaki yardımcı eksene enerji veren bilinçlerin etkileşimini artık daha kapsamlı bir şekilde gösterebiliriz. Bir karakter olarak bütünlüğünü geliştirmek için çapraz ateş açın (Şekil 5.8).

Cadı'nın Dorothy'nin cesaretini ortaya çıkarmadaki rolü açıktır; Hikayenin bu kısmı Dumas'ya gönderme yapan bir on dokuzuncu yüzyıl kahraman hikayesidir. Dorothy belki de d'Artagnan olur (her ne kadar bu rolü Toto ile paylaşmak zorunda olsa da) ve Aslan, Korkuluk ve Teneke Adam da Üç Silahşörler olur (Dumas, 1844/2007). Bu politik etkililiğin yönüdür

meşru hükümetlerin başarılı bir şekilde yeniden kurulması, kutsal savaşlar ve seçimlerde 'doğru' tarafta yer alınmasıyla kutlanan bir durumdur. Siyasi bireyleşmeyi katalize etmek için gölgenin daha derin kısmını dışarıda bırakır; bu gelişme, yalnızca gölgenin bir Öteki'ne ait olarak yenilgiye uğratılması veya bastırılması yerine, kişinin kendi siyasi bilincinin bir parçası olarak dahil edilmesi ve takdir edilmesi durumunda gerçekleşebilir. yanlış.' Kahramanca zaferler genellikle kazananın bakış açısının gerçek değerinin ötesinde şişirilmesiyle sonuçlanır. Burada kişinin siyasi gelişiminin öyküsünü basitçe 'Cadıyı söndürmenin' ötesine taşımak gerçekten düzenbazın elindedir. Samuels'in "kişinin politik gelişimi" dediği şeyi (Samuels, 1993, s. 53-61) inceleyen herkes, Toto'nun muzaffer Dorothy'yi bile kendi değerlerini yeniden düşünmeye nasıl zorladığını dikkate almalıdır.

ŞEKİL 5.8 Yardımcı bilinçlerin etkileşimi

Filmin hiçbir yerinde Toto'nun Dorothy'yi kendisi için düşünmeye ve hissetmeye zorlamadaki gölgeli rolü, filmin Technicolor (Oz) bölümünün son sahnesinde, Toto'nun balon sepetinden atlaması sonucu ortaya çıkan son sahneden daha belirgin değildir. Dorothy'ye eve dönme konusunda yardım alması için Glinda'ya başvurması tavsiye edilir. Glinda, kendi içedönük tarzıyla nihayet Dorothy'ye yakut terliklerin sırrını açıkladığında, bunu Dorothy'nin Oz'da 'kalbinin arzusu' hakkında öğrendiklerini dile getirmesine yönlendirerek yapar. Ancak o zaman Dorothy tüm kalbiyle şu büyülü duyguyu dile getirebiliyor: "Ev gibisi yok." Bu, dışa dönük duygulu kadın kahramandan en sonunda ortaya çıkan içe dönük duygu ve dışa dönük düşüncedir ve onun gölgesinin bu kadar onaylayıcı bir şekilde ifade edilmesi, terlikleri onun arzusunu yerine getirmeye ve ona geri dönmeye yönlendiren şeydir.

Artık tam anlamıyla gerçekleşmiş Amerikan kimliğini üstlenebileceği Kansas'a.

Terliklerin koyu kırmızısı, MGM'deki yapımcıların film çekme kararını tek başına haklı gösterebilirdi. *Oz Büyücüsü* Çünkü renk tonu, Baum'un alegorik Gümüş Ayakkabılarının aktaramayacağı bir değer ve psikolojik anlam katıyor. Terliğin içindeki 'güç' sadece dişil prensibin gücü değil, aynı zamanda bilinçli içe dönük duygunun sevgiyi derinleştirip temellendirme gücüdür. Bu, şimdiye kadar tartışmayı bıraktığım filmdeki iki önemli karakterin rolünü açıklıyor: Em Teyze ve Teneke Adam. Dorothy'nin fantezisinde, onların kalpleriyle ilgili ortak kaygıları nedeniyle birbirlerine bağlılar. Teneke Adam'ın durumunda, kalbiyle ilgili sorun basitçe kendisinde bir kalbin olmadığını hissetmesidir; Dorothy bu sorunu kendisininmiş gibi üstlenir. Em Teyze'nin durumunda gerçek bir kalp sorunu söz konusu. Ya da Dorothy öyle olduğuna inanıyor, çünkü Dorothy'nin Miss Gulch'tan kaçmak için Toto'yla birlikte kaçmasından kısa bir süre sonra Profesör Marvel tarafından henüz Kansas'tayken onunla ilgili ilk kristal küre vizyonunda falcı Em Teyze'nin elini onun kalbine koyduğunu görmüştür. ve bir yatağa düşüyorum. Hem Em Teyze hem de Teneke Adam, Dorothy'nin kendi duygularında yatan sorun üzerinde düşünmeye başlamasına neden oluyor; bu eksiklik, diğer karakterlere karşı gösterdiği yoğun empati ve onların ona gösterdiği takdirle maskeleniyor. Dorothy'nin duyguları, filmdeki ayrıcalıklı, hatta değer verilen statüsüne rağmen, bir şekilde fazla düşüncesizce, fazla tek taraflı ve dışa dönük.

Kansas'ta Dorothy'den rahatsız olan yalnızca Almira Gulch değildi. Çiftlikteki nazik, çekingen düzen koruyucusu Em Teyze, herkesle ilgilenmesi her zaman yedekte tutularak, filmin başlarında Dorothy'den "bugün bize yardım et ve kendine gelmeyeceğin bir yer bul" demeye karar verir. başın belaya girsin!” O yer elbette "Gökkuşağının Ötesinde"; Dorothy'nin Em Teyze'nin ona aktarmaya çalıştığı çevresiyle uyumun daha derin değeriyle sihirli bir şekilde temasa geçtiği Oz'da.

Filmdeki en güzel psikolojik dokunuşlardan biri, sakin nazik Em Teyze ile gürültülü ve kötü niyetli Almira Gulch'un içten içe ne kadar benzer olduğudur. Her ikisi de mülkiyet, düzen ve görgüyle ilgileniyor ve sanırım her iki Kansaslı kadın da ekrandaki kısa ama akılda kalıcı görünümlerinde içe dönük bir duygu sergiliyor. Bayan Gulch, başkalarının da bunu yapabileceğini kabul ederek

nereden geldiğini anlamıyor, içe dönük duygusunu dışa dönük bir düşünce düşmanlığıyla destekliyor (Toto'yu ele geçirme emrini savurduğu Şerif tarafından kişileştirilmiş). Samimi Em Teyze, içe dönüklüğün kırılganlığını şu sözleriyle daha açık bir şekilde ortaya koyuyor:

> Almira Gulch. . . İlçenin yarısına sahip olmanız geri kalanımızı yönetecek güce sahip olduğunuz anlamına gelmez! Yirmi üç yıldır senin hakkında ne düşündüğümü sana söylemek için ölüyorum. . . ve şimdi. . . yani Hıristiyan bir kadın olarak bunu söyleyemem!

İlginç bir şekilde Bayan Gulch da Em Teyze'ye cevap verecek kelimeleri bulamıyor. Yine de güçlü bir şekilde hissedilen duyguyu ifade edememek, içe dönük duygunun özel bir özelliğidir. Ancak her iki kadın da, görünüşte farklı, daha hoş ve daha kötü bunu yapma tarzlarıyla, Dorothy'nin umursamaz dışa dönük duygu inatçılığına, başka bir yönden gelen kendilerine ait güçlü duygu iradeleriyle karşı çıkma isteğinde birleşiyor.

İçe dönük duygu, Jung'un bize ilk kez gösterdiği gibi, arketipsel (kişisel değil) düzeyde çalışan ve bir durumun mümkün olan en derinden algılanmasını sağlayan bir değerleme işlevidir. Görüntülerin doğruluğunu ve yanlışlığını hissetmemizi sadece mümkün kılmakla kalmaz, aynı zamanda zorlar; arketipal olana olan yakınlığından ona neyin uygun olup olmadığına karar verme yetkisini veren bir yargı kürsüsü çıkarır (bkz.Bölüm 15).

Bu tema, Dorothy'nin davetkâr görünen bir ağaçtan mutlu bir şekilde elma toplamaya başladığı filmin Oz bölümünde de devam ediyor. Ağacın (içe dönük bir duygu türü), Dorothy'nin içgüdüsel olarak beklediği dışa dönük cömertlikten başka duygulara sahip olduğu ortaya çıkar. Şunu sorar: "Birinin gelip senden bir şey almasına ne dersin?" Filmin bu noktasında Dorothy böyle bir tavra rakip olamaz; o bunu anlayamıyor. Bu bakış açısında gizlenen duygu değeri, ağaçtaki elmaların yakut terliklerle görsel olarak 'kafiyeli' olan koyu kırmızısı tarafından aktarılıyor. Yasak elmalardaki Cennet Bahçesi'nin imaları, Dorothy'nin psikolojik olarak masum olduğu bir Bilgiyi akla getiriyor. Ve elbette filmin merkezindeki politik mesele de budur: dışa dönük duygu ile içe dönük duygu arasındaki gerilim. İçe dönük duygunun değeri, dışa dönük duygunun ona karşı körlüğü nedeniyle mevcut değildir. Ağaç bu nedenle kişinin kişileşmesidir.

Kahramana meydan okuyan karşıt kişilik olarak daha önce tanımladığım bilinç (ve politik sorun). Aslında Dorothy'ye atıştırmalıklarını almanın bir yolunu bulan akıllı Korkuluk tarafından yönlendirilince elmalarını Dorothy'ye fırlatmaya başlar. Ancak Dorothy'nin mutlu bir şekilde elmaları almak için çabalaması ile sonuçlanan bu komik ara bölüm, Dorothy'nin eli (yani dışa dönük hissi) Teneke Adam'ın sert, hareketsiz ayağına baskı yaptığında aniden ciddileşir. Figür paslı ve hareketsizdir ve konuşabilmesi için onu yağladıktan sonra bile, kendisinin "şimdi mükemmel" olduğuna dair neşeli güvencesine alaycı bir karşılıkla hemen karşı çıkar: "Ah, eğer öyle olduğumu düşünüyorsanız göğsüme vurun. mükemmel." Daha sonra Teneke Adam, kalbi olmadığı için göğsünün boş olduğunu açıklar.

Bir kısmı düet olan sonraki şarkı sekansında, Jack Haley'nin Teneke Adam'ı Garland'ın Dorothy'siyle neredeyse kadınsı bir şekilde rekabetçi görünüyor. Almira Gulch, Em Teyze ve Huysuz Elma Ağacı gibi Teneke Adam da Dorothy'ninkine zıt bir duygu tavrını temsil ediyor. Onun sahneye çıkışı, filmin vodvil şov dünyasının ana motifi içinde, Garland'ın Bolger'la önceki düetinde bulunmayan, oyuncular arasında (sahne arkası) siyasi bir komplikasyon yaratıyor. Üstelik duygusallığına bakılırsa Teneke Adam'ın tam anlamıyla bir kalbinin olmadığı da açık; onda eksik olan şey (Büyücünün kurnazca anladığı gibi) bir tanıklıktır, yani hislerinin dışa dönük bir kanıtıdır (Büyücü bunu ona kalp şeklinde bir saat şeklinde verir). Üstelik Teneke Adam'ın tamamen zırhlı olması, onun içe dönük duygusunun bir şekilde katı olduğunu gösteriyor. Şimdiye kadar seyirci, Judy Garland'ın kendine gönderme yapan çifte çekimleriyle mükemmel bir şekilde aktarılan, sertleşmenin Dorothy'nin en karakteristik savunmalarından biri olduğunu fark etmiş olacaktır. Bu savunmanın narsisistik tarafı bir bakıma 'yürek'ten yoksundur çünkü bu, karakteri başkalarının içe dönük duygularını takdir etmekten alıkoyar. Dorothy'nin övülen empatisine rağmen, Bayan Gulch'un kedi ve bahçe konusundaki endişelerine ve Em Teyze'nin çiftlikte düzen sağlama arzusuna karşı duyduğu hisler nerede?

Dorothy'nin filmde yavaş yavaş uzlaşmaya başladığı karşıt kişilik tipini temsil eden figür ve görsellerden oluşan bir zincirin izini sürmek mümkün: Almira Gulch ve Em Teyze'den Huysuz Elma Ağacı ve Teneke Adam'a ve Cadı'nın Kazağı'na kadar. - gardiyan gibi. Seri

tüm bu içe dönük duygu görüntülerinin en gizemli olanı yakut terliklerle noktalanıyor ve onunla doruğa ulaşıyor.

Bir zamanlar Batı'nın Kötü Cadısı'nın, yani Doğu'nun Kötü Cadısı'nın 'kız kardeşine' ait olan bu terlikler, sanırım Almira Gulch'un gizli içe dönük duygu bakış açısını temsil ediyor. Daha çekici bir sunum da Em Teyze'nin sunumu. Dorothy, bu iki kadından da kaçarken ve sonra kasırgaya kapılırken (onların bakış açısını içgüdüsel olarak reddetmesinin nesnelleşmiş gücü), aslında içe dönük duyguyu 'öldürdü' ve bunun psikolojik sonuçlarını kabul etmek zorunda kaldı. Burada, iktidar iddiasında Jung'un diğer psikologlardan daha iyi anladığı ve çok az sayıda çağdaş politikacının kavrayacak kadar incelikli olduğu bir karmaşıklık yatıyor. Jung bize birisi öldürmeyi başardığında bunun üstesinden gelmek olduğunu söyler. *mana*Başka bir kişinin manasını (Jung, karizma anlamına gelen bu Polinezya kelimesini "bir kişinin büyüleyici niteliği" olarak tanımlar), fatih daha sonra otomatik olarak o manayı [elde eder] (Jung, 1966, s. 227-228). Jung bize bunun "bir adamın mana-kişiyi öldürdüğü zaman manayı kendi bedeninde özümsediğine dair ilkel inançla" uyum içinde olduğunu söylüyor. Dışadönük duygulu kahramanımız bu nedenle mağlup ettiği şeyin manasını kabul etmek zorundadır; bu sadece Almira Gulch'un değil aynı zamanda Em Teyze'nin de içe dönük duygu bakış açısıdır. Bu yüzden kibirli olduğu gücü taşıyan yakut terlikler ayaklarının üzerinde belirir ve adeta onlara yapışmış gibi görünür, böylece Batının Kötü Cadısı onları geri almak için onu öldürmesi gerekeceğini anlar. Ancak Dorothy filmin sonuna kadar terliğin gücünü nasıl kullanacağını öğrenmez.

Yine, Dorothy'nin karakterini yavaş yavaş kendi bakış açısının taraftarı olan bir kişiden, kendi bakış açısına tamamen zıt olan bir bakış açısının değerini gerçekten takdir edebilen birine dönüştüren politik gelişimindeki bu durakları örnekleyebiliriz.Şekil 5.9).

Bu, İyi Glinda'nın, Dorothy'ye filmin "Ev gibisi yoktur" dediği değeri dile getirmesini sağladığında sonunda onda ortaya çıkarabildiği duygunun içe dönük yanının takdiridir. Bu, Rushdie de dahil olmak üzere pek çok kişinin duygusal veya alaycı olarak nitelendirdiği senaryonun bir parçası.

(1992), bunu "muhafazakar küçük bir vaaz" olarak adlandıran ve Baum'un Oz hikayelerinin amacı "Amerika'da ev bulunamayacağı" olduğundan bunun "tamamen yalan" olduğunu söyleyen Zipes (Zipes, 1998, s. ix). Zipes'in bu "Evim Güzel Evim" sonu olarak adlandırdığı şey, filmin çekildiği dönemde Franklin Roosevelt'in Avrupa'nın sorunlarına artan ilgisine karşı çıkan America Firsters'ın izolasyoncu Cumhuriyetçi söylemine kolayca kilitlenmiş gibi görünebilir. Aslında filmin vizyona girdiği dönemde içe dönüklük duygusu pek de popüler bir mesaj değildi. Filmin kar elde etmesi için birkaç yeniden gösterime ihtiyaç vardı ve yalnızca bir dizi yıllık televizyon programı onun klasik statüsünü güvence altına aldı. Amerika, 1939'dan sonra, dünyayı demokrasi için güvenli hale getirme yönündeki açık kaderine yöneldi ve dışa dönük duygu değerleri, yani 'Amerikan yaşam tarzını' satma ve tanıtmayla ilgili değerler hakim olacaktı.

Extraverted feeling	*(stance toward)*	*Introverted feeling*
Dorothy	initially opposed to	Aunt Em
	kills	Wicked Witch of the East
	doesn't understand	Ruby Slippers
	is attacked by	Grouchy Apple Tree
	oils and helps to heal	Tin Man
	wins over	Witch's Guard
	learns to use	Ruby Slippers
	finally appreciates	Aunt Em

ŞEKİL 5.9 Dorothy'nin siyasi gelişimindeki istasyonlar

Filmi bugün, içe dönük duygunun ne demek olduğunu neredeyse unutmuş bir çağda izliyoruz (Gary Cooper bugün bir yıldız olabilir mi?) ve Em Teyze'nin eve dönüşü, geri dönüşe siyasi olarak karşı olanlar arasında bile esrarengiz bir etki yaratabilir. geleneksel değerlere. Judy Garland'ın performansının büyüsünün Amerikan siyasi hassasiyetleri üzerinde etkili olmasına izin verilirse, liberal dışa dönük bir duygunun diğerine, daha muhafazakar, duygu bakış açısına doğru bir jest yapmasının ne kadar olağanüstü olabileceği görülebilir. (Tıpkı Amerika'daki muhafazakar içe dönük duygu gibi)

siyaset her zaman dışa dönük empatiyi 'kanayan kalp liberalizmi' olarak reddeder, dolayısıyla liberal dışadönük duygu rutin olarak içe dönük duygunun bireysel sorumluluğa yaptığı vurguyu bencil ve yargılayıcı olarak göz ardı eder.) Amerikan filmlerinde soğuk, içe dönük bir duygunun ısınması çok daha yaygındır. ve dışa dönüklük duygusundan taviz verin. Yakut terliklerin ima ettiği gücün kendisine ait olduğunu fark eden Garland'ın Dorothy'si Em Teyze'ye gerçekten uzanıyor ve biz de onu kucaklamak istiyoruz. Karakter açısından bu, hem kendi tavrının tutarlılığını korumanın hem de büyülü yardımcılarının desteğiyle Oz'da bütünlüğünü keskinleştirmenin bir adım ötesinde. Oz deneyimlerini inkar etmeden yaptığı son jest, kahramanlığın ötesinde bir değerin çarpıcı bir şekilde kabul edilmesidir. Onun politik gelişimi ve aslında filmdeki başarısı, sonuçta kendi bakış açısını haklı çıkarmakla ilgili değil, değerin sürekliliği için ortak zemin bulmakla ilgili.

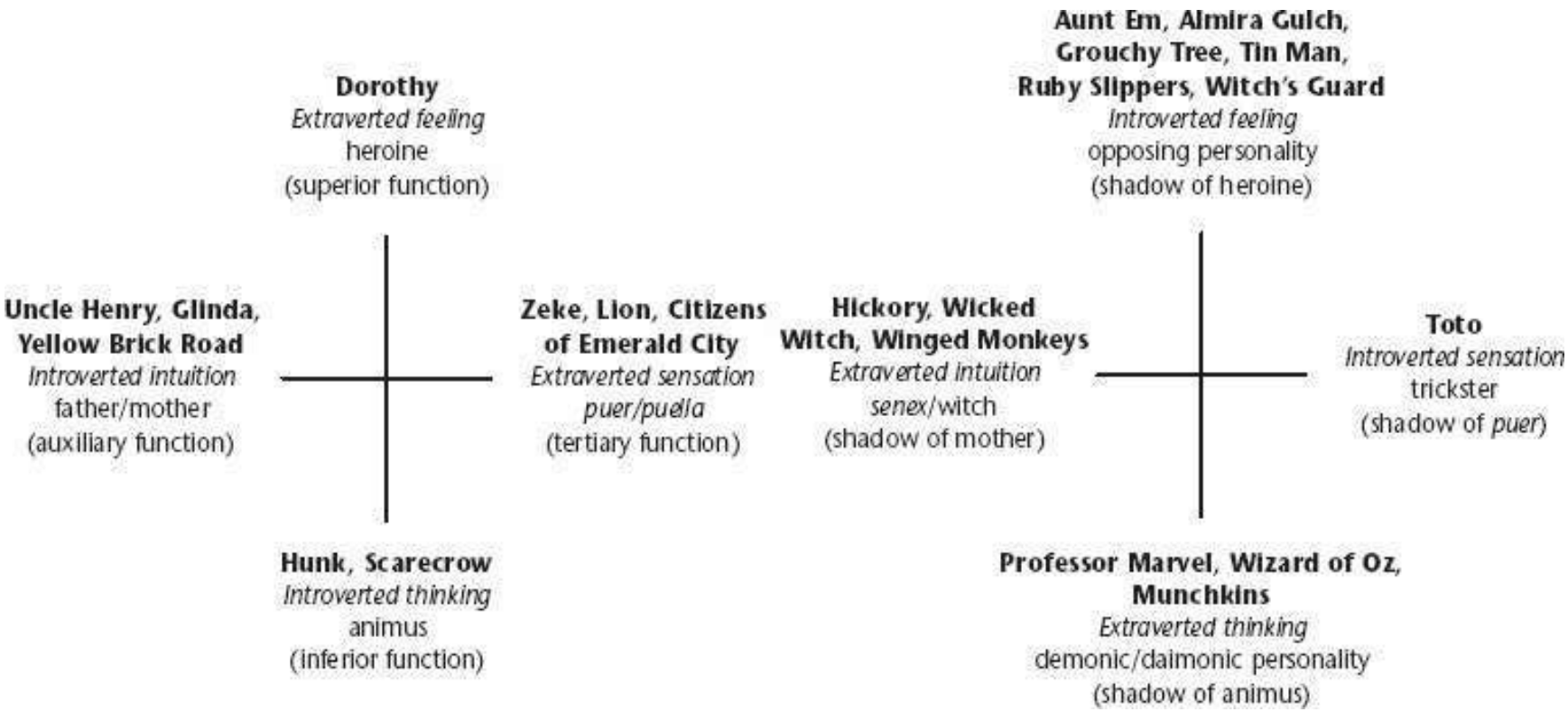
Dorothy'nin Kansas'ta, başlangıçta Almira Gulch tarafından önceden işgal edilen bölgeye taşınma yeteneği, Büyücü onun lehine tahttan çekildiğinde Korkuluk'un Oz'un hükümdarlığına yükselişiyle paraleldir. Dorothy ve Korkuluk birlikte, Batının totaliter Kötü Cadısı gibi hikayeden kaybolan ataerkil anima (Bayan Gulch) ve animusun (Büyücü) yerini alacak bir bütünlüğe sahip yeni, daha bilinçli bir düzeni temsil ediyor gibi görünüyor. eriyip gider. Bu elbette Baum'un masalının filmin ileriye taşıdığı arzu düzeyidir. Korkuluk, yeni meşrulaştırılan içe dönük düşüncesiyle gerçekten sevgi dolu bir filozof kral olmayı vaat ediyor, ancak bu Oz'da ve ironik çünkü empatik içe dönük düşünce Amerikan siyasetinde nadiren galip geldi. Amerika'nın söylemine hakim olan dışa dönük düşünce, ulusun kendisine ilişkin imajını kontrol altına alarak sahip olduğu gücü daha da nadir olarak ortaya koyuyor. Bu güç, medyayı manipüle eden Sihirbaz Oz'un (hatta yönettiği ülkeyle aynı adı taşıyor) portresinde hicvediliyor. Ancak bu Büyücü, en iyi ihtimalle iyi niyetli bir kişilik tedarikçisi, en kötü ihtimalle ise bir propagandacıdır ve onun gücü nezaketle teslim etmesi, Amerikan siyasi karakterinin bu yönünde tam olarak gözlemlemediğimiz şeydir.

Dorothy'nin duygularının gelişimi de bir o kadar ironiktir, genelde gördüğümüzün ötesindedir. Baskın olan bir Amerika'da

bilinç dışa dönük düşüncedir, Dorothy'ninki kadar güçlü bir dışa dönük duygu biraz şok edicidir. Dışadönük duygu, sanki bir yol haritasına ihtiyaç duyuyormuş gibi (en sonuncusu 'duygusal zeka' kavramıdır) en sık eğitilen ve bu nedenle nedensiz çekiciliğin katı kutupları ve anlamadığı şeye yönelik nispeten ergenlik dönemindeki kınama yoluyla çalışması istenen işlevdir. John Travolta'nın karakteri Vincent Vega*Pulp Fiction* (1994), Amerikan karakterinin bu yönünün Judy Garland'ın Dorothy'sinden çok daha olağan bir sunumudur. Ancak bu, gölge gelişimini dışarıda bırakır. Son olarak Amerika'nın dışa dönük duygusu politik duygu değil de nedir? Ve bu alanda, Amerika Birleşik Devletleri Yüksek Mahkemesi tarafından eşcinsel çiftler için evlilik eşitliğinin tanınması ve en sonunda Amerika'nın güneyindeki Konfederasyon bayraklarının kaldırılması gibi atılımlar elde etmeye devam ediyoruz. Afrikalı Amerikalıların duyguları. Elbette diğer ülkeler, Amerika'nın dünya meselelerinde nezaket eksikliğinden, bir zamanlar onu tanımlayan değerlerin arkasında durma konusundaki başarısızlığından sık sık şikayet ediyorlar. Bunlar içe dönük duygu bozukluklarıdır. Ancak benim de aralarında bulunduğum Amerika vatandaşlarını siyasi hayatımızda en çok ilgilendiren şey, dışa dönük duygularımızın sıklıkla savunmaya geçmesidir (Gormley, 2010).

Ronald Reagan'ın başkanlığından bu yana, Amerika'daki dışadönük duygu, sanki bizi iyileştirebilecekmiş gibi çağrılmaya başlandı, ancak giderek daha alaycı bir kültür içinde ve çoğu zaman ulusun siyasi sağlığı açısından feci sonuçlar doğuracak şekilde. Amerikalıların birbirlerine karşı sık sık ve alenen sergilediği küçümseme, 1990'larda ülkenin filmlerinin ana teması haline geldi; bunların en iyilerinden bazıları, dışadönük duygunun nihai kurtuluş olasılığını araştırıyor. Örneğin,*Köstebek Günü*(1993), huysuz bir şehirli olan Bill Murray, sürekli olarak başkalarının duygularıyla ilgilenmeye zorlandığı küçük kasaba yaşamının dışa dönük duygu taleplerinden kaçamayacağını keşfeder; gerçekten de onların içine doğru büyüyor. İçinde*Olabildiğince İyi*(1997), Jack Nicholson, Helen Hunt'ın canlandırdığı içe dönük duygulu garson garsonun sevgisini kazanmak için alaycı dışa dönük duygusu kendini yeniden keşfetmeye yönlendirilen daha da alaycı, karakter açısından yaralı bir adamı canlandırıyor. Bu filmlerin 1990'lardaki dışadönük duyguya sahip kahramanları için yaşatmayı başardıkları mutlu sonlar, bugün bakıldığında hala dokunaklıdır, ancak aynı zamanda biraz naif de görünmektedir. Bugün Amerika'da var

vaat ettiklerine dair çok az kanıt var. Son dönemde sinema ekranı dışında radyo ve televizyon haberlerinde de dramatize edilmiş düşmanlıklar paylaşılıyor. Bryan ve McKinley'i ayıran metaller konusundaki keskin tartışmalardan pek de gelişmemiş olan Amerika, esasen ılımlı bir sağlık sigortası reformunun geçişi konusunda sert bir tartışmaya girmeye devam ediyor; bu, mahremiyet ve kendine güvenme konusundaki içe dönük bir ısrarın defalarca tartışıldığı bir tartışma. ortak sağlığımızı güvence altına almak için bir araya gelmenin verdiği tatmin duygusunu baltalıyor. Böyle bir ortamda, Dorothy'nin Ozborn'un, herkes için bir ev hissi yaratmak amacıyla birbirine karşıt ve benzer düşüncelere sahip çeşitli yoldaşlarla kollarını birleştirmeye hazır olması, her zamankinden daha fazla yabancı bir duygu gibi görünüyor.

Dorothy
Extraverted feeling
heroine
(superior function)
Aunt Em, Almira Gulch, Grouchy Tree, Tin Man, Ruby Slippers, Witch's Guard
Introverted feeling
opposing personality
(shadow of heroine)
Uncle Henry, Glinda, Yellow Brick Road
Introverted intuition
father/mother
(auxiliary function)
Zeke, Lion, Citizens of Emerald City
Extraverted sensation
puer/puella
(tertiary function)
Hickory, Wicked Witch, Winged Monkeys
Extraverted intuition
senex/witch
(shadow of mother)
Toto
Introverted sensation
trickster
(shadow of *puer*)
Hunk, Scarecrow
Introverted thinking
animus
(inferior function)
Professor Marvel, Wizard of Oz, Munchkins
Extraverted thinking
demonic/daimonic personality
(shadow of animus)

ŞEKİL 5.10 Sekiz işlevi taşıyan arketipsel kompleksler görüldüğü gibi bilinç *Oz Büyücüsü*

Notlar

1 Bu fikirlerin bir eleştirisi için ayrıca Hearn'e (1973, s. 69) bakınız; bu, gösterişli Büyücü'nün aslen Omaha'lı olması nedeniyle Bryan'ın karaktere gerçekten ilham kaynağı olmuş olabileceği önerisini de içermektedir.

2 James Hillman, gümüşün simyadaki arketipsel anlamları üzerine yazdığı ustaca makalesinde (Hillman, 1980, 1981), şunu belirtmiştir: "Gümüşün değerlerinin tamamen çöküşü, 1870 ile 1930 yılları arasında, batı materyalizminin en parlak döneminde gerçekleşti; bu, bir değer kaybıdır. yeni madenler ve madencilik yöntemleri açısından tamamıyla açıklanamayan gümüş" (1980, s. 36). Bu, hayatın diğer birçok alanında gerçeğin değerden ayrıldığı bir dönemdi. Özellikle bkz. Hillman, 1980, s. 35–37.

3 Çocuk edebiyatındaki yetişkinlere yönelik yıkıcı unsurlar konusunda uzman olan romancı Alison Lurie'nin öne sürdüğü gibi (Lurie, 2000), bu aynı zamanda Baum'un kayınvalidesi Amerikalı feminist Matilda Joslyn Gage'in (1826) hayatındaki statüsünü de yansıtıyor olabilir. –1898), 1875'ten 1876'ya kadar Ulusal Kadın Oy Hakkı Derneği'nin başkanlığını yaptı.

4 Bilincin farklılaşmasına ilişkin çalışmamın bir tartışması için bkz. Harris, 1996, s. 39-85 ve Bölüm 3 bu kitabın. İçinde *Oz Büyücüsü*, bilincin sekiz ayrı işlevi tasvir edilmiştir: dışa dönük duygu (Dorothy), içe dönük duygu (Em Teyze, Almira Gulch, Teneke Adam, yakut terlikler, huysuz Elma Ağacı, Cadı'nın Muhafızı), dışa dönük düşünme (Profesör Marvel, Munchkinler) , Oz Büyücüsü), içe dönük düşünme (Hunk, Korkuluk), dışa dönük sezgi (Hickory, Batının Kötü Cadısı, Kanatlı Maymunlar), içe dönük sezgi (Henry Amca, Glinda, Sarı Tuğlalı Yol), dışa dönük duyum (Zeke, Korkak Aslan, Emerald City'nin Vatandaşları) ve içe dönük duygu (Toto). Oyunculardan ikisinin (Margaret Hamilton ve Jack Haley), filmin Kansas ve Oz bölümleri arasında hareket ederken psikolojik tiplerini değiştirdiklerini unutmayın. Oz'da belirli karakterler geride bırakılmış olsa da son sahnede sekiz karakter *bilinçler* final tablosunda bir araya geliyoruz. Bu özel işlev ve tutum düzenlemesini yapılandırdığını düşündüğüm arketipsel kompleksler, yani alt kişilikler, şekilde gösterilmiştir. Şekil 5.10 türlerin birbirleriyle olan ilişkileri burada *Oz Büyücüsü*'nde resimlendirilmiştir.

5 "Dışa dönük duygu işlevi, diğer insanların duygularıyla, özellikle de yüzeyde veya yüzeye yakın olan ve kolay sempati duyulan duygularla ilgilidir. İnsanların duygularına değer veren dışadönük duygu, onlarla ayrımcılıkla, empatiyle ve nezaketle ilişki kurar. . . Gölge boyutunda, dışadönük duygu, özdeşleştirilmesi daha az kolay olan ve dolayısıyla sosyal olarak daha az kabul edilebilir olan duygulara karşı ayrımcılık yapma eğilimindedir" (bkz. Bölüm 15).

6 Ann Ulanov, Dorothy'nin öyküsünü "genç bir kızın animus işleviyle ve animusun ona getirdiği içeriklerin egosunun bütünleşmesiyle bir dizi karşılaşmasının bir paradigması" olarak yorumlamıştır (Ulanov, 1971, s. 277-285). Jung psikolojisinde animus, bilinçdışının kadının otoritesine verdiği desteği ifade eder ve genellikle karşı cinsiyetle, yani erkekle sembolize edilir.

rakamlar. (Erkek bilinçdışındaki buna karşılık gelen destekleyici ve koruyucu figür animadır.) Bu açıdan bakıldığında Teneke Adam, Korkak Aslan, Büyücü ve hatta Toto, Dorothy için düşman figürleri olabilir. Bununla birlikte, ben 'animus' terimini, üst işlevin bakış açısıyla ilişki içine sokulduğunda egonun erişime izin verecek yeterli derinlikte bir çekül oluşturan, aşağı işlevle en yakından ilişkili figür için kullanmayı tercih ediyorum. varlığın temeli (Jung'un derin Benliği). Animusla ilişkilendirilen bu ego-Benlik ekseni şu şekilde sembolize edilir:*Oz Büyücüsü*Korkuluk Dorothy yolunu kaybettiğinde ona yön vermeye çalıştığı fasulye direğinin yanında. Onların ardından gelen temas, Dorothy'nin bu "öteki" ile bağlantısı aracılığıyla elde ettiği bütünlüğü öneren, Dorothy'nin ona rehberlik etme ve temel oluşturma potansiyeline ilişkin bu katı, arketipsel tasvirin yerine canlı, insani bir ilişki koymayı başarır. Daha sonra, dönüştürücü Oz Diyarı'ndan ayrıldığında "en çok özleyeceğini" düşündüğü kişinin kendisi olduğunu itiraf eder.

7 Alıntı yapılan diyalog*Oz Büyücüsü*filmin vizyona girmesinin elli beşinci yıldönümünde yayınlanan film senaryosunda verildiği gibidir (Langley ve diğerleri, 1994).

8 "İçedönük duygu işlevi, durumların arketipsel yönlerinde ifade edilen değerlerle ilgilenir ve çoğu zaman gerçek durumu bir idealle ölçerek gerçek durumla ilişkilendirir. Gerçek olanın yetersiz olduğu anlaşıldığında, içe dönük duygu yoğun bir şekilde hayal kırıklığına uğrayabilir. Her ne kadar kendi yargılarını dile getirmekte çoğu zaman zorluk çekse ya da sadece bunları kendine saklamayı tercih etse de, içe dönük duygu aynı zamanda eleştirel yanıtların iletilmesine ilişkin sosyal sınırları, başkalarını küçümser gibi görünme noktasına kadar görmezden gelme eğilimindedir. Olumlu duyguları samimiyetsiz olarak gizleyebilir ve zor durumları yumuşatmak için iyileştirici jestler sunmada başarısız olabilir. Gölge boyutunda içe dönük duygu öfkeli, endişeli ve somurtkan bir hal alır. İlişkilerin ve üzerinde mutabakata varılan kardeşlik standartlarının bozulması riskine rağmen, tamamen yanlış olduğuna karar verdiği tutumlara verdiği tüm desteği geri çekebilir" (bkz.Bölüm 15).

Referanslar

Olabildiğince iyi. (1997). Brooks, JL (Yapımcı ve Yönetmen). ABD: Tri-Yıldız Resimleri. [Sinema filmi].

Karanlık ayna,. (1946). Johnson, N. (Yapımcı) ve Siodmak, R. (Müdür). ABD: Uluslararası Resimler. [Sinema filmi].

Dumas, A. (1844/2007).*Üç silahşörler*. 1844 İngilizce çevirisi (anon). Mineola, NY: Dover İkinci El Sürümü.

Gardner, H. (1983).*Zihin çerçeveleri: Çoklu zeka teorisi.* New York: Temel Kitaplar.

Gardner, M. ve Nye, RB (1994).*Oz'un büyücüsü ve kim olduğu.*Doğu Lansing, MI: Michigan Eyalet Üniversitesi Yayınları.

Goleman, D. (1995).*Duygusal zeka.*New York: Bantam.

Gormley, K. (2010).*Amerikan erdeminin ölümü: Clinton Starr'a karşı.*Yeni York: Crown Press.

Köstebek günü. (1993). Albert, T. (Yapımcı) ve Ramis, H. (Yönetmen). ABD: Columbia Pictures Corp. [Sinema filmi].

Harmetz, A. (1998).*Yapımı*Oz'un büyücüsü. New York: Hyperion.

Harris, AS (1996).*Paradoksla yaşamak: Jung'a giriş psikoloji.*Pacific Grove, CA: Brooks/Cole Publishing Co.

Hearn, Milletvekili (Ed.). (1973).*Oz'un açıklamalı büyücüsü.*New York: Clarkson N. Potter.

Hillman, J. (1980). Gümüş ve beyaz toprak (Birinci Bölüm).*Bahar:*21–48.

Hillman, J. (1981). Gümüş ve beyaz toprak (İkinci Bölüm).*Bahar:*21–66.

Hopcke, R. (1989). Dorothy ve arkadaşları: Eşcinsel erkeğin sembolleri bireyleşme*Oz'un büyücüsü*.*Çeyrek 22*(2), 65–77.

Jung, CG (1921/1971). Psikolojik tipler. İçinde*Cw 6*.

Jung, CG (1950/1959a). Bireyleşme sürecinde bir çalışma. İçinde*Cw9, BEN*(s. 290–354).

Jung, CG (1950/1959b). Mandala sembolizmine ilişkin. İçinde*Cw 9, ben*(s. 355–384).

Jung, CG (1966).*Analitik psikoloji üzerine iki makale*(2. baskı). Princeton, NJ: Princeton Üniversitesi Yayınları.

Jung, CG, von Franz, M., Henderson, J., Jacobi, J. ve Jaffé, A. (1964). *İnsan ve onun sembolleri.*Garden City, NJ: Doubleday & Company, Inc.

Kalsched, D. (1996).*Travmanın iç dünyası: Arketipsel savunmalar kişisel ruh.*Londra: Routledge.

Langley, N., Ryerson, F. ve Woolf, EA (1994).*Oz'un büyücüsü.* Monterey Park, CA: Film Senaryosu Kütüphanesi, OSP Publishing, Inc.

Lurie, A. (2000). Oz'un Tuhaflığı.*New York Kitap İncelemesi 47*(20), 16–24.

Morison, SE ve Commager, HS (1950).*Amerika'nın büyümesi cumhuriyet,*İkinci Cilt. New York: Oxford Üniversitesi Yayınları.

Pulp Fiction. (1994). Bender, L. (Yapımcı) ve Tarrantino, Q. (Yönetmen). ABD: Miramax. [Sinema filmi].

Rushdie, S. (1992).*Oz'un büyücüsü.*Londra: İngiliz Film Enstitüsü. Samuels, A. (1993).*Siyasi ruh.*Londra: Routledge.

Çalınan hayat, A. (1946). Warner, JL (Yapımcı) ve Bernhardt, C. (Yönetmen). ABD: Warner Bros. [Sinema filmi].

Thompson, K. (1985). Bilişsel ve analitik psikoloji (İnceleme) Howard Gardner'ın*Aklın çerçeveleri*).*San Francisco Jung Enstitüsü Kütüphanesi Dergisi 5*(4), 40–64.

Thomson, L. (1998).*Kişilik tipi: Bir kullanım kılavuzu.*Boston, Massachusetts: Shambhala.

Traxel, D. (1998).*1898: Amerikan yüzyılının doğuşu.*New York: Knopf.

Ulanov, AB (1971).*Jung psikolojisinde ve Hıristiyanlıkta kadınsılık teoloji.*Evanston, IL: Northwestern Üniversitesi Yayınları.

Beyaz, WA (1896). Kansas'ın sorunu ne?*Emporia Gazetesi,*15 Ağustos 1896. Çevrimiçi olarak:https://www.kshs.org/kansapedia/what-s-thematter-with-kansas/16717 . 27.07.2015 tarihinde danışıldı.

Oz Büyücüsü,. (1939). LeRoy, M. (Yapımcı) ve Fleming, V. (Yönetmen). ABD: Metro-Goldwyn-Mayer. [Sinema filmi].

Zipes, J. (Ed.) (1998). Giriiş. LF Baum'da,*Harika büyücü Oz.*New York: Penguen.

6

KÜLTÜREL TUTUMLARIN OLUŞUMUNDA BİREYSEL TİPOLOJİLERİN ESNEMESİ

Tipolojinin bizi nereye götürebileceğinin öyküsündeki bu bölümü yazmak, bir babaya saygı duruşunda bulunmak anlamına gelir. Analize bir baba kompleksiyle girdim ve kendisi de Jung tarafından analiz edilen üçüncü analistim Joseph Henderson'da psikolojik bir baba bulacak kadar şanslıydım. Henderson, 1929'da, borsa çökmeden hemen önce Jung'la çalışmak için Avrupa'ya yelken açmıştı; şanslı bir zamanlamaydı çünkü ailesinin parası kısa süre sonra yok olacaktı. Henderson, Jung'la bir yıl boyunca analiz yapabildi. Daha sonra İngiltere'de Jung'un tavsiyesi üzerine tıp okudu ve Charles Darwin'in torunu Helena Cornford ile evlendi. Çift daha sonra küçük kızlarıyla birlikte New York'a geldi; Henderson, analizanları arasında o zamanlar bilinmeyen sanatçı Jackson Pollock'u da sayarak Jung analizi uygulamasına başladı. Bir süre sonra aile San Francisco Körfez Bölgesi'ne taşındı. Joseph Wheelwright ve diğer birkaç kişiyle birlikte Henderson, şu anda San Francisco CG Jung Enstitüsü olarak bilinen dünyadaki ilk Jung eğitim grubunun kurulmasına ve yönlendirilmesine yardımcı oldu ve 1970'ten itibaren kendi eğitimimi burada aldım. Dr. Henderson'ın pek çok farklı kültüre uyum sağlamaya ve yaşamaya alışık bir adam olduğu açıkça görülüyor ve bu kitapta taslağını çizdiğim tip kompleksler de dahil olmak üzere, bireysel komplekslerin araştırılmasına bir tür psikolojik şehircilik getirdi.

Kültürel tutumlar

Kitabında,*Psikolojik Açıdan Kültürel Tutumlar*Yirmi yıllık çalışmanın ardından 1984'te yayınlanan Henderson, kültüre yönelik geleneksel yönelimler olarak gördüğü dört zıt duruşu tanımladı ve bunları, farklı bireylerin içinde yaşadıkları kültürle nasıl etkileşime geçmeyi seçtiklerini açıklayan tutumlar olarak tanımladı. Bu bağlamda 'kültür', bir grup insanın ortak, nadiren incelenen varsayımlarının ve değerlerinin ifadesi ve ürünleri olarak düşünülebilir. Henderson'ın tanımladığı bu dört duruş sosyal, dini, estetik ve felsefiydi.

Bu kitapta Henderson şunu söylüyor:*sosyal tutum*"Kültürün etik kodunu sürdürmekle" ilgilenir (1984, s. 17), ancak onun anlamı daha kesin olarak sosyal tutumun bir kültürün varlığını sürdürdüğü şeklinde ortaya çıkar. *ahlak*-siyasi ilkelerinden sosyal dokusuna kadar her şey. Sosyal tutum, bir kültürün birleştirici ruhunu canlı tutmaya çalışır ve bu nedenle o kültürdeki insanların, ister oyunda ister işte olsun, bu ruhu canlandırmak için bir araya gelme yollarına dikkat eder. Virginia Woolf'un karakteri Bayan Dalloway'i gelişmiş bir sosyal tutuma sahip bir kişinin örneği olarak gösteriyor, çünkü o, diğerlerini İngiliz kültürüne ait olmalarına fayda sağlayacak ve aynı zamanda kendileri olmalarına izin verecek şekillerde incelikli bir şekilde etkilemeye çalışmanın bilincindedir. içinde (s. 20–21).

Ayırt etmek*dini tutum,*Henderson, bunun "yalnızca ebeveyn-çocuk ilişkisinin ödülleri ve rahatlıkları ya da diğer insanların inançlarına dair tanıklıklara bağımlılık aşıldığında ortaya çıkabileceğini" ve böylece "Benlik ilkesine yönelik bir bilincin uyanmasının" mümkün olabileceğini söylüyor. egonun isteyerek teslim olduğu bir şey." Henderson, "egonun üstün bir güce ilk teslimiyetinin" TS Eliot tarafından karakterize edildiğini belirtir (bkz. *Çorak Arazi*) "ömür boyu sağduyunun asla geri alamayacağı o teslimiyet anı" olarak. Dini tutumun ayırt edici özelliği “ruhun tüm hayata nüfuz ettiğine dair doğrudan inanç”tır (s. 27).

Dini tutumun örgütlü din ile ilişkilendirilmesi gerekmez. Henderson kurnazca, toplumsal tutum tarafından dinsel tutumun taklit edilebileceği ya da bu tutum tarafından ele geçirilebileceği konusunda uyarıda bulunuyor; çünkü toplumsal tutum, başkalarının kamusal inanç ve uygulamalarına müdahale etmeye hazırdır.

The *estetik tutum*bireysel güzellik deneyimine ve kişinin bir anlığına gördüğü güzelliğin, onun ötesindeki bir şeyin algısıyla birleştiğine ve kişinin kendi hayatı için sonsuz olasılıkların kapısını aralayacak kadar doğru olduğuna dair genellikle böyle bir deneyimden ortaya çıkan coşkulu inanca dayanır. Bu, Henderson'ın belirttiği gibi, büyük İngiliz Romantik şairi Keats'in, "Ode on a Grecian Urn" adlı eserinde, bir konuyu incelerken deneyimlenebilecek düşünce silsilesini düşünürken, yalnızca görünüşte felsefi olan tartışmalı ünlemini bildiren duruştur. antik Yunan vazosu: “Güzellik gerçektir; gerçek güzellik - bu dünyada bildiğiniz ve bilmeniz gereken tek şey bu. Henderson, sosyal ve dini tutumlardan farklı olarak estetik tutumun “herhangi bir görev duygusu olmaksızın” var olduğunu yazar (s. 45).

The *felsefi tutum,*Estetiğin aksine daha havalı, daha ayrıntılı bir şekilde kontrol ediliyor. Henderson'ın belirttiği gibi, “Hastalarda ya da arkadaşlarımda felsefi tutumla karşılaştığımda, onların gerçeklere ulaşma konusundaki titizliklerinden etkileniyorum” (s. 59). Felsefi tutumun sadece bilmesi değil, bildiğini tartması da gerekir. Bilgiye giden bir köprü olarak destek sunma konusunda güvenilmeden önce test edilmesi gereken bir anlayış sistemi inşa ediyor. Bu nedenle Henderson, felsefi tutumu bilimsel yöntemin katılığının önkoşulu olarak gördü (s. 77).

Kültürel tutumları tanıma

Henderson'ın herhangi bir kültürdeki insanlar tarafından fazlasıyla temsil edildiğine inandığı bu dört tutumu tanımanın bir yolu, insanların isteğe bağlı kültürel zamanlarını ne kadar farklı şekilde geçirmeyi seçtiklerini fark etmektir. İnsan kendine şu soruyu sorarak başlayabilir: "Hafta sonunu nasıl geçirdim?" Kolektif bir sosyal amaç için parti yaptım mı, gönüllü oldum mu ya da bir takım sporunu izlemeye ya da oynamaya katıldım mı? Tanrıyla kendi sevdiğim şekilde iletişim kurmak için kiliseye mi gittim, yoksa yoga dersine mi yoksa meditasyon inzivasına mı gittim? Belki sosyal etkileşim yerine, bir müzedeki sanat sergisini ya da film yapımcılığına yaklaşımını takip ettiğim ve tadını çıkarmak ya da paylaşmak istediğim bir yönetmenin filmini izlemek için yolumdan çekildim mi? Düşünceli bir adama gidip dikkatli bir konsantrasyon verdim mi?

Çözülmemiş bir kültürel sorunun temelini açıklığa kavuşturmak için yeni bir fikir ortaya koyan kurgu dışı bir çalışmayı okuyarak saatler mi harcıyorsunuz?

Henderson teorisinin kaynakları ve öncülleri

Henderson (1984, s. 10), William James'i kültürel tutumlar teorisinin temel ilham kaynağı olarak tanımlar ve James'in şu sözlerine atıfta bulunur:*Pragmatizm*:

> Bir iddia ve yöntem olarak rasyonalizme karşı pragmatizm tamamen silahlı ve militandır. Ancak en azından başlangıçta belirli bir sonuç anlamına gelmez. Yöntemi dışında hiçbir dogması ve doktrini yoktur. Genç İtalyan pragmatist Papini'nin çok güzel söylediği gibi, bir otel koridoru gibi teorilerimizin ortasında yer alır. Sayısız oda bunun dışına açılıyor. Birinde estetik bir kitap yazan bir adam bulabilirsiniz; bir sonraki adımda diz çöküp inanç ve güç için dua eden biri; üçte birinde bir vücudun özelliklerini araştıran bir kimyager. Dördüncüsünde idealist bir metafizik sistemi inceleniyor; Beşte birinde metafiziğin imkansızlığı gösteriliyor. Ama hepsi koridorun sahibi ve eğer kendi odalarına girip çıkmanın pratik bir yolunu istiyorlarsa, hepsinin bu koridordan geçmesi gerekiyor.
>
> *James, 1907/2008, s. 30*

Samuel Kimbles'ın (2003) açıklığa kavuşturduğu gibi, Henderson'un kültürel tutumlara ilişkin anlayışı 1929-1930'da filizlendi. Kimbles, Henderson'ın bir makalesinden şu satırları aktarıyor:

> Doktor Jung'un analizanı olarak Zürih'teyken, diğer analizanlarda şunu fark ettim. . . Analitik durumda, en geniş anlamıyla eğitimden türetilmiş doğuştan gelen arka planımızdan tercih ettiğimiz aynı kültürel eğilimi bulmamıza neden olan, belirli bir kültürel tercih veya önyargıdan oluşan, genellikle Jung'un kendisi veya yöntemi üzerine yapılan belirli bir tür aktarım. dönem . . . Kültürel tercihe uygun olarak. . . Bir kişi Jung'un analizini çok dindar olduğu için kabul edilebilir buldu, bir diğeri çok bilimsel olduğu için, bir diğeri ise felsefi olduğu için.
>
> *Henderson, 1964, alıntı: Kimbles, 2003, s. 53*

Aynı makalede Henderson, dört kültürel tutum fikrinin 1930'larda Eranos konferanslarına katılan felsefe ve din profesörü Friedrich Spiegelberg ile yaptığı bir sohbette ve yine Henderson'ın kitabı okumasında ortaya çıktığını hatırlatıyor: *Felsefenin Dört Yolu,*Irwin Edman (1937) tarafından. Dereceyi tanımak

Çağdaş çokkültürlü uygarlığımızın karmaşıklığı, bu tutumların sıklıkla en saf kültürel biçimlerde ortaya çıkmasını veya hatta tam anlamıyla bütünleşmiş bir şekilde (bazen idealize ettiğimiz arkaik kültürlerde olduğunu hayal ettiğimiz gibi) aynı anda mevcut olmasını engellemektedir, Henderson Bu fikirle uzun süreli meşguliyetinin daha sonraki bir noktasında şunları söyleyebildi: "Bu kültürel ifade tarzlarının orijinal bütünlüğü herhangi bir büyük medeniyette kaybolur, ancak bunlar bir grup bireyden diğerine aktarılan bireysel tarzlar olarak ortaya çıkarlar. kültür-temas ve tarihsel kayıtların yaratılması" (1977, s. 126).

Jung'un dinsel kültürün tarihine ve dünya görüşlerine olan güçlü ilgisi (Jung, 1969), Henderson'ın kültürel tutumlar üzerine çalışmasının bir başka kaynağıdır. Henderson, analizde, geleneksel kültürel tutumların benimsenme ve kullanılma şeklini etkileyen psikolojik bir bakış açısının ortaya çıktığı sonucuna varacaktı (örneğin, belirli bir dogmanın tamamını kabul etmek yerine, geleneksel dinlerden esas olarak kişiyle psikolojik olarak ilgili olanların alınması). yeni keşfedilen bir dini tutumu özgün bir şekilde ifade etmek (Henderson, 1982, s. 127-138)). Bu psikolojik bakış açısı veya tutum anlayışı, yeni analitik psikoloji biliminin San Francisco'daki Jung Enstitüsü'nde nasıl karşılandığı ve öğretildiği konusunda büyük bir fark yarattı. Orada, bilinçdışına yaklaşmanın anahtarı olarak karmaşık teori ve bilinçli zihin teorisi olarak Jung tipi tipoloji, ne kadar derin olursa olsun, bilinçli zihin teorisinin anlaşılmasında sağlam bir şekilde temellendirilecek analitik bir uygulamanın temeli olarak eşit derecede vurgulandı. yolculuk yapan öznel bireysel ruh. Bir analizanın terapi kapsamında arketiplerin daha nesnel, kişilerarası bir Benlik perspektifini gerçekleştirmesine yapabileceği katkıları dikkate alması için teşvik edilebilmesinden önce, 'küçük' benliğin kişiliğini güvence altına almanın gerekli olduğu düşünülüyordu.

Dolayısıyla Henderson, eğitimli, yetişkin kişilerin kendi kültürleriyle her zaman ilişki kurduğu geleneksel tutumlara, William James'in öncülüğünü yaptığı ve Jung'un psikanalize uyguladığı yaklaşımların çoğulculuğu duygusuyla psikolojik deneyimle pragmatik ilişki merceğinden yaklaştığını biliyordu. tipolojik farklılıklar gibi bireysel farklılıklar talep edilmektedir. Henderson'ın kültüre yaklaşımı başından itibaren hem Jungcu hem de özünde Amerikalı olan demokratik bir eğilime sahipti.

Örneğin destekleyici bir öncül, Harvard profesörleri Clyde Kluckhohn ve Henry Murray tarafından ufuk açıcı ders kitaplarında kişilik psikolojisi ile ilişkili olarak öğretilen Amerikan kültürel antropolojisiydi:*Doğada, Toplumda ve Kültürde Kişilik*(1948). Bu kitap, Henderson'ın kişiliğin herhangi bir analizinde kültürü hesaba katma ihtiyacını kabul etmesi için temel oluşturdu (Henderson, 1985, kişisel iletişim).

Henderson'ın kültürel tutumlara ilişkin formülasyonu, Murray'in daha önceki bir öğrencisi olan Erik Erikson'un bütünleştirici psikanaliz metni olan çalışmasına Jung'a özgü bir paralellik göstermektedir:*Çocukluk ve Toplum*(1950), kusursuz bir şekilde bir araya getirilmiş kültürel ve gelişimsel perspektifler sunar. Ancak Henderson'ın çalışması, kültürün sunduğu ve her birimizden almaya çalıştığı şeyleri özümseyerek bireysel bilince rehberlik etmenin bir yolu olarak, kültürün kendisine yönelik farklı tutumlar fikrini ekler. Henderson, kendi kuşağının diğer tüm analistlerinden daha fazla, bu konuda, belirli bir kişi için doğal olan kültüre yönelik tutuma dayalı gerçek bireysel tercihin varlığını vurguladı.

Kültürel tutumun psikolojik tiple ilişkisi

Analiz için kendilerini sunan farklı kişilerin ne ölçüde farklı kültürel tutumlar sergilediğini anlamak, eğer bir durup bakarsanız çok uzun sürmez. Bir psikolojik teorisyen olarak Henderson, bu tutumların nasıl oluştuğuyla ilgilenmedi, çünkü onun için, kendisini yönetmesine izin vermekten hoşlandığı dışa dönük bir duyum biçiminde (dışa dönük duyum, anima'sının diliydi), bu karakteristik tutumlar sadece*vardı*. Bunlar hastaların analizi nasıl kullandıklarının temelini oluşturuyordu. Bununla birlikte, birlikte çalıştığı insanların, kendisine psikolojik tiplerinden farklı görünen farklı kültürel tutumları bilinçli bir şekilde sergiledikleri sonucuna vardı. Örneğin, Jung'un konuyla ilgili vardığı sonuçları kendi otoritesi olarak kabul ederek şöyle yazıyor:

> Bazen ayrı ayrı ele alındığında Jung'un dört tipolojik işlevinin kültürel tutumlara bağlı olduğu görülmektedir. İçinde*Psikolojik Tipler*İçe dönük bir insanda iki tür sezgiden söz eder:

> estetik bir tutuma yönelen ve kişiyi felsefi bir tutuma yönelten şey (Jung,*Cw 6*, ¶¶661–662). Başka yerlerde Jung, estetiği iki 'algısal' işlevin, sezgi ve duyumun ürünü olarak görürken, felsefi ya da sosyal tutumlar iki 'rasyonel' işlevle, düşünme ve hissetmeyle özdeşleştirilir.
>
> *1984, s. 751*[1]

Henderson şöyle devam ediyor:

> Ancak daha sonraki çalışmalarında Jung, kültürel tutumlar ile psikolojik işlevler arasındaki herhangi bir özdeşliği reddeder. . . . Bu dört işlevi ne kadar sadakatle geliştirirsek geliştirelim veya başka insanlarda anlasak da bunlar dini, felsefi, estetik veya sosyal değerlerin varlığını açıklamaz. Bu nedenle, aynı kişilik tipine ve işleve sahip insanlar, eğer kültüre farklı yönelmişlerse, aralarında dikkate değer bir fark vardır.
>
> *sayfa 75–76*

Tipolojik olarak analiz edilen kültürel tutumlar

Bir kişinin psikolojik tipi ile kültürel tutumlarıyla ilişkisi arasında doğrudan bir örtüşme olmadığı konusunda Henderson'a katılıyorum, ancak sekiz işlevli, sekiz arketip modelinin yine de kültürel tutumlar hakkında daha fazla şey öğrenmemize olanak sağlayacağına inanıyorum. tip gelişimi ve tip dinamikleri hakkında keşfettiklerimize dayanarak kültürel tutumların oluşması.

Sadece adından bile tahmin edebiliriz ki*sosyal tutum*içerir *dışa dönük duygu*Çünkü dışa dönüklük duygusu karşılıklı güven ve grupların uyumlu çalışmasıyla ilgilidir. Ancak, yalnızca dışa dönük duygulara güvenerek bir grubu bir arada tutmaya ve belirli bir ahlaka göre işlemeye çalışan herkes, bir kültürün bu şekilde çok uzun süre sürdürülemeyeceğini öğrenmiştir. Ortak bir retoriğe ihtiyaç olduğu ortaya çıktı: Kültürün temel ilkeleri o kadar basit ve açık bir şekilde ifade edilmeli ki, 'apaçık' ve sorgulanamaz görünsünler. Kurallara veya yasalara da ihtiyaç vardır ve ilgili bireysel kişiliklere bakılmaksızın tutarlı bir şekilde uygulanmalıdır. Kısacası dışa dönüklük hissi ile birleştirilmeli*dışa dönük düşünme*etkili bir sosyal tutum oluşturmak. Bu nedenle, örneğin politikada dışa dönüklük duygusu bizi belirli bir toplumsal soruna çözüm bulma isteğine sevk edebilir, ancak biz

yakında bir çözüm planlamak ve organize etmek için dışa dönük düşünceye yönelecek. Benzer şekilde, dışa dönük düşünceli bir saldırı planına göre birliklerini konuşlandıran bir askeri subay, birliklerin morali ve sosyal uyumlarının göz ardı edilmesi nedeniyle planın sarsılmamasını sağlamak için dışa dönük duyguya doğru ilerlemek zorunda kalacaktır. Herhangi bir etkili sosyal tutumun gücü ve esnekliği, bu iki dışa dönük, rasyonel işlevin birleşiminde ve dengesinde yatmaktadır.

The *dini tutum*ilişkilendirdiğim biri*içe dönük sezgi* çünkü bu tutum, kişinin gerçek, temel ve kalıcı öneme sahip olana ilişkin kendi algılarına, başkalarının görüp düşünebilecekleri karşısında ayrıcalık tanır ve ona güvenir. İçe dönük sezgi iyi çalıştığında, daha derindeki gerçekliğin görüntüsü zorlayıcı bir şekilde kendini gösterir. Ancak ben, yaşamın dinsel boyutunu fark etme eğilimini etkili bir kültürel tutuma dönüştürmek için tekinsiz bilmenin ötesine geçerek ikna edici bir kehanete geçme yeteneğiyle birlikte içe dönük sezgiden daha fazla bir şeyin gerekli olduğunu savunuyorum. Bu daha fazlası*içe dönük his* özgüllük içgüdüsü ve neye dikkat etmesiyle*öyle*ve geçici bir aydınlanma yoluyla anlık olarak görülen bir gizem yerine gerçeklere dayalı olarak doğrulanabilir. Örneğin Henderson, simyacıların, kimyasal olarak dönüşüme uğrayan ilk maddenin uzun süre pişirilmesi sırasında renk ve biçim değişikliklerine tanıklık eden çalışmalarını dini tutumun bir uygulaması olarak aktarır (1984, s. 31-33).). Simyacıların gözlemledikleri süreçlere benzetme olarak yaptıkları alegorik imgeleri inceleyen herkes, imbikleri dahilinde doğanın işleyişine ne kadar aydınlanma getirebildiklerini fark edecektir. Simyasal dönüşüm araştırmasını dini vizyonla dolduran şeyin, sınırsız sembolik okuryazarlığıyla içe dönük sezginin ve gözlemci netliğiyle içe dönük duyumun birleşimi olduğunu söyleyebilirim.

Rüya yorumu üzerine bir makalesinde (1972), Henderson bir rüyanın anlamına ulaşmada bu iki işlevin birleşimini tanımladı:

> İçe dönük sezgi, içsel imgelerin çeşitliliğini ve gelişme olasılığını algılarken, içe dönük duyum, acil müdahale gerektiren psişik aktiviteyi tanımlayan spesifik görüntüyü algılar.

> Şimdi bu tür işleyişi bir rüyanın algılanmasına uygularsak, bu işlevlerin her ikisiyle de çarpışma durumunda karşılaşırız. . . . Sezgisel işlev, rüyanın ne anlama gelebileceğini görür ve çok çeşitli serbest çağrışımları, özellikle Jung'un güçlendirme adını verdiği türden çağrışımları ortaya çıkarmada son derece üretkendir. . . . Ancak hiçbir abartma bir rüyanın gerçek anlamını veremez. Bu, bize rüyanın ardındaki spesifik psişik aktivitenin ne olduğunu ve bunun bilincin ön planına nasıl getirilebileceğini söyleyen bir anlamı tüm olası anlamlardan seçebilen içe dönük bir duyumdan gelmelidir.

Her ne kadar Henderson bu süreci nasıl gördüğünü tanımlamak için 'dini' kelimesini kullanmasa da, onun hastası biri olarak onun için durumun bu olduğunu söyleyebilirim. Örneğin, bize ulaşmak için yeterli zaman bırakmadığımız bir seansta geride bıraktığım bazı daktilo edilmiş rüyaları okuduğunu hatırlıyorum. Bir sonraki seansımızın başında bana şunu söyledi: "Geçen sefer geride bıraktığın rüyalarda bir bebek doğdu." Bu, analitik uygulamada yaptığımız çalışmaya karşı tutumumun yeniden doğuşuna işaret ediyordu (Beebe, 1984). İçe dönük sezgi ile içe dönük duyguyu bir araya getirmeme yardım ederek, ne tüm içsel malzememi açıklama ne de önemini tahmin etme tehlikesiyle karşı karşıyayken, her iki işlevin de benim için değerini aydınlatmayı başardı ve bu konuda neredeyse büyülü bir içgörüyü ateşledi. etkisi, ben yönetebilseydim bile her iki işlevin de kendi başına yapabileceğinin çok ötesine geçiyordu. Ayağının kendine özgü bir taslağı olan bir bebeğin ölüm döşeğinde Jung'a sanki aileye yeni katılan biri gibi sunulmasını içeren rüyayı incelerken, kendi Jungcu bakış açımı belirlediğimi fark ettim. Ancak bu içgörüye ulaşmak için sadece güvenilir, baskın içedönük sezgisiyle beni bu rüyaya yönlendiren Henderson değil, aynı zamanda o sırada vakalarımı denetleyen kontrol analistim Jane Wheelwright'ın da kendi içedönük duygusunun özgüllüğü ve temeli ile konuyu açıklığa kavuşturması gerekiyordu. Bebeğin ayağının gerçekten bir bakış açısı olduğunu, Jung eğitimini bitirip kendi erkeğim olmam için ihtiyaç duyduğum ayağın ta kendisi olduğunu düşündüm. Bu onun için o kadar gerçekti ki. Dolayısıyla, sonraki tüm çalışmalarıma bilgi veren bu içgörü, her ikisi de içe dönük sezgi ile içe dönük duyumu nasıl birbirine bağlayacağını bilen, kendi kişisel tipolojilerinde bu dengenin karşıt taraflarından gelen, ancak her biri bir yaşam tarzını destekleyen iki gerçek analisti aldı. Jung'cu tutumun bende hâlâ gelişmemiş olması, böylece onların farklı tipteki bakış açılarının bir araya gelmesi, bu özel çocuğun aslında benim bu dünyayı ileriye taşımak için benim kendi yolum olduğunu fark etmemi sağlayacak kadar etkili oldu.

Jung'un hayatında ruhun incelenmesine ve analizine getirdiği dini özen.

Bu içgörünün güzelliği, zaten daha iyi gelişmiş olan yeteneğimde kaybolmadı. *estetik tutum*analize gelmeden önce bile zıt fonksiyonların bir araya gelip beni merkeze alabileceği bir yerdi. Chicago Üniversitesi'ndeki tıp fakültesinde, dışa dönük bir sezgisel olarak karşılamak için yeterli donanıma sahip olmadığım eğitimin dışa dönük duyum taleplerine karşı moralimi koruyacak enerjiyi, kaçınılmaz olarak birbiriyle bağlantılı olan Chicago Sanat Enstitüsü'ne giderek buldum. Beni tamamen tatmin edici bir şekilde güzellik aracılığıyla dışa dönük bir duyguya kavuşturdum. Hayatı deneyimlemek için *estetik tutum*mutlaka dahil olmalı*dışa dönüklük hissi*çünkü bu işlevin duyusal deneyimlerden uyarım almak ve keyif almakla ilgili olduğunu biliyoruz. Bununla birlikte, dışadönük duyum, başka bir şeyle birleştirilmemiş olsaydı, kendi başına yalnızca heyecan arayışına veya hazcılığa yol açabilirdi. Sanata bakmaya getirdiğim başka bir şeyin de bu olduğunu düşünüyorum.*dışa dönük sezgi*Bir müzede sergilenenler de dahil olmak üzere, nesnelerdeki henüz gerçekleşmemiş olasılıkları işaret ediyor.

Estetik tavrın eylem halindeki muhteşem bir tasvirini Jacques Tati'nin filminde bulabilirsiniz:*Bay Hulot'un Tatili*(*Les Vacances de M. Hulot,*1953). Tatilinin son gecesinde, sevimli, beceriksiz, dışa dönük sezgisel kahraman, havai fişek deposuna dönüşen karanlık bir barakada kibrit yakar. Ortaya çıkan kargaşa, bir insanın deneyimlemeyi umabileceği en heyecan verici, en zarif koreografiye sahip kaoslardan biridir. Tati'nin muhteşem sahnesi, Samuel Taylor Coleridge'in biyografisini yazan Richard Holmes'un kitabında sunduğu şeye bir örnektir:*Daha Koyu Yansımalar*(1998), Coleridge'in güzellik anlayışına göre: “Bir güzellik olarak güzellik

mükemmel bir şekilde kontrol altına alınan enerji patlaması.[2]

Tati'nin ustaca canlandırdığı, şeytani dışa dönük hissini tam anlamıyla sergileyen Bay Hulot, ilk başta havai fişeklerin kontrolünü ele geçirebileceğini hayal ediyor. Yakındaki bir hortum önlüğünü açarak onları söndürmeye çalışıyor, ancak hortum musluğa sıkı bir şekilde bağlı. Hortumun diğer ucu, kahramanımızın dönerken bir daire şeklinde kovaladığı döner bir yağmurlama sistemine bağlıdır. Patlayan havai fişekler, diğer tatilcilerin kaldığı otelin etrafındaki gökyüzünü aydınlatıyor ve hatta açık bir pencereden içeriye uçuyor.

Herkes uyandı; enerji kısa sürede onların coşkusunu ateşler. Bir Victrola yanlışlıkla çalıştırılıyor ve yüksek sesle caz çalmaya başlıyor ve bu noktada biz de tatilcilerle ortak olarak Hulot'un tatil can sıkıntısına kattığı enerjiyi gerçekten içerebilecek bir kültürel form deneyimliyoruz. Toplumun tamamı bir şekilde bu patlamaya açık bir kültürel tutum yaratmaya katılabiliyor. Bu estetik tutumdur.

Tati, dönerken birbirine bağlı bir çift Catherine Wheel havai fişekini artık zarar görmeden taşıyan Bay Hulot'un sözünü kesti. Bunlar onun için iki ışıltılı bilinç merkezi ama aynı zamanda bir bisiklet, yeni bir araç gibi. Jacques Tati'nin canlandırdığı Bay Hulot'u, yarattığı etkilerin bilincinde olma olanağıyla aydınlanan, sanatçıya dönüşmüş bir karakter olarak görüyoruz. Bu noktada yönetmenin estetik tavrının tamamen kurgulandığını söyleyebiliriz. Aslında Jacques Tati'nin sinema auteur'ü olarak tanınması bu filmle oldu.

Okuyucu tipolojiyi estetik bir etkiyi açıklamak için bir tür eleştirel teori olarak kullandığımı takdir edecektir. Bunu yaparken, kendi diğer en farklılaşmış kültürel tutumuma, yani*felsefi*. Felsefi olarak yorumlama çabasına, bir kültür eleştirmeninin yapması gerektiği gibi, hem düşünme hem de duygu katılır ve her ikisi de neredeyse acımasızca içe dönük bir şekilde kullanılır, tıpkı benim düşüncemi ve hislerimi burada kullandığım gibi, temel anlamlara ulaşmak için. sadece kendi içlerinde anlayış olarak değil, aynı zamanda kültür alanında gelecekteki tüm düşünce keşiflerini ölçecek değerli ölçütler olarak da çıkarılmıştır. Tati'nin filmindeki bu sahneyi görme biçimim, diğer filmlerin ve kendi film sanatı felsefemin de anahtarı oldu.

Ve burada, sanatın belki de en büyük, en psikolojik filozofu olan Coleridge, 1814'te Raphael'in freskindeki “bileşen figürlerin sportif vahşiliğinin” etkisi hakkında yazan Tati'nin etkisini tahmin ettiği kadar benim argümanımı da tahmin ediyor.*Galatea*ressam arkadaşı Washington Allston'la birlikte görüntülemişti. Biyografi yazarı Richard Holmes'un anlattığı gibi, “birlikte Raphael'in uyum ilkesini, merkezi grup (eski araba tekerleği) içinde geometrik olarak 'çok sayıda ışın ve kordon' tarafından kontrol edilen anıtsal bir dairesel yapıyı keşfettiler. ”

> Coleridge, en orijinal sanat eleştirilerinden birinde Raphael'in kompozisyonunun uyumlu güzelliğini özetlemek için çarpıcı bir bilimsel benzetme kullandı. O, "ÖZGÜR YAŞAM ile sınırlayıcı FORM'un çelişen bu iki ilkesi arasında sağlanan dengeyi, mükemmel uzlaşmayı" övdü! İkincisinin bariz düzenliliğinden kaynaklanacak katılık ne kadar bütünüyle kaynaşmış ve (eğer bu kadar cesur bir metafor kullanmam gerekirse) neredeyse *uçucu hale getirilmiş* birincisinin yorumu ve elektrik flaşlarıyla."
>
> *Coleridge, 1814, s. 373 alıntı: Holmes, 1998, s. 361*

Holmes bize şöyle diyor:

> Kimyasal görüntü, Davy'nin birincil elementleri voltaik pilden gelen yüklerle izole etme yönteminden hatırlatıldı. Coleridge'in sahip olduğu dinamik, neredeyse patlayıcı Güzellik kavramını vurguladı; ya da daha doğrusu, mükemmel bir şekilde kontrol altına alınan enerjinin patlaması olarak Güzellik.
>
> *P. 361*

Bu, karşıt özgür yaşam ilkesinin (sonsuz olasılık duygusuyla dışa dönük sezgi) ve gerçekçilik ilkesinin (şeylerin gerçek biçimlerine sınırlayıcı odaklanmasıyla dışa dönük duyum) enerji salan birliğinin simyasal niteliğine varır. Coleridge'in çarkı ve elektrik flaşları, Tati'nin ekranda beklenmedik bir şekilde birleşmiş sınırlama ve enerji karşıtlıkları olarak fark edeceği şeyi tamamen öngörüyor; bu onun için de beklenmedik bir durumun şokundan kurtulmaya yönelik estetik tutumun özü ve derin komedi kapasitesidir. hoş bir mutluluk.

İçe dönük düşünme ile içe dönük duygunun bir araya gelerek sanatı bu kadar takdir etmemizi mümkün kılan şeyin bu olduğu mutlu düşüncesini üretmesinde de benzer bir haz vardır. Bu zevk işin doğasında var*felsefi tutum*Bu, Coleridge'inki kadar anlayışlı olan eleştirinin gerçek şiir pratiğiyle her zaman alakalı olmasına olanak tanır.

Rilke'nin, William H. Gass (2000) tarafından neredeyse bir yüzyıldır süren ve şiirin kendi dinamiklerinden uzaklaşan çevirilerden kurtardığı ünlü sonesi "Arkaik Apollon'un Torso'su", tanrının felsefi tavrı uyandırma gücüne bir övgüdür. . Şiirin önermesi, Antik Yunan'ın arkaik döneminde yontulmuş orijinal Apollon imgesinden geriye kalan tek şeyin gövdesi olduğu, ancak şimdi görebildiğimiz şeyin artık göremediğimiz her şeyi ima ettiğidir. Şair, heykelin kafasını, o dönemde geceyi aydınlatan gazlı sokak lambalarının çift küresine benzeyen gözleriyle canlandırıyor.

şiirin yayımlanmasından. Şair bize bu eski ama yeni Apollon'u şöyle anlatıyor: “Gövdesi sanki bakışı onun üzerindeymiş gibi parlıyor. . . . Aksi halde şişen meme sizi bu kadar kör etmez. . . seni görmeyen hiçbir yer yok. Hayatınızı değiştirmelisiniz” (Gass'ta Rilke, 2000, s. 92–93).

Bu sadece Tanrı'nın içimize işleyen içe dönük düşünce yeteneğiyle içimizi görme yeteneği değildir ve hepimizi tanımlar; Bakışına dönüştürücü gücünü veren, onun içgörüsünün doğruluğunu hissetme yeteneğimizdir. Bu, felsefi tutumun inşasında ortaya çıkan yörüngedir; bizi düşüncenin nasıl geliştiğini görmeye sevk eden değerlerimizin gücü. Bu eski Yunan Apollon heykelinin mimari planı, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun sokak lambası kadar dikkatli bir şekilde, dışa dönük bir düşünceyle planlanmıştı. Rilke'nin onları hayali bir şekilde çağırmasını takip edersek, mimari, tanrının gözlerine, gözlemlenen şeyin doğasına dair keskin bir içgörüye izin veriyordu. Bu, felsefenin somutlaşmış inceliğidir, çünkü bu kadar bütünüyle algılanan şey, içimizdeki bazı düşünce alışkanlıklarıdır. Felsefe, ruhumuzun mantığındaki kurgusal olanı bir kez anladığında, bize yaşattığı hayatı dönüştürmeyi kabul etmekten başka bir şey yapamayız. Rilke'nin Nietzsche'den bilgi alan analisti Freud'u da yönlendiren Apolloncu felsefe bakışının sonucu budur. Felsefi tutum, Freud (Jung, 1975, s. 346-348 ve 349-350) gibi içe dönük bir duygu tipi tarafından benimsendiğinde, ne olduğumuza dair hakikat üzerine düşünmeye zorlar. Tüm kurgularımızı baltalayan gerçekten şeytani, içe dönük bir düşünce tarafından yönlendiriliyor. O zaman içe dönük duygu bu içgörü akınına boyun eğmek zorunda kalır. Alfred Adler'in bireysel psikoloji için fark ettiği gibi, yansıtıcı düşünce yanılsamalarımızın bizi ne kadar yoldan çıkardığını hissetmemize neden olduğunda, onlara göre yaşamaktan vazgeçmeliyiz.

Esneme

Deneyimlerime göre herkes kültürel bir tutum geliştirmez, ancak böyle bir tutumun mevcut olması, ona sahip olan kişiye çok büyük bir avantaj sağlar. İçedönük duygu ile içe dönük düşünce ya da dışa dönük sezgi ile dışadönük duyum gibi normalde işbirliği yapmayan iki işleve yakın olarak danışmak, bir nevi

aynı vagon, geçmişte birbirlerine pek güvenmemiş, çok bağımsız, oldukça inatçı iki at. Belki bir araya gelebilirler ama çaba harcamadan ve yanlış adımlar atmadan olmuyor!

Bizim için daha rahat ve tanıdık olan bir bilinci, oldukça Öteki gibi hissettiren bir bilinçle meşgul etmek - özellikle de 'her ikisi de/ve' yerine 'ya da/ya da' olarak deneyimlediğimiz bir kombinasyonda - ruh için göz korkutucu bir yeniliktir. . Ancak bir kez bu kadar yabancı hissettiren bilince karşı gerçekten saygılı ve dikkatli olmayı başarabildiğimizde, öyle görünüyor ki diğer tercih edilmeyen bilinç türlerine de daha açık hale geliyoruz. Diğer farkındalık türlerine karşı gelişen bu açıklık, kültürle etkileşimde tamamen uygulanabilir, çünkü sekiz bilinç türünün tamamı, bir kültürde, bazıları diğerlerinden daha açık bir şekilde ifade edilmek zorundadır. Bu nedenle kültürel bir tutuma sahip olmak, tanıdığımız benliğimiz için Öteki olan şeyle etkili bir şekilde ilişki kurmaya hazırlıklı olmaktır.

Ötekilikle ilişki kurma ihtiyacı, yirmi birinci yüzyılda yaşamak için gerekli beceri haline geldi. Henderson'ın hemen hemen her kültürde anlamlı olan dört geleneksel kültürel tutumu, benlik-Öteki etkileşimlerini yönetmek için çok uygundur. Bu nedenle, kişisel kimliği tanımlama gündemiyle başlayan insanları bireyleştirme, çoğu zaman bu dört kültürel tutumdan bir veya daha fazlasını ilk kez kendilerine ait olarak elde etmek için bu kimliği genişletmekle sonuçlanır.

Sembolize edilen esnemeyi görebiliriz*Oz Büyücüsü*(GörmekBölüm 5) dışadönük hisseden Dorothy sonunda Oz arkadaşlarına yardım etmesi için dışadönük düşünen Sihirbazı kendisine katılmaya ikna etmeyi başarır. Önceki bölümde tartıştığım gibi, Dorothy Korkuluk'un dostluğuna ve diğer arkadaşları Toto, Teneke Adam ve Korkak Aslan'ın yardımına sahip olmasaydı bu beklenmedik işbirliğinin gerçekleşmesi pek mümkün olamazdı. Ama özellikle Dorothy'nin Büyücü'ye "çok kötü bir adam" olduğunu söyleyebildiği, içe dönük düşüncesiyle Büyücü'yü "sahtekar" olarak etiketleyebilen, kendini aşağı düzeyde düşünceli biri olarak ilan eden Korkuluk'tu. Dorothy ve Korkuluk birlikte o anda, onların şeytani Büyücüye karşı koymalarını sağlayan bir bütünlük ekseni tanımladılar.

onları zayıflatmak için mümkün olan her şeyi yapıyor ve onu dışa dönük düşüncesini yararlı bir şekilde kullanmaya yönlendiriyor.

Bu düzeltme, bir bütünlük standardına bağlı kalınmadığı sürece karakteristik olarak baltalayıcı arketipik konumda olan herhangi bir sekizinci işleve uygulanabilir; bu durumda şeytani hale gelebilir, ruhun karanlık bir yerden psişeye girmesi için bir fırsat olabilir. bu bir zamanlar sadece korku için bir fırsattı. Duanın bir tanrı konusunda da aynı etkiye sahip olduğunu söyleyebiliriz; Potansiyel olarak yıkıcı olabilecek kadar Öteki bir güce dua etmenin alçakgönüllülüğüne eşlik eden ve şu anda dua eden kişinin hayatının bazı yönlerinde kendi tarzında zaten yıkıma ulaşmış olan bütünlük, sıklıkla aynı tanrıyı sunacak kadar harekete geçirir. aydınlanma, şefkat ve dönüştürücü bir müdahale. Bunu Oz Büyücüsü'nde, bir terapist gibi dışa dönük düşüncesini kullanarak, düşünme, hissetme ve cesaret konusundaki düşük özgüveni, kolektif olarak onaylanan kelimelerin büyüsü aracılığıyla yeniden çerçevelemek ve içselleştirilmiş bir öz saygıya dönüştürmek için kullandığında daha seküler bir şekilde görüyoruz. Korkuluk'a düşünmeye devam etme, Teneke Adam'a içedönüklüğünü kullanma ve Korkak Aslan'a her zaman sahip olduğu cesaretin farkına varma yetkisi. Ancak değişen durumu Dorothy'nin bakış açısından gören biz izleyiciler gibi, Dorothy'nin Büyücü'nün çabasını takdir etme yeteneği, bizi bir bütün olarak filmde ve baş karakter olarak Dorothy'de yeni bir tutumun doğduğuna ikna ediyor. Onun dışa dönük düşünceyi iyileştirici bir şekilde kullanarak Büyücü'nün kendini kurtarmasına yönelik dışa dönük hissi, Dorothy'nin ve biz izleyicilerin yapmak zorunda olduğu bir esnemedir. Ortaya çıkan kültürel tutum nedeniyle bunu yapmaktan mutluluk duyuyoruz. Haklı olarak, Emerald City'nin vatandaşları kısa bir süre sonra bu çiftin Amerika'daki başka maceralara atılmasını görmek için bir araya geliyor!

Yine de sekizinci işlev tamamen güvenilemeyecek bir Öteki olarak kalıyor: Büyücü, sonuçta ortaya çıkan balonun şişmesini nasıl kontrol edeceğini bilmiyor ve Dorothy'nin bir süreliğine kurnaz küçük köpeğiyle ilgilenmesi gerektiğinde, Dorothy olmadan yola çıkıyor. . Ve diyebiliriz ki, bu filmin vizyona girmesinden üç çeyrek asırdan fazla bir süre sonra Amerika da, Roosevelt yıllarının, dışadönüklük duygusuyla ülkeye tarihsel olarak vurguladığı ve vaat ettiği kültürel tutumu sürdüremedi. güvenilir dışa dönük düşünce. Amerika'nın imparatorluk

Strateji oluşturma çoğu zaman şefkatli iyi niyetin ötesine geçmiştir ve dolayısıyla demokratik toplumsal tutum dünya sahnesinde yalnızca değişen başarılara sahip olmuştur. Ancak Amerikan bireyleşmesiyle en gerçek anlamda uyumlu olan kültürel tutum olmaya devam ediyor ve biz hâlâ onu, iyi içe dönük duygu değerleriyle temas halinde olan, dışa dönük düşünen bir ülkenin bütünlüğünden daha çok arzuluyoruz. Dorothy'nin nihayet evde Em Teyze'yle birlikte bunlara dönüşü psikolojik bir başarıdır, ancak tam anlamıyla gerçekleştirilmiş ve sürdürülen bir kültürel tutumla aynı şey değildir.

Normalde benliğin ötesinde görülen şeye böylesine bir uzanma olmadan, kişilik, kendi yaşamını yönetme konusunda ne kadar yetenekli olursa olsun, diğer insanların, özellikle de 'tip uyumlu' olmayan kişilerin yaşam deneyimlerini tehlikeli derecede anlayamayabilir. Baskın bir işleve takılıp kalan ve bunun ötesine geçmenin neden denemeye değer olduğunu göremeyen bir kişi genellikle katı olarak algılanır. Baskın işleve olan bu aşırı bağımlılığın bir miktar iyileşmesi normal olarak orta yaştan sonra, alt işlevi taşıyan anima veya animusla bağlantı kurulduğunda gerçekleşir. Bu ilk başta şok edici olsa da yenilenme potansiyeli vaat ediyor.

Bu kitabın başka bir yerinde (Bölüm 11), Jung'un kitapta kaydettiği aktif hayallerde tanıştığı Salome'nin*Kırmızı Kitap*Kendini aradığı ruh olarak sunan kişi, Jung'un daha doğuştan gelen içe dönük sezgisinin tam tersi olarak dışa dönük bir duyguyu bünyesinde barındırıyor. Onun psişik yaşamına müdahale ederken, sonunda birlikte mantıksız bir bakış açısı belirlemeye başlarlar. Onunla karşılaşmasının ardından Jung'un orijinal baskın işlevinin katılığını aşmaya çok daha hazır olduğunu görüyoruz. Bu noktada Jung, Jung olur ve bu onun yalnızca hayal etmesini, bilmesini ve ilahi olmasını değil aynı zamanda ruhunun birçok parçasıyla karşılaşmasını, deneyimlemesini ve bundan keyif almasını sağlayacak bir 'küçük' benliğe ulaştığı anlamına gelir. Artık psişeye yeni yollarla uzanabilecek bir konumdadır.

Örneğin, ruhunun şeytani işlevi yalnızca baltalama ya da tehdit etme anlamına gelmiyor ve onun bir iblis haline gelmesine izin verecek alçakgönüllülüğe sahip. Uzun vadeli psikoterapide olduğu gibi, şeytani işlevin koruyucu bir figür haline geldiğine tanık olan tipolojik düşünceye sahip bir gözlemci, baskın ve daimonik işlevlerin aralarındaki devasa farkları kapsamaya başladığında, benlik ve ötekinin bir araya gelerek kültürel bir ilişki oluşturduğunu görebilir.

Benliğin dünyada yaşamasına izin verecek kadar büyük bir tutum. Bu oyunun şu şekilde gerçekleştiğini görüyoruz:*Kırmızı Kitap*Jung, hayalet Anabaptistlerin evine saldırmasını başa çıkması gereken bir gerçeklik olarak kabul ettikten sonra (Jung, 1963, s. 189-191) ve kendisini ruhların ifade ettiği tuhaf derecede spesifik ve somut kaygılara adadıktan sonra (Shamdasani & Beebe) , 2010, s. 426–427). Ruhsal içe dönük sezgiyi bedenlenmiş içe dönük duyumların hizmetine sunmak, dini bir tutum oluşturmaktır (Beebe, 2014, s. 117; ayrıca bkz.)Bölüm 11 , s. 175–178 ve 12, s. 186–187, mevcut kitabın). Jung'un açık seçik alter-ego'su Philemon, bu tutumu kitabın tamamında açıkça ifade eder. *Ölülere Yedi Vaaz*Aslında Jung'un daha sonraki analitik psikolojisinin ilk taslağıdır ve ruhun kendisini, içimizdeki kutsal yaşamın şaşırtıcı derecede spesifik yollarla keşfi olarak farklı bir şekilde ele alır (Jung, 2009, s. 346-354, notlar dahil).

Normalde işbirliği yapmayan işlevler arasındaki farklı bir gerginlik, yardımcı, ebeveyn işlevi ile hileci arasındadır. İçinde*Oz Büyücüsü*, bu eşleşme, anne gibi içe dönük bir sezgisel olarak tasvir edilen İyi Glinda ile tipi içe dönük bir sansasyon gibi görünen düzenbaz Toto arasındadır. Aralarında, Dorothy'nin manevi gelişimini denetlerler, sevdiklerine karşı kendi görev bilincine, Hıristiyan fedakarlık tutumuna ve sevdiklerinin yol açtığı çarpıklıklara rağmen iyi olanın hizmetinde kendine güvenmeye güvenmesine yardımcı olurlar.

Ancak bu, dünyadaki en gelişmiş ikinci kültürel tutum değildir.*Oz Büyücüsü*. Bu onur, Dorothy'nin yeni yetişen bir ergen kahraman değil, bireyselleşme yolculuğunun gerektirdiği kahramanca beceriler karşısında korkuyla sinen küçük bir kız olan kısmıyla bağlantılı olarak Cadı'ya veriliyor. Dışadönük sezgisel Cadı'nın, Dorothy'nin şimdiki zamana kilitlenmiş kısmına korku salma yeteneği - dışa dönüklük hissi *puella*Korkak Aslan'ın korkmuş küçük çocuğunun dişi karşılığı — Filmi izleyen herkeste aşırı estetik zevk yaratır. Cadı, Dorothy'nin üzerine bir kova su atmasının ardından bunu kabul eder. Eriyip giderken şöyle bağırıyor: “Ah, ne dünya! Ne dünya! Senin gibi iyi bir küçük kızın benim güzel kötülüğümü yok edebileceğini kim düşünebilirdi?” (Langley, Ryerson ve Woolf, 1989, s. 119). Bu, estetiğin sanatsal açıdan güzel olduğu gerçeğine duyduğu ağıt gibi geliyor

formlar, yaratıldıkları tüm kötü becerilere rağmen, daha acil önceliklerin olduğu bir dünyada sonunda hayatta kalamazlar.

Bir takım baş aktörler*Oz Büyücüsü*Kansas'taki bir karakteri ve Oz'daki diğer karakteri canlandıran ikili roller oynuyor; ancak Judy Garland, korkmuş, dürtüsel çocuğu kahramandan çok farklı bir şekilde tasvir ederek, cadının şatosundaki sahnelerinde filmin dışa dönük ve Oz'daki arasındaki gerilimi hissetmemize izin vermesini mümkün kılıyor. Filmin estetik tavrını yaratan sezgi ve dışa dönük duygu. Bu sahneler, aşağıdaki gibi heyecan verici gerilim filmlerini hatırlatıyor:*Pauline'in Tehlikeleri*(1914); aynı zamanda filmin dolu olduğu diğer tüm vodvil eğlencelerini de takdir etmemize yardımcı oluyorlar.

Filmde yeterince gelişmemiş olan kültürel tutum felsefi tutumdur. Dorothy'nin öğrendiklerini açıklama çabaları (“Eğer kalbimin arzusunu aramaya gidersem, kendi arka bahçemden başka bir yere bakmayacağım, çünkü eğer orada değilse başlangıçta onu asla kaybetmemiş olurum”) gibi görünüyor Hem mantık hem de değer olarak gergin ve karışık, tıpkı onun vaazı gibi: "Ev gibisi yok." İçe dönük düşünce tarzı aslında Korkuluk'un belki de haksız yere şikayet ettiği düşünce tarzı kadar aşağılık görünüyor. Korkuluk ile Oz'da muhalif içe dönük duyguyu somutlaştıran Teneke Adam arasındaki gerçek dostluğun gösterebileceği gibi, içe dönük duyguyla gerçek bir bağlantı olduğunu düşündüren tasvir edilmiş herhangi bir etkileşim olmadan, Dorothy'nin felsefe girişiminin geri planda kalması şaşırtıcı değil. ince zeminde titrek bir şekilde.

Çoğu filmde anima veya animus figürünün karşıt kişiliği temsil eden figürle bağlantı kurması nadirdir, ancak ancak bu gerçekleştiğinde bir kadın kahraman normalde kullanacağından farklı bir kültürel tutumla gerçekten zorlanır. Filmde buna benzer bir şey oluyor*Yayın Haberleri*(1987) Washington DC'den bir TV haber yapımcısı olan ve Holly Hunter'ın dışa dönük düşünen bir tip olarak canlandırdığı kendine aşırı güvenen kadın kahraman, iki muhabir arasında haberlerin nasıl anlatılacağına dair felsefe konusunda bir düelloyla karşı karşıya kaldığında. Muhabirlerden biri akıllı, eleştirel, içe dönük düşünen bir tip, filmin zıttı, bu kahramanın en iyi erkek arkadaşı. Diğeri baştan çıkarıcı derecede yakışıklı

şu anki aşk nesnesi olan içe dönük duygu tipi. Bu biraz savunmasız, içe dönük duygudaş, duygusal etkisini artırmak için bir hikayenin anlatılmasını çarpıtmaktan öteye gidemez. Jung'un iki tür gerçeği uzlaştırmaya çalışması gibi, kadın kahraman ve izleyici de ikisinden hangisinin daha fazla bütünlüğe sahip olduğu konusundaki etik soruyla bölünmüş durumda. İçinde *Yayın Haberleri* Felsefi tutum Amerikan karakterindeki derin bir bölünmeyi ortaya koyuyor. Hiçbir karakter birbiriyle kendini 'evinde' hissedeceği bir ilişki kuramıyor.

Oz Büyücüsü Ve *Yayın Haberleri* Amerikan kültürünün evriminin vaadini ve gölgesini sunarak, etkili kültürel tutumlar oluşturarak bir ulusun ne kadar bireyselleştiğini gösterir. Amerikan sinemasının zevklerinden biri, Amerika'nın kendisi hakkında düşünmemize olanak tanıyan kültürel tutumların onlarda inşa edilme derecesidir.

Ulusların aksine bireylerin kültürel tutumlar oluşturmasını ne kadar bekleyebiliriz? Bazı bireylerin herhangi bir kültürel tutum olmadan, kısmen kültürle çok derin bir şekilde ilgilenmekten uzak durarak yeterince işlev gösterdikleri görülüyor. Örneğin, yakın ailelerine, hobilerine ve işlerine daha fazla odaklanabilirler ve politik, dini, felsefi veya estetik tartışma ve kaygılara girmekten kaçınabilirler.

Diğer insanlar kendilerini çevreleyen baskın kültürel tutumda hata bulur ve isyan ederek yaşamak için farklı bir tutum ararlar. Bu tür insanlar genellikle kendileri için Henderson'ın tanımladığı geleneksel dörtlüden yeni bir kültürel tutum geliştirirler ve bir süre bunda ısrar ederler. Zamanla başkalarının tepkilerinden, dışa dönük duygu ve dışa dönük düşünce veya içe dönük sezgi ve içe dönük duygu gibi kombinasyonlardan oluşan, yalnızca dışa dönük veya içe dönük ve aynı zamanda yalnızca rasyonel veya irrasyonel olan bu yeni kültürel tutumun, son derece mantıksız olduğunu keşfedeceklerdir. yetersiz. Bu nedenle pek çok kişi, ilkinin tek taraflılığını dengelemek için ikinci bir kültürel tutum geliştirmesi gerektiğini düşünüyor.

Kendi kendime başardığım ilk kültürel tutumun (estetik) beni hayata taşımaya yetmediğini fark ettiğimde bende de buna benzer bir şey oldu. Son derece mantıksız, dışa dönük, estetik bir züppeye dönüşmüştüm. Daha ihtiyatlı, akılcı ve düşünceli bir tutuma ihtiyacım olduğunu hissedebiliyordum

aynı zamanda - estetik tutumun sınırlamasını henüz bu psikolojik terimlerle ifade etmemiş olsak da! İçgüdüsel olarak felsefi bir tutum geliştirme yolunda tökezledim. Harvard İngilizce bölümü, benim psikolojik bir teoriye başlayacağım psikiyatriye hak kazanmak için fen bilimleri okuyan tıp öğrencisi oldu. Yine de ben çoğu zaman bu teoriyi kültürün estetik incelemelerine dayandırmayı seçtim; rasyonel, içe dönük teorinin, sanatın irrasyonel, dışa dönük coşkusuna uygulandığında canlandığını gördüm. Benim için sosyal ya da dini tutumla istikrarlı bir ilişki kurmak daha az kolaydır. Ancak bunlardan sahip olduğum şey bana dünyaya minnettar olduğum bir yol verdi ve bu da her zaman benliğin gelişiminin kaynağı olan, başkalarının bilinciyle ilişki kuracak şekilde kendini genişletebilen bir şey olarak tipolojimi tamamlıyor.

Psikolojik bir tutum

1991'de San Francisco'daki bir sunumda Henderson şunları söyledi:

> Birkaç yıl önce kültürel tutumlarla ilgili birkaç makale yazdıktan sonra, onları tamamen farklı bir bakış açısıyla gözlemlediğimi fark ettim. Eğer psikolog olmasaydım bu sınıflandırmayı (dini, sosyal, estetik ve felsefi tutumlara göre) yapmayı düşünmezdim. Bu bana, sadece benim değil, günümüzde yaygın olarak ilgi gören ve ancak 'psikolojik' olarak tanımlanabilecek başka bir tutumun daha olduğunu fark etmemi sağladı. Bu yüzden listeme başka bir kültürel tutum olan Psikolojik Tutum'u eklemeye karar verdim.
>
> *Henderson, Benveniste'de, 2000, s. 44*

Başka bir yerde, "psikoloji, Jung'cu anlamda, eğer uygun şekilde değer verilirse, hiçbir şekilde diğer kültürel tutumlara meydan okumadan veya onları tahrif etmeden, kendine ait bir kimliğe sahip olan psikolojik bir tutumun temelini atar" (Henderson, 1977, s.142).

Psikolojik tutumu, kendisi için neyin iyi olduğunu bilen bir benliğin varlığı elle tutulur hale gelmeye başladığında çiçek açabilecek, ruhun kendisine karşı alınan bir duruş olarak anlayabiliriz. Ego ve Benlik arasındaki orta konumu tanımak için 'küçük'lerle yazılan bu benlik (Beebe, 1979, 1981, 1988), sekiz işlevin kendi imbiklerini oluşturmak için bir araya gelmesiyle oluşur ve bu benlik, egoyu tutacak kişisel bir kapsayıcı sağlar. kişisel deneyim

işlevler arasındaki ilişkilerden doğar. Jung'cu analist Charles Klaif (kişisel iletişim, 1986) bir zamanlar bu bütünleştirici alanı "psişedeki kişi" olarak adlandırmıştı. İçinde*Karakter Olmak: Psikanaliz ve Kişisel Deneyim,*Christopher Bollas (1993, s. 64-99), böyle zamanlarda açığa çıkan failliği, ruhu parçalayan travmaların tersine, yaratıcı kuluçka yerleri olan “psişik türler” olarak tanımlar (Symington, 2002, s. 131–140), zihne yeni bağlantılar getirir ve böylece iyileşme ve daha fazla bireyselleşme için gerekli olan morali yaratır. O halde bizim tipolojimiz, kültürün değişen koşulları içinde çalışan, bunu yapacak kültürel tutumları üretebilen bir bilinç deposu olarak görülebilir. Psikolojik tutum, bu sisteme, benliğin temel işlevini, yani iç ve dış gerçekliğe uyumu sürdürmek için gereken kültürel tutumları oluşturmak üzere parçaları arasında uzanma esnekliği sağlar.

Notlar

1 Burada Henderson tarafından şu adrese yönlendiriliyoruz:Bölüm 10 Jung'un*Psikolojik Tipler* duyum ve sezginin algısal işlevler olduğu, algının Jung tarafından temelde "irrasyonel" bir süreç olarak kabul edildiği ve düşünme ve hissetmenin de "rasyonel" işlevler olduğu anlayışını araştırmak; çünkü bu süreçlere duygu eşlik etse bile akıl, yansıma ve düşünceyi içerir. nesnel değerlerin uygulanması (Jung, 1921/1971, ¶¶785–787).

2 Estetik tutumun temelini oluşturan güzellik deneyiminin nasıl inşa edildiğini bana bu şekilde tanıttığı için John O'Donohue'ye (2005) minnettarım.

Referanslar

Beebe, J. (1979). James Hillman'ın incelemesi*Rüya ve Yeraltı dünyası. San Francisco Jung Enstitüsü Kütüphane Dergisi, 1*(1), 11–13.

Beebe, J. (1981). Heinz Kohut: 1913–1981.*San Francisco Jung'u Enstitü Kütüphane Dergisi, 3*(1), 1.

Beebe, J. (1984). Yorumlamaya Jung'cu bir bakış açısı.*Çeyrek daire*,*17*(2), 53–59.

Beebe, J. (1988). Benliğe yönelik birincil kararsızlık: doğası ve tedavi. N. Schwartz-Salant ve M. Stein (Ed.),*Analizde sınırda kişilik*(s. 97–127). Wilmette, IL: Chiron Yayınları.

Beebe, J. (2014).*kırmızı kitap*bir edebiyat eseri olarak. T. Kirsch & G. Hogenson (Ed.),*Kırmızı Kitap: CG Jung'un Düşünceleri*Liber Novus (s. 108–122). Londra: Routledge.

Benveniste, D. ile Henderson, JL (2000).*Metaforla düşünmek: Joseph L. Henderson'ın 1985–1998 ARAS derslerinin özetleri.* (San Francisco CG Jung Enstitüsü kütüphanesinde yayınlanmamış derleme).

Bollas, C. (1993).*Bir karakter olmak: Psikanaliz ve kişisel deneyim.* Londra: Routledge.

Yayın haberleri. (1987). Brooks, JL (Yapımcı ve Yönetmen). AMERİKA: Yirminci Yüzyıl Tilkisi. [Sinema filmi].

Edman, I. (1937).*Felsefenin dört yolu.*New York: H. Holt & Co. Erikson,

E. (1950).*Çocukluk ve toplum.*New York: WW Norton & Co.

Gass, WH (2000).*Rilke'yi Okumak: Sorunlar Üzerine Düşünceler çeviri.*New York: Alfred A. Knopf.

Henderson, JL (1964). Kültürün arketipi. A. Guggenbuhl-Craig'de (Ed.),*Der Archetyp/Arketip*(İkinci Uluslararası Analitik Psikoloji Kongresi Bildirileri, Zürih, 1962) (s. 3-14). Basel: S. Karger.

Henderson, JL (1972). Rüya görmenin psişik etkinliği.*Psikolojik Perspektifler*,*3*(2), 104–105.

Henderson, JL (1977). Birey değişen bir toplumda yaşamaktadır. *Psikolojik Perspektifler*,*8*(2), 126–142.

Henderson, JL (1982). Çok kültürlü bir toplumda dini bir ikilem. *Psikolojik Perspektifler*,*13*, 127–138; ayrıca Henderson, JL (1990) s. 131–141'de.

Henderson, JL (1984).*Psikolojik açıdan kültürel tutumlar.* Toronto: Şehir İçi Kitapları.

Henderson, JL (1990).*Gölge ve benlik: Analitik açıdan seçilmiş makaleler psikoloji.*Wilmette, IL: Chiron Yayınları.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Holmes, R. (1998).*Coleridge: Daha koyu yansımalar, 1804–1834.*New York: Pantheon Kitapları.

James, W. (1907/2008).*Pragmatizm: Bazı eski davranış biçimlerine yeni bir isim Düşünme.*Rockville, MD: Malikane.

Jung, CG (1921/1971). Psikolojik tipler. İçinde*Cw 6*.

Jung, CG (1963).*Anılar, hayaller, yansımalar*. New York: Pantheon.

Jung, CG (1969). Psikoloji ve din: Batı ve Doğu, 2. Baskı. İçinde *Cw 11*.

Jung, CG (1975).*Mektuplar, cilt. 2: 1951–1965.*G. Adler ve A. Jaffe (Ed.), RFC Gövde (Trans.). Princeton, NJ: Princeton Üniversitesi Yayınları.

Jung, CG (2009).*Kırmızı kitap: Liber novus*. S. Shamdasani (Ed.), M. Kyburz, J. Peck ve S. Shamdasani, (Çev.) New York: WW Norton.

Kimbles, S. (2003). Joe Henderson ve kültürel bilinçdışı.*San Francisco Jung Enstitüsü Kütüphane Dergisi*,*22*(2), 53–58.

Kluckhohn, C. ve Murray, H. (Ed.) (1948).*Doğada kişilik, toplum ve kültür.*New York: Knopf.

Langley, N., Ryerson, F. ve Woolf, EA (1989).*Oz Büyücüsü: senaryo.*New York: Delta.

Bay Hulot'un tatili (Les vacances de M. Hulot).(1953). Tati, J. (Yönetmen) Fransa: Discifilm [Sinema filmi.]

O'Donohue, JO (2005).*Güzellik: Görünmez kucaklaşma*. New York: Harper Çok Yıllık.

Pauline'in Tehlikeleri,. (1914). Gasnier, L. ve MacKenzie, D. (Yönetmenler) ABD: General Film Şirketi. [Film dizisi.]

Shamdasani, S. ve Beebe, J. (2010). Jung Jung oluyor: Üzerine bir diyalog *Liber Novus*(*Kırmızı kitap*).*Psikolojik Perspektifler*,*53*(4), 410–436.

Symington, N. (2002).*Bir delilik örneği.*Londra: Karnac.

Oz Büyücüsü,. (1939). LeRoy, M. (Yapımcı) ve Fleming, V. (Yönetmen). ABD: Metro-Goldwyn-Mayer. [Sinema filmi].

BÖLÜM II

Tip ve MBTI

7

SEKİZ FONKSİYONLU MODELİN GELİŞTİRİLMESİ

Sekiz arketip, bireysel bir ruhta işlev-tutumların nasıl ifade edildiğine rehberlik eder

Bugünlerde yazı dünyasında bu konuda çok fazla konuşma var.*Sekiz Fonksiyonlu*veya *Bütün Tip*Modelim ve benim adım bazen bu alanda öncü olarak anılıyor. Bu bölüm, katkıda bulunduğum şeyin tarihsel bağlamını oluşturuyor ve yeniliklerimin neler olduğunu kendi kelimelerimle açıklıyor.

Tarihsel arka plan: Jung'un sekiz işlevi

Bugün kullandığımız dili tanıtan elbette CG Jung'du: gibi kelimeler *işlev*Ve*davranış*bilinçli yönelimimizin dört işlevi için son derece spesifik adlarının yanı sıra (*düşünme*,*his*,*duyum*, *sezgi*) ve bu yönelimlerin yayıldığı iki tutum (*içe dönüklük*Ve*dışadönüklük*).

1921 tarihli kitabının amacı, bilincin analizine yardımcı bir temel olarak bu dilin mantığını oluşturmaktı.*Psikolojik Tipler*. Kitabın sonuna doğru, sırasıyla sekiz şeyi tanımlamak için işlev türlerini ve tutum türlerini birleştirdi.*işlev-tutumlar*. Ne yazık ki Dick Thompson 1996 yılındaki kitabını yayınlayana kadar bu mümkün değildi.*Jung'un İşlev-Tutumları Açıklandı*bu bilişsel süreçler için bu terimi kullandığımızı,[1]bu yüzden çoğu Jung'cu bunlardan basitçe sekiz 'işlev' olarak bahsetmiştir.

Bununla birlikte Jung için tutum türü birincil şeydi ve işlev türü de bu tutumu belirli bir şekilde ifade eden bir tür alt şeydi. Buna göre, türlerin genel tanımını tutumlar açısından düzenledi ve ilk olarak "insandaki temel psikolojik işlevlerin özelliklerini" tanımladı.*dışa dönük*tutum" ve ardından "temel psikolojik işlevlerin özellikleri" konusuna geçiliyor.*içe dönük* davranış."

Jung şununla başladı:*dışa dönük düşünme*Ve*dışa dönük duygu*('dışa dönük rasyonel tipler' olarak adlandırdığı) ve*dışa dönüklük hissi* Ve *dışa dönük sezgi*('dışa dönük irrasyonel tipler'), içe dönük tiplere geçmeden önce:*içe dönük düşünme*Ve*içe dönük duygu* ("içe dönük rasyonel tipler") ve*içe dönük his*Ve*içe dönük sezgi*('içe dönük irrasyonel tipler'). Bunlar Jung'un orijinal tanımındaki sekiz psikolojik tipti.

Bu işlevler - tutumlar, herhangi bir bireyin içinde bulunan bilinç kapasitelerinden başka bir şey değildir - elbette çoğu insan tüm bu kapasiteleri kendi kullanımları için farklılaştırmaz. Çoğu insanın bilinçli bir yönelim geliştirmek için rasyonel bir işlevi mantıksız bir işlevle eşleştirdiğini bize öğreten Jung'du.*ego bilinci*çoğu insan için sadece bu iki farklı işlevi içerir.

Isabel Briggs Myers'ın daha sonra Jung'un uzun ve çoğunlukla çelişkili kitabındaki tek bir cümleyi okumasına rağmen (Myers & Myers, 1980/1995, s. 19; Jung, 1921/1971, ¶669), o asla Bu iki işlevli bilinç modelindeki iki işlev, işlev #1 ve işlev #2 arasında dönüşümlü olacaktır.

Ancak Jung, sınırlı sayıda dörde kadar işlevlerin daha da farklılaştırılması ihtimaline kapıyı açtı:*dördüncü*bilinçdışına çok yakın kalan ve dolayısıyla hata ve komplekslerin kaynağı olan meşhur 'aşağı' işlevi olduğunu ayırt etmek.

Jung bu konuda nispeten az şey söyledi.*üçüncü*işlev. Hem 3. hem de 4. işlevlerin çoğu insanda yalnızca potansiyel olarak kalacağını, bilinçdışında yer alacağını, rüyalarda eski şekillerde temsil edileceğini ve göreceli olarak rüyalarda temsil edileceğini bekliyordu.

İstisnai koşullar dışında gelişime dirençlidir - arkaik işlevlerin bilince entegrasyon için baskı yaptığı, Jung'un bazen hayatının ikinci yarısında nispeten olgun bir kişinin analizinde tanık olduğu bireyleşme süreci gibi.

Anima/animus: bilinçdışına köprü

Jung'un yakın arkadaşı Marie-Louise von Franz, aşağı işlev üzerine Zürih'teki seminerini yayınladığında,*Jung'un Tipolojisinde Dersler* (1971/1998), San Francisco'daki CG Jung Enstitüsü'nde analitik eğitim adayıydım. Zihnin bu büyük ölçüde bilinçsiz alanındaki gelişme olasılıkları hakkındaki tartışmasını okumak heyecan vericiydi ve dört işlevli modelin tüm bir nesil analist için önünü açtı.

Von Franz, işlev geliştirme konusunda bir seçeneğimiz olduğunu açıkça belirtti # 3, ancak işlev # 4'ün, alt düzey işlevin entegrasyonu büyük ölçüde bilinçdışının kontrolü altında, bu da onunla yapabileceklerimizi sınırlıyor. Yine de, bilinçdışının bu kadar büyük bir kısmı bir anlamda egoya aittir ve hatta diğer farklılaşmış işlevlerin sağlayamadığı Benlik ile köprüyü sağlar.

Jung'cu analistler tarafından alt işlevin sıklıkla bu şekilde işlediğinin düşünüldüğünün farkına vardım çünkü o, "taşınıyor".*animasyon*veya *düşmanlık* Bilinçdışı ruhun ötekiliğini ve aynı zamanda onun bizimle konuşma kapasitesini temsil eden, koruyucu figürler olarak hizmet edebilen ruh arketipleri bilinçli perspektiflerimizi genişletmek için (Jung, 1921/1971, ¶¶803–811).[2]The *animasyon*Ve*düşmanlık*bilinçdışına giden peri köprüleri gibidir; zihnin bilinçli ve bilinçsiz iki kısmı arasında neredeyse sihirli bir şekilde bir ilişkinin gelişmesine izin verir ve karşıtların bu gerilimini bütünlüğün uyumuyla değiştirme potansiyeline sahiptir. Ve en iyi işlerini, farklılaşmamış, düzeltilemez aşağılık işlevler aracılığıyla yaparlar!

Temel yönelim: kahraman/kahraman, baba/anne, *puer/puella*

O zamana kadar kendi tipimi bildiğimi sanıyordum...*dışa dönük sezgi*, ile *içe dönük düşünme*ikinci görevim olarak - ve kendi kendime teşhisimin açık bir şekilde doğrulanması için bana ENTP puanını veren MBTI anketini doldurmuştum. Rüyalarımda tanıştım*animasyon*alçakgönüllü, içe dönük, sansasyonel tipte bir Çinli çamaşırcı kadın olarak ve benim bilinçli bakış açımın (her zaman teorik olsa da) dışarıda bırakma eğiliminde olduğu hayatın pratikliklerine bir köprü sağlayabilecek kişi oydu. Sanırım bilincimin geri kalanını da çözmemi sağlayan da oydu. Hangi arketipler diğer işlevlerimle ilişkilendirildi?

Rüyalarımı izlemeye başladım. Yavaş yavaş, benim dışa dönük sezgilerimi sembolize ettiklerinde bunun kahramanca, oldukça görkemli bir şekilde olduğu ortaya çıktı. (Bir keresinde bir rüyamda, ülkemdeki Büyük Toplumun mimarı olan Başkan Lyndon Johnson'ı, baskın dışa dönük sezgilerimin bir görüntüsü olarak görmüştüm; bu da ona, gerçek hazır olma durumuyla biraz bağlantısız, zorba, kurnaz bir oyuncu kadrosu vermişti. İlerlemelerine yardımcı olmak adına hayatlarında yapmak istediğim değişiklikler için çevremdekilere teşekkür ediyorum.)

İçe dönük düşüncem, bir rüyada kendisini üzgün, duygusal tipte bir oğulla çatışma halinde bulan bir baba tarafından sembolize ediliyordu; sonunda onu üçüncü işlevimin bir imgesi olarak tanıdım. Rüyadaki özel oğul figürü, o dönemde analizde ısrarla olgunlaşmamış bir adamdı; bu adamın yaralılık ve yaratıcılık salınımı, Marie-Louise von Franz'ın klasik "Sorun Sorunu" adlı klasik çalışmasında verdiği tanıma çok iyi uyuyordu. *Puer Aeternus*" (1970), bir ölümsüze yakışan ebedi bir çocukluğu öneren Latince terim. Bu rüyanın kendi duygularımın şişkin, kırılgan ve kronik olarak olgunlaşmamış bir yönüne gönderme yaptığına karar verdim.

Bu şekilde, dört işlevin belirli arketiplerin dinamik enerjisi aracılığıyla bilince getirildiği anlayışımı geliştirmeye başladım:

- *Kahraman*üstün fonksiyon için
- *Baba*ikinci veya 'yardımcı' işlev için
- *Puer*üçüncül fonksiyon için
- *Anima*alt işlev için.

İşlevlerim o arketiplerin sırtında bilince taşındı! İşlevlerinin büyük bir kısmı, bilinçli hale geldikten sonra bile (yani benim için gerçekliği algılama ve değerlendirme yolları olarak mevcuttu) bu arketiplerin karakteristik davranışlarını yansıtmaya devam etti.

Daha sonra kadınların rüyalarında bir delil buldum.*kadın kahraman* , A*anne*ve bir*puella aeterna*(Ebedi Kız), bilincin ilk üç işlevini, benimkinin sembolize edilme biçimine oldukça benzer bir düzenlemeyle simgeliyor. Ayrıca diğer Jung analistlerinin zaten tespit ettiği şeyi rüyalarından da doğrulayabiliyordum.*düşmanlık*bir kadın için daha aşağı bir işlev taşır - gerçi ben bu terimi, bazılarının yaptığı gibi, sadece kadının düşmanca veya tartışmacı yönüne gönderme yapmak için değil, bilinçdışına köprü görevi gören bir ruh veya ruh figürü için ayırdım. kelimenin daha normal İngilizce kullanımıyla *düşmanlık*Jung'a özgü manevi anlamını içermez (Emma Jung, 1957).

Bu fikirleri ilk kez 1983'te New Mexico, Abiquiu'daki Ghost Ranch'te Jung analistleri ve adayları için düzenlenen bir konferansta kamuoyuna açıkladım. Orada, şimdiye kadar 'üstün', 'yardımcı', 'üçüncül' ve 'aşağı' işlevler olarak adlandırılan çeşitli bilinç konumları için ilk arketipik modeli önerdim. Bunların sırasıyla düşünülmesi gerektiğini önerdim.*kahramanca*işlevi,*baba*veya*anne*işlevi, *puer*veya *puella*işlevi ve*animasyon*veya*düşmanlık*potansiyel bilincin bu dört temel konumunun her birinde ikamet eden arketipin doğasına uygun olarak işlev görür.

Vay! Bilincin ortaya çıkışındaki her tipolojik konumun arkasında, kendimizin ve etrafımızdaki dünyanın farkına varmamızı sağlayan şeyin bir parçası olarak bizi kahraman, ebeveyn ve hatta çocuksu ve karşı cinsiyetli olmaya yönlendiren bir arketip söz konusuydu.

Gölge kişilik: karşıt kişilik, *seneks*/cadı, düzenbaz, şeytani kişilik

O zamanlar, dört işlevli modelin görünüşteki bütünlüğü karşısında o kadar şaşkındım ki, Jung'un, eğer onun bilinçte bütünlük vizyonu gerçekleştirilebilirse, kendimizde bulabileceğimizi söylediği şeyi anlamlandırmak için daha da fazla tasvire ihtiyaç olduğunu göremeyecek kadar şaşkındım.

Dört işlev hâlâ bilincin kendisini nasıl düzenlediğine dair hikayenin yalnızca yarısıydı. Jung şunları söyledi*Psikolojik Tipler*eğer çok önemli olan tutumlar, yani dışadönüklük ve içe dönüklük hesaba katılırsa, sekiz işlevin ya da şimdi söylediğimiz gibi işlevsel tutumların hepsinin de bulunduğunu anlamamız gerekir.

Von Franz, insanlar arasında meydana gelen en büyük zorlukların birinin bir işlevi belirli bir tutumla (örneğin dışadönüklük) kullanması, diğerinin ise bu işlevi kullanması temelinde olduğunu öne sürmüştü. *Ayni*ile işlev görür*zıt* tutum (örneğin içe dönüklük). Bu fikri, düşmanlığın iki kişi arasında değil, zıt tutumlara sahip, kendilerini aynı kişi içinde ifade etmeye çalışan iki işlev arasında olduğu tek bir ruh içindeki duruma uygulamaya karar verdim.

Sonuç, çiftin diğer üyesinin bu işlevi ifade ederken kullandığı tutumun bilinçli tercihinin bir sonucu olarak, neredeyse her zaman böyle bir işlev çiftinin bir üyesinin bastırılması olduğunu fark ettim. Benim durumumda, üçüncül fonksiyonumun sadece hissetmek değil, aynı zamanda*dışa dönük*duygu ve alt işlevimin içe dönük duyum olduğunu. benimki neredeydi*içe dönük duygu*Ve*dışa dönüklük hissi*? Belli ki bilinçaltının derinliklerinde, farklılaştırdığım işlev-tutumlara karşı tavır olarak gölge oldukları için orada tutuldular.

İlk iki işlevime karşı tutum açısından zıt olan işlevler daha da gölgedeydi;*içe dönük sezgi*üstün dışa dönük sezgilerimin engelleme eğiliminde olduğu ve*dışa dönük düşünme*yardımcı içe dönük düşüncemin küçümsendiğini.

Ancak bu dört işlev (içe dönük sezgi, dışa dönük düşünme, içe dönük duygu, dışa dönük duyum) kendilerini karanlık şekillerde ifade etmeye devam etti. Peki bu bastırılmış gölge işlevlerini taşıyan arketipler nelerdi?

Bu soruyu yanıtlamak beni o zamandan beri zihnimi meşgul eden gölgedeki tipler sorununu ele almaya yöneltti. Bu alandaki çalışma deneme niteliğinde olmalıdır, çünkü hiçbir zaman kendi gölgemizi tam olarak göremiyoruz, ancak benim durumumda, daha farklılaşmış bireyselleştirilmiş dörtlümün gölgesinde yatan dört işlevi kullanmanın tipik, gölgeli yollarını tanımlamaya başladım. işlev tutumları. Benim*içe dönük sezgi*Üstün dışa dönük sezgilerime gölge düşüren tavrım kesinlikle muhalif özelliklere sahip: Kendini kaçınmacı, pasif-agresif, paranoyak ve baştan çıkarıcı olarak tanımlayabileceğim şekillerde ifade ediyor ve her durumda üstün dışa dönük sezgilerime karşı lanetli bir duruş sergiliyor. davranmamı istiyor. Bu muhalif davranışlar çantasını taşıyan arketipi,*zıt kişilik*.

Benzer şekilde, karmaşık fikirleri sabırlı bir şekilde öğreten babacan içe dönük düşünce tarzım, dogmatik, donuk bir düşüncenin gölgesinde kalmıştı. *dışa dönük düşünme*başkalarının fikirlerini dinlemeyen, hatta umursamayan. Bu oldukça gösterişli, ilgisiz figüre sevgilim demeye karar verdim.*seneks,* James Hillman'ın (1967/1979) soğuk, kibirli, yargılayıcı, yaşlı adamı çekiştiren bir arketip için seçtiği ismi kullanıyor. (Latince kelime*seneks*, 'senatör' kelimemizin kökü 'yaşlı adam' anlamına gelir.)

Yavaş yavaş, tanıdığım kadınların normalde anneliğe ilişkin yardımcı işlevlerinin gölgesini taşıyan benzer bir arketipe sahip olduklarını ve bu arketipin, anneyle ilişkilendirmeyi öğrendiğim 'olumsuz anne' özelliklerinin çoğunu sergilediğini fark ettim.*cadı*Avrupa masallarındaki figür (von Franz, 1972).

Memnun etmeye hevesli ama başkalarının duygularına karşı o kadar savunmasız olan içimdeki oğlanın gölge tarafı,*düzenbaz,*bu bende, kendine güvenen içe dönüklük duygusuyla her türlü beklentiyi tersine çevirebilir - sürüyü çocuğun sırtına bindirmeye çalışan herkesi ikiye katlayabilir. (Küçük bir çocukken, benden mükemmellik beklediğinde annemle alay etmek için, mitolojik yapısını henüz bilmesem de, aslında iki yüzlü tanrı Mercurius'u çizerdim. kimlik.)[3–]

Sonunda kendimi görmeye başladım*dışa dönüklük hissi*, gölge tarafım *animasyon*içe dönük bir duygu olarak*şeytani kişilik*genellikle şu şekilde çalışır:

beni baltalayan bir budala, yine de zaman zaman kurtarıcı ruhun ruhuma aşılanması için tekinsiz bir kaynak olabilen canavarca bir parçam.
kendimle ve başkalarıyla olan ilişkilerim.[4] –

Gölgenin dört arketipi*karşıt kişilik, senex/cadı, düzenbaz ve şeytani/ şeytani kişilik*—ve benim için taşıdıkları işlev-tutumlar (içe dönük sezgi, dışa dönük düşünme, içe dönük duygu, dışa dönük duyum) bir psikoloğun adlandıracağı şeylerdi *ego-distonik*. Yani bunlar benim bilinçli egomla ya da 'benim' duygumla bağdaşmıyordu.*BEN*-ness' - normalde 'ben' ve 'benim' değerlerimin bir parçası olarak sahip olduğum şey. Yine de bunlar benim bir kişi olarak toplam işleyişimin bir parçasıydı; gerçeğin farkına varmam beni rahatsız ettiği için rahatsız ediciydi.

Bu şekilde, kendimi bir örnek olarak kullanarak ve bir laboratuvar olarak Jung analizi yıllarımı kullanarak, sonunda sekiz işlev-tutumun tek bir bireysel ruh içinde ifade edilme biçimini yönlendiren sekiz ayrı arketip tanımlamaya ulaştım.

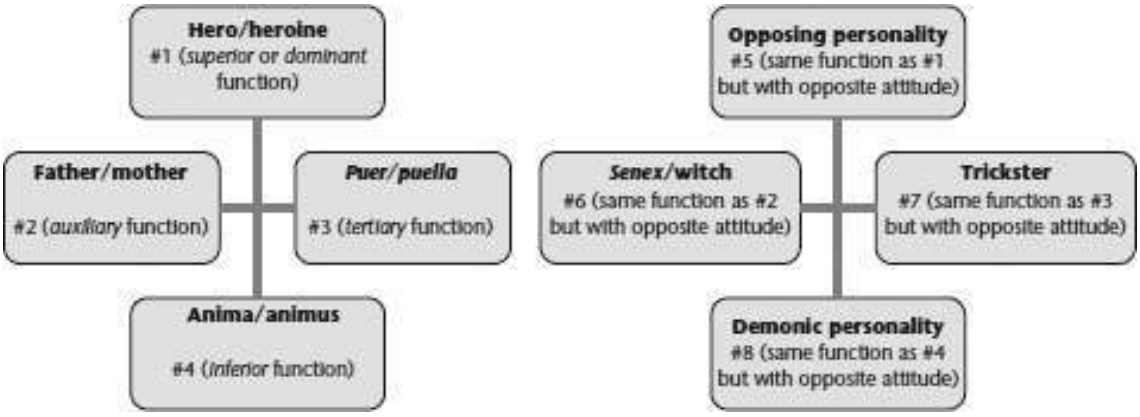
Her ne kadar referans kolaylığı sağlamak amacıyla ve işlevlerin geleneksel numaralandırmasına saygı göstermemek adına, bu arketiplerle ilişkili işlev-tutum 'konumlarına' sayılar atama alışkanlığım olsa da, artık bir bireyin tip profilini görmüyorum. bilincin çeşitli işlevlerinin farklılaşma hiyerarşisini ifade eder.

Daha ziyade, zihnimizde bir model oluşturduğumuzda, işlev-tutum türlerinin işgal ettiği konumları çok daha niteliksel bir ışık altında değerlendirmeye başladım. Sanki herhangi birinin yaşadığı psikolojik yaşam olan kendilik ve gölgenin devam eden dramasında farklı işlevlerin kendilerini ifade edebildiği etkileşimli bir karakter kadrosu oluşturuyorlar.

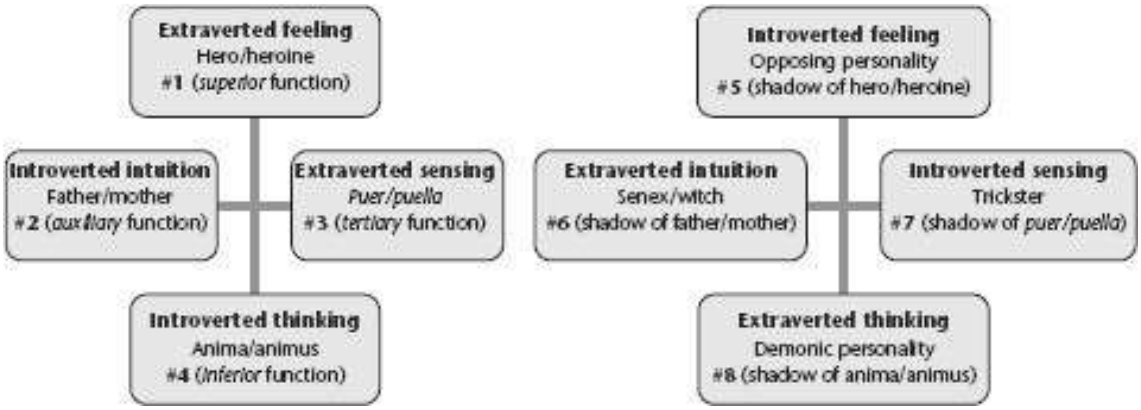
Her ne kadar çeşitli rollerdeki spesifik işlev-tutumların fiili dökümü bireyin tipi tarafından yönetilecek olsa da, rollerin kendisi herkesin ruhunda bulunuyor gibi görünüyor. Bu nedenle onları farklı işlevleri taşıyan arketipsel kompleksler olarak görüyorum ve onlardan şu şekilde bahsetmeyi seviyorum: *tipik alt kişilikler*hepimizde bulundu.

Bu planı doğrulamak için uzun yıllar harcadım. Türlerini ve komplekslerini iyi tanıdığım müşterileri ve diğerlerini gözlemleyerek ve arketiplerin ve işlev-tutumların açıkça tanımlandığı usta film yapımcılarının filmlerini analiz ederek, bu arketipler ile yaşam şeması arasındaki ilişkilerin şu sonuca vardım: İşlev-tutumlarda ortaya çıkan farklılaşma sadece benim için kişisel değil, aslında evrenseldir.

Bu şemadaki arketipsel roller şu şekilde gösterilmiştir:Şekil 7.1 . Modelin bir ENFJ'de bilinci nasıl dağıttığına dair bir örnek şurada verilmiştir:Şekil 7.2 . 16 MBTI tipinin her birinde bilinçlerin nasıl dağıtıldığının bir listesi şurada bulunur:Tablo 7.1 .

ŞEKİL 7.1 Sekiz işlevi taşıyan arketipsel kompleksler bilinç

ŞEKİL 7.2 Sekiz işleviyle ilişkili arketipler
bilinç (örnek olarak ENFJ'yi kullanarak)

Bilincin sekiz işlevini taşıyan arketipik komplekslerin bu modeli, kendim ve başkalarındaki tipin araştırılmasında benim şu anki aracımdır. Hemen hemen her etkileşimde bilincin (yani hangi *işlev-tutum*) Belirtilen zamanda kullanıyorum.

Daha da önemlisi, model, bu işlev-tutumun hangi pozisyonda bulunduğunu görmemi sağlıyor ve bu sayede, o pozisyonda bulunmanın bir sonucu olarak, söz konusu bilincin kendisini ifade ettiği arketipsel yolları izlemem isteniyor.

Bu modelin, günümüzün tip değerlendiricilerini CG Jung'un tiplere ilişkin temel sekiz işlevli tanımına ikinci kez bakmaya yönlendirdiği için minnettarım. Umudum, tercih edilen dört işlevli bir model yerine toplam sekiz işlevli bir modelle artan rahatlıklarının, bu bilinçler farklılaştıkça, hem iyi hem de kötü yönde ortaya çıkan tür ve rol kombinasyonlarını tanımaya başlamalarını sağlamasıdır. kendilerini insanda bulurlar.

TABLO 7.1 Arketipsel rollerin eşleşmesini gösteren MBTI türleri ve farkındalık türleri

Extraverted dominant types

MBTI Type	*ESTJ*	*ENTJ*	*ESFJ*	*ENFJ*	*ENTP*	*ENFP*	*ESTP*	*ESFP*
Heroine/hero (dominant)	Te	Te	Fe	Fe	Ne	Ne	Se	Se
Father/mother (auxiliary)	Si	Ni	Si	Ni	Ti	Fi	Ti	Fi
Puer/puella (tertiary)	Ne	Se	Ne	Se	Fe	Te	Fe	Te
Animus/anima (inferior)	Fi	Fi	Ti	Ti	Si	Si	Ni	Ni
Opposing personality	Ti	Ti	Fi	Fi	Ni	Ni	Si	Si
***Senex*/witch**	Se	Ne	Se	Ne	Te	Fe	Te	Fe
Trickster	Ni	Si	Ni	Si	Fi	Ti	Fi	Ti
Demonic/daimonic personality	Fe	Fe	Te	Te	Se	Se	Ne	Ne

TABLE 7.1 *(continued)*

Introverted dominant types

MBTI Type	*ISTP*	*INTP*	*ISFP*	*INFP*	*INTJ*	*INFJ*	*ISTJ*	*ISFJ*
Heroine/hero (dominant)	Ti	Ti	Fi	Fi	Ni	Ni	Si	Si
Father/mother (auxiliary)	Se	Ne	Se	Ne	Te	Fe	Te	Fe
Puer/puella (tertiary)	Ni	Si	Ni	Si	Fi	Ti	Fi	Ti
Animus/anima (inferior)	Fe	Fe	Te	Te	Se	Se	Ne	Ne
Opposing personality	Te	Te	Fe	Fe	Ne	Ne	Se	Se
***Senex*/witch**	Si	Ni	Si	Ni	Ti	Fi	Ti	Fi
Trickster	Ne	Se	Ne	Se	Fe	Te	Fe	Te
Demonic/daimonic personality	Fi	Fi	Ti	Ti	Si	Si	Ni	Ni

Not: İki harfli kısaltmalarda ilk harf işlevi, ikinci harf ise içe dönük veya dışa dönük tavrını ifade etmektedir. Kod: E=dışa dönük; ben = içe dönük; N = sezgi; S = duyum; T = düşünme; F = duygu.

Notlar

1 Linda Berens, Jung'un keşfettiği sekiz bilinç tipine atıfta bulunmak için 'bilişsel süreçler' terimini kullandı (1999).

2 Ben bundan bahsederken Jung'un Latince kullanımını benimsedim.*animasyon*Ve*düşmanlık*(kelimenin tam anlamıyla 'ruh' ve 'ruh') çünkü bu dil cinsiyete izin verir (*animasyon*genellikle bir erkekte kadınsı bir figür olarak görülür ve*düşmanlık*bir kadındaki erkeksilik) ve Jung'un bilinçdışı araştırmalarında açığa çıkardığı zihnin bu derin yapılarının arkaik niteliğini aktardığı için.

Jung onları aradı*kolektif bilinçdışının arketipleri*, ancak 4 numaralı işlevi, yani alt düzey işlevi taşırken, onların da bilinçli zihnin işleyişinin bir parçasını oluşturduklarını hissediyorum. Bu yüzden onları öyle görüyorum*ego-sintonik*- ego ve onun tercih ettiği işlev-tutum ile uyumludur - bilinçdışı zihinden gelen, kişinin üstün işlevinin tutumunu telafi eden değerler taşısa da.

3 İsmi seçerken*düzenbaz*Gölgemin bu tarafı için Jung'un düzenbaz arketipine ilişkin klasik tanımlamalarından yararlandım (Jung 1948/1967, 1954/1959).

4 ile olduğu gibi*zıt kişilik*, dönem*şeytani kişilik*kendi eserimdir. Modelimi geliştirirken, gölge tipolojimin kendisini karakter patolojisi olarak ifade ettiği, kendimin bu karanlık ve büyük ölçüde keşfedilmemiş alanlarında yer alan kişilik bölgesinin geniş alanlarını aktarmak için bu terimleri kasıtlı olarak geniş ve belirsiz bıraktım.

Referanslar

Berens, L. (1999).*Kişilik tipinin dinamikleri: Anlama ve Jung'un bilişsel süreçlerini uygulamak.*Huntington Beach, CA: Telos Yayınları.

Hillman, J. (1967/1979). Senex ve puer. J. Hillman'da (Ed.),*Puer kağıtları* (s. 3–53). Dallas, Teksas: Bahar.

Jung, CG (1921/1971). Psikolojik tipler. İçinde*Cw6.*

Jung, CG (1948/1967). Merkür ruhu. İçinde*Cw 13*(s. 191–250).

Jung, CG (1954/1959). Hileci figürünün psikolojisi üzerine. İçinde*Cw 9, 1*(s. 255–272).

Jung, E. (1957). Animusun doğası üzerine. İçinde*Animus ve anima*(s. 1–43), New York: Bahar.

Myers, IB ile Myers, P. (1980/1995).*Farklı hediyeler: Anlamak kişilik tipi*. Palo Alto, CA: Davies-Black.

Thompson, HL (1996).*Jung'un işlev-tutumları açıklandı*. Watkinsville, GA: Solucan deliği.

von Franz, M.-L. (1970).*Puer aeternus sorunu*. New York: Bahar.

von Franz, M.-L. (1971/1998). Alt işlev. M.-L.'de. von Franz ve J. Hillman,*Jung'un tipolojisi üzerine dersler*(s. 3-88). Woodstock, CT: Bahar Yayınları.

von Franz, M.-L. (1972).*Masallarda kadının sorunları*. New York: Bahar.

8

TİP VE ARKETİP

Omurga ve gölgesi

Üst ve alt işlevlerle ilişkili arketipler kişiliğin omurgasını oluşturur

Her birimizin Jung'un tanımladığı bilinçlerin tamamına erişme potansiyeline sahip olduğumuz fikri *Psikolojik Tipler* oldukça ilgi çekici ve kısmen benim çalışmalarım sayesinde son yıllarda birçok yazı tipi uzmanı tarafından giderek daha fazla araştırılıp kabul edilen bir yazı (Berens & Nardi, 2004; Hartzler, MacAlpine, & Haas, 2005; Haas & Hunziker, 2006).

Sekiz işlevli model olarak bilinen teori, her birimizin, çoğumuzun büyük ölçüde güvendiği bir üst ve bir yardımcı işlevi olduğunu inkar etmiyor; ama daha da ileri gidiyor ve yaşamın taleplerine akıllı yanıtlar bulmanın bu iki tercih edilen yolunun ötesine geçmemiz gerektiğini bulduğumuzda bilincimizin nasıl çalıştığını analiz ediyor.

Sekiz işlevli, sekiz arketip psikolojik tip modeli, anlaşılması ve uygulanması için temel olan iki gözleme dayanmaktadır. İlk gözlemimiz, yaşamımız boyunca, *aslında her birimiz tüm işlev tutumlarını kullanıyoruz* Jung'un orijinal olarak tanımladığı sekiz bilinç seçeneği *Psikolojik Tipler*: içe dönük düşünme, içe dönük duygu, içe dönük duyum, içe dönük sezgi, dışa dönük düşünme, dışa dönük duygu, dışa dönük duygu ve dışa dönük sezgi.

İkinci gözlem ise, bu işlev-tutumların, bir asırlık tip araştırmalarının defalarca doğruladığı tipik özelliklere sahip olmasına rağmen,*bunları kullanan her birey tarafından aynı şekilde ifade edilmez*. Yalnızca işlevlerin gücü ve güvenilirliğinde değil, bireyin her bir bilinç tipinin ifadesine getireceği tercih ve uygulama derecesine göre değil, aynı zamanda bireyin bir bilinç türünü ifade ederken girdiği role göre de normal bir değişiklik vardır. özel bilinç.

Bu ikinci gözlem, tip teorisini Jung'un orijinal keşfinin (Isabel Briggs Myers tarafından tip gelişiminin doğasına dair ufuk açıcı içgörüleri aracılığıyla açıklığa kavuşturulan ve güçlendirilen) çok ötesine taşıyor; işlevsel tutumlar kendilerini bir dizi numaralı konum olarak düzenler, bu da bir farklılaşma hiyerarşisini ima eder: yani baskın. fonksiyon, yardımcı fonksiyon, üçüncül fonksiyon ve alt fonksiyon.

Tip teorisine benim yaptığım katkı, işlevlerin bu şekilde numaralandırılmasının, ruhun yapısında kök salmış, her işlev-tutum için bir tane olmak üzere sekiz konum bulunduğunu ima etmesiydi. Bu içgörü beni, yerel bir dehanın İtalya'daki her kasaba ve şehre başkanlık ettiği söylenen konumların her birine bağlı arketipik nitelikler varsaymaya yöneltti.

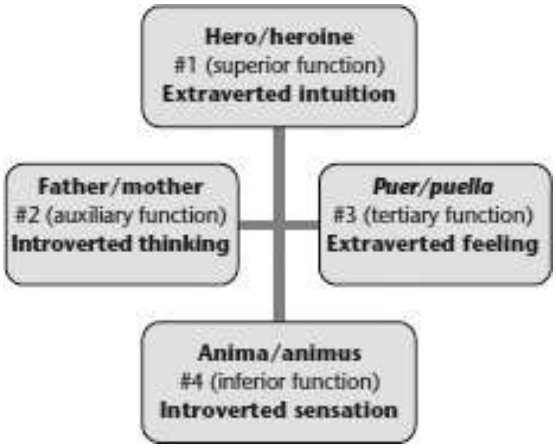
Şekil 8.1 İlk dört işlev tutumunun ifadesine başkanlık eden arketipleri üstünden aşağıya doğru işlev konumlarında gösteren bir diyagramdır.

Diyagram, MBTI türü ENTP olan bir kişi için bu ilişkileri göstermektedir, ancak dört konumu işgal eden işlevsel tutumlar türe göre değişse bile, farklı numaralı konumlarla ilişkili arketipler diğer 15 tür için de aynı olacaktır.

Bu bölümde üst ve alt işlevlerle ilişkili arketip çifti üzerinde yoğunlaşacağım.Şekil 8.1 adını verdiğim bir ekseni (diyagramdaki dikey çizgi) tanımlayan*omurga*kişiliğin incelenmesi ve bunlara iki arketip eklenmesi (şurada gösterilmemiştir)Şekil 8.1) normalde görünmez olanı oluşturan fonksiyon konumlarının*gölge*bu omurgaya. (Yardımcı ve üçüncül işlevlerle ilişkili arketipler,

oluşturmak*silahlar*diyagramın*onların*gölgeler tartışılacak Bölüm 9 .)

Burada yoğunlaştığım işlev konumları (üst ve alt işlevler ve bunların karşıt tutum gölgeleri), bunlarla ilişkili arketiplerle birlikte, her kişiliğin çekirdeğini oluşturur ve bu, kişinin bilincinin daha iyi ve daha kötü yönde en karakteristik olarak nasıl kullanıldığını yapılandırır. .

ŞEKİL 8.1 İlk dört işlevle ilişkili arketipler
tutumlar (örnek olarak ENTP'yi kullanarak)

Yazı tipini keşfeden çoğu insan, üstün ve aşağı işlevlerini tespit ederek işe başlar ve birini diğerine karşı kullanırken ne kadar farklı yetkin hissettiklerine dair bir fikir geliştirir. Ancak aynı işlevleri zıt tutumlarla kullandıklarını fark etmeleri çok daha zor oluyor; çünkü farkına varsınlar ya da varmasınlar, kişiliğin hedeflerini gerçekleştirmeye değil, genellikle diğer insanları muhalif ve el altından yöneterek onu savunmaya hizmet eden arketiplerden yararlanırlar.

Gölgenin bu çekirdek ekseninin ve onun gölgelediği daha büyük bütünlüğün omurgasının arketipsel özelliklerini keşfetmeden önce, bir arketipin, bilinçdışının bir figürünün, bir bilinçdışı figürüyle nasıl ilişkilendirilebileceğini daha iyi tanımamız gerekir. birçok insana paradoks gibi görünen bilinç. Bu fikrin gelişimiyle ilgili kendi geçmişimin izini sürmeme izin verin.

Analitik eğitimimin başlarında, Jung'un kendisinden olmasa bile analistlerinden ve süpervizörlerinden (Jung'un pek çok yakın arkadaşı) duymuş görünen yaşlı analistlerden, "düşük işlev"in genellikle erkekteki ruh arketipiyle ve kadındaki ruh arketipiyle ilişkilendirilir.[1]

Bir erkek için alt işlevin üstlendiği söyleniyordu.*animasyon*, duygusal bağlantı ve yansıma içgüdüsünü temsil eden içsel kadınsı figür (Hillman, 1985). Bir kadında aşağı işlevin üst organ tarafından taşındığı söyleniyordu.*düşmanlık,*canlı standartları temsil eden içsel, erkeksi psişik figür (Jung, E., 1931/1957).

Öğretmenlerimin 'tarafından taşınan' ifadesini 'tarafından kişileştirilmiş', 'tarafından somutlaştırılmış' veya 'sorumluluğunda' olarak anlamaya başladım. Alt düzeydeki işlevin bilinçdışındaki karşı cinsle ilgili bir figürle ilişkilendirilmesi, Jung'cu öğretmenlerim tarafından üstü kapalı olarak 'üstün işlev' ile ilişkili olarak ortaya çıkan ego kontrolüyle karşılaştırıldı.

Jung'un tipolojisinin daha derinlemesine anlaşılmasına birincil katkım şu soruyu sormak ve bu soruyu yanıtlamaya çalışmaktı: "Eğer bu iki konumdaki - alt ve üst - işlevler, göründükleri gibi, sistem içindeki belirli arketiplere bağlıysa. Diğer konumlardaki işlevler hangi arketiplerle bağlantılıdır?”

Kendi hayallerimi, fantezilerimi ve davranışlarımı ve 50 yılı aşkın bireysel psikoterapi deneyimim olan hastalarımın hayallerini, fantezilerini ve davranışlarını inceleyerek ve ileri görüşlü yönetmenlerin filmlerini ruhun bir yansıması olarak kullanarak, bana inandırıcı ve ikna edici görünen şeyleri belirledim. güvenilir ilişki kalıpları. Bu çalışmalardan bireysel benliğin özünde dört bilinç pozisyonunun olduğunu buldum:

- üstün işlev
- alt işlev
- üstün işlevin gölgesi
- alt işlevin gölgesi.

Jung'un kasıtlı olarak belirsiz bıraktığı bir terim olan 'gölge' ile aynı işleve sahip olmayı ancak zıt bir tutuma sahip olmayı kastediyorum. Yani, örneğin, amir olduğunda

fonksiyon *içe dönük duygu*, onun gölgesi *dışa dönük duygu*, alt fonksiyon *dışa dönük düşünme* ve alt fonksiyonun gölgesi *içe dönük düşünme*.

Tablo 8.1 bu ilişkileri tüm farklı üstün işlev türleri için ve ayrıca ilgili farklı tip konumlarla ilişkili arketipler için gösterir. (Bu son bağlantılar bölümün ilerleyen kısımlarında açıklanacaktır.)

The *üst* İşlev, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, egonun sahiplenmeye en hazır olduğumuz kısmıdır, çünkü yeterlilik duygusu ve potansiyel ustalık ile ilişkilidir. Üstün işlevle ilgili olarak bize bu güveni veren arketipe (etrafında bir üstünlük kompleksi geliştirmenin mümkün olduğu) adını verdim. *kahraman* bir erkekte ve *kadın kahraman* bir kadında. Bu, ruhun zorluklarla yüzleşmeyi memnuniyetle karşılayan, geçmişteki başarılı maceralarını hatırlamaktan zevk alan, bitmek bilmeyen güvenilirliğinden keyif alan bir parçasıdır.

Kahramanın farklılaştırılması genellikle çocukluğun işidir ve asıl aile üstün işlevi ne kadar çok tanır ve değer verirse, çocuk (en azından bu alanda) o kadar dikkat çekici, yetkin ve yetenekli olarak görülür.

The *aşağılık* aksine, işlev çoğu insan için sürekli bir utanç veya utanç kaynağıdır. Bu utancı bir ölçüde alçakgönüllülükle kabul etmek ve kabul etmek, kendini tanımaya, bütünlüğü bulmaya ve bilinçdışıyla anlamlı bir bağlantı kurmaya başlamaya doğru ilk ve gerekli adımdır (Beebe, 1992).

Ancak alt işlev, özellikle genç bir insanda genellikle çok az gelişmiş olduğundan, bunu kullanmaya zorlanmak bir ıstırap olabilir ve hatta bir erkekte genellikle yüksek perdeden, tam bir şikayet çığlığı bile uyandırabilir. -bir kadının boğazına sarılmak. Bu ses kalitesi bize aşağı işlevi taşıyan arketipin karşı cins doğasına dair bir fikir veriyor: Bir erkekteki savunmacı, histerik, çaresiz, sinirli, kuş benzeri sızlanma baskı altındaki anima'nın sesiyken, kadındaki bu ses baskı altındaki anima'nın sesidir. Köşeye sıkıştırılmış, küskün ve ipinin ucundaki bir hayvanın hırıltısı bastırılmış düşmanlığın içinden ortaya çıkabilir.

TABLO 8.1 Üstün ve alt işlev türleri ve bunların gölgeleri

Superior function	*Shadow of superior function*	*Inferior function*	*Shadow of inferior function*
Hero/heroine	*Opposing personality*	*Anima/animus*	*Demonic/daimonic personality*
Introverted feeling	Extraverted feeling	Extraverted thinking	Introverted thinking
Introverted intuition	Extraverted intuition	Extraverted sensation	Introverted sensation
Introverted thinking	Extraverted thinking	Extraverted feeling	Introverted feeling
Introverted sensation	Extraverted sensation	Extraverted intuition	Introverted intuition
Extraverted feeling	Introverted feeling	Introverted thinking	Extraverted thinking
Extraverted intuition	Introverted intuition	Introverted sensation	Extraverted sensation
Extraverted thinking	Introverted thinking	Introverted feeling	Extraverted feeling
Extraverted sensation	Introverted sensation	Introverted intuition	Extraverted intuition

Utanç yüküne rağmen, ruh veya ruhla olan bağlantısıyla birlikte aşağı işlev, aynı zamanda psişede büyük bir idealizmin yeridir. Enerjimizi ele geçiren daha yüksek neden veya misyon, çoğunlukla, bizim de oldukça zayıf ve beceriksiz olduğumuz psişenin bu alanıyla ilişkilendirilir.

Böylece üstün işlevi olan bir kişi*içe dönük düşünme*Her ne kadar bu kişi böyle bir sonucu kolaylaştıracak herhangi bir duygu becerisinden yoksun olsa da, genellikle bir gruptaki herkesin bir arada olması hedefine çok yüksek değer verir. Buna karşılık, bir*içe dönük duygu*Bu tip, düşüncenin daha karmaşık kıvrımlarını takip etmek için mücadele etmek zorunda kalsa bile, felsefenin en anlaşılması güç dallarını savunmaya çekilebilir.

Gıdanın kalitesi ve güvenliğine en tutkuyla önem veren kişi, üstün niteliklere sahip olabilir.*içe dönük sezgi*ve dolayısıyla aşağılık*dışa dönüklük hissi*, üstün olan kişi ise*içe dönük his*olabilir

Geleceğin kalitesini korumakla ilgilenenlerin çoğu, örneğin küresel ısınmayı azaltmak için hemen harekete geçerek,*dışa dönük sezgisel*önlem.

Jung psikolojisinde anima ve animus gelişimi, anima ve animusla ilişkilendirilen alt işlevin çok daha yaratıcı ve uyumlu bir şekilde ortaya çıkmaya başlayacağı hayatın ikinci yarısının işi olarak görülür.

Jung'un içe dönük duygu tipi olarak gördüğü Sigmund Freud (1975), kırk yaşından sonra dışa dönük düşünen psikanaliz teorisini geliştirmiştir. Başlangıçta bu, bağlantının anima değerinin biyolojik olarak açık hale getirildiği bir cinsel teoriydi. Hatta Freud, Viyana'daki en yakın destekçilerinin her birine takmaları için birer yüzük bile verdi; bu, Jung'un bu dogmatizmden çoktan sapmaya başladığı bir dönemde, cinsel teoriye asla sadık kalmama sözü verdiklerini gösteriyordu. Bu benzetme, Arthur'un şövalyelerinin Guinevere'ye sadakat yemini etmesiyle olabilir.

Kendini içe dönük bir sansasyonel tip olarak tanımlayan Jung'cu analist Jane Wheelwright, elli yaşından sonra bir yazar olarak yaratıcı düşmanlığını geliştirmeye başladı; diğer konuların yanı sıra, yaşlandıkça kadınların korkularına nasıl karşı koyabileceğini ele aldı ve psikolojik tedavinin olanaklarını araştırdı. ölüm karşısında bile gelişmek. Wheelwright'ın hayatının bu aşamasında kendi düşmanlık gelişimini yansıtan yazıları güçlü bir şekilde dışa dönük sezgisel bir kadroya sahipti.

Hem üst hem de alt işlevlerde gelişme olduğunda, kişiliğin omurgasını veren bir bilinç 'omurgasından' bahsedebiliriz. (Freud'un durumunda, henüz çok yeni bir tıbbi alt uzmanlık alanıyken onu hassas bir psikoterapist yapan içe dönük duygu, tedavi ettiği vakaların dinamiklerini anlamlı kılan bir teoriyi açıkça ifade edebilen dışa dönük düşünme yeteneğiyle birleşti.)

Kişinin bilincinin bir kimlik ve bütünlük özü etrafında örgütlendiğini ve bunun bir şeyi temsil ettiğini biliyoruz. Öte yandan bu kadar iyi farklılaşmış bir bilinç de kesin bir gölge düşürecektir. İçe dönük hisseden bir adam için kişiliğin 'omurgası' ve onun gölgesi resimde gösterilmektedir.Şekil 8.2 .

Bu modeli, genel olarak derinlik psikolojisinin gelişiminde oldukça etkili olan bakış açısı nedeniyle hakkında hatırı sayılır bir literatür bulunan Freud'un bilincinin analizine uygulayarak, onun dışa dönük duygu ve içe dönük düşüncesini nasıl kullandığını incelemeye yönlendiririliriz. Freud'un meslektaşlarıyla ilişkilerinin sadakatsizlik suçlamalarıyla ve kendi tarafında fark edilmeyen sadakatsizlik örnekleriyle ne kadar dolu olduğu sık sık belgelendi.

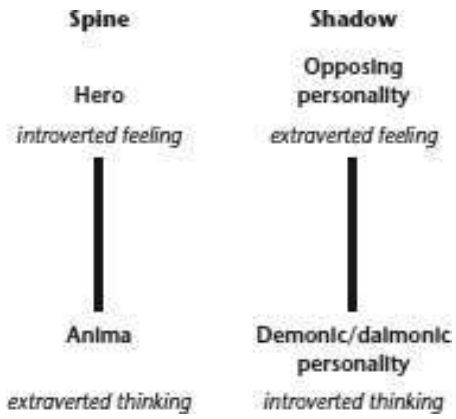
Son zamanlarda Freud'un, Freud ve karısıyla birlikte yaşayan yengesiyle belirsiz bir ilişki içinde olduğu ortaya çıktı. (Freud, başka bir çocuk sahibi olmak istemediği için karısıyla otuz yedi yaşındayken 'perhiz içinde yaşamaya' başlamıştı (Gay, 1988).) Uzun süredir dedikodusu yapılan bu ilişkiyle ilgili su yüzüne çıkan kanıtlar (kız kardeşin Kayınvalidesi Jung'a itiraf etmiş olabilir) ikilinin birlikte seyahat ederken karı-koca olarak kaydolduklarını gösteren bir otel kaydıdır (Blumenthal, 2006). Bütün bunlar gölgenin dışa dönük hissini akla getiriyor.

Gölge içe dönük düşüncenin kanıtı nedir? İçe dönük düşünme, halihazırda üzerinde anlaşmaya varılan dış tanımlardan çok, şeylerin bilinçdışı rezonansının arketipsel duygusuyla ilişkili olarak, şeyleri yeni şekillerde adlandırmayı içerir. Karanlık olmayan içedönük bir düşünce çoğu zaman bir şey için doğru ismi bulabilir, ancak karanlık bir içedönük düşünce, adı geçen şeye nahoş bir çağrışım veren bir isim seçebilir.

Böylece Freud, küçük oğlanların annelerine duydukları normal bağlılığa 'Oedipus' kompleksi ve hepimizin kendi imajımıza duyduğu normal ilgiye 'Narsisizm' adını verdi. Ama Oedipus aslında annesiyle yattı (ve hatta evlendi) ve ona çıplak bakma suçundan dolayı kendini kör etmek zorunda kaldı. Narkissos da bir nehirdeki görüntüsüne aşık olur ve onu öpmek isterken boğulur.

Normal gelişim süreçleri için kullanılan bu tür arketipik isimler bana, normal gelişim için bu tür süreçlerin gerekliliği konusundaki anlayışımızı zayıflatan yanlış adlandırmalar gibi görünüyor. Aslında, psikolojinin, iyi işleyen bir cinsellik geliştirme sürecinde karşı cinsten ebeveyne yönelik çekimin rolüne ilişkin algısını ve ayrıca herhangi bir kişiliğin gelişmesini sağlamada özsaygının rolünü yavaşlattılar. Nesiller boyunca analistler hastalarını ebeveynlerine ve kendilerine ilgi göstermemeleri konusunda uyardılar.

psikopatoloji, öyle olmadıklarında. Bu, yeni disiplin olan psikanalizin muazzam tedavi olanaklarını niteleyen gölgeydi.

ŞEKİL 8.2 Kişiliğin 'omurgası' ve gölgesi (bir süre için) içe dönük duygu adamı)

Bugün Freud'un dışa dönük duyguyu (üstün işlevinin gölgesi) ve içe dönük düşünceyi (aşağı işlevinin gölgesi) kullanma biçiminde yer alan arketiplerden söz edebiliriz. Onlara adını verdim *zıt kişilik*(Freud'un Adler ve Jung gibi eski meslektaşlarını 'düşman' olarak görmesine yol açan arketip) ve*şeytani kişilik*(Bir ebeveyne cinsel ilgi ya da kendine karşı duyulan yoğun hayranlık gibi çocuk gelişiminin evrensel yönlerinin anlamını çarpıtmasına ve zayıflatmasına yol açan arketip; bilimsel dehası, hastalarının fantezilerinde ve rüyalarında keşfetmesine olanak sağladı. Oedipus ve Narcissus'u rüyamızda görmüyorduk).

Karşıt kişilik adını verdiğim arketipin normalde paranoyak, kaçınmacı, pasif-agresif ve baştan çıkarıcı yollarla ilişkili işlev-tutum ifadesini şekillendirdiğini buldum. İçedönük duygu Freud için dışadönüklük duygusu bu şekilde tezahür etme eğilimindeydi ve benzer bir kader, üstümüzün gölgesi olan işlev-tutumda da her birimizi beklemektedir.

Karşıt kişilik, birincil savunma kaynağıdır; kahramanca üstün işlevimizin ve onun en değerli değerlerimizin saldırı altında olduğunu hissettiğimizde ilk önce öne çıkma eğiliminde olan bir parçamızdır.

Ayrıca, taşıdığı işlev-tavırı kullanmamız istendiğinde kendimizi karşıt kişiliğin içinde bulabiliriz. Böylece, en çok içe dönük sezgi aleminde yaşayan arketipler hakkında yazarken, üstün işlevi*dışa dönük*Sezgiye dayanarak, kendimi (bu bölümde olduğu gibi) biraz olumsuz, karşıt örnekler kullanırken bulabilirim (yukarıdaki Jungcu Freud okumamda olduğu gibi).

adını vermeyi seçtiğim arketip*şeytani kişilik*anima ya da animusu gölgeleyen işlev-tutumun ifadesini şekillendirir. Freud'un, tüm kültürümüzün bilinçdışı kişilik gelişiminin bazı normal yönlerine ilişkin anlayışını patolojik bir yönde saptıran dili kullanma biçiminden, şeytani kişiliğin niteliklerine dair iyi bir fikir ediniriz; öyle ki, bu, onu kurtarmak için şeytanın kendi işi olmuştur. Bu alanlarımızı, derinlik psikolojisi içindeki, onlar hakkında olumsuz düşünme eğilimimizden alırız.

Yine de Freud'un, kendisinden önceki hiçbir psikoloğun neredeyse bu kadar doğru bir şekilde keşfetmediği çocukluk çağı cinselliği ve temel özsaygı alanlarını da ortaya çıkardığını kabul etmemek nankörlük olurdu. terimini sıklıkla kullanırım *şeytani/şeytani kişilik*zihnin en bilinçsiz bölgeleriyle ilişkilendirilen arketipin, en yüksek değere sahip içgörüler sunabildiğinin yanı sıra değersizleştiren ve baltalayan içgörüler de sağlayabileceğini anlatmak. Bu gerçekten bizim hem şeytan hem de melek olan bir alanımızdır.

Şeytani kişilik genellikle en inatçı ve bilinçsiz karakter kusurlarımızın odağıdır. Canavarca davrandığımızda, bu genellikle bu arketip ve onunla ilişkili işlev-tutum aracılığıyla olur.

Peri masalını yorumladım*Güzel ve Çirkin*karakterimizin en kötü yanıyla hepimizin yaşadığı mücadelenin bir hikayesi olarak (Beebe, 1998). Güzellik, başkalarıyla kaliteli bir şekilde bağlantı kurmaya yönelik yakıcı kaygısıyla, idealist aşağılık işlevi taşıyan animadır.

Canavar, hayatta, peri masalının çoğu versiyonunun sonundaki Canavar'ın aksine, şeytani/şeytani bir kişiliktir.

yakışıklı prens. İşlev-tutumlarımızın bu en iflah olmaz hayvanı bir canavar olarak kalır, ancak bir dereceye kadar anima'nın özenli ve enerjik bakımıyla ehlileştirilebilir.

Her ne kadar genellikle aşağı işlev konusunda dayanılmaz derecede bilinçli hissetsek de (anima ve animus, bu özbilinci herkesin bu alandaki sakarlığımızı fark ettiği noktaya kadar güçlendirebilir), çoğumuzun oldukça beceriksiz olduğunu fark etmek önemlidir. Karşıt veya şeytani kişiliğin taşıdığı işlevlerin diğer insanlar üzerindeki etkisinin bilincinde olmamak.

İşleyişimizin bu daha az engellenen kısımları, başkalarının olumsuz deneyimlediği kısımlar arasındadır. Bazen başkalarından aldığımız 'haksız' yargıların gerçekçi temelini oluştururlar. Böyle bir hüküm alan kişinin kendisine 'O kişi benim gölgemi gördü' demesi daha doğru olur.

Bilincin gelişmesiyle ilgili soru şudur: Biz de onu görmeyi öğrenebilir miyiz?

Not

1 Jung (1921/1971, ¶306) "ruhun daha az farklılaşmış işlevle eşleştiğini" ileri sürer. ancak bu fikir çoğunlukla Jung'un analitik eğitiminin sözlü geleneğinde aktarılmıştır.

Referanslar

Beebe, J. (1992).*Derinlikte dürüstlük*. College Station, Teksas: Teksas A & M Üniversite Basını.

Beebe, J. (1998). Jung'cu bir karakter analizine doğru. A. Kanatta (Ed.),*Bugün Jung sonrası dönemliler*(s. 53-66). Londra: Routledge.

Berens, L. ve Nardi, D. (2004).*Kendinizi ve başkalarını anlamak: Bir kişilik türü koduna giriş*. Huntingdon Plajı, CA: Telos.

Blumenthal, R. (2006). Otel günlüğü Freud'un bastırmadığı arzuya işaret ediyor *Uluslararası Herald Tribünü*, 24 Aralık 2006.

Eşcinsel, P. (1988).*Freud: Zamanımıza uygun bir hayat*. New York: WW Norton.

Haas, L. ve Hunziker, M. (2006).*Jung'un zihinsel süreçleri: Yapı taşları kişiliğin*. Huntingdon Plajı, CA: Telos.

Hartzler, M., McAlpine, RW & Haas, L. (2005).*Tipe giriş ve 8 Jung fonksiyonu.*Mountain View, CA: CPP.

Hillman, J. (1985).*Anima: Kişileştirilmiş bir kavramın anatomisi*. Dallas, Teksas: Bahar.

Jung, CG (1921/1971). Psikolojik tipler. İçinde*Cw 6*.

Jung, CG (1975). Ernst Hanhart'a mektup, 18 Şubat 1957. G. Adler'de & A. Jaffé, (Ed.), RFC Hull (Çev.),*Edebiyat*,*cilt 2*(s. 346–348). Princeton: NJ: Princeton University Press.

Jung, E. (1931/1957). Animusun doğası üzerine. İçinde*Animus ve Anima*, (s. 1-43). New York: Bahar.

9

TİP VE ARKETİP

Silahlar ve gölgeleri

İçindeBölüm 8 , arketipik rolleri vurguladım (*kahraman*Ve*anima/animus*) kişisel kimlik deneyimiyle yakından ilişkili olan ve tipolojiyle ilişkilerini gösteren. Üst ve alt işlevlerin niteliklerine odaklanan bu özel rollerin, kişiliğin 'omurgasını' tanımlamaya yardımcı olduğunu belirttim. Üst ve alt işlevler arasındaki bu eksenin bilincine varmak, kişinin kendisinin kim olduğunu bilmesini sağlar ve kişinin başkalarıyla ilişkilerinde bu kimliğe dürüstlükle tutunmasını kolaylaştırır.

Yardımcı ve üçüncül işlevlere döndüğümüzde, bunların da genellikle dikey omurgaya çapraz çubuk olarak gösterilen bir ekseni tanımladığını görüyoruz. Bu üst çubuğun temsil ettiği şeye kişiliğin 'kolları' diyorum. Bu yatay ekseni oluşturan işlevler, kimlik meselelerinden çok, başkaları tarafından önemsenme ve bakılma yolları ile ilgilidir.

İçinde*Psikolojik Tipler*Jung, bilinç için sekiz temel seçeneğin taslağını çizdi: içe dönük düşünme, içe dönük duygu, içe dönük duyum, içe dönük sezgi, dışa dönük düşünme, dışa dönük duygu, dışa dönük duyum ve dışa dönük sezgi. Bu seçeneklerden herhangi biri belirli bir kişinin yardımcı veya üçüncül işlevi olabilir. Ancak bu yerlerden birinde gerçekte ortaya çıkan bilinç tipini bilmek, tek başına işlevin kişinin yaşamında oynayacağı rolü ortaya çıkarmaz. O*rol* yerleşimin kendisi tarafından belirlenir.

Bir kişinin yardımcı işlevi devreye alırken girdiği belirli bir rol olduğunu ve kişinin üstlendiği başka, farklı bir rol olduğunu gözlemledim.

üçüncül işlevi kullanmaya çalışırken devreye girer. Bilinç kendini, farklı işlevlerin içimizdeki farklı yerlere yerleşeceği şekilde organize ediyor gibi görünüyor. Buradaki 'yer' fikri, psikolojik işleyişin niteliksel olarak çok farklı alanları arasında, içinde ve başkalarıyla ilişkiler içinde hareket eden bir kişinin intrapsişik ve öznelerarası deneyimine ilişkin bir metafordur. Her yeni yerdeki bilinç deneyiminin tüm nitelikleri, o yerdeki işlevsel tutumun doğasıyla açıklanamaz, çünkü üstün (birinci) yerdeki dışa dönük duygu, yardımcı (ikinci) yerdeki dışa dönük duygudan farklı hissettirir. ve üçüncül (üçüncü) sıradaki dışa dönüklük hissi yine başka bir şey gibi geliyor. Hissedilen niteliksel değişimden sorumlu olan ek faktör, o yerdeki arketiptir. Arketip, mekanı hayatta üstlenebileceğimiz bir role dönüştürür.

Yardımcı pozisyonu işgal eden işlev-tutum çoğu yetişkinde güçlü bir şekilde gelişmiştir; sağ elini kullanan bir kişinin uzun süredir başkalarına yardım etmek ve desteklemek için bir şeyler yapmak için kullandığı sağ kolu gibi. Yardımcı işlev ebeveyndir; diğer insanların gelişimini teşvik etmede öncülük yapar ve sıklıkla onlara rol model olarak hizmet eder. Tersine, üçüncül işlev daha çok sağ elini kullanan bir kişinin sol eline benzer, bazen orijinal ve yaratıcıdır, ancak her zaman biraz dengesizdir ve bazen de güvenilirliği alt düzey işleve göre daha zayıftır. Üçüncül işlev, yaptığı işte ustalık gösterse bile, başka bir kişinin dengeleyici etkisine olan ihtiyacının son derece farkında olma eğilimindedir; Dolayısıyla bilincimizin bu kısmı yeterlilikten çok kırılganlıkla ilişkilidir.

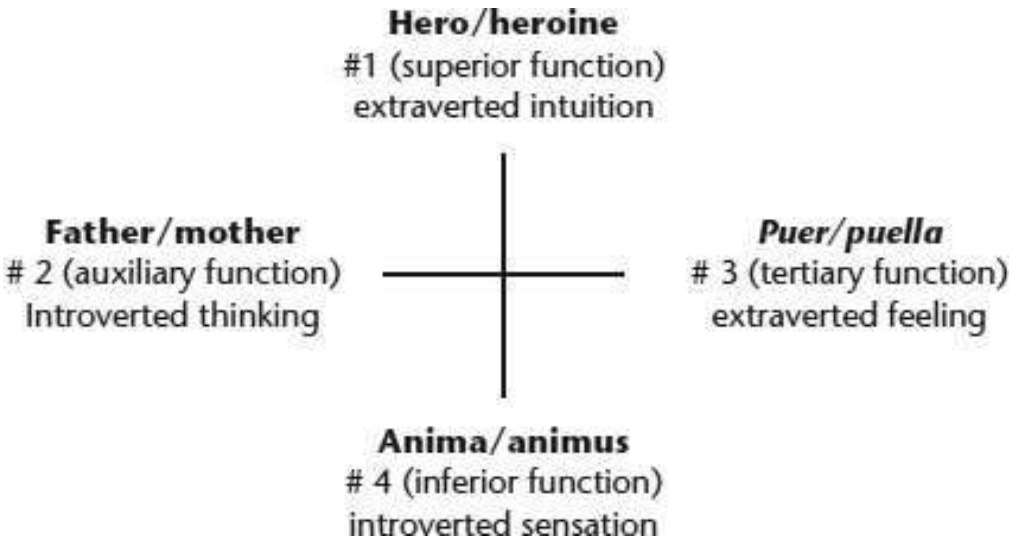
Yardımcı fonksiyon kendi içindeki üçüncü fonksiyonla ilgilenme konusunda o kadar iyi değildir ancak bir *iyi ebeveyn* gücünü başkalarının daha savunmasız kısımlarına koruma olarak sunuyor. Bu, başka bir kişideki üçüncül işlev için özellikle çekicidir. bir gibi *ebedi çocuk*,[1] İyi çalışabilmek için en az bir kişinin hayranlığına, onayına, gücüne ve rehberliğine ihtiyacı olan kişi. Yardımcı işlevli ebeveyn ve üçüncül işlevli çocuk, yalnızca ortak bir kişilik eksenini paylaştıkları psişe içinde değil, insanlar arasında da tamamlayıcılardır. Bireysel psişe içinde bilincin kolları gibi çalışırlar çünkü az ya da çok bilinçli olarak kullanılırlar.

başkalarını desteklemek ve onlar tarafından desteklenmek ve böylece başkalarına ulaşmak için bilinçlerimizi kullanma yollarımızı tanımlamak. Kimliğimizi tanımlarken daha çok kendimiz için ve kendimiz için ne olabileceğimiz veya ne yapabileceğimizle ilgilenen bilincin omurgasına (üstün ve aşağı işlev) bir tür denge sağlarlar.

Omurga ve kollar olmak üzere iki eksen sırasıyla kendimizle ilişkimizin ekseni ve başkalarıyla ilişkimizin ekseni olarak düşünülebilir. Ayrıca, biri her zaman rasyonel (Myers-Briggs terminolojisinde 'yargılama'), diğerinin ise irrasyonel ('algılama') olması nedeniyle iki eksenin tamamlayıcı olduğuna dikkat edin. Örneğin, irrasyonel omurgamızda çok fazla sıkıştığımızda bizi sakinleştirmek ve başkalarıyla olan ilişkilerimizde daha makul olmak için kolları kullanabiliriz ya da rasyonel olduğunda bizi omurganın katılığının ötesine taşımak için kolları kullanabiliriz.

Yardımcı ve üçüncül fonksiyonları numaraladığımızda, üst fonksiyon olan fonksiyon #1 ile başlayan fonksiyonları numaralandırma düzenine devam ederiz. Önceki bölümde, 1 numaralı konumu kahramanla ilişkilendirdim ve bu herhangi bir teorik sorun yaratmadı çünkü sezgisel olarak anlamlıdır ve işlevlerin en farklılaşmışının kahramanca bir kadroya sahip olacağı ortak deneyimle uyumludur; bu bir tercihtir. genellikle aynı zamanda bir yeterliliktir. Bununla birlikte, kahramanca ilk işlevin ötesine geçtiğimizde, sekiz işlevin tamamının, güç dereceleriyle ölçülebilmesi açısından kahraman psikolojisini takip etmediğini kabul etmeliyiz. Gerçek deneyimde, birinciden (üstün), dördüncüden (aşağı) sekizinciye doğru azalan bir farklılaşma hiyerarşisini takip etmezler. Bilincin gösterdiği güç ve güç türü, onunla ilişkilendirilen arketipsel rolün bir sonucudur ve arketipler farklı insanlarda farklı şekilde gelişir. Pozisyonların numaralandırılması, Jung psikolojisinin ilk günlerinden ve Isabel Briggs Myers'ın bu psikolojiyi MBTI bulgularının analizine uyarlamasından kalan bir miktar anakronizmdir. Bugün, bu kahramanlık sonrası zamanlarda numaralandırmayı kullandığımda, sayıların niceliksel değil niteliksel olarak okunması amaçlanıyor; tıpkı birinin yakından tanıdığı, iyi farklılaşmış bir şehirde sokak numaralarının okunabilmesi gibi. Dolayısıyla 'ikinci' ve 'üçüncü' işlevler, tıpkı New York City'deki caddeler gibi, deneyimin bize o yerlerde olduğumuzu fark etmeyi öğrettiği niteliklerle tanımlanır.

ENTP'nin MBTI tipine (Jung analizi ve kapsamlı özdüşünüm ile doğrulanmıştır) sahip bir kişinin farklı işlevlerini, konumlarını ve arketiplerini temsil eden bir şemaya bir kez daha bakalım:

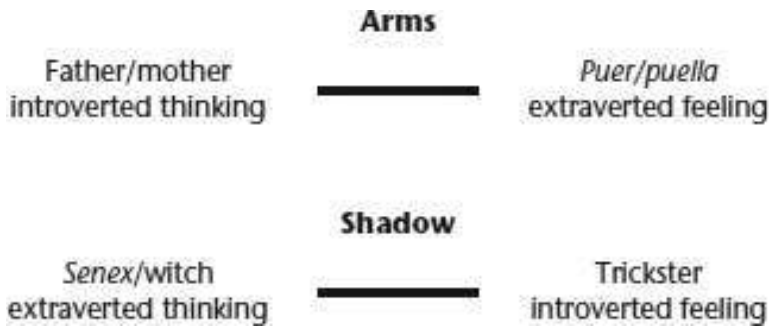
ŞEKİL 9.1 İlk dört işlevle ilişkili arketipler
(Örnek olarak ENTP'yi kullanarak)

Diyagramın 'omurgasını' oluşturan bu kişinin üst ve alt işlevleriyle ilişkilendirilen arketipler ve bunların gölgeleri tartışılmıştır.Bölüm 8 bu kitabın. Bu kez diyagramdaki yardımcı ve üçüncül işlevlerle ilişkili arketip çiftine odaklanacağız.

Okuyucuya yatay eksene bakarak soracağım.Şekil 9.2 Bu, üst sıradaki arketipleri ve türleri, alt sıradaki arketipler ve türler tarafından gölgelenmiş olarak kabul edecek şekilde birbirine bağlar. Bu sonuncular şemada yeterince açık bir şekilde görünmektedir, ancak gölge olduklarından onları kendimizde görmek çok daha zordur.

Dört işlev-tutum konumu (yardımcı ve üçüncül işlevler ve bunların tutumsal olarak karşıt gölgeleri), herhangi bir kişiliğin kendisinin ötesine geçerek başkalarına ulaşma biçimini düzenler. Bu pozisyonlardaki arketipler, kişinin insan bilincini, başkalarının desteğini ve bakımını içeren en temel faaliyetlerden birine yönelimini yapılandırır. Bazı insanlar tüm hayatlarını bu parametrelere göre tanımlarlar. Çok az merakları var

kim oldukları ve kendileri için nispeten az hedefleri vardır, ancak başkalarına nasıl davrandıkları ve onlardan nasıl davranıldığı konusunda büyük endişe duyarlar. Bu tür insanlar, Şekil 9.1'deki yatay çizgide, dikey çizgiden daha fazla yaşarlar. Bilinçleri omurgalarının nasıl olduğundan çok kollarının ne yaptığına göre daha organize olur. Bu tür insanlarla çalışırken, başka bir kişiyle nasıl ilgileneceklerini yazmak, kendileri için ne istediklerini söylemekten daha kolaydır.

ŞEKİL 9.2 ENTP'nin kolları ve gölgeleri (Not: bu diyagram ESTP için de geçerlidir.)

Bazılarımız, omurgalarımızın doğası konusunda oldukça net olsak bile, hâlâ büyük ölçüde yatay eksenimizin dışında yaşarlar. Diyagramdaki ENTP gibiyim ve karakteristik olarak yardımcı içe dönük düşüncemi kullanarak başkalarına bakmaya çalışıyorum. Jung analisti, öğretmen, yazar, editör ve arkadaş olarak hayatımın büyük bir kısmı, başkalarının hayatlarındaki durumların nasıl daha iyi tanımlanabileceğini anlatmakla geçti. Bir şeyi, o şeyin iç gerçekliğine uygun olacak şekilde tanımlamak, açıklığa kavuşturmak ve ifadesini geliştirmek, Ti (içe dönük düşünme) işlevidir ve ben, insanların bu 'editörlük' desteğinden yararlanmak istediklerinde başvurdukları biriyim. Eldeki iş bir kamp gezisinde çadır kurmak, herkesin bir partide hoş karşılanmasını sağlamak veya onları önceden belirlenmiş bir planı takip etmeye motive etmek olduğunda genellikle yardım etmeye davet edilen kişi ben değilim. Bu işlevleri yerine getirmem istendiğinde, başkalarına bu şekillerde bakma konusunda, daha gelişmiş bir yerde, dışa dönük duyumlara, dışa dönük duyguya veya dışa dönük düşünceye sahip insanlar kadar iyi olmadığımı hissedebiliyorum.

Başkalarıyla ilgilenmek için içe dönük düşünceyi güvenilir bir şekilde kullanan diğer insanlar gibi, hayatlarıyla ilgili bir şeyi daha içe dönük ve aynı zamanda daha orijinal bir şekilde tanımlamak isteyen insanlar tarafından aranıyorum. destek bozuldu. Bazen insanlara düşünmedikleri olasılıkları nerede gördüğümü göstermek için dışa dönük sezgilerimi kullanma eğiliminde olsam da, insanların genellikle benden bu tür bir yardım aramadıklarını da öğrendim. Bu benim başkalarıyla ilgilenirken kullanmam gereken ikinci ebeveyn işlevimdir, kahramanca ilk işlevim değil ve bu, onlara düşünmedikleri bir olasılığı kahramanca gösterdiğimde değil, onlara yardım ettiğimde insanlara en iyi şekilde baktığım anlamına gelir. Zaten bildiklerini daha keskin bir şekilde tanımlamak için. Sadece içe dönük düşünceyle kaldığımda, insanların hayatlarını, bilinçdışı da dahil olmak üzere ruhlarındaki gerçek duruma hitap edecek şekilde tanımlamalarına yardımcı olma konusunda oldukça iyiyim. Ne yazık ki her zaman orada olamıyorum, çünkü bir Jung analisti olarak günlerimi dolduran başkalarına yardım etme çabası da kaygımı artırıyor ve kendi gölge savunmalarımdan bazılarını tetikliyor; gölge olmak her zaman hemen bilinçli olmayabilir. Mesela birdenbire zıt bir tavırla düşünmeyi kullanmaya başladığımda nasıl olabileceğimi her zaman anlayamıyorum çünkü o zaman düşüncemi bilinçsizce yönlendirici, kontrol edici ve önceden belirlenmiş bir Te (dışa dönük düşünme) yöntemiyle insanlara anlatıyorum. müdahaleci ve saldırgan olabilecek bir şekilde önceliklerinin ne olması gerektiğini oldukça kaba bir şekilde.

Bunun nedeni bende, Ti'min yardımsever bir ebeveyn tarafından taşınan gölgesi Te'nin, daha uğursuz bir ebeveyn arketipi ile ilişkilendirilmesidir:*seneks*.

The *seneks*bir arketiptir[2]insanlara yardım etmeye çalıştığımda bilinçli olarak olmayı arzuladığım iyi babayı gölgeleyen şey bu.*Senex*Latince 'yaşlı adam' anlamına gelen ve 'senatör' anlamına gelen kök kelimedir ve zamana direnen ve şimdi değişime direnen her şeyin kalitesini üstlenir. (Mitolojik imge, hasatın arketipsel bir imgesi olmaktan çıkıp gençlik, büyüme ve gelişme süreçlerinin baş düşmanı olarak daha ölümcül bir boyut kazanan orağıyla Roma tanrısı Satürn'dür.) Düşünme,*seneks* dogmatik olduğunda ve hayatta yeni başlangıçlara ve yeni gelişmelere olan ihtiyacı artık umursamadığında. Daha sonra müşteriyle denenmiş ve doğru olan konusunda ısrar edilir ve herhangi bir değişim hamlesine karşı çıkılır.

statüko. Bu benim ebeveynlik tarzım değil ama bazen bu şekilde aptallaştırıyorum.

Çalışan bir analistin hayatından alınan bu oldukça gündelik örnek, bir yardımcı işlevin, karşıt tutumla konuşlandırılan aynı işlevle nasıl kolayca değiştirilebileceğini gösteriyor. Daha sonra ebeveynliğin arketipik kalitesi değişti. Hem yardımcı hem de üçüncül işlevlerin hem bilinçli hem de gölge tarafına bakmamız gerektiğinden, farklı olası yardımcı işlev türlerinin yanı sıra farklı üçüncül işlev türlerini birlikte listeleyen bir şemaya sahip olmak yararlı olabilir. gölgeleriyle birlikte farklı tip konumlarına dahil olacak arketipleri gösterir. (Üçüncül konumun arketipleri ve onun gölgesi bu bölümün ilerleyen kısımlarında açıklanacaktır.)

Yardımcı işlev başkalarını cesaretlendirmek ve mümkün kılmak, onları kendi yollarında güçlendirmek ve desteklemek için kullanılabilir, ancak onun gölgesi, *seneks* işlevi ise tam tersini yapar: onların cesaretini kırar ve devre dışı bırakır; onları oldukları yerde donduruyor ve yaptıkları her şeyin sağduyulu olduğundan şüphe etmelerine neden oluyor. Bu gerçekten de içine girilmesi çok nahoş bir arketipik rol gibi görünebilir - ve çoğu zaman öyledir - ancak bazen gerekli bir roldür. Örneğin, temel yönü bize değer verdiğimiz şeyler için temelde yıkıcı ve tehlikeli görünen bir kişi veya planla karşı karşıya kaldığımızda, tıpkı bir durumla karşı karşıya kaldığımızda yapabileceğimiz gibi, rütbemizi geri çekmek ve sınırlar koymak bizim için etkili bir seçenek olabilir. yaramazlık yapan bir çocuk. Bu anlamda,*seneks* Arketip veya rol aynı zamanda olumsuz veya onaylamayan babanın rolü olarak da düşünülebilir; tıpkı kadın eşdeğeri cadının, memnun edilmesi imkansız görünen eleştirel bir anne olarak tasavvur edilebilmesi gibi.

TABLO 9.1 Yardımcı ve üçüncül fonksiyon türleri ve bunların özellikleri

gölgeler

Auxiliary function	*Shadow of auxiliary function*	*Tertiary function*	*Shadow of tertiary function*
Father/mother	Senex/*witch*	Puer/puella	*Trickster*
Introverted thinking	Extraverted thinking	Extraverted feeling[3]	Introverted feeling
Introverted intuition	Extraverted intuition	Extraverted sensation	Introverted sensation
Introverted feeling	Extraverted feeling	Extraverted thinking	Introverted thinking
Introverted sensation	Extraverted sensation	Extraverted intuition	Introverted intuition
Extraverted thinking	Introverted thinking	Introverted feeling	Extraverted feeling
Extraverted intuition	Introverted intuition	Introverted sensation	Extraverted sensation
Extraverted feeling	Introverted feeling	Introverted thinking	Extraverted thinking
Extraverted sensation	Introverted sensation	Introverted intuition	Extraverted intuition

Anne arketipi tarafından taşınan yardımcı dışadönük duyguya sahip kişi, örneğin başkaları için yemek pişirerek onlarla ilgilenirken, cadı konumunda dışadönük duyguya sahip kişi, bir apartman dairesinin duvarına yüksek sesle vurarak hoşnutsuzluğunu ifade etme eğiliminde olabilir. duvarın diğer tarafındaki komşunun partisi çok gürültülü olduğunda veya küstah bir çocuğa tokat attığında. Yardımcı, babacan içe dönük duygu, bir oğluna kravat bağlamak için gerekli olan bir dizi basit adımı öğreterek kendini gösterebilir;*seneks*Öte yandan içe dönüklük hissi, oğlunun el hareketlerindeki beceriksizliğe işaret edebilir.*Senex*ya da cadı içedönüklüğü, birisinin az önce söylediği ya da yaptığı bir şeyin o kadar kötü bir zevke sahip olduğunu ve bunu yapan kişinin söylenmemiş bir aforozu hak ettiğini ima eden soğuk bir sessizlik biçimini alabilir.

Onaylamayan ebeveyni deneyimleyen çocuk, yetişkinliğe doğru büyüdüğümüzde bile bir parçamız olarak kalabilir ve bu, üçüncü işlev alanında muhtemelen hepimizin taşıdığını hissetmeye başladığım travmatik nevrozun ortak temelidir. Bazen korkmuş bir çocuk gibi davranan yetişkin kadın

Başkalarıyla ilişkilerinde gerilemiş gibi görünebilir, ancak kendi ruhunda gerçekten çocuk rolüne girmiştir ve bu, üçüncül işlevini kullanmak zorunda olduğu durumlarda ortaya çıkabilir. Bunun, kendisiyle pratik iş yapmak isteyen birine, örneğin yazmasına yardımcı olması için çağırdığı bir avukata ne söyleyeceğini asla düşünemeyen, yardımcı dışadönük duyguya sahip, parlak, kendini ifade edebilen, iyi okumuş, içe dönük, sezgisel bir kadında olduğunu gördüm. onun isteği. Alt düzeydeki işlevi, mülkünün sansasyonel ayrıntılarını çözmede pek yardımcı olmadığı gibi, avukatından neye ihtiyacı olduğunu veya vasiyetiyle neyin başarılmasını istediğini de asla bilmiyordu. Avukatın kendisine soru sorma çabaları, ticari işlemlerde her zaman başına bela olan sosyal fobiyi yeniden harekete geçirerek dilinin tutulmasına yol açtı; bunun sonucunda da vasiyetini yazmayı mümkün olduğu kadar erteledi ve aslında vasiyetname vermeden öldü. Bu, üçüncül işlevin önüne geçebilen felcin bir örneğidir: Bu kadının durumunda içe dönük düşünme. *puella*veya*puer*arketip bu işlevi taşır ve tıpkı bir çocuk gibi performansını sürdüremeyebilir. Öte yandan aynı kadın, toplumsal bir talep nedeniyle strese girmediğinde, içine gireceği ruh hallerini ustaca aktaran oldukça komik şiirler yazabiliyordu; bir işlevin yaratıcılığının bir örneği (yine bu örnekte). , içe dönük düşünme) arketipi tarafından taşındığında*Puer aeternus*veya*puella aeterna*. Bu sefil boş kafalılık ve aşırı yaratıcılık durumları arasında gidip gelme yeteneği, üçüncül işlevli içe dönük düşünmenin tipik bir örneğidir ve tüm üçüncü işlevlerin içinden geçtiği deflasyon ve enflasyon döngüleri hakkında bir fikir verir. Şeker Kamışı, Marilyn Monroe'nun karakteri*Bazıları Sıcak Sever*(1959), unutulmaz bir şekilde "Lolipopun bulanık ucunu her zaman alırım" diyor ve bu, birisinin herhangi bir durumu yeterince tanımlayamaması sonucu ortaya çıkan bilgisizliği aktarıyor.

Üçüncü işlevin bu enflasyon/deflasyon döngüsünden 'üçüncü işlev krizi' olarak bahsetmiştim, çünkü bu, üçüncü işlevi kendileri için çalıştırmaya çalışacak kadar kendi tipolojilerini geliştirmeye başlayan insanların hayatlarında yüzeye çıkıyor. ve onun garip yukarı ve aşağı niteliğini keşfetti. Çoğunlukla üçüncü işlev, Monroe'nun etkileyici metaforunun da ifade ettiği gibi, sanki ikili bir açmazdaymış gibi çalışır. Çifte bağ, insanların içine soktuğu şeydir. *düzenbaz*bilinçsiz kaldığı sürece arketiptir; bu durumda kişi başkaları tarafından istismar edilmeye karşı savunmasızdır. Bu çok büyük bir adım

Hilebazı bilinçli hale getirebildiğimizde ve bundan faydalanmaya çalışan kişiyi ortaya koyabildiğimizde gelişmeyi yazın.*biz*çifte bağda.

Alfred Hitchcock'un çok gelişmiş bir hileci işlevi vardı. ISTJ olarak gördüğüm utangaç bir adam, üçüncü derecede içe dönük bir duyguya sahipti ve sette çatışmaya dayanamıyordu. Yapımının erken safhalarında*Baş dönmesi*(1958), Kim Novak, rolü için tasarladığı kıyafetlerin onun zevkini yansıtmamasından dolayı üzülerek yönetmenin yanına geldi. Bu, filmin ilk bölümünde Novak'ın üst sınıf karakterine alışılmadık derecede muhafazakar bir gardırop (siyah ayakkabılarla gri bir takım elbise dahil) vermek gibi yaratıcı ve ticari bir kumar oynayan Hitchcock'un içe dönük duygusuna bir meydan okumaydı; amaçlanan bir etkiydi bu, ancak yeni ortaya çıkan bir Hollywood seks sembolünün olağan sunumu değil. Novak'a teslim olmak filmi mahvederdi ama ne yaptığını bildiği konusunda ısrar etmesi de aynısını yapardı, bu da onun ekranda yüzünde görülebilecek bir kırgınlığa yol açabilirdi. Hitchcock, onu çıkmazdan kurtarmak için hilebaz dışa dönük duygularından yararlandı. Yıldızına şöyle dedi: "Sevgili Bayan Novak, senaryo gerektirdiği sürece istediğin her şeyi giyebilirsin" (Taylor, 1980, s. 246). Bir şekilde senaryoyu (aslında kendisi de onaylamıştı) ikisinden de daha büyük yapmayı başardı ve bu da aktrisin düşmanlığını çifte çıkmaza soktu: Bir yönetmene karşı nasıl duracağını biliyordu ama senaryoya karşı çıkamıyordu. İkincisini yapmak, onda olmayan bir düzeyde dışa dönük düşünmeyi gerektirirdi. Elbette Novak'ın tipinden emin değilim, ama onun başlıca işlevlerini içe dönük duygu ve dışa dönük duyum olarak, dışa dönük düşünme biçimini ise Hitchcock'un düzenbazını engellemek için kullanabildiği bir düşmanlığın taşıdığı aşağı düzey bir işlev olarak okuyorum. Onun ve Hitchcock'un daha sonra çok iyi anlaştıklarını ve ortaya çıkan filmin hem Hitchcock'un hem de onun başyapıtı ve sinema tasarımında bir dönüm noktası olarak geniş çapta selamlandığını biliyorum.

Yardımcı içe dönük duyumlara sahip dışa dönük hisseden bir ebeveyn, ergen bir çocuk ebeveyninin onaylamadığı bir seçim yapmakla tehdit ettiğinde, şeylerin arketipik düzenine zarar verdiğini ima etmek için hileci içe dönük sezgiyi kullanabilir. Durumun bu sezgisel çerçevesinin getirdiği kafa karışıklığı içinde genç, aynı ebeveynin daha önce hiçbir şeye bu kadar manevi temelde itiraz etmediğini fark etmeyebilir. Bu strateji, bir kız çocuğuna şunu anlatmak için kullanıldı:

Aile kalıbının dışında evlenme seçeneği (başka bir ırktan veya aynı cinsiyetten birini seçebileceğini söyleyerek) ailenin kutsallığını yok etmiş olur. Çocuğun, aile kalıbından ayrılsa bile, düşündüğü yönün mutlaka bir saygısızlık olmadığını görmesi çok güçlü bir içe dönük sezgi gerektirir.

Gölge fonksiyonların konuşlandırıldığı tür etkileşimlerinin örneklerini keşfettiğimizde sıklıkla ortaya çıkan soru şudur: Kişi bu fonksiyonları kullanmayı nasıl biliyor? Durum, normalde bizim için görece bilinçsiz olsa bile daha sonra sağladığımız belirli bir işlevi kullanmamızı mı gerektiriyor? Yoksa çağrılan, bizi onunla ilişkilendirilen işlev-tutumu kullanmaya yönlendiren belirli bir arketipsel rol mü? Cevap bence her ikisi de. Etkili yaşamak, er ya da geç tüm işlev-tutumlarımızı kullanmamızı gerektirir. Hem kişisel hem de profesyonel durumlarda başkalarının ihtiyaçlarına yanıt vermek ve başkalarının bizim ihtiyaçlarımızı karşılamasına izin vermek söz konusu olduğunda, ebeveyn ve içimizdeki çocukla, düzenbaz ve hilebazla iletişim halinde olmamız gerekir.*seneks*ya da cadı. Aksi takdirde aynı arketipler ortaya çıkacak, ancak bunları nasıl konuşlandıracağımız konusunda çok daha az bilinçli olacağız.

Notlar

1 Bu, Ovid'e kadar uzanan Latince bir terimin İngilizceye çevirisidir.*Puer aeternus*birçok genç erkek ve kadının arketipidir (dişi formu*puella aeterna*) geç ergenlik ve erken yetişkinlik dönemine denk gelir. Arketip ve onunla aşırı özdeşleştirilenlerin klasik tanımları için bkz. von Franz, 1970 ve Hillman (Ed.), 1979. Bu terimi hiçbir zaman tam anlamıyla sakinleşemeyen olgunlaşmamış erkek veya kadına ilişkin "Peter Pan" sendromuyla eşanlamlı olarak kullanan Jungçu yazarların aksine (bkz. Yeoman, 1998), ben*puer*(veya *puella*) hepimizin bir yönü olarak, özellikle üçüncü işlevle ilişkilidir ve bu işlevi geliştirmeye çalışırken genellikle sorunludur.

2 Bu arketipi daha geniş bir Jung izleyici kitlesine tanıtan kişi James Hillman'dı. the *seneks*"bilincin sertleşme süreci" (s. 19) aşılamamış olduğundan.

3 Yazı tipi konusunda bilgili okuyucu, üçüncü işlevin tutumunun yardımcı işlevin tutumunun tersi ve üstün işlevin tutumuyla aynı olduğunu gösterdiğimi fark edecektir. Durumun böyle olduğunu düşünmeme neden olan şey için bkz.Bölüm 3 .

Referanslar

Hillman, J. (Ed.) (1979).*Puer kağıtları*. Dallas, Teksas: Bahar Yayınları.

Bazıları sıcak sever. (1959). Wilder, B. (Yapımcı ve Yönetmen). ABD: Birleşik Sanatçılar. [Sinema filmi].

Taylor, JR (1980).*aksama*. New York: Berkeley Kitapları.

Baş dönmesi. (1958). Hitchcock, A. (Yapımcı ve Yönetmen). ABD: Paramount Resimler. [Sinema filmi].

von Franz, M.-L. (1970).*Puer aeternus*. New York: Bahar Yayınları

Yeoman, A. (1998).*Şimdi ya da Neverland: Peter Pan ve sonsuzluk miti gençlik.*Toronto: Şehir İçi Kitapları.

BÖLÜM III

Türün tarihi

10

PSİKOLOJİK TİPLER

Tarihsel bir bakış

giriiş

Jung'un analitik psikolojisi öğrencileri için onun ünlü 'tiplerinin' ne olduğu her zaman açık değildir.*ile ilgili.*En yaygın varsayım, bunların türlerine atıfta bulunmaları olmuştur.*insanlar.*Ama Jung için bunlar bir nevi *bilinç,*yani bireyin iç ve dış gerçekliğini oluşturma ve ayırt etmede egonun üstlendiği karakteristik yönelimler. Psikoterapistler için, bu farklı doğal bilişsel duruşların anlaşılması, danışanlarının kişiliklerinin temel güçlü yanlarını destekleme ve belirli bir bilincin kendi doğasındaki sınırlamaları fark etmesine yardımcı olma yönündeki günlük çalışmalarda çok değerli olabilir. Bu teori temelinde iletilen bireysel farklılıkların anlaşılması, danışanın göreceli ego zayıflığı alanlarındaki utancını azaltabilir ve danışanın, tedaviyi zorlaştıran güçlü savunmalarla egoyu destekleme ihtiyacını azaltabilir.

Jung'un psikolojik tiplere ilişkin konumu

Kendini tanımlayan çığır açıcı metninden bu yana,*Wandlungen ve Libido Sembolü*(1912), analizde gözlemlenebilen ruhun hareketlerinin bilince doğru yöneldiği Jung'un anlayışıydı. Bilincin her insanda aynı şekilde aynı şekilde ifade edilmediğini zaten fark etmişti. Bunun yerine Jung, bilinci merkezli olarak kavramsallaştırdı.

farklı temel yollarla ruhu yönlendirme yeteneğini ifade eden bir ego *tutumlar*Ve*işlevler.*

Jung, bu bakış açısının tohumuna, yaklaşık 1902'den itibaren Burghölzli Akıl Hastanesi'nde kelime çağrışımı üzerine yaptığı çalışmaların ortasında ulaştı. Franz Riklin ile birlikte yazdığı "Normal konuların birleşimi"nde Jung, çağrışımların nasıl oluştuğunu anlatıyor. Deneklerde 400 farklı uyarıcı-kelime dizisi seslendirilerek bilinçdışı komplekslerden etkilendikleri gösterilebilmektedir. Ancak bu ilk araştırmada bile. Jung şunu kabul etti: "Temel faktörlerden biri bireysel karakterdir." O ve Riklin şunları yazdı: "Deneylerimizden kolayca tanınabilecek iki tür ortaya çıkıyor: (1) Tepkilerinde öznel, sıklıkla duygu tonlu deneyimlerin kullanıldığı bir tür. (2) Tepkileri nesnel, kişisel olmayan bir ton sergileyen bir tip" (Jung, 1904/1973, ¶412).

Eylül 1913 gibi geç bir tarihte, Münih'teki Psikanaliz Kongresi'nde verdiği bir konferansta, dikkatini klinik çalışmalarda gözlemlenen psikopatolojiye çeviren Jung, hâlâ iki temel "nesneyle (ve kendilikle) ilişki türüne dikkat çekiyordu: "Merkezkaç" dışadönüklüğü "kural olarak normali aşan bir duygu yoğunluğu sergileyen" "histerik" ile "merkezcil" bir içe dönüklük nedeniyle "normal düzeyin" düşük olduğu "şizofreni" arasında ulaşılamadı
hepsi" (Jung, 1921/1971, ¶858).[1] Bu, bilincin öznelliğini analiz etme sorununa komplekslerin varlığının ötesinde başka bir boyut ekledi; bu sorun, deneysel psikoloji de dahil olmak üzere diğer gözlemsel bilimlerin zaten 'kişisel denklem' olarak kabul ettiği bir sorundu; bu terim Jung'un şimdi gelişmekte olan araştırma alanını tanımlamak için benimsediği bir terimdi. çalışma (Shamdasani, 2003, s. 30–31).

Sonraki yedi yıl içinde, yeni kurulan Zürih Analitik Psikoloji Okulu'ndaki diğer kişilerle sohbet ederek tipolojik teorisini açıklamaya başladı. Hans Schmid-Guisan ile yazışmalar (Jung ve Schmid-Guisan, 2013), Jung'un duygu ile dışadönüklük ve düşünme ile içe dönüklük arasındaki ilk denklemini yeniden gözden geçirmesine yardımcı oldu. Zürih Okulu'nun bir diğer eski üyesi Maria Moltzer, Haziran 1916'da Zürih'teki Psikoloji Kulübü'nde verdiği bir konferansta, sezginin üçüncü bir bilinç türü olduğunu öne sürdü (Shamdasani, 2004).

1999). Onun önerisi ve Jung'un, duyumun bir "organ fonksiyonundan daha fazlası" olduğuna dair artan farkındalığı. . . 1915'te düşündüğü gibi (Jung & Schmid-Guisan, 2013, s. 136) "duyguya bağımlı" olmak, şimdiye kadar ruhu tamamen rasyonel temeller üzerinde düzenleyen dışadönüklük-içe dönüklük ve düşünme-hissetmenin ötesinde, başka bir şeyin daha olduğunun farkına varmasını sağladı. Tamamen teorisinin hesaba katması gereken yönelim ekseni, duyum-sezginin "irrasyonel" ekseni. (Jung'un kendisi de orijinal düşünme-hissetme ekseni ile yeni duyum-sezgi ekseni arasındaki farkın, ilk işlev çiftinin deneyimi yorumlamak için rasyonel bir şekilde konuşlandırılması, ikincisinin ise yalnızca halihazırda verilmiş olanı kavraması olduğunu fark etmiş görünüyor. bize dış ya da iç dünya aracılığıyla ulaşır ve dolayısıyla isteğe bağlı biliş ya da değerlendirme süreçlerine dayanmaz: bkz. Marshall, 1968.) Yıllar boyunca, kitabında kaydettiği aktif hayal gücüyle meşguldü.*Kırmızı Kitap*Jung, içsel psikolojik alanını işgal eden, her birinin ayrı ayrı bilinci olan kaç farklı figürün olduğunu keşfetti. Tipleri, her birinin kendi güçlü yönleri ve kör noktaları olan pek çok bakış açısı olarak görmeye başladı. 1921 yılında yaptığı bir tablo (Jung 2009, levha 127 & s. 307 n240), Frey (2012) tarafından yorumlanarak, Jung'un bu tiplere bilinçli olarak boyun eğenlerin deneyimlere kendini feda etme yolları olduğunu aktarmıştır. Bilinç, kişinin kendi bakış açısına karşı çıkan ve meydan okuyan bakış açıları deneyimini gerektirdiğini, işlevlerin kapsamını ve bunların derecelerini göstermek için kısa süre sonra kullanmaya başladığı çapraz diyagramla da aktarmaktadır (bkz. Jung, 1989/2012, s. 97). birbirine karşıtlıklar. Jung'un teorisi, 1913'ten sonra bilincin karmaşıklığının daha fazla farkına varmasıyla kesinlikle önemli değişikliklere uğradı. Yazmaya geldiğinde *Psikolojik Tipler*1919 ve 1920'de, dört ana ikilemle karakterize edilen zihinsel süreçler olarak bilinç türlerinin karmaşık bir analizini zaten tasavvur etmişti: Dışa dönüklük, içe dönüklük, düşünme-hissetme, duyum-sezgi ve rasyonel-irrasyonel. Hayatının geri kalanı boyunca savunmaya devam ettiği ve Jung'un psikolojik tipleri üzerine daha sonraki tüm çalışmalara yön veren bu sistemdi.

Tanımlar

İçinde*Psikolojik Tipler,*Jung dört tane olduğunu anlıyor*bilincin işlevleri,*adını verdiği*duyum, düşünme, hissetme*Ve*sezgi.* Bu terimler Jung'dan kaynaklanmadı; daha doğrusu, psikoloji tarihinden seçilmişlerdir ve birçok doktor ve filozof tarafından kendilerine yüklenen eski anlamların hayaletini taşırlar; örneğin Hipokrat'ın dört mizaç: Melankolik, İyimser, Kolerik ve Soğukkanlı. Jung'un psikolojik tipler teorisi bazı açılardan Christian Wolff (Richards, 1980), Franz Josef Gall (1835) ve Thomas Reid (Brooks, 1976) gibi teorisyenler tarafından geliştirilen ve zihnin çeşitli bileşenlerden oluştuğunu öne süren on sekizinci yüzyıl fakülte psikolojisine benzemektedir. Yetkiler olarak adlandırılan güçler veya kapasiteler. Bu fakültelerden biri de *hevesli,*Schopenhauer (1819/1909) için bu, *bilinçsiz*akıl. Freud (1899/2010, s. 111-131) ve Adler (1906'da Viyana Psikanaliz Cemiyeti'nde ders verdiler (Nunberg & Federn, 1962, s. 42)) bu temayı arzulama ve aşırı telafi teorilerinde geliştireceklerdi. Onların ego fikri, bilinçdışı zihnin iradesi hakkında çok fazla bilgiye karşı kendini savunması gereken bir kurumdu ve bu nedenle bu savunmalar ruhun kılık değiştirerek gerçek amaçlarını takip etmesini sağlasa bile yetenekleri en iyi şekilde savunma olarak tanımlanabilir. deyim yerindeyse.

Jung, bilincin olanaklarına daha fazla vurgu yapmasıyla tutarlı olarak, iradeyi egonun bir parçası olarak kabul etti (Jung, 1921/1971, ¶844) ve egonun kendisini uyum sağlaması gereken herhangi bir gerçekliğe yönlendirmek için ihtiyaç duyduğu işlevler üzerinde yoğunlaştı. başa çıkmak. Gerçeği anlamak için, diye düşündü, bilincin bir işlevine ihtiyacımız var.*gerçekliği gerçek olarak kaydeder*: bunu o aradı *duyum*bize bir şeyin olduğu hissini veren işlev*öyle* (Jung, 1968, s. 11). Sonra dedi ki, bir fonksiyona ihtiyacımız var*tanımlamak*bizim için orada bir şeyin olduğunu fark ettiğimizde algıladığımız şey: buna "şey" adını verdi. *düşünme*işlev. Daha sonra, bir fonksiyona ihtiyacımız olduğunu anladı.*bir değer atar*algıladığımız ve isimlendirdiğimiz şeye; buna denir işlevi*his.*[2]Sonunda, kehanet yapabilmemizi sağlayacak bir işleve ihtiyacımız olduğunu fark etti.*etkileri veya olasılıkları*ampirik olarak algılanan, mantıksal olarak tanımlanan ve ayırt edici bir şekilde değerlendirilen şeyin*sezgisel*işlev.

Jung ilk üç işlevi tanımlamanın dördüncüye göre daha kolay olduğunu gördü. Bir keresinde şöyle dedi:

> Duygu bize bir şeyin olduğunu söylüyor*öyle*. Düşünme bize şunu söyler*Ne*olay şu ki, duygu bize onun ne olduğunu söylüyor *değer*bize. Şimdi başka ne olabilir? İnsan, orayı bildiğinde dünyanın tam bir resmine sahip olduğunu varsayar.*öyle*bir şey,*Ne*öyle ve nedir*değer*[orijinal italikler].

Hemen ekledi:

> Ancak başka bir kategori daha var; o da zamandır. Nesnelerin bir geçmişi ve bir geleceği vardır. Bir yerden geliyorlar, bir yere gidiyorlar ve nereden geldiklerini göremezsiniz, nereye gittiklerini bilemezsiniz ama Amerikalıların önsezi dediği şeyi elde edersiniz.
>
> *Jung, 1968, s. 13*

Jung'un kastettiği, bu önseziyi elde etme ve bir dereceye kadar güvenme yeteneğidir.*sezgi.*Bu temelde irrasyonel olan algılama sürecine güvenmenin ne anlama geldiğini anlaması, Jung'un, kendilerini gerçekliğe yönlendirmek için doğal olarak sezgilerini kullanmaya yatkın insanlara yönelik çağrısının bir parçasıdır.

Jung duygu ve düşüncenin*akılcı*işlevler ve bu duyum ve sezgi *mantıksız*işlevler. Fakültedeki psikologların akıl ve tutku arasındaki karşıtlığını sürdürmedi. Jung 'hissetmeyi' rasyonel bir süreç olarak anladı; yani ne duygu (ya da bazen 'duygular' dediğimiz şey) ne de daha bilinçsiz duyguya dayalı süreçlerin sonucu olarak, komplekslerimizin 'hissetilmiş' olduğunu kabul etmesine rağmen. Bunun yerine Jung, duygu değeri atama sürecini, mantıksal bağlantıları (düşünme) tanımlama ve yaratma süreci kadar işleyişi açısından rasyonel olan bir ego işlevi olarak aldığını açıkça belirtti.

Jung ayrıca, ampirik gerçeklik testimizin kanıtsal temeli olmasına rağmen duyumun, bize 'önsezilerimizi' ileten sezgisel süreç kadar irrasyonel bir süreç olduğunu da kabul etti. Bir anlık düşünmenin de göstereceği gibi, görmeyi, duymayı, koklamayı, tatmayı veya dokunma duyumuzla kavramayı başardığımız şeyleri rasyonel olarak seçmiyoruz. Jung, bilincin rasyonel işlevleri olarak duyguyu düşünmeyle ve bilincin irrasyonel işlevleri olarak duyumu sezgiyle birleştirerek, on dokuzuncu yüzyılın 'romantik' bir mizacın işareti olarak duyguyu sezgiyle aynı kefeye koyma alışkanlığından koptu ve

'pratik' bir eğilimin şaşmaz işaretleri olarak duyularla düşünme. Daha ziyade, içinde*Psikolojik Tipler,*hepimiz için bilincin, gerçeklikle karşılaşma ve değerlendirmenin hem rasyonel hem de irrasyonel süreçlerinin ürünü olduğunu ikna edici bir şekilde ortaya koyuyor.

Tıpkı dışadönüklüğün duygu ve öznellik ile olan eski sabit ilişkisinden kurtulduğu gibi, içe dönüklük kavramı da Jung'un yazılarında hem düşünme hem de nesnellik ile ilgili daha önceki kafa karışıklığından artık tamamen kurtulmuştu. İçinde*Psikolojik Tipler,*Jung şunu belirtiyor:

> Dışadönük, nesneye olan arzusuyla, nesneyle empatisi ve özdeşleşmesiyle, nesneye gönüllü bağımlılığıyla ayırt edilir. Nesneyi özümsemeye çalıştığı kadar ondan da etkilenir.
>
> *Jung, 1921/1971, ¶535*

Buna karşılık,

> içe dönük kişi, nesne karşısında kendini öne sürmesiyle ayırt edilir. Nesneye olan her türlü bağımlılığa karşı mücadele eder, onun tüm etkilerini geri çevirir, hatta ondan korkar. Onu dış gerçeklikten koruyan ve ona içsel özgürlük hissi veren fikre o kadar çok bağımlıdır ki, bunun bedelini çok belirgin bir güç psikolojisiyle öder.
>
> *Jung, 1921/1971, ¶535*

Jung'un burada kişileştirmeyi kullanması -içedönük ve dışadönük olana gönderme yapması- biraz yapısöküme ihtiyaç duyuyor. Kelimenin tam anlamıyla okunduğunda, pek çok kişinin onu okuduğu gibi, içe dönüklüğün - "libidonun içe dönmesi" (¶769) - ve dışadönüklüğün - "libidonun dışa dönmesi" (¶710) olduğunu söylüyor gibi görünüyor. - farklı türden insanları karakterize edin. Kitabın başka bir yerinde *Psikolojik Tipler*hepimizin her iki süreci de kullandığını, her birimizin içinde bir dışa dönük, bir de içe dönük olduğunu ima ediyor. Artık ünlü olan terimleri isim olarak değil de sıfat olarak kullandığında bunun nasıl olabileceği nihayet açıklığa kavuşuyor.*sıfatlar,*bilincin çeşitli işlevlerinin belirli bir bireyde nasıl konuşlandırıldığını tanımlamak. Sırasıyla, dışa dönük düşünme, dışa dönük duygu, dışa dönük duyum, dışa dönük sezgi, içe dönük düşünme, içe dönük duygu, içe dönük duyum ve içe dönük sezginin tanımını ele alıyor ve bu "temel psikolojik işlevlerin nadiren veya hiçbir zaman aynı güce veya dereceye sahip olmadığına" dikkat çekiyor. gelişim

aynı bireyde” ve “kural olarak, hem güç hem de gelişme açısından işlevlerden biri veya diğeri baskındır” (Jung, 1921/1971, ¶584). Ancak buradaki ima, bu farklı bilişsel süreçlerin sekizinin de, en azından bir dereceye kadar, her birimizde mevcut olduğudur. Günümüzde kişiliğin "tam tip sekiz işlevli modeli" olarak adlandırılan şeyin kökenleri (Geldart, 1998; Clark, 2000; Haas, McAlpine ve Hartzler, 2001) bu nedenle açıkça ortaya konmuştur.*Psikolojik Türler.*

Jung'un bununla kastettiği şey*içe dönük*Bir işlevin kullanımı onun kişileştirilmiş "fikre bağımlı" biri kavramında karşımıza çıkıyor. terimini kullandığını açıklıyor.*fikir*“ifade etmek*Anlam*ilksel bir imgenin” (Jung, 1921/1971, ¶732), yani bir arketip. Bu nedenle içe dönük bir işlev, nesneden uzaklaşan ve nesnenin en yakından eşleşebileceği arketipsel 'fikre' yönelen işlevdir. İç dünyada yer alan bu arketipik fikir, içe dönük işlevin düşünme, hissetme, sezgi ya da duyum olmasına bağlı olarak derin bir düşünce, bir değer, metaforik bir imge ya da bir gerçeklik modeli olarak anlaşılabilir. İçe dönük bir işlev dışsal bir şeye yönelmek için kullanıldığında, sonunda işlevin dikkatini çeken, uyarıcı nesne veya durumun kendisi değil, arketiple karşılaştırmadır. Bu, nesneden uzaklaşma gibi görünebilir.

*İçe dönük duygu,*Dolayısıyla bir süreç olarak “nesnel uyaranın uyandırdığı öznel duyumun yoğunluğu tarafından yönlendirilir” (Jung, 1921/1971, ¶650). Bu, bu işlevin kullanımıyla güçlü bir şekilde özdeşleşen kişinin, örneğin yemekte servis edilen yemeğin neden olduğu içsel, bedensel duyumlara anında tepki vereceği, böylece midesinin şiştiği veya midesindeki biberin derecesinin artacağı anlamına gelir. Yemeğin, hatta masasındaki diğer kişilerin duyulabilirliğinin, bir akşam yemeği partisindeki mutluluğu üzerinde, ev sahibi veya ev sahibesinin toplantı için ayarladığı dikkatle bir araya getirilmiş topluluktan daha belirleyici olduğu ortaya çıkabilir. Bunun nedeni, aşırı uyarılma nedeniyle iyi yemek arketipi ile uyumsuzluğun ortaya çıkmasıdır. Bu süreç genellikle görülmez. Birisi öncelikle içe dönük duyum işlevini kullandığında,

> dışarıdan bakıldığında sanki nesnenin etkisi konunun içine hiç nüfuz etmemiş gibi görünüyor. Bu izlenim doğrudur, çünkü öznel bir içerik aslında bilinçdışından müdahale eder ve nesnenin etkisini engeller. Müdahale olabilir

> o kadar ani ki, birey kendisini doğrudan tüm nesnel etkilerden koruyormuş gibi görünüyor.
>
> *Jung, 1921/1971, ¶651*

İçe dönüklük duygusu elbette görsel bir ipucuyla da yönlendirilebilir: Sinematik açıdan bu işlevi baskın bir şekilde kullanan Alfred Hitchcock'un filmleri, görünüşte sıradan görüntülerin beklenmedik, arketipsel tepkileri harekete geçiren esrarengiz gücüyle gözlerimizi kamaştırıyor.

İçe dönük bir işlevi -örneğin içe dönük sezgiyi veya içe dönük duyguyu - bol miktarda kullananlar, yine de başkaları tarafından nesnenin değerini düşüren kişiler olarak algılanabilirler. Jungcu vaka çalışmaları bazen, içe dönük sezginin önderlik ettiği durumlarda, hastayı mitolojik 'büyütmeler' labirentinde geride bırakıyor gibi görünüyor. Duyarlılığının güçlü bir içe dönük duygu tarafından maskelendiğini biliyormuş gibi görünen şair Rilke'nin yeni sevgilisine şöyle yazdığı söylenir: "Seni seviyorum ama elbette bu seni ilgilendirmez" (von Franz, 1971/) 1998, s.49).

Kişisel ilişkiler açısından özellikle zor bir içe dönük işlev,*içe dönük düşünme*çünkü içe dönük düşünmenin nesnesi bir kişi olduğunda, "bu kişi kendisinin yalnızca olumsuz yönde önemli olduğuna dair belirgin bir duyguya sahiptir." Çoğu zaman “kesinlikle rahatsız edici bir şey olarak kendini uzaklaştırılmış hisseder” (Jung, 1921/1971, ¶633). Bu fonksiyon kullanıldığında nesne,*öyle*kaçınılmasının nedeni, bu işlevi kullanan kişinin "kendi fikir dünyasını oluşturması ve tehlikeli, yıkıcı, sapkın ya da diğer insanların duygularını yaralayıcı olabileceği için bir düşünceyi düşünmekten asla çekinmemesidir" (Jung, 1921/1971, ¶634). İçe dönük düşüncenin üzerinde durduğu fikirler arketipsel fikirlerdir. Bunlar olabilecek kavramlardır*kendine özgü*ya da, bir zamanlar kültürel olsa da, uzun süredir dolaşımda olmayan, yine de eldeki bir durumun kesin tanımına tamamen uygun görünen, çünkü buna geleneksel dışa dönük düşüncenin şu anda kabul edilen emirlerinden daha iyi uyum sağlayanlar. Ancak bu 'yeni' düşüncelerin açıklanması çaba gerektirir ve içe dönük düşünme işlevi, başkalarının sabrı tükendiğinde sık sık kavramlarını geliştirmeye devam eder: ne zaman duracağını bilemez.

İçe dönük sezgi, bir işlev olarak “bilincin arka plan süreçleriyle” ilgilenir ve bu işlevi farklı bir şekilde kullanan kişi için “bilinçdışı imgeler eşyanın itibarını kazanır” (Jung, 1921/1971, ¶657). Bu, doğal olarak "görüntüden kaynaklanan görüntüleri yakalayan" tek bilinç türüdür. *a priori* bilinçdışının miras alınan temelleri.” Yani, bir durumla ilgili olarak ortaya çıkan arketipi düşünmek, deneyimsel olarak karşılaştırmak veya hissetmek yerine, içe dönük sezgisel işlev arketipin bir görüntü olarak doğrudan farkına varır, sanki onu 'görüyor' gibi: içe dönük sezgi bu nedenle işlevdir başkalarına sıklıkla 'mistik' görünen vizyoner deneyimlerden sorumludur.

İçe dönük duygu, aksine, bir durumun yalnızca arketipsel imajını hissedebilir. Bunu göremez. Üç kör adam ve filin eski Hint hikayesi, Hindistan'ın kolektif bilinçte içe dönük duygunun hakim olduğu bir ülke olduğu düşünülürse daha fazla anlam kazanıyor. Böylece, tüm kör adamların (bazı versiyonlarda altıya kadar var ve bazen tüm sakinlerinin kör olduğu bir şehirden geliyorlar) içe dönük duygu işlevini temsil ettiği, kelimenin tam anlamıyla yavaş yavaş etrafı hissederek hareket ettiği söylenebilir. arketip, aralarındaki fil. Bu deneyimin herhangi bir andaki düşünülmüş tanımı zorunlu olarak kısmi olacaktır - "Bu bir ip", "Bu bir yılan", "Bu büyük bir çamur duvar" - ama *işlem* fil tamamen hissedilene kadar asla durmaz. İçedönük hissetme işlevi, örneğin 'kötü' hissetmek olduğunda, arketipsel 'kötü' kategorisinin tamamını hissettiğini ve bu arketipsel kötülük hissedilene kadar muhtemelen vazgeçmeyeceğinin farkına varmak önemlidir. Jung'un dediği gibi:

> Bu duygunun derinliği ancak tahmin edilebilir, asla net bir şekilde kavranamaz. İnsanları sessizleştirir ve erişimi zorlaştırır; konunun derinliklerini doldurmak için nesnenin kaba doğasından bir menekşe gibi geri çekilir. Olumsuz yargılarla ortaya çıkıyor ya da bir savunma aracı olarak derin bir kayıtsızlık havasına bürünüyor.
>
> *Jung, 1921/1971, ¶638*

Belki de depresyonda olduğumuzda hepimiz içe dönük duyguya kapılırız. İçe dönük duyguyu anlamada kavramamız gereken önemli şey şudur:

arketipler olabilir*keçe*düşünülebildiği, doğrudan sezilebildiği veya bedensel olarak deneyimlenebildiği ölçüde. Jung'un belirttiği gibi,

> İlkel imgeler elbette duygular kadar fikirler de içerir. Temel fikirler, yani Tanrı, özgürlük ve ölümsüzlük gibi fikirler, önemli fikirler olduğu kadar aynı zamanda duygu değerleridir.
>
> *Jung, 1921/1971, ¶639*

Jung'un bize bildirdiği gibi, dışa dönük işlevler, nesneyle özdeşleşecek kadar bütünüyle birleşme eğilimindedir. Genellikle kendilerine sunulan uyaranlardan yeterli mesafeyi alamazlar. Bu durumuda*dışa dönük duygu,*bunlar başkalarının ve çoğunlukla da genel olarak toplumun duygularıdır, yani duyguları ve önyargılarıdır, böylece bu işlevle güçlü bir şekilde özdeşleşmiş bir kişinin kişiliği "dış koşullara göre ayarlanmış görünür. Duyguları nesnel durumlarla ve genel değerlerle uyum içindedir" (Jung, 1921/1971, ¶597). Jung bize, "aşk seçiminde" dışadönük duyguların yönlendirdiği kadının "'uygun' erkeğin sevilmesini, başka kimsenin sevilmemesini" sağlayacağını söyler (Jung, 1921/1971, ¶597). Öte yandan, hiçbir tür bu kadar takdir ve sempati duyma yeteneğine sahip değildir.

Benzer şekilde,*dışa dönük düşünme*Yerleşik fikirlere aşık olma eğilimindedir; sıklıkla ifade edilen şey ve ona gerçekten uygun olan dil hakkında yeni bir şekilde düşünme görevini ihmal eder. Dolayısıyla bu fikirlerin herkesin davranışını yönlendirmesi konusunda ısrar etmenin önünde hiçbir engel yok. Jung'un belirttiği gibi, bu işlevle güçlü bir şekilde özdeşleşen kişi "yükselir. . . nesnel odaklı entelektüel bir formül. . . yalnızca kendisi için değil, tüm çevresi için de egemen ilke haline gelir" (Jung, 1921/1971, ¶585). Öte yandan, Aydınlanma döneminin bu en karakteristik işlevi, John Locke'a, Batı'daki pek çok kişinin hâlâ evrensel uygulanabilirliğe sahip olduğuna inandığı yönetim ilkelerini oluşturmasında ve ayrıca Mozart'a herkesin yakında takip edebileceği müzikal fikirleri geliştirmesinde rehberlik etmiş olmalı.

*Dışadönüklük hissi,*bilişsel bir süreç olarak "somut nesnelerin gerçek deneyimlerinin birikimini" arar (Jung, 1921/1971, ¶606) ve işlev bir anda 'dışarıdaki' gerçekliğe o kadar perçinlenebilir ki

aynı anda başka şeylerin de olabileceğini fark edemez: bu, bir basketbol maçını izlemek için mükemmel bir işlevdir, ancak birisinin beklenmedik bir şey söylemek veya yapmak üzere olduğunu fark etmeyebilir.

*Dışa dönük sezgi*nesnelerinin olanaklarıyla o kadar meşgul olabilir ki, bu işlevle güçlü bir şekilde özdeşleşen kişi için "sanki tüm hayatı yeni durumda yok olmuş gibidir" (Jung, 1921/1971, ¶613). Gerçekte aracısız, içgüdüsel bir süreci tanımlamak için bir metafor kullanırsak, bu işlev bir trafik sinyali gibi çalışır; yeşil ışığıyla bir şeyi geliştirmeye devam etme zamanının geldiğini, kırmızı ışığıyla durma zamanının geldiğini gösterir ve Dikkatli ilerlemeniz gerektiğinde sarı ışığıyla. Önemli bir sorun, benzer düzeyde dışa dönük sezgi gelişimine sahip olmayan kişilerin herhangi bir sinyalin varlığını hiçbir şekilde algılayamayabilmeleri ve dolayısıyla bu tür sezgilerle yönlendirilen kişinin neden ileri doğru koştuğunu, durduğunu veya durduğunu anlayamamasıdır. Ve dışa dönük sezginin duyum ipuçlarını dikkate almadaki başarısızlığı, herhangi bir şeyi 'gördüğü' iddiasını zayıflatabilir.

İçinde*Psikolojik Tipler,*Jung çok önemli olan seçicilik kavramını ortaya attı.*farklılaşma*Bireysel insanların sergilediği farklı bilinç dereceleri ve tarzlarının anahtarı olarak bilincin çeşitli işlevlerinin incelenmesi. Kitabın sonundaki 79 sayfalık tanımlar bölümünde şöyle diyor:

> Farklılaşma, farklılıkların gelişmesi, parçaların bütünden ayrılması demektir. Bu çalışmada farklılaşma kavramını esas olarak psikolojik açıdan kullanıyorum. *işlevler.*Bir işlev, kendi başına işleyemeyecek kadar bir veya daha fazla başka işlevle (düşünme ile duygu, hissetme ile duyum vb.) hâlâ kaynaşmış olduğu sürece, arkaik bir durumdadır, yani farklılaşmamış, farklılaşmamış, özel bir parça olarak bütünden ayrılmış ve kendi başına var olandır. Farklılaşmamış düşünme diğer işlevlerden ayrı düşünemez; tıpkı bir nevrozda duygu ve düşüncenin cinselleştirilmesinde (Freud) olduğu gibi, tıpkı farklılaşmamış duygunun duyumlar ve fantezilerle karıştırılması gibi, sürekli olarak duyumlarla, duygularla, sezgilerle karıştırılır.
>
> *Jung, 1921/1971, ¶705*

Üstelik bir işlev farklılaşmadığı sürece, gerçekten egonun kontrolü altında olan ve görevlere ve hedeflere uygulanabilen, yönlendirilmiş bir zihinsel sürecin bilinçli bir şekilde konuşlandırılamaz:

“Farklılaşma olmadan yön imkansızdır, çünkü bir işlevin bir hedefe doğru yönü alakasız her şeyin ortadan kaldırılmasına bağlıdır. İlgisiz olanla birleşme, yönü engeller; sadece farklılaştırılmış bir fonksiyon *yetenekli*yönetilme” (Jung, 1921/1971, ¶705).

Bu pasajlar, ilk İngilizce tercümesinde (tarafından) bunun nedenini açıklamaktadır. HG Baynes)*Psikolojik Tip,*eser “veya Bireyleşme Psikolojisi” alt başlığını taşıyordu (Jung 1921, 1923). Jung'un bireyselleşmeyle neyi kastettiğini anlamanın bir yolu, bilincin çeşitli psikolojik işlevlerinin ilerleyen farklılaşmasıdır. Çünkü Tanımlar bölümünde başka bir yerde belirttiği gibi, “Bireyleşme. . . bir süreçtir*farklılaşma*(qv) bireysel kişiliğin gelişimini hedef olarak almak.” “Bilinç alanının bir uzantısı, bilinçli psikolojik yaşamın zenginleşmesidir” (Jung, 1921/1971, ¶¶757, 762).

Jung ayrıca bireyleşmenin, yani bilincin gelişiminin doğal bir süreç olduğuna inandığından, bunun hepimizdeki düzenli gelişimini tanımlamanın bir yolu olduğunu hissetti ve belirli gelişimsel yönergeler sunmak için psikolojik türler fikrini kullandı. Bu yönergeler, psikolojik tipler teorisiyle ilgilenenlerin dar çevresi dışında çoğunlukla göz ardı edilmiştir, ancak bunlar en önemlisidir, çünkü psikoterapide bir kişilik gelişmeye başladığında olup bitenlerin çoğunun anahtarını tutarlar.

Jung, hepimizin en az iki işlev-tutumunu farklılaştırmaya yönelik doğal bir eğilim yoluyla bireyselleşmede bir adım önde başladığımıza inanıyordu. sekizin toplam potansiyel tamamlayıcısı.[3]Ego bilinci gelişimimizin erken dönemlerinde doğal olarak farklılaşmaya eğilimli olan iki işlev-tutum, her birey için aynı olmayacaktır. Çok erken geliştikleri için doğuştanmış gibi görünürler, ancak daha sonra çevresel etkilerin bir sonucu olarak “tipin tahrif edilmesi” bireyin tipolojik eğilimini bozabilir (Benziger, 1995). On altı psikolojik tip profili, sekiz işlev-tutumdan hangisinin en farklılaştığına (baskın veya 'üstün' işlev) dayanarak kolayca ayırt edilebilir.
- ve bundan sonra en farklılaşanı "yardımcı" işlevdir.

Jung, "pratikte karşılaşılan tüm türler için, bilinçli, birincil işlevin yanı sıra, birincil işlevin doğasından her bakımdan farklı olan nispeten bilinçsiz, yardımcı bir işlevin olduğu kuralının geçerli olduğunu" buldu (Jung, 1921/1971, ¶669). Ayrıca şuna da inanıyordu: "Doğal olarak yalnızca bu işlevler, doğası gereği olmayan yardımcı işlevler olarak görünebilir.*karşı çıktı* baskın işleve göre" (vurgu bana ait), örneğin duygu "hiçbir zaman düşünmenin yanında ikinci işlev olarak hareket edemez" (¶667), ya da duyum sezginin yanında asla ikinci işlev olarak hareket edemez. Aksine, eğer farklılaşma açısından bir kişinin ilk veya üstün işlevi rasyonel eksende yer alıyorsa (yani düşünmek veya hissetmekse), o zaman o bireyin yardımcı işlevinin irrasyonel eksenden gelmesi gerekecektir (duyum veya sezgi olabilir).

Dolayısıyla üstün bir düşünme işlevi, normal tip gelişimi sırasında olası diğer iki işlevden yalnızca biriyle (ya yardımcı bir duyum ya da yardımcı bir sezgi) eşleştirilecektir. Benzer şekilde, irrasyonel eksende bulunan üstün bir duyum fonksiyonu, rasyonel eksenden bir fonksiyonu yardımcı olarak alacaktır, yani yalnızca düşünme veya hissetme ile eşleştirilebilir. Doğal olarak aşağıdaki olasılıklar ortaya çıkıyor:

Üstün/Yardımcı
Duygu/Sezgi
Duygu/Duyum
Düşünme/Sezgi
Düşünme/Duyu
Sezgi/Duygu
Sezgi/Düşünme
Duygu/Duygu
Duyum/Düşünme

Bu şema, sekiz işlevsel tutumun farklı insan türlerine göre ayrıştırılmasının temel modelidir. Önde gelen işlevlerin her birinin dışa dönük veya içe dönük olabileceği göz önüne alındığında (örneğin, duygu/sezgi, yardımcı sezgilerle birlikte içe dönük duyguya sahip bir kişinin tipolojisini veya yardımcı sezgilerle dışa dönük duyguya sahip bir kişinin tipolojisini tanımlayabilir).

yardımcı sezgi), tipolojik olarak konuşursak, en az on altı tür insan olduğu sonucu çıkar.

Bu farklılaşma bile maalesef aralarında bir fark olup olmadığı sorununu açıklığa kavuşturmuyor.*davranış*gerçek bir bireydeki ilk iki işlev arasındadır. Klinisyen, Jung'un metninin daha sonraki yorumcular tarafından iki farklı şekilde yorumlandığının farkında olmalıdır. Görünen o ki, Jung'un ikincil işlevin birincil işleve “düşman olmadığı” yönündeki iddiasını benimseyen Jo Wheelwright (1982), ilk iki işlevin dışadönüklük ve içe dönüklük açısından aynı tutuma sahip olacağı sonucuna vardı. Öte yandan Isabel Briggs Myers, Jung'un yardımcı işlevin "birincil işlevin doğasından her bakımdan farklı olduğu" yönündeki ifadesini, yardımcı işlevin tutum açısından üstün işlevden farklı olması gerektiği anlamına gelecek şekilde almıştır (Myers ve Myers). , 1980, s. 18–21).

Jung'un çoğu bilincin böyle olduğunu varsaydığını belirtmek gerekir.*BM*yardımcı işlevin bile nadiren “göreceli olarak bilinçsiz” olduğunun farkına varmıştır (¶669). Yardımcının tutumuna ilişkin çok ince bir ayrım ona pek bir anlam ifade etmezdi: Üstün işlevin dışındaki her şey hâlâ az çok bilinçsizdi. Belirsiz bir üçüncül işlevden ve bilinçdışına özel yakınlığı nedeniyle sorunlu, hassas tepkilerin kaynağı olarak özel bir statü verdiği dördüncü, 'aşağı' bir işlevden bahsetti. Bu *alt fonksiyon*(Bishop'un (2008) yakın zamanda vurguladığı gibi, kökleri Schiller'e kadar uzanan bir kavram) “farklılaşma sürecinde geride kalan işlevdir” (Jung, 1921/1971, ¶763). Çoğunlukla bir utanç kaynağı olan alt işlevin, kişilikle özdeşleştirilen üstün işlevin tersine, erkekte anima, kadında ise animus tarafından taşındığı düşünülür.

Alt işlev her zaman üstün işlevin yer aldığı tipolojik eksenin (rasyonel ya da irrasyonel) diğer kutbu olacaktır; dolayısıyla üstün bir düşünme işlevi, aşağı düzeyde bir duygu işlevi tarafından, üstün duyum, aşağı düzeydeki sezgi tarafından, üstün sezgi, aşağı düzeyde duyum tarafından ve üstün duygu, aşağı düzeyde düşünce tarafından engellenecektir. Üstelik (ve burada Jung geleneğinde daha fazla fikir birliği vardır) eğer üstün işlev

içe dönük, alt düzeydeki işlev dışa dönük olacaktır; ve eğer üstün olan dışa dönükse, alttaki işlev içe dönük olacaktır. Üst ve alt işlevler arasındaki eksen, benim kişiliğin 'omurgası' dediğim yerdir (Beebe, 1992, s. 106-107). Sekiz olası diken vardır (şöyle gösterilmiştir)Şekil 3.4 , P. 39, dikey çizgiler halinde). Bu çizgi diyagramlarının her birinin, okuyucuya bakan bir kişiyi temsil eden bir çöp adam figürü olduğu düşünülürse, yardımcı işlev, şeklin okuyucunun solunda olacak olan 'sağ eli' olarak görünür. Aynı üstün işlevi paylaşan farklı figürler çiftler halinde, yan yana, aynı omurgalara sahip ancak farklı yardımcı işlevlere sahip iki figür olarak gösteriliyor ve toplamda on altı bakış açısı oluşturuyor.

Bunlar, çoğu insanın 'psikolojik tipler' terimini kullanırken bahsettiği ünlü on altı kişilik 'tipidir': üstün ve yardımcı işlevleri tanımayı öğrenenler tarafından 'MBTI tipleri' olarak tanımlanmışlardır. Myers-Briggs Tip Göstergesinin yardımıyla. Ancak bunlara 'tip profilleri' demek daha doğru olabilir. Jung'un tip farklılaşmasına yönelik kurallarını kullanarak ve Isabel Briggs Myers'ın “iyi tip gelişimi” kavramını (Myers ve Kirby, 2000) anlayarak, her açıdan farklı olan güçlü bir doğal üstün ve ona eşlik eden yardımcı fonksiyonun farklılaşmasının, Daha fazla farklılaşmanın başlangıç noktası. Diğer işlev-tutumlar, gelişim sürecinde bilinçli hale gelene kadar büyük ölçüde farkındalık dışında çalışırlar.

Yenilikler, eleştiriler ve gelişmeler

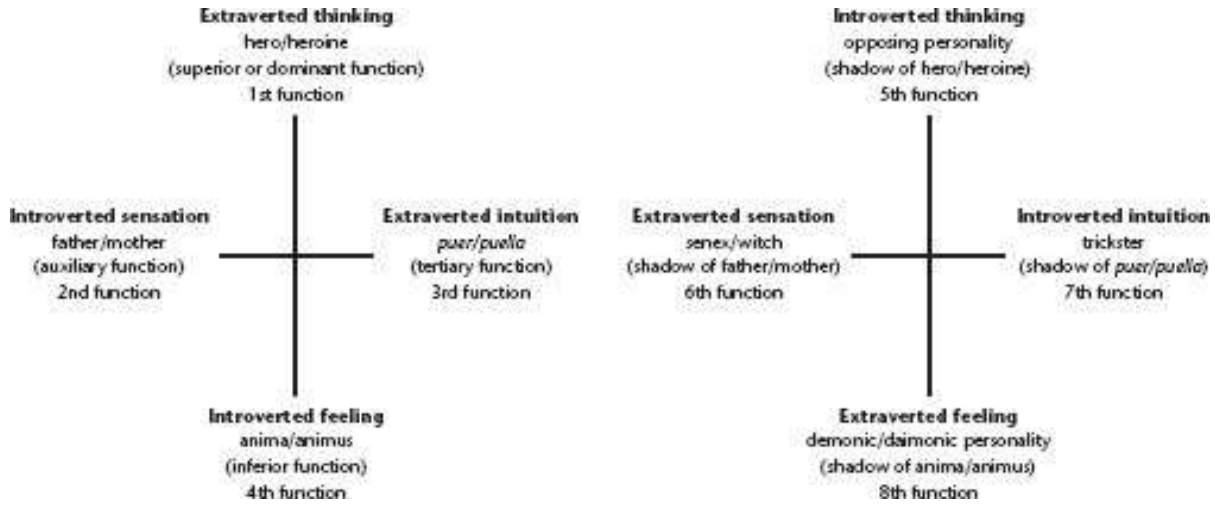
Her ne kadar tipler, Meier (1959, 1989), Henderson (1970) ve Wheelwright (1982) dahil olmak üzere Jung tarafından eğitilmiş diğer analistler tarafından dikkatle incelenmiş olsa da, analitik psikolojide psikolojik tiplerle ilgili en önemli gelişme Marie-Louise von Franz'dan geldi (1971/1998), alt işlevin sekiz farklı türünü renkli bir şekilde tanımlamıştır. Aynı zamanda alt işlev ile Jung'un aşkın işlevi arasındaki ilişkiyi de açıklığa kavuşturdu ve alt işlev bilinçli hale getirilirse bilinçdışıyla ilişkinin değişeceğini ve kişiliğin birleşeceğini belirtti (von).

Franz, 1971/1998, s. 67–79; ayrıca bkz. Beebe 1992, s. 102–109). Jung'un birinci, ikinci ve üçüncü işlevler hiyerarşisinin, psikoterapi sırasında işlevlerin farklılaştırılabileceği göreceli bir düzeni ima ettiğini açıkladı, ancak üstün işlev bir kez oluşturulduktan sonra kişinin ikinci veya üçüncü işlevi geliştirmeyi seçebileceğini belirtti. sonraki üçüncü fonksiyon. Hiç kimsenin (Jung da bunu söylüyor) alt düzeydeki işlevi doğrudan üstlenip onu geliştiremeyeceğini savundu. Sadece "düşük kalma" eğiliminde olmakla kalmaz (E. Osterman, kişisel iletişim, 1972), ilk üç işlev farklılaştırılmadan ona etkili bir şekilde yaklaşılamaz bile.

Gelişim sürecinde işlev-tutumların farklılaşması etrafındaki arketipsel kısıtlamaları açıklığa kavuşturarak bu düşünce çizgisini takip ettim (bu konudaki fikirlerimin bir tartışması için bkz. Harris, 1996, s. 65-76). Başrol işlevinin üstünlüğünün kahraman arketipiyle olan ilişkisinden kaynaklandığına dikkat çekerek, Jung ve von Franz'ın kurduğu hiyerarşide diğer üç işlevi taşıyan arketip figürlerini tespit etmeye devam ettim. Yardımcı ve üçüncül işlevlerin genellikle üst işlevle tanımlanan figürle aynı cinsiyetten daha yaşlı ve daha genç bir kişi olarak sembolize edildiği rüyaların ve filmlerin kanıtlarını takip ederek, yardımcı işlevin istikrarlı bir ebeveyn tarafından taşındığı sonucuna vardım. figürü (genellikle bir erkekte baba ve kadında bir anne) ve üçüncül işlevi, enflasyon ve deflasyon döngülerine verilen dengesiz bir çocuk figürü tarafından yapılır (*Puer aeternus* bir erkekte, *puella aeterna* bir kadında). Her ne kadar von Franz dördüncü, aşağı işlevden genel olarak "bilinçdışının tüm figürlerinin geldiği kapı" (1971/1998, s. 67) olarak bahsetmiş olsa da, ben dördüncü işlevi tanımladım çünkü bilinçli olarak bir sorunsal olarak deneyimleniyor. kişinin gölgeyle değil anima ve animusla olan yönü. İlk dördünün gerçek gölgesini oluşturan diğer dört işlevdir; bu gölge, ilk dördünün gelişip şekillenmesini sağlayan farklılaşma süreciyle vurgulanır. bilinçli işlev-tutumlar.[4] Örneğin, üstün dışa dönük düşünme ve yardımcı içe dönük duyumlara sahip bir adam, gölgede güçlü bir şekilde içe dönük düşünceye ve dışa dönük duyuma sahip olacaktır. Üçüncül dışa dönük sezgiyi geliştirdiğinde, içe dönük sezgi reddedilecek ve onun gölgesinin bir yönü haline gelecektir. Alt fonksiyonun da bir gölgesi vardır. bunda

Anima tarafından taşınan aşağı düzeyde içe dönük duyguya sahip olan bireyde, farkındalığı dışında işleyen bir zeka olarak dışa dönük duygunun bir gölgesi bulunabilir.

Bu şekilde, ilk gölge tipolojisini kavramsallaştırmayı başardım (her ne kadar çok geçmeden Naomi Quenk (1993) kitapta kendi gölge tipolojik modelini üretse de)*Kendimizin Yanında*).Geliştirdiğim tipoloji modeline göre (Bölüm 3), belirli arketipler ilk dört işlevin gölgesini taşır: karşıt kişilik (kahramanın gölgesini taşıyan),*seneks*veya cadı (babanın veya annenin gölgesi), düzenbaz (babanın veya annenin gölgesi)*puer*veya*puella*) ve şeytani/şeytani kişilik (anima/animusun gölgesi).Şekil 10.1 Bu modelin, temel arketipsel kompleksleri, bireysel işlevsel tutumları aracılığıyla kendilerini ifade eden kişiliklerin bir parçası olarak nasıl organize ettiğini gösterir. Burada tasvir edilen örnek, baskın dışa dönük düşünceye ve yardımcı içe dönük duyuma (ESTJ) sahip bir kişiye aittir.

ŞEKİL 10.1 Arketip/tip kompleksleri (ESTJ'yi bir örnek)

Benim modelim, sekiz işlev-tutumun hepsinin gelişiminin, arketipsel komplekslerin her biriyle önemli bir etkileşimi ve her işlevin arketipsel tezahüründen farklılaşmasını içereceğini ima ediyor. Birinin tipolojisini bütünleştirirken, her bir arketiple ilişkili konular

Bir dizi arketipsel figürle etkileşim yoluyla kolektif bilinçdışının ilerleyen bütünleşmesi olarak tasarlanan klasik bireyleşmede olduğu gibi, karmaşıklıkla yüzleşilmelidir. Üstelik Papadopoulos'un (1992, cilt 2, s. 6) işaret ettiği gibi model, bireyler arasındaki arketipsel etkileşimlerin tipoloji temelinde analiz edilmesi için rasyonel bir temel sağlar. Bireysel bir hastadaki işlevler ve kompleksler arasındaki korelasyonları tanımak, özellikle hastalarda belirgin biçimde değişen ruh halleriyle karşılaştığımızda terapiste çok yardımcı olabilir. Böyle zamanlarda terapist, sahip olma kompleksinin tipolojik üslubunu yansıtmak yerine hastanın üstün işlevinin dilini konuşarak sıklıkla hastada ego gücünün yeniden oluşturulmasına yardımcı olabilir (Sandner & Beebe, 1995, s. 317-344). Jung'un, gerçeklik testi sezgisel dini imgelem patlamasıyla boğulmuş bir analitik hastayla nasıl çalıştığına dair bir açıklama, onun doğal duyum türü yönelimini yeniden kazanmasına yardımcı olan bir müdahaleye rehberlik etmek için tipoloji anlayışını nasıl kullandığını ortaya koyuyor (von der Heydt, 1975).). Daha az gösterişli ama yine de talepkar, sınırda ve narsisistik koşullarda, danışan için gölgede kalan işlevsel tutumlar, kendiliğin arketipik savunmalarıyla ilişkilendirilebilir ve bunların kesin karakterini anlamak için terapiyi ilerletir (Beebe, 1998b).

Psikolojik tipler teorisinin kavramsal ve klinik aydınlatılmasına diğer dikkate değer katkılar şunlardır:

- Meier'in (1959) aktarım-karşıaktarımı, analistin yönelimini analizanınkiyle uyumlu hale getirmek için analistin tipolojik mandalasının 'dönüşü' açısından açıklaması;
- Mann, Siegler ve Osmond'un (1968) farklı işlevler arasında zamanla farklı ilişkilere ilişkin tartışması (onlara göre duyum, şimdiki zamana yönelik olma, hissetmenin geçmişe yönelik olması, sezginin geleceğe yönelik olması ve geçmiş boyunca sürekli bir zaman çizgisine sahip düşünme, şimdiki ve gelecek);
- Marshall'ın (1968) işlevlere ilişkin kavramsal analizi yoluyla 'rasyonel' ve 'irrasyonel' kavramlarını açıklığa kavuşturması (duyum ve sezginin 'verilenin işlevleri' olduğu ve düşünme ve hissetmenin 'seçenek işlevleri' olduğu ortaya çıkmıştır);

- James Hillman'ın (1971/1998) duygu işlevi ve duygulanım, anima ve kişilik yönleri arasındaki iyi çizilmiş ayrımları ve eşzamanlı fenomenlerde aşağılık duygusunun rolüne ilişkin tartışması;
- William Willeford'un (1975, 1976, 1977) işlevler hiyerarşisinde duygunun 'önceliği' üzerindeki ısrarı (çünkü duygulanımı ayırt eden işlevdir) ve duyguyu çağrıştırırken anne-bebek ilişkisinin önemini göstermesi. hissetme işlevi (1987);

- Shapiro ve Alexander'ın (1975) deneyim yaratmada dışadönüklük (nesneyle birleşme) ve içe dönüklüğün (arketiple eşleşme) karakteristik 'hareketlerine' ilişkin fenomenolojik analizi;
- Groesbeck'in (1978) analiz sırasında 'yaralı şifacı' arketipinin oluşumunda analistin üçüncül ve alt düzey işlevlerinin rolünü incelemesi;
- Kirsch'in (1980) içe dönük terapistlerin rüyaları özne düzeyinde, dışadönük terapistlerin ise nesne düzeyinde yorumlama eğiliminde oldukları yönündeki gözlemi;
- Sabini'nin (1988) terapistin yetersiz işlevine ilişkin tartışması;
- Murphy'nin (1992) baskın işlevin, erken çocukluktan itibaren istikrarlı bir şekilde mevcut olan, yardımcı, üçüncül ve alt işlevlerin kademeli olarak yer aldığı, çocuğun gelişiminin çeşitli aşamaları boyunca devam eden temel bir yönelim sağlayan, tanınabilir bir kişilik yapısı olduğunu göstermesi. ek görünüşler;
- Hill'in (1998) anima tipolojisine ilişkin tartışması;
- Ulanov'un (2009) alt düzey işlevin yaşamın kendisiyle yüzleşmeyle ilişkisine ilişkin analizi;
- Pilard'ın (2015) sezginin psikolojik doğasına ilişkin, felsefi arka plan da dahil olmak üzere kapsamlı araştırması, bunun Jung tarafından bilincin işlevlerinden biri olarak kabul edilmesi ve kavramın Jung sonrası analistler tarafından geliştirilmesi.

Bu yazarların hepsi Jung'un tipolojik formülasyonlarının tedavi edici olanaklarını takdir etmiş ve genişletmişlerdir.

Psikolojik tipler teorisinin bir diğer önemli gelişme çizgisi standartlaştırılmış tip değerlendirme araçları alanında olmuştur. 1940'larda Jo Wheelwright, eşi Jane Wheelwright, Horace Gray ve daha sonra John Buehler ile birlikte ilk kağıt ve kalem tipi değerlendirme olan Gray-Wheelwrights Jungian Tip Anketi'ni (JTS) üretti ve bu araçla öncü araştırmalar yaptı. (Mattoon ve Davis, 1995), standartlaştırılmış tip araçları uluslararası haritaya koyan şey aslında Jung analistleri olmayan Isabel Briggs Myers ve annesi Katherine Briggs tarafından geliştirilen Myers-Briggs Tip Göstergesi (MBTI) idi. 1942'den beri ciddi olarak geliştirilen ve nihayet 1960'larda lisanslanan MBTI, İngilizce konuşulan dünyada en popüler psikolojik araçlardan biri haline geldi ve diğer ülkelerde çeviride kullanılmaya başlandı (açıklama için bkz. Quenk, 2000) . Kariyer danışmanları tarafından, kendilerine uygun iş arayan müşterilerin 'tipini' değerlendirmek için ve aynı zamanda dünyanın her yerindeki insan kaynakları ve personel departmanlarında düzenli olarak kullanılmaktadır. Gainesville, Florida'daki Psikolojik Tip Uygulamaları Merkezi, MBTI sonuçlarının geniş bir istatistiksel veritabanını tutmaktadır. Amerika Birleşik Devletleri'nde, Jung'cu fikirlerin her yerde popüler olduğu 1980'lerin ortalarında birkaç bin üyesi olan Psikolojik Tip Derneği, şu anda Uluslararası Psikolojik Tip Derneği olarak, deneyim ve araştırmaların paylaşıldığı konferanslara ev sahipliği yapmaya devam ediyor. sadece MBTI değil, tipolojiye yönelik diğer yaklaşımlar (benimki dahil). Başka ülkelerde de benzer kuruluşlar var. Çocuklara yönelik bir tür değerlendirmesi de vardır: Çocuklar için Murphy-Meisgeier Tip Göstergesi (MMTIC). Kağıt ve kalemle yapılan bu anketlerin tümü, Jung'un aynı anda düşünemeyeceğimiz ve hissedemeyeceğimiz ya da duyum alıp sezgiyi kullanamayacağımız yönündeki "iki kutuplu varsayımı"na göre oluşturulmuş zorunlu seçimleri içerir. 1980'de Jung analistleri June Singer ve Mary Loomis, bu varsayıma dayanmayan kendi araçlarını, Singer-Loomis Kişilik Envanteri'ni (SLIP) önerdiler; bunun yerine sekiz işlev-tutumun her birinin gelişim düzeyini ayrı ayrı değerlendirir (Loomis, 1982). JTS, MBTI ve SLIP arasındaki anlaşmanın kapsamını belirlemek için yapılan bulguların bir karşılaştırması 1994 yılında yayınlandı.

> Sonuçlar, MBTI ve JTS'nin her ikisinin de önemli bir uyumla dışa dönüklük-içe dönüklüğü, orta düzeyde bir uyumla algılama-sezgiyi ve sınırlı bir uyumla düşünme-duyguyu gösterdiğini buldu. Aletlerin baskın işlevi gösterme kabiliyetine dair kanıtlar şüpheliydi. SLIP'in MBTI veya JTS'den farklı yapıları ölçtüğü görülüyor, dolayısıyla Singer ve Loomis'in Jung'un iki kutupluluk varsayımına karşı çıkışına çok az destek bulundu.
>
> *Karesh, Pieper ve Holland, 1994, s. 30*

MBTI'nin popülaritesi, basılı ve çevrimiçi olarak çok sayıda yayının ortaya çıkmasına neden oldu.*Avustralya Psikolojik Tip İncelemesi*,*Psikolojik Tip Bülteni,*the*Psikolojik Tip Dergisi, Derinlemesine Kişilik Tipi*, Ve*TipYüz* İngilizcedeki başlıcalardan bazılarıdır. Myers aynı zamanda 'rasyonel' ve 'irrasyonel'in daha az yüklü eşanlamlıları olan 'yargılama' ve 'algılama' terimlerinden de sorumludur, ancak araç J ve P tanımlayıcılarını önde gelen dışadönük fonksiyonun karakterizasyonuyla sınırlandırmaktadır. Myers ayrıca üst, yardımcı, üçüncül ve alt hiyerarşisine göre işlevlerin aşamalı olarak farklılaşmasını önermek için 'iyi tip gelişim' kavramını da ortaya attı. Son yıllarda, üçüncü ve dördüncü işlevlerin, ilk iki işlevin başlattığı tutum değişimini (dışa dönüklük veya içe dönüklük açısından) sürdürüp sürdürmeyeceği konusunda bir tartışma gelişti. Düzenli olarak değişen model, ilk kez 1983'te Jungian Analistler ve Adaylar'ın ilk Ghost Ranch Konferansı'nda (Beebe, 1984) kamuya açık olarak önerdim ve sonraki beş yıl boyunca üçüncü işlevin tutumunun anahtarı olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde ders vermeye devam ettim (yardımcının tersi) Grant, Thompson ve Clarke (1983) ve Brownsword (1988) tarafından neredeyse eşzamanlı olarak ayrı ayrı önerilmiştir. Şu anda bu popüler bir görüştür; ancak tiplere dikkat eden önde gelen tip uygulayıcıları ve Jung'cu analistler kesinlikle karşı çıkmışlardır; Spoto (1995) yardımcıdan üçüncü işlev değiştiren tutum konusunda ve Wheelwright ve Wheelwright (1987) yardımcı işlevin tutumunun baskın olandan farklı olduğunu belirtmiştir. Ancak herkes bir noktada hemfikir görünüyor: Dördüncü veya daha alt düzeydeki işlevin, birinci veya baskın işleve göre zıt bir tutuma sahip olduğu.

MBTI aracını geliştirenlerin ampirik keşiflerini klinik ve kavramsal yaklaşıma entegre etmeye yönelik önemli girişimler

Analitik psikoloji geleneği Angelo Spoto (1995), John Giannini (2004) ve ben (Beebe, 1984) tarafından yapılmıştır. Elizabeth Murphy (1992) çocuklarda tip gelişimi çalışmalarına öncülük etmiş ve ebeveynlerin ve öğretmenlerin farklı tipteki çocuklarla nasıl etkili iletişim kuracaklarını anlamalarına yardımcı olacak materyaller üretmiştir. Ayrıca sekiz Jung fonksiyon-tutumunu ve on altı MBTI tipi profili yeni bir mizaç kavramına (Keirsey & Bates, 1984; Berens, 1998), Sheldon'ın vücut tiplerine (Arraj & Arraj, 1988),*DSM-IV* kişilik bozuklukları (Ekstrom, 1988), Neo-PI 'Big-5' Kişilik Faktörleri (McCrae ve Costa, 1989; Wiggins, 1996; Scanlon, 1999) ve bilişsel psikolojinin 'çoklu zekaları' (Gardner, 1983; Thompson) , 1985; Goleman, 1995). Tipler dini yönelim (Ross, 1992) ve ahlaki karar verme tarzlarıyla (Beebe, 1992, 1998a; Burleson, 2001) ilişkilendirilmiştir. Akademik psikoloji içerisinde, Kagan (1994, 1998) Jung'un mizaç teorisine yaptığı katkıları kabul etmiş ancak psikolojinin yanı sıra fizyolojiyi de kavramadan bu konuları anlamaya çalışmanın doğasında var olan problemler konusunda uyarmıştır. Dario Nardi (2011), beyin aktivitesi ile Jung'un sekiz bilinç işlevi arasındaki korelasyonları bulmaya yönelik araştırmalara öncülük etmiştir. Linda Berens (2008), psikolojik çeşitliliğin analizine yönelik çoklu yaklaşımları entelektüel olarak tutarlı bir çerçeveye entegre ederek türler hareketinde birleştirici bir lider olmuştur. Christopher Montoya ile birlikte "bilişsel stiller merceği" (Montoya, 2014) üzerine yaptığı son çalışma, yalnızca bireysel işlev tercihlerinden ziyade dolaylı olarak tüm eksenlere bakması açısından umut vaat ediyor.

Mevcut durum ve trendler

Tip, pek çok analist arasında hala 'satılması zor' bir konu. Plaut (1972) tarafından yayınlanan bir araştırma, Jung analistlerinin yarısından azının yazılarında yazı tipi kullandığını ortaya çıkardı. klinik çalışma.[5]'Tip tanısını' belirlemek için genellikle klinik gözlem yerine anket sonuçlarına güvenenler. Bu analistlerin çoğu, Psikolojik Tip Derneği'nin, sonuçta yalnızca bir 'Gösterge' olan MBTI sonuçlarına dayanarak birisini sınıflandırmanın etik dışı olduğunu düşündüğünden habersizdir. En azından bir tane olmalı

Değerlendirme sonuçlarının 'araç bu türdür' şeklinde bir şartla açıklandığı takip görüşmesi*gösterir,* ve size gerçekten uyup uymadığını görebilirsiniz.' Bununla birlikte, Annie Murphy Paul (2004), MBTI'nin öğretmenler ve kariyer danışmanları tarafından bireylere kimlik atamak için kullanılma şeklini ciddi şekilde eleştirdi.

Psikoterapötik çevrelerde ne yazık ki çok az klinisyen sekiz işlev-tutumunu bile tanıyabiliyor; içe dönük duyguyu içe dönük sezgiyle karıştırıyor, dışa dönük ve içe dönük düşünme arasındaki farkı bilmiyor vb. (Sharp'ın (1987) kitabı mükemmel bir iyileştirici başlangıç kitabıdır.) Çoğu kişi, benlikteki süreçler olarak içe dönüklük ve dışadönüklük arasındaki farkı gerçekten anlamıyor. (Bu konu Lavin'in (1995) makalesinde faydalı bir şekilde ele alınmıştır.)

Tek yer tipi teorisi, çift terapisi ve evlilik danışmanlığı alanındaki klinik çalışmalarda sınırlı ama umut verici bir yer edinmiştir. Danışanlarına türleri açıklayan terapistler, partnerler arasında uygun beklentiler yaratılması ve onların iletişim tarzlarını ayarlamalarına yardımcı olması açısından sonuçların oldukça tatmin edici olduğunu sıklıkla bildirmişlerdir.

Bununla birlikte, çok daha fazla sayıda analitik psikolog, bugün olduğundan çok daha fazla harf okuryazar hale gelinceye kadar, Jung'un ego psikolojisine yaptığı en incelikli ve geniş kapsamlı katkının anlaşılmasında gerçek bir ilerleme olamaz. O zaman Jung'un psikolojik tipler teorisinin sonuçlarını takip eden, bireyselleşmenin gerçek yoluna dair anlayışımızı ileriye taşıyabilecek bazı ilginç araştırmaların olmasını umabiliriz.

Bu teoriyle ilgilenenlerin, onun genel olarak bilişsel psikolojiyle ve fakülte psikolojisine çağdaş bir selam niteliğinde "zihnin modülerliği" (Fodor, 1983) olarak adlandırılan şeyle ilişkisini kurmamız gerekiyor. Bilincin karmaşıklığından işlevlerdeki farklılaşmanın ortaya çıkması, bilincin, egolarımızı kısıtlama ve bulandırma tehdidi oluşturan aynı yapılara, yani komplekslerimize kök saldığını gösteriyor. Kompleksler, onlarla meşgul olduğumuz ölçüde yeni kapasitelerin ortaya çıkmasını sağlar. Jung, komplekslerimizin, olayları nasıl gördüklerine dair farklı hikayeler anlatmalarına izin vermenin, bilinç aralığını deneyimlemenin bir yolu olduğunu gösterdi. ortaya çıkmasını kolaylaştıran psikolojik süreçler

bilinç (Cambray, 2006) Jung, bugün kendilerini kendi kendini organize eden bir şekilde sıralama tercihlerinde tanıdığımız arketipik olarak adlandırdı (Saunders & Sklar, 2001; Hogenson, 2007). Bilincin psişeye, aynı işlevleri zıt tutumlarla gösteren eşit derecede dörtlü bir gölge tarafından yansıtılan bir işlevler dörtlüsü olarak görünmesi, daha sonraki Jung'un da açıkça anlayacağı gibi (1951/1959, ¶) yapısının Benliğinkini taklit ettiği anlamına gelir. 398). Dolayısıyla onun tipolojisinin çoğumuzun varsaydığı gibi ego psikolojisi değil, kendilik psikolojisi olduğu ortaya çıktı. Modellemesinde tipoloji, ruhun bilincin seyahat etmesi için sağladığı birçok yolu tanır; Tipoloji, karmaşıklığı içinde, bilincin kendisini ileriye taşıyan yollar arasındaki dinamik etkileşimleri gösterir.

Notlar

1 'Dışa dönüklük' ve 'içe dönüklük' terimleri görünüşe göre Binet'in 'dışa bakış' ve 'içebakış' terimlerinden uyarlanmıştır (Binet, 1903, aktaran Oliver Brachfeld (1954), Ellenberger'de (1970, s. 702-703).

2 Carolyn Fay (1996) bunun “duygu değeri” olarak adlandırılmasını önermiştir.

3 'İşlev' kesin olarak bilincin dört işlevine (duyum, düşünme, hissetme ve sezgi) atıfta bulunurken, 'tutum' ruh hareket ettiğinde veya tepki verdiğinde -ister dışa dönük ister içe dönük olsun- dikkatin yönlendirildiği alışılmış yolu belirtir (Jung, 1921) /1971, ¶687). Tip literatüründe, bir fonksiyonu belirtirken dışa dönük ve içe dönük konuşlandırmanın tanımlanması yaygındır; dolayısıyla günümüzde insanlar dört işlev ve iki tutumdan bahsetmek yerine sekiz işlev-tutumdan söz etmektedir (Thompson, 1996). Bu sekiz bilişsel mod, biz bireyleştikçe potansiyel olarak farklılaştırılabilen bilinçli yönelim için tam bir olasılıklar bütünü sunar.

4 Burada, yardımcı fonksiyonun tutumu bakımından üst fonksiyondan farklı olduğunu bulma konusunda Wheelwright'ı değil Myers'ı takip ettim ve fonksiyonların tutumlarının farklılaşmaları sırasında değiştiğini ileri sürdüm; böylece birincisi üstünse, , işlev dışa dönük, yardımcı işlev içe dönük, üçüncül dışa dönük ve alt içe dönük olacaktır.

5 Bradway ve Detloff (1976), Jung'cu analistler arasında farklı psikolojik tiplerin görülme sıklığını saptadı ve Bradway ve Wheelwright (1978), analistin psikolojik tipi ile analistlerin gerçek analitik uygulamaları arasındaki ilişkiyi incelediler; örneğin, dışadönüklerin Hastalarıyla bağlantı kurarken ve yorum yaparken tipolojiyi içedönüklerden daha fazla kullanma eğilimindeler ve tipoloji Londralı Jung analistlerinden ziyade San Francisco tarafından daha sık kullanılıyor.

Referanslar

Arraj, J. ve Arraj, T. (1988).*Yakalanması zor insanın izini sürmek, cilt. 1.*Chiloquin, VEYA: İçsel Büyüme.

Beebe, J. (1984). Aktarımdaki psikolojik türler, karşıaktarım, ve terapötik etkileşim. N. Schwartz-Salant ve M. Stein (Ed.), *Aktarım/ karşı aktarım*(s. 147-161). Wilmette, IL: Chiron.

Beebe, J. (1992).*Derinlikte dürüstlük.*College Station, Teksas: Teksas A&M Üniversite Basını.

Beebe, J. (1998a). Jung'cu bir karakter analizine doğru. A. Kanatta (Ed.),*Bugün Jung sonrası dönemliler*(s. 53-66). Londra: Routledge.

Beebe, J. (1998b). Donald Kalsched'in incelemesi*İç dünyası Travma: Kişisel ruhun arketipik savunmaları. Çeyrek, 28*(1), 92–96.

Benziger, K. (1995).*Türün sahteciliği.*Dillon, CO: KBA.

Berens, L. (1998).*Kendinizi ve başkalarını anlamak: Giriş mizaç.*Huntington Beach, CA: Mizaç Araştırma Enstitüsü.

Berens, L. (2008).*Kendinizi ve başkalarını anlamak: Giriş etkileşim stilleri.*Huntington Beach, CA: Telos Yayınları.

Binet, A. (1903).*L'Etude deneysel de l'intelligence.*Paris: Schleicher.

Piskopos, P. (2008). Schiller ve tipoloji sorunu. İçinde*Analitik psikoloji ve Alman klasik estetiği: Goethe, Schiller ve Jung, cilt. 1: Kişiliğin gelişimi*(s. 81–125). Londra: Routledge.

Brachfeld, O. (1954). Hilfsmittel'den gelen etiketler Psikoterapi.*Zeitschrift für Psychotherapie, 4*, 79–93.

Bradway, K. ve Detloff, W. (1976). Psikolojik tiplerin görülme sıklığı Jung analistleri, kendine ve teste göre sınıflandırılmıştır.*Analitik Psikoloji Dergisi*,*21*(2), 134–146.

Bradway, K. ve Wheelwright, J. (1978). Psikolojik türü analist ve analitik uygulamayla ilişkisi.*Analitik Psikoloji Dergisi*,*23*(3), 211–225.

Brooks, GP (1976). Thomas Reid'in fakülte psikolojisi.*Dergisi Davranış Bilimleri Tarihi*,*12*(1), 65–77.

Brownsword, A. (1988).*Psikolojik tip: Giriş.*Nicasio, Kaliforniya: İnsan Kaynakları Yönetimi Basını.

Burleson, B. (2001).*Dürüstlüğe giden yollar: Etik ve psikolojik tip.* Gainesville, FL: Psikolojik Tip Uygulamaları Merkezi.

Cambray, J (2006). Ortaya çıkma hissine doğru.*Dergisi Analitik Psikoloji*,*51*(1), 1–20.

Clark, P. (2000). İş ve sekiz fonksiyonlu model.*Bülteni Psikolojik Tip*,*23*(7).

Ekstrom, S. (1988). Jung'un tipolojisi ve DSM-III kişilik bozuklukları: A İki sınıflandırma sisteminin karşılaştırılması.*Analitik Psikoloji Dergisi* ,*33*(4), 329–344.

Ellenberger, H. (1970).*Bilinçdışının keşfi: Tarih ve Dinamik psikiyatrinin evrimi.*New York: Temel Kitaplar.

Fay, C. (1996).*eşikte*(video kaseti). Houston, Teksas: CG Jung Eğitim Merkezi.

Fodor, J. (1983). Zihnin modülerliği. Cambridge, MA: MIT Basını.

Freud, S. (1899/2010).*Rüyaların yorumlanması,*JM Masson (Ed.), AA Brill (Çev.) New York: Sterling Publishing.

Frey, A. (2012). Jung'un kişinin psikolojik tipine göre acı çekmesi vizyonu. *Psikolojik Tip Bülteni*,*35*(2), 15–17.

Gall, FJ (1835).*Beynin ve her bir bölümünün işlevleri hakkında: Beyin ve kafanın konfigürasyonu yoluyla insanların ve hayvanların içgüdülerini, eğilimlerini ve yeteneklerini veya ahlaki ve entelektüel eğilimlerini belirleme olasılığına ilişkin gözlemlerle*,*cilt 1*. Boston, MA: Marsh, Capen ve Lyon.

Gardner, H. (1983).*Zihin çerçeveleri.*New York: Temel Kitaplar.

Geldart, W. (1998). Katharine Downing Myers ve tüm MBTI tipi - bir röportaj.*Enneagram ve MBTI: Elektronik bir dergi* http://tap3x.net/EMBTI/journal.html (Şubat 1998).

Giannini, J. (2004).*Ruhun Pusulası: Arketipsel, daha dolu bir hayata rehberlik eder.* Gainesville, FL: Psikolojik Tip Uygulamaları Merkezi.

Goleman, D. (1995).*Duygusal zeka.*New York: Bantam.

Grant, WH, Thompson, MM ve Clarke, TE (1983).*Görüntüden benzerlik: Müjde yolculuğunda Jung'a özgü bir yol.*Ramsey, NJ: Paulist Basını.

Groesbeck, C. (1978). Analizde psikolojik tipler aktarım.*Analitik Psikoloji Dergisi*,*23*(1), 23–53.

Haas, L., McAlpine, R. ve Hartzler, M. (2001).*Anlayış yolculuğu: Sekiz Jung fonksiyonunu kullanan MBTI® yorumu.*Palo Alto, CA: Danışman Psikologlar Basını.

Harris, A. (1996).*Paradoksla yaşamak: Jung'a giriş psikoloji*. Pacific Grove, CA: Brooks/Cole.

Henderson, J. (1970). Derinlik psikolojisi açısından iç algı. *New York Bilimler Akademisi Yıllıkları*,*169*, 664–672.

Tepesi, G. (1998). Erkekler, anima ve dişil.*San Francisco Jung Enstitü Kütüphane Dergisi*,*17*(3), 49–61.

Hillman, J. (1971/1998). Duygu işlevi. M.-L.'de. von Franz ve J. Dağlı,*Jung'un tipolojisi üzerine dersler*(s. 89-179). Woodstock, CT: Bahar.

Hogenson, G. (2007). Toplantı anlarından arketipiklere Bilinç: Analitik uygulamanın ortaya çıkışı ve fraktal yapısı. A. Kanatlı (Ed.),*Jung'un sahibi kim?*(s. 293–314). Londra: Karnac.

Jung, CG (1912).*Wandlungen und Sembole der Libido.*Leipzig: Franz Deuticke.

Jung, CG (1921).*Psikolog Typen.*Zürih: Rascher. Jung,

CG (1921/1971). Psikolojik tipler.*Cw6'da.*

Jung, CG (1923).*Psikolojik tipler veya Psikoloji bireyleşme*(HG Baynes, Çev.) New York: Harcourt Brace.

Jung, CG (1951/1959). Aion: Fenomenolojiye yönelik araştırmalar öz. İçinde*Cw 9*, ii.

Jung, CG (1968).*Analitik psikoloji: Teorisi ve pratiği.*Yeni York: Pantheon.

Jung, CG (1989/2012).*Analitik psikoloji: Seminer üzerine notlar 1925'te verildi*. W. McGuire (Ed). Sonu tarafından revize edildi ve güncellendi

Shamdasani (Ed). Princeton, NJ: Princeton Üniversitesi Yayınları.

Jung, CG (2009).*Kırmızı kitap: Liber novus*. New York: WW Norton.

Jung, CG ve Riklin, F. (1904/1973). Normal konuların dernekleri. İçinde Deneysel Araştırmalar.*Cw 2'de*(L. Stein ve D. Riviere, Çev.) (s. 3–196).

Jung, CG ve Schmid-Guisan, H. (2013).*Psikolojik soru türleri.*J. Beebe & E. Falzeder (Ed.), E. Falzeder (Çev.) Princeton, NJ: Princeton, University Press.

Kagan, J. (1994).*Galen'in kehaneti: İnsan doğasındaki mizaç.*Yeni York: Temel Kitaplar.

Kagan, J. (1998).*Üç baştan çıkarıcı fikir.*Cambridge, MA: Harvard Üniversite Basını.

Karesh, DM, Pieper, WA ve Holland, CL (1994). Karşılaştırma MBTI, Jung tipi anket ve Singer-Loomis Kişilik Envanteri.*Psikolojik Tip Dergisi*,*30*, 30–38.

Keirsey, D. ve Bates, M. (1984).*Lütfen beni anlayın: Karakter ve mizaç türleri.*Del Mar, CA: Prometheus Nemesis Kitapları.

Kirsch, T. (1980). Rüyalar ve psikolojik türleri. I. Baker'da (Ed.), *Analitik psikolojide tedavi yöntemleri*(s. 139–144). Stuttgart: Bonz Verlag.

Lavin, T. (1995). Jung'un psikolojik tiplerini uygulama sanatı analiz. M. Stein'da (Ed.),*Jung analizi, İkinci baskı*. (s. 260–277). La Salle, IL: Açık Kort.

Loomis, M. (1982). Jung'un tipolojisine yeni bir bakış açısı: Şarkıcı–Loomis Kişilik Envanteri.*Analitik Psikoloji Dergisi*, *27*(1), 59–70.

McCrae, R. ve Costa, P. (1989). Myers-Briggs Tipini Yeniden Yorumlamak Beş faktörlü kişilik modeli perspektifinden gösterge. *Kişilik Dergisi*, *57,*17–40.

Mann, H., Siegler, M. ve Osmond, H. (1968). Zamanın birçok dünyası. *Analitik Psikoloji Dergisi*,*13*(1), 33–56.

Marshall, I. (1968). Dört işlev: Kavramsal bir analiz.*Dergisi Analitik Psikoloji*,*13*(1), 1–32.

Mattoon, M. ve Davis, M. (1995). Gray – Wheelwrights Jung tipi anket: Gelişim ve tarih.*Analitik Psikoloji Dergisi*, *40*(2), 205–234.

Meier, CA (1959). Yansıtma, aktarım ve özne-nesne ilişki.*Analitik Psikoloji Dergisi*,*4*(1), 21–34.

Meier, CA (1989).*Bilinç*. DN Roscoe (Trans.) Boston, MA: Sigo Basın.

Montoya, CL (2014). Bilişsel stiller merceği.*Derneği Psikolojik Tip Uluslararası Bülteni,*Eylül 2014.

Murphy, E. (1992).*Gelişmekte olan çocuk: Jung tipini kullanmak çocukları anlamak*. Palo Alto, CA: Davies-Black Yayıncılık.

Myers, I. ve Myers, P. (1980).*Farklı hediyeler: Kişiliği anlamak tip.*Palo Alto, CA: Danışman Psikologlar Basını.

Myers, K. ve Kirby, L. (2000).*Tip dinamiğine giriş ve gelişim.*Palo Alto, CA, Danışman Psikologlar Yayını.

Nardi, D. (2011).*Kişiliğin sinir bilimi: Herkes için beyin anlayışlı içgörüler insan türleri.*Los Angeles, CA: Radiance Evi.

Nunberg, H. ve Federn, E. (Ed.) (1962).*Viyana tutanakları Psikanalitik Topluluğu, cilt. 1.1906–1908.*Madison, CT: Uluslararası Üniversiteler Basını.

Papadopoulos, R. (Ed.) (1992).*Carl Gustav Jung: Eleştirel değerlendirmeler.* Londra: Routledge.

Paul, AM (2004).*Kişilik kültü.*New York: Özgür Basın.

Pilard, N. (2015).*Jung ve sezgi: Biçimlerin merkeziliği ve çeşitliliği üzerine Jung'da ve Jung sonrası dönemde sezginin önemi*. Londra: Karnac.

Plaut, F. (1972). Analitik psikologlar ve psikolojik türleri: Bir ankete verilen yanıtlara yorum yapın.*Analitik Psikoloji Dergisi*, *17* (2), 137–151.

Quenk, N. (1993).*Kendimizden başka: Her günkü gizli kişiliğimiz hayat.*Palo Alto, CA: Danışman Psikologlar Basını.

Quenk, N. (2000).*Myers-Briggs Tip Göstergesi değerlendirmesinin esasları.* New York: John Wiley.

Richards, RJ (1980). Christian Wolff'un ampirik ve rasyonel psikoloji: çeviri ve yorum.*Amerikan Felsefe Topluluğunun Bildirileri 124*(3),227–239. http://home.uchicago.edu/~rjr6/articles/Wolff.pdf . 8.2.15'e danışıldı.

Ross, C. (1992). Sezgisel işlev ve dini yönelim.*Dergisi Analitik Psikoloji, 37*(1), 83–103.

Sabini, M. (1988). Terapistin yetersiz işlevi.*Analitik Dergisi Psikoloji*,*3*(4), 373–394.

Sandner, D. ve Beebe, J. (1995). Psikopatoloji ve analiz. M. Stein'da (Ed.)*Jung analizi, 2. Baskı*. (s. 294–334). La Salle, IL: Açık Kort.

Saunders, P. ve Sklar, P. (2001). Arketipler, kompleksler ve benlik organizasyon.*Analitik Psikoloji Dergisi*,*46*(2), 305–323.

Scanlon, S. (Ed.) (1999). MBTI ve diğer kişilik teorileri: Bölüm 2 — “Büyük beş” ve NEO-PI.*Tip Muhabir*, 7.

Schopenhauer, A. (1819/1909).*İrade ve fikir olarak dünya. Yedinci Baskı, cilt 1*., RB Haldane ve J. Kemp (Çev.). Londra: Kegan Paul, Trench, Truebner & Co. Project Gutenberg (2011) Çevrimiçi: https://www.gutenberg.org/files/38427/38427-pdf.pdf . Danışıldı 8.2.2015.

Shamdasani, S. (1999). Maria Moltzer'in kaybolan katkıları analitik psikoloji.*Bahar 64*, 103–106.

Shamdasani, S. (2003).*Jung ve modern psikolojinin oluşumu: bir bilim hayali.*Cambridge: Cambridge Üniversitesi Yayınları.

Shapiro, K. ve Alexander, I. (1975).*İçe dönüklük deneyimi: Bir fenomenolojik, ampirik ve Jungcu yaklaşımların entegrasyonu.* Durham, NC: Duke Üniversitesi Yayınları.

Keskin, D. (1987).*Kişilik tipleri: Jung'un tipoloji modeli.*Toronto: Şehir İçi.

Singer, J. ve Loomis, M. (nd).*Şarkıcı-Loomis Envanteri Kişilik: Deneysel baskı*(kitapçık). Palo Alto, CA: Danışman Psikologlar Basını.

Spoto, A. (1995).*Perspektifte Jung'un tipolojisi.*Wilmette, IL: Chiron.

Thompson, H. (1996).*Jung'un işlev-tutumları açıklandı.*Watkinsville, GA: Solucan deliği.

Thompson, K. (1985). Bilişsel ve analitik psikoloji.*San Francisco Jung Enstitüsü Kütüphane Dergisi, 5*(4), 40–64.

Ulanov, A. (2009). Aşağı işlevin tehlikesi ve hazinesi. *Psikolojik Perspektifler*,*52*, 9–23.

Von der Heydt, V. (1975). Jung'la bir seans.*Hasat 21*, 108–110.

von Franz, M.-L. (1971/1998). Alt işlev. M.-L.'de. Von Franz ve J. Hillman,*Jung'un tipolojisi üzerine dersler*(s. 3-88). Woodstock, CT: Bahar.

Tekerlek yazarı, JB (1982). Psikolojik tipler. JB Wheelwright'ta,*Aziz George ve karahindiba*(s. 53-77). San Francisco, CA: San Francisco CG Jung Enstitüsü.

Wheelwright, JH ve Wheelwright, JB (1987). Kişisel iletişim (bir seminerde, Daha derinlemesine dört kavram: Psikolojik tipler) 7 Mart 1987'de San Francisco'daki CG Jung Enstitüsü'nde bu kitabın yazarıyla birlikte verilmiştir (Enstitü Kütüphanesi'ndeki ses kaseti).

Wiggins, J. (Ed.) (1996).*Beş faktörlü kişilik modeli: Teorik perspektifler.*New York: Guilford.

Willeford, W. (1975). Dinamik bir duygu kavramına doğru.*Dergisi Analitik Psikoloji*,*20*(1), 18–40.

Willeford, W. (1976). Duygunun önceliği (Bölüm I).*Analitik Dergisi Psikoloji*,*21*(2), 115–133.

Willeford, W. (1977). Duygunun önceliği (Bölüm II).*Dergisi Analitik Psikoloji*,*22*(1), 1–16.

Willeford, W. (1987).*Duygu, hayal gücü ve benlik*. Evanston, IL: Kuzeybatı Üniversitesi Yayınları.

11

THE *KIRMIZI KİTAP* BİR VİCDAN İŞİ OLARAK

Giriş: içeri girmenin bir yolunu bulmak

Çok zor konular hakkında ve çok zor zamanlarda yazılan bir dizi felsefi inceleme, Jung'un*Kırmızı Kitap*çoğumuz için muazzam bir direniş kıvılcımı yaratıyor. Ancak kendimi okumaya ve teslim olmaya ikna ettiğimde o kadar memnun oldum ki! Bir deneyim yaşadığımı hissediyorum. Ne düşünmem, ne yapmam gerektiğinin bana söylenmediğini fark ettiğimde rahatladım.

İçinde*Kırmızı Kitap*Her düşünce belirli bir karakterle, bazen tarihi bir kişiyle, bazen de fantastik bir figürle özdeşleştirilir. Son bir söz yok*the* Kelimenin tam anlamıyla, bir an için, en azından Jung için, yakıcı bir gerçeğin ortaya çıktığı felsefik yükselişler mutlaka vardır. Yine de bir adamın gerçeğinin herkesin gerçeği olamayacağına dair pek çok hatırlatma var. Bu anlamda kitaba teslim olduğunuzda, içinde nefes alacağınız çok yer var.

Jung'un çalışmalarını zaten bilenler, Jung'a yeni başlayanların düşündüğü bir zorlukla karşılaşabilirler.*Kırmızı Kitap*Bu kitabın anlatısını Jung hakkında zihnimizde zaten yerleşmiş olanlarla ilişkilendirmek. Burada, kitapta yolumu bulmama yardımcı olan birkaç yol göstericiyi, uzun zamandır üzerinde düşündüğüm Jung kavramlarına bağlayan unsurları sunacağım.

Son yıllardaki çalışmalarım üç ana konuya odaklandı: dürüstlük, psikolojik türler ve film ve bu konulara ilişkin bilgilerimi okumalarıma aktarmanın yararlı bir şekilde mümkün olduğunu gördüm.*Kırmızı*

Kitap. Örneğin, beni hayrete düşüren bir şekilde, Jung'un işsiz bir adamla tanıştığı kısa ve büyüleyici bir bölümü var - metinde "bir serseri" yazıyor - ve onu Jung'un hoşlanmadığı bir sanat dalı olan sinema konusuna çekiyor (2009) , s.265). Bunu eğlenceli buluyorum çünkü*Kırmızı Kitap*Birbirinden farklı yansımaları görüntülerle birbirine bağlanan bir anlatıda bir araya getirmesi nedeniyle kendisi aşırı derecede sinematik olabilir. İçinde*Kırmızı Kitap*Birlik, Jung'un ruhuna adaleti getirmek için gemiye alması gerekenler sorununu ele almaya devam ettiği vicdan tarafından sağlanır. Serseriyi belirsiz, dışa dönük bir sezginin ifadesi olarak görebilirdik. Adam, ruhunun çalkantılarını anlamlandırmasına yardımcı olacak görüntüler için kendi dışına bakıyor; Jung'un tembel bulduğu bir strateji. Jung kendi aktif hayal gücüne geri döner ve bu hayal gücü, sonunda kendi gelişimi için gerekli olan görüntüleri çok daha orijinal, içe dönük, sezgisel bir şekilde tanımlayacaktır.

Zamanın ruhundan uzaklaşmak

Böyle bir şeyin olması pek mümkün görünmüyor*Kırmızı Kitap*Jung, Freud'un seçilmiş oğlu olma prestijli rolünden hiç de kurtulmamış mıydı? Bu alışverişteki anahtar mektup -Jung'un Freud'a yazdığı 18 Aralık 1912 tarihli mektup (McGuire, 1974, s. 534-535)- dışadönük duyguyu hileli bir şekilde kullanarak neler başarılabileceğinin bir örneğidir. Kendisi de zaten mutsuz bir yazışmaya dönüşen düşmanlığın tırmanması olan bu mektup aracılığıyla Jung, tıpkı dünyayla tek başına yüzleşmeye hazır ergen bir oğlunun bir ebeveyni kışkırtması gibi, Freud'un kişisel ilişkilerini kesmesini sağlamayı başardı. onu evden kovmak için. On altı ay sonra profesyonel ilişkilerinde tam bir kopuş yaşandı.

İçinde*Kırmızı Kitap*, Jung, bu hızlandırıcı mektubun yazılmasının birinci yıldönümünde - 18 Aralık 1913 (2009, s. 241, n. 112) - meydana gelen bir rüya vizyonunu bildirir, ancak Jung hiçbir yerde yıldönümüyle bağlantıyı kuramaz. Jung'un (1989) 1925 Analitik Psikoloji Semineri'nde (s. 56-57) ve*Anılar, Düşler, Yansımalar*(Jung/ Jaffe, 1963, s. 179–180) ve EA Bennet'in (1985, s. 61–62) başka bir versiyonda kaydettiği Jung ve kahverengi tenli bir adam

kayalık bir manzarada bir aradalar. Jung, dağların yükseklerinden, savaşın kahramanı Siegfried'in coşkulu borusunu duyar.*Nibelungenlied*. Jung ve kahverengi adam öldürmeleri gereken düşmanın Siegfried olduğunu anlar. Tüfeklerle silahlanmış olarak onu pusuda bekliyorlar ve "ölülerin kemiklerinden yapılmış arabasıyla" "dik kayaların üzerinden cesurca ve muhteşem bir şekilde" geçerek geçerken ona suikast düzenliyorlar (2009, s. 241).

Jung, bu vizyonun onda neredeyse dayanılmaz bir ıstırap, suçluluk duygusu, öldürülen kahramana karşı şefkat ve neden bu kadar şaşırtıcı ve gizli bir suç üstlenmiş olması gerektiğine dair şaşkınlığa yol açtığını hatırladı. Yavaş yavaş, rüyanın, ne kadar idealist olursa olsun, dünyada kendi iradesini dayatarak faaliyet gösteren, galip gelen kahramanın arketipinden uzaklaşmanın acı verici bir sürecini yansıttığını anlamaya başladı (Jung, 1989/2012, s. 56-57; Jung/ Jaffe, 1963, s. 180–181).

Amerikalı psikiyatrist Josephine Hilgard (Hilgard & Newman, 1959) 'yıldönümü tepkileri'nin araştırılmasına öncülük etti ve bilinçdışının sıklıkla travmatik olayların yıldönümlerini esrarengiz bir şekilde onurlandırdığını gösterdi. Rüyanın tarihlendirilmesi bunun böyle bir tepki olduğunu gösteriyor. Rüyanın çeşitli yorumlarını öneren Rosenberg (1978, s. 28-30), belki de yıldönümünü not eden ve Siegfried'in, Jung'un kahraman babası Sigmund Freud'un ince kılık değiştirmiş bir vekili olduğunu öne süren ilk kişiydi. bir zamanlar saygı duyulan ama o zamana kadar kim rüya Oedipal bir zalime dönüşmüştü.[1]Ancak mitolojide Siegfried'in Sigmund'un oğlu olduğunu belirtiyor. Bu nedenle şunu iddia ediyorum: birkaç kişi daha bunu yaptı (örneğin Walker, 2002, s. 65-69,[2]ve Kushner, 2006, s. 90-92), öldürülen Siegfried'in Freud'u ya da onun içe atılımını değil, Jung'un düşüncesini temsil ettiği*oğulluk*Freud'a. Jung, psikanaliz konferanslarına katılmak için Zürih'ten Viyana'ya gidip geldiği sırada meslektaşları tarafından bazen "Sarışın Siegfried" olarak anılırdı (Ellenberger, 1970, s. 739, n. 41). Mitolojik bir dille konuşmayı seven Freud, Nisan 1909'da Jung'a şu uyarıda bulundu: “Seni resmi olarak en büyük oğul olarak evlat edindim ve seni kutsadım. . . halefim ve veliaht prensim olarak” (McGuire, 1974, s. 218), yani psikanalitik hareketin liderliğini kastediyorum. Siegfried de aynı şekilde üzerinde taç bulunan bir kalkan taşıyan bir prensti (Mackenzie, 1912/2010, s. 363). Araba,

Siegfried'in "ölülerin kemiklerinden yapılmış" (Jung, 2009, s. 241) son derece güler yüzlü bir tarzda kullandığı bu teori, Jung'un psikolojik olarak zaten ölü olduğunu hissetmeye başladığı psikanalitik teoriyi temsil ediyor olabilir. Psişik yaşamın yaşayan karmaşıklığını anlamakta yetersiz olmak. Bilinçdışının, bilinçdışının bastırılmasından kaynaklandığı düşüncesi kabul edilemez içgüdüler yaşanmış deneyimi en ince ayrıntısına kadar indiriyor gibiydi.[3]

Ancak Jung'un kendi anlatımına göre, bilinçdışını başka bir şekilde keşfetme dürtüsü*Kırmızı Kitap*Freud'la mücadelesinden değil, daha geniş dünyadaki olaylara dair sezgisel algısından kaynaklanıyordu. Ekim 1913'teki kısa bir tren yolculuğunda birdenbire Kuzey Denizi'nden Alpler'e, İngiltere'den Rusya'ya kadar kan deniziyle kaplı ve binlerce cesetle dağılmış bir Avrupa görüntüsü dikkatini çekti. 231; Jung/Jaffe, 1963, s. Görüntü birkaç hafta sonra geri geldi ve hâlâ onu nasıl yorumlayacağını bilmiyordu.

1914 yılının Nisan, Mayıs ve Haziran aylarında, birbiriyle bağlantılı üç rüya ona Avrupa'nın tüm yaşamın donduğu, felaketle sonuçlanan bir yıkım yaşadığını gösteriyordu. Bu zamana kadar Jung, Avrupa'nın felakete doğru gittiği sonucuna varmamıştı; ancak bu rüyaların ve vizyonların kendisinde baş gösteren bir psikoza işaret ettiği sonucuna vardı. Bir şizofreni uzmanı olarak, dünya felaketi fantezilerinin psikotik bir krizin başlangıcından hemen önce ortaya çıkmasının yaygın olduğunu biliyordu. Ne olacağını görmek için tedirgin bir şekilde işine devam etti. Temmuz ayının sonunda, İskoçya'da ders verirken, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun Veliaht Prensi Arşidük Ferdinand'ın suikasta kurban gittiği ve İngiltere ile Almanya arasında savaş ilan edildiği haberi geldiğinde, kendisi İskoçya'da ders veriyordu. Yıllar sonra Jung, Mircea Eliade'ye bu deneyimi şu şekilde hatırlattı:

> Ertesi gün Hollanda'ya indiğimde kimse benden daha mutlu değildi. Artık hiçbir şizofreninin beni tehdit etmediğinden emindim. Hayallerimin ve vizyonlarımın bana geldiğini anladım kolektif bilinçdışının toprağından.[4]
>
> *McGuire & Hull, 1977, s. 233–234*

Büyük Savaş'ın yıkıcı olayları, Jung'un kendisini neden psikanalitik dünya görüşünden kurtarmak zorunda kaldığını daha net bir şekilde anlamasına yardımcı oldu. Jung'un deneyimlediği ve kaydettiği önsezi vizyonları *Kırmızı Kitap*ona zihnin yetenekli bir araç olduğunu gösterdi

Gregory Bateson'un (1972) daha sonra kullanacağı ifadeyle, kayıt altına alma, "farklılığın haberi" (s. 460). Eğer bundan şüphe duymuş olsaydı, Jung artık ruhun sadece travmaları işlemediğini, sezgisel olarak eğilimleri yakaladığını içgüdüsel olarak biliyordu; ilgi alanı kişisel olandan daha fazladır. Onu sarsan kolektif güçler, Jung'un bilinçdışının canlılığını ve onun kişilik üstü yönünü keşfetmesini sağlamlaştırdı.

İçinde*Kırmızı Kitap*Jung, Veliaht Prens Ferdinand'ın öldürüldüğünü öğrendiğinde, bir prensi öldürme hayalinden kaynaklanan sezginin bir şekilde Avrupalılar olduğu yönünde olduğunu açıkça belirtiyor.*gerekli* veliaht prensi öldürmeye karar verdim ama bunu bilmiyordum. Şöyle yazıyor:

> Çünkü cinayeti içimde taşıdım, öngördüm.
>
> Çünkü savaşı içimde taşıdım, öngördüm. . . . Ve insanların kaderi böyle oldu: Bir kişinin öldürülmesi, insanların kalplerine giren ve en şiddetli savaşı alevlendiren zehirli bir oktu. Bu cinayet, iradeye karşı acizliğin öfkesidir, birinin başkasının işlemesini isteyeceği bir Yahuda ihanetidir. Hala günahımızı taşıması gereken keçiyi arıyoruz.
>
> *2009, s. 241*

Avrupalı dostlarına retorik bir şekilde hitap ederek onlara şunları söylüyor:

> Cinayette hepinizin payı var. . . . Öldürülen kahramanın ne anlama geldiğini görmenizi isterim. Günümüzde bir prensi öldüren bu isimsiz adamlar, olaylarda sadece ruh için geçerli olan şeyleri gösteren kör peygamberlerdir. Prenslerin öldürülmesiyle içimizdeki prensin, kahramanın tehdit altında olduğunu öğreneceğiz.
>
> *2009, s. 239–240*

Jung burada "yetersizliğin" "irade"ye karşı çıktığını yazdığında sanırım her birimizin ustalığa sahip olmayan bir kısmına atıfta bulunuyor. Tipoloji üzerine daha sonraki çalışmasında, hepimizdeki beceriksiz, hayal kırıklığı yaratan parçayı, kırılganlığın merkezi olarak aşağılık işlevi vurgular. ruha açılan kapı.[5] –

Bu nedenle, bir insanın veya bir milletin ne olması gerektiğine dair kahramanca tutum, kahramanca ideal, ruha yönelik bir tehditti çünkü yapabilirlik tutumuyla yetersizliği inkar etmesi gerekiyordu. Siegfried, Jung'un (1989/2012) 1925'te öğrencilerine geliştirdiği güç ve verimlilik ideali olduğunu itiraf etti (s.

57) kendisini dünyaca ünlü bir psikiyatrist yapma sürecinde. Bunu 1915 yılında vizyonlarına girmeye başladığında fark etmişti. *Kırmızı Kitap*, “zamanın ruhuna” çok büyük bir tavizdi (2009, s. 229).

> 1915'te eski Başkan Theodore Roosevelt Amerikalılara şu tavsiyelerde bulunuyordu:
>
> Günümüzde her özgür insanın yapması gereken vazgeçilmez şey, fiziksel olarak haklarını savunabilecek duruma gelerek ve onsuz hiçbir maddi hazırlığın işe yaramayacağı katı ve erkeksi ruhu geliştirerek savaşa karşı etkili bir şekilde hazırlanmaktır.
>
> *Roosevelt, 1915, s. 203*

Ancak kahramanlığa böylesi bir saygı evrensel bir duygu değildi. Amerika'nın savaşa girmesinden iki ay sonra gönüllü kayıtlarda gerekli sayılar elde edilemedi. Kayıt yaptırmak zorunda olanların üçte ikisinin muafiyet almaya çalıştığı bir taslak vardı (Solomon, 2010). Ancak önemli sayıda kişi, şimdiye kadar duydukları en büyük etkinliğin parçası olma şansı için nihayet kayıt yaptırmayı başardı. Bu tür genç adamlar kahramanca görevlerini yerine getirme fırsatını yakaladılar. Bu psikoloji Redford'un filminde tasvir ediliyor *İçinden Bir Nehir Geçiyor* (1992). Kahramanlıkların bir kısmı elbette yalnızca geçmişe bakıldığında mevcuttu; bu, genellikle baştan çıkarma ve travmayı takip eden mit yaratmanın bir örneğidir (Fussell, 1974, s. 139-191).

O zamanın kaosuna şimdi olduğumuzdan çok daha yakın olan Jung, el yordamıyla içeri giriyor. *Kırmızı Kitap* kendisinde ve diğer Avrupalılarda kendisini savaş yoluyla ifade eden şeyin ne olduğunu keşfetmeye çalışıyor; bunun, ona uygun yaşamaktan çok kahramanca tutumu devirmekle ilgisi olduğunu hissediyor. Bu dış felaketin bir iç kompleksi yansıttığı yönündeki içgörüsü, çok daha sonra psikolojik kural olarak kodladığı bir içgörüdür: "İçsel bir durum bilinçli hale getirilmediğinde, bu kader olarak dışarıda gerçekleşir" (Jung, 1959, ¶126).

İçinde *Kırmızı Kitap* 1902-1913 yıllarında kendisini ele geçiren ve ruhundan uzaklaştıran prestij ve güce bağlılığı, “zamanın ruhuyla” özdeşleşme olarak analiz ediyor (2009, s. 229–230). Peşine düştüğü “derinliklerin ruhu”nu ele alırken *Kırmızı Kitap* sadece Uluslararası Psikanaliz Birliği Başkanlığından istifa etmekle kalmıyor, aynı zamanda

ayrıca Zürih Üniversitesi'ndeki görevinden de vazgeçer. Kolektif tıbbi güçten uzaklaşma yönünde bilinçli bir karar verir.

Bu seçimler, markayı belirleyen etik içgüdüyü yansıtıyor.*Kırmızı Kitap*benim için bir vicdan işi. Jung şunu söylüyor gibi görünüyor: “Tamam, bu yıkıcı güçleri krizden önce görüp hissettiğim için deli değilim, ama suçsuz da değilim. Kısmen ben sorumluyum." Ve onu telafi etmek için adımlar attığını görüyorum. Öte yandan, Jung, kolektif eyleme yönelik nadir bir çağrı olan içimizdeki kahramanı feda etmemiz gerektiğini yazdığında (2009, s. 239), kişiliğimizin bu kısmından kaçınmamız gerektiğini kastettiğine inanmıyorum. En yetkin olanıdır, zorlukların üstesinden güvenilir bir şekilde gelir ve zor görevlerin üstesinden gelir. Bunun yerine, kendi irademizi kendimize ve başkalarına dayatacak sahte kahramanlığı feda etmemiz gerektiğini kastettiğine inanıyorum. Kendi örneğinde rüya figürü Siegfried'i dışa dönük düşünme işleviyle ilişkilendirmiştir (Jung, 1989/2012, s. 56-57). 1925'teki Siegfried rüyasından bahsederken şöyle demişti: “Zekamı öldürmüştüm. . . . Üst görevimi görevden aldım.” Düşüncesini "feda etmeye" karar verdikten sonra, sezgisini yeni "üstün" işlevi olarak düşünmeye başladı (s. 90).

Rüyanın sonunda “düşen yağmur”, “gerginliğin ortadan kalkmasının sembolüdür; yani bilinçdışının güçleri gevşer.”[6]Jung, “Kişiliğin diğer yönlerinin hayata doğma şansı vardır” dedi (s. 57). Onun ideali haline gelen ve Freud'un kendisini temel bir bilim olarak psikanalizin yeri için savaşmak üzere baş general olarak seçtiği kahramanca rasyonaliteyi öldürmesi gerektiğini söyleyebilirim. Bilinçdışının daha fenomenolojik bir araştırması için gerekliydi. Jung için açığa çıkan ise farklı türde bir kahramanlıktı; onun cesur ve becerikli, ruhunu bulabileceği derinlikleri keşfetme yeteneğine sahip içe dönük sezgisiydi. Bu onun üstün işlevini 'görevden almakla' tam olarak aynı şey değildir. Daha doğrusu, benim dediğim şeyi kuruyor*Derinlikte Dürüstlük*“kişiliğin omurgası” (Beebe, 1992, s. 106–107). Benim görüşüme göre, düşünmesi hiçbir zaman onun gerçek üstün işlevi olmadı. Aksine, onu üstün bir işlevmiş gibi kullanması, "tipin tahrif edilmesi"ydi ve "anormal dış etkilerin" alışılmadık bir sonucu değildi (Jung, 1921/1971, ¶560).

Derinliklerin ruhu

Jung, kayıtlara geçen içe dönük süreci başlattığında*Kırmızı Kitap*kendi bilinçdışını keşfediyordu ama mantıklı, planlı bir şekilde değil. Daha ziyade bunu irrasyonel, meşgul bir algılama süreci aracılığıyla yaptı ve orada bulduğu fantastik figürler neredeyse her zaman sanki gerçekmiş gibi karşılaştı. Bu en azından içe dönük sezgisel olduğu kadar dışa dönük bir duyum süreciydi. O halde bu durumun onu dışa dönüklük duygusuyla ilişkilendirilebilecek bir anima figürü keşfetmeye yöneltmesi şaşırtıcı değil.

O, tüm insanlar arasında Salome'ydi; Yeni Ahit'te üvey babası Herod ve misafirleri için dans ederken anlatılan ama ismi verilmeyen aynı baştan çıkarıcı Salome'ydi. Hoş dansı için bir ödül teklif eden Salome, annesinin teşvikiyle Vaftizci Yahya'nın kafasını istedi, çünkü Vaftizci, kardeşinin karısı olan kadını kendine aldığı için Herod'u azarlamıştı (Markos 6, Matta 14). Esasen, kadınsılığı ve bedeni reddettiği için John'un cezalandırılmasını istiyor.

On dokuzuncu yüzyılın sonuna gelindiğinde Salome, sanatta ve edebiyatta Hıristiyanlığı küçümseyen her şeyin kinayesi haline gelmişti. Oscar Wilde'ın orijinal olarak hem Paris'te hem de Londra'da Fransızca yazıp sahnelenen oyununda (1891/1917), John'un kesik kafası Salome'ye getirildiğinde şöyle der: “Ah! ağzını öpmeme izin vermezsin Jokanaan. Eh, şimdi öpeceğim” (Kuryluk, 1987, s. 224). Bu kesinlikle dışadönük duyumla ilişkilendirdiğim uygulamalı, anlık fiziksel enerjidir, ancak öyle*aşağılık*dışa dönük his.[7]Jung'un Salome'si kördür; sonuçlarını artık öngöremeyen içgüdüsel eylemin imgesidir. Jung, çekincelerine rağmen onu reddetmez, bunun yerine, biraz güçlükle de olsa onu dinleyecek kadar kendini alçaltır.

Doğrudan bir hat görüyorum*Kırmızı Kitap*Jung'un başarısına *Psikolojik Tipler*. Bana göre bu kitabın mucizesi, oldukça büyük bir adım olsa da, hem duyguyu hem de düşünmeyi rasyonel işlevler olarak kabul etmesi ve onlara eşit statü vermesi değil. Benim için en dikkat çekici olan, Jung'un irrasyonel işlevleri de dahil etmesi ve onları rasyonel olanla eşit değerde kılmasıdır. Bu onun kolayca başaramayacağı bir sıçrama.

aydınlanma eğitimi. Yaptığı çalışmalar sayesinde*Kırmızı Kitap*Jung, irrasyonel olanı bilginin kaynağı olarak kabul eder. Bunu yaparken sadece "kendisi için neyin iyi olduğunu bilen bir benlik" (Beebe, 1997, s. 189) tarafından değil, aynı zamanda daha azını yapmanın zamanın ruhunu desteklemek anlamına geldiği yönündeki etik bir içgüdü tarafından da harekete geçirildiğini düşünüyorum. bu dünyayı mahvediyor.

Kırmızı olan

Ancak ego bakış açısı ile anima arasında güçlü bir ilişki geliştirmek genellikle birdenbire gerçekleşen bir şey değildir. Bir yolculuk var, yol boyunca bir dizi macera var. Orta yaşımıza girdiğimizde tip gelişimimizdeki vurgunun yardımcı işlevden üçüncü işleve kaydığı sıklıkla görülür. Bilincin her zaman aynı iki işlevini kullanmaktan yoruluruz ve kişiliğimizin başka bir bölümünün çiçek açtığını görmek isteriz. Bunun Jung için olduğunu düşünüyorum.

Tipolojiyi öğretirken, üçüncü işlevi keşfetme ve onunla ilgilenme sürecine, onun sınırlamalarını ve kırılganlığını bulma sürecine,*üçüncü işlev krizi*. Arketip ile ilgili*puer*veya *puella*İçimizdeki çocuk ya da gençlik olan üçüncü işlev, ancak birkaç dakika sonra idealizmin uçuşlarında uçabilir, sağlam temel eksikliğinden dolayı paniğe kapılabilir ve Icarus gibi yeryüzüne çarpabilir. Nasıl ki alt veya dördüncü fonksiyon üst fonksiyonun zıttıysa, üçüncü fonksiyon da yardımcı fonksiyonun zıttıdır. Yani eğer Jung'un aşırı kullandığı yardımcının dışa dönük düşünce olduğu konusunda haklıysam, onun üçüncü işlevi içe dönük duygudur.

İçe dönük duygu her zaman biraz çekingendir; neyin uygun, neyin uygun olduğuyla ilgilenir. Myers-Briggs Tip Göstergesi'nin bize öğrettiği gibi, bu bir yargılama işlevidir. Rüyalardaki içe dönük duygunun yaygın bir sembolü yargıçtır, çünkü işlev şeyleri değerlendirir ve onları arketipsel bir uygunluk standardına göre tutar. Nezaket gereği bulgularını genellikle kendine saklasa da, yargıda bulunur. Ancak üçüncü bir işlev olarak içe dönük duygunun, en çok tercih edilen ve geliştirilen iki işlevden biri olmasına göre daha az güvenilir bir yargıç olduğu unutulmamalıdır. Bir gibi

Çocuk olarak bazı şeylerden keyif alabilir veya burun kıvırabilir, ancak deneyimi sınırlı olduğundan muhakemesi mutlaka olgun değildir.

Jung'un orta yaş kişiliğinin bu yönüne Liber Secundus'un ilk bölümünde rastlıyoruz.*Kırmızı Kitap*, kitabın çok ilgi çekici bir kısmı. Jung kendisini derinliklerin ruhuna emanet etmiştir ve bundan sonra ne yapacağını bilemediğinden beklemek zorundadır. "Bir kalenin en yüksek kulesinde durduğumu fark ettim. . . . Bakışlarım tarlalar ve ormanların birleşimi olan ıssız kırsal alanda geniş bir şekilde dolaşıyor" (2009, s. 259).*Puer*-gibi, Jung havada, temelsiz. Aniden, uzakta, dolambaçlı bir yol boyunca hareket ediyormuş gibi görünen kırmızı bir noktayı fark ediyor, bu yüzden bazen gözden kayboluyor, sonra bir virajı dönerken yeniden ortaya çıkıyor.

> kırmızı paltolu bir atlı, kırmızı atlı. Kaleme geliyor: Zaten kapıdan geçiyor. Merdivenlerde ayak sesleri duyuyorum, basamaklar gıcırdıyor, kapıyı çalıyor: üzerime tuhaf bir korku çöküyor: Kızıl orada duruyor, uzun şekli tamamen kırmızıya bürünmüş, saçları bile kızıl. Bence: sonunda şeytan olduğu ortaya çıkacak.
>
> *P. 259*

İşte idealistliğin gölgesi*Puer aeternus*: düzenbaz. Hileci, hileciyle aynı işlevi kullanır.*puer*veya*puella*ama tam tersi bir tavırla. Jung'unki gibi *puer*Kendini içe dönük duygularla ifade ettiğinde, düzenbaz, göreceğimiz gibi,*dışa dönük*his.

Kırmızı adam, Jung'a, Jung'un kulenin yüksek bir yerinde oturup bir şeylerin olmasını beklediğini uzaktan gördüğünü söyler. Kızıl'ı kendisine çeken de bu ilgisiz ama beklenti dolu tavırdır.

Doğal olarak bu açıklamaya şaşıran ve biraz şüphelenen Jung, Kızıl Olan'a kim olduğunu sorar.

> Ben kimim? Benim şeytan olduğumu düşünüyorsun. Yargılamayın. Belki kim olduğumu bilmeden de benimle konuşabilirsin. Sen nasıl bir batıl inançlısın ki, aklına hemen şeytan gelir?
>
> *P. 259*

Figürün hemen Jung'un aklından geçenleri yorumlayarak başladığına dikkat edin. Bunun dışa dönüklük hissinden hiçbir farkı yok.

Kapıyı açar açmaz neşeyle bağıran, geçmişin kapıya kadar çalışan satıcısı, “Kapınızda bu yabancının kim olabileceğini merak ediyorsunuz. Muhtemelen ona güvenmemen gerektiğini düşünüyorsun. Ama bu evrak çantasında hoşuna gideceğinden emin olduğum bir şey var!”

İkilinin hayatını değiştirecek karşılaşma*puer*ve düzenbaz arketipik dünyanın o kadar temel öğelerinden biri ki, bunun pek çok filmde tasavvur edildiğini görebiliriz. Örneğin Elliot'la (içe dönük bir duygu) arasındaki rahatsız edici buluşmayı düşünün.*puer*) ve ET (dışa dönük duygu düzenbaz) Spielberg'in*ET* (1982) veya içe dönük düşünme arasında*puer*Simon ve dışa dönük düşünen düzenbaz Henry, Hal Hartley'nin filminde*Henry Aptal*(1997). Aynı kafa karıştırıcı/yeniden yönlendiren karşılaşma Percy Adlon'un*Bağdat Kafe*(1987) dışa dönük sezgiseller arasında*puella*Brenda ve içe dönük sezgisel düzenbaz Jasmin. (Bu filmleri psikolojik belgeler olarak değerlendirirken, beyazperdedeki karakterleri filmin tasvir ettiği genel ruh içindeki kısmi kişilikler olarak düşünün.)

Jung meraklıdır ama bir o kadar da şaşkındır. Kırmızı Olan'da pek de normal olmayan, hatta tekinsiz bir şeyler olduğunu fark eder. Konuşmaları geliştikçe sözlü tartışma niteliğine bürünür. Belli bir noktada Jung, paradoksal bir şekilde, güvensizliğini açıkça ifade edecek kadar figüre güven duyduğunu hissediyor gibi görünüyor: “Sesin havalı ve alaycı konuşuyorsun. Hıristiyan dinimizin en kutsal gizemleri yüzünden hiç kalbinizi kırmadınız mı?” (2009, s. 261)

Bu sözler, çoğu zaman insanları aşan manevi enflasyonun bir örneğidir. *Puer aeternus*. Jung kulağa çok değerli geliyor ve Hıristiyanlığını çok ciddiye alıyor gibi görünüyor! Hiçbir saygı ya da görgü duygusu olmayan hileci,*puer*idealist iddiaları ve onu doğrudan dünyaya getirmesi. Jung'un içe dönük duygusunun fazla saf olduğunu, başkalarına karşı fazla eleştirel olduğunu ve gerçek hayattaki alışverişlerden fazlasıyla uzak olduğunu görüyor.

Kırmızı Olan şöyle diyor: “Ciddiyetin fanatizm kokuyor. Etik bir havanız var, bayat ekmek ve su kokan bir sadeliğiniz var” (s. 261).

Bu bölümde özellikle ilgi çekici olan, Kızıl Olan'ın Jung'u antisemitizmle suçladığı ve Jung'un bu konudaki ton sağırlığının psikolojik kökenine göz attığımız bir konuşmadır. Onun titiz, temelsiz içedönüklüğü

duygu, tanıştığı Yahudilerin ruhlarında tam olarak onaylayamadığı bir şey tespit etti, ancak dışa dönük duygu eksikliği nedeniyle, fark ettiği farklılığın iki bin yılın sonucu olabileceği aklına gelmedi. doktrinsel bir eksiklikten ziyade aralıksız bir önyargıdır. Jung'un bu konuda bir şeyler yapması gerektiğini bilmesi dokunaklı ve cesurca*puer*Sorun - ona karşı çıkabilmek için bu olası şeytana, düzenbaz dışa dönük duyguya ihtiyaç duyması.

Boyunca*Kırmızı Kitap*Jung'un duygu problemi üzerinde çalıştığını görüyoruz. — belki de çalışmayı kaplamak için kırmızı deriyi seçmesinin nedeni budur.[8]

Kırmızı Olan'la karşılaşmasını yansıtan Jung şöyle yazıyor: "Şeytanı ciddiye almak onun tarafına geçmek anlamına gelmez" (s. 261). Bu, gölgeyi bütünleştirme işinin zorluğudur. Bu teslim olmak anlamına gelmez; bu, bir anlayışa varmak ve böylece diğer bakış açınızı kabul etmek anlamına gelir.

Ve:

> Şeytanla uzlaşmam sayesinde, o benim ciddiyetimin bir kısmını kabul etti, ben de onun sevincinin bir kısmını. . . . Sevinci kabul etmek her zaman riskli bir şeydir, ancak bizi hayata ve onun hayal kırıklıklarına sürükler, bu da hayatımızın bütünlüğünü oluşturur.
>
> *P. 261*

Bilinçdışı, onunla meşgul olduğumuzda değişir, tıpkı bilinçdışı figürü kabul ettiğimizde değiştiğimiz gibi. Jung bunun bir kısmından vazgeçmeye hazır olduğunu gösteriyor*puer*gerçek dışılık, her şeyin üstünde olma, dokunulmamışlık. Bunu ilginç ve dokunaklı buluyorum.

Philemon ve ölüler

'Philemon' ismi Yunanca 'öpücük' kelimesinden gelir, dolayısıyla bu karakterin kadınsı olana karşı şefkatli, sevgi dolu bir tavır sergileyebilen bir duygu işlevini temsil etmesini beklersiniz. Ovid'in anlattığı ve karısı Baucis'le hayatının ilerleyen dönemlerinde mutlu bir şekilde evlendiğini gösteren efsane, geç antik çağın en sevilen efsanelerinden biriydi. Jüpiter ve Merkür dünyaya geldi

gezgin berduşlar gibi giyinmişti. Ziyaret ettikleri her ev onları içeri davet etmeyi reddetti, ancak zavallı çiftin kapısını çaldıklarında Philemon ve Baucis anında tanrıların kendilerini evlerindeymiş gibi hissetmelerini sağladılar: hoş karşılandılar ve onlara yiyecek ve barınak verildi. Sonuç olarak çifte uzun ve mutlu bir yaşlılık bahşedildi.

Philemon'un konuştuğunu gerçekten duyduğumuzda*Kırmızı Kitap*Ancak Jung'un onun hakkında yarattığı resme bakınca onun duygulu bir tip olmadığını görmek şaşırtıcı. Bir sihirbaz olarak tanımlansa da, evrimleşmiş bir düzenbaz figürü olarak karşımıza çıkmıyor. O bunun için fazlasıyla samimi ve kasvetli. Görünüşe göre onun başlıca becerisi, ölülere bilgece vaaz verip onları uzaklaştırırken olduğu gibi, sınırları tasvir etmek ve belirlemektir (s. 346-353). Bir ipucundan daha fazlası var*seneks*(Jung için bilge içe dönük düşüncenin kaynağı olduğu açık olmasına rağmen Philemon'daki sert yaşlı adam) arketipidir. 1942'de Paul Schmitt'e yazdığı bir mektupta Jung, "acımasız ve Tanrı'nın unuttuğu bir çağda tanrıların orduları" olan Philemon ve Baucis'i şöyle karşılaştırır: "Süpermen Faust"[9]hen-üz içinde*Kırmızı Kitap*Philemon'un da Faust gibi kara büyü eğitimi aldığını öğreniyoruz (s. 312).

Bana göre, Philemon'un evinde tanrılar için bir alan açması kadar, dışadönük düşünme konusunda çok yetenekli olan Jung'un da ruhunda Philemon'a bir yer açması en az dikkate değer. Üzerinde çalışmayı bıraktıktan sonra bile*Kırmızı Kitap*Jung, Philemon'a hayatında yer açmaya devam etti. Jung'un daha sonraki en derin eserlerinden bazılarını yazdığı Bollingen'deki inziva yerinin duvarında şu şekilde tercüme edilebilecek Latince bir yazı vardı: Philemon Tapınağı, Faust'un Tövbesi”[10](s. 212, n. 264).

Philemon materyalindeki en orijinal şey*Kırmızı Kitap*Jung'un, diğer yazılarında çok az ele aldığı bir konu olan ölülere borçlu olduğumuz duygusudur. Jung'un Philemon'dan öğrendiğine göre ölülere borçlu olduğumuz şey, hayatları sona erdiğinde çözümsüz bıraktıkları sorunları ele almaktır. İçinde*Anılar, Düşler, Yansımalar*Jung, kendi ruhunun, ölülere yeterli animasyonu sağlamak için onu terk ettiğini ve sonunda onların şikayetlerini duyabildiğini ve hayatlarında yarım kaldıklarını fark edebildiğini açıkladı. Aniela Jaffe'ye şunları söyledi: "O andan itibaren ölüler benim için Cevaplanmayanların, Çözümlenmeyenlerin ve Kurtarılmayanların sesleri olarak her zamankinden daha belirgin hale geldi" (Jung/Jaffe 1963, s. 191, s. 346, n. 78) .

(Abraham ve Torok'un nesiller arası “hayalet musallatlık” hakkındaki çalışmalarını (1994, s. 165–205) karşılaştırın.)

Jung'u hayrete düşüren unsurlardan biri de ölülerin, öldüklerinde bildiklerinden daha fazlasını bilmiyor gibi görünmeleriydi. Eğer hala ortalıkta olsalardı, ölümden bu yana daha fazla bilgiye sahip olacakları varsayılabilirdi. Bunun yerine Jung, ölülerin yaşayanlardan yanıt beklediklerini keşfetti.

Gezici bir birlik olarak görünen ölüler*Kırmızı Kitap*Philemon'un konuştuğu ve vaaz verdiği kişiler özellikle Anabaptistler olarak tanımlanır (s. 294). 1916'nın başlarında bir gece, Jung'un kapısına toplanıp şöyle dediler: “Aradığımızı bulamadığımız Kudüs'ten döndük” (s. 346).

Radikal Protestan Anabaptist hareket, 1525'te Zürih'te, Orta Avrupa'nın birçok yerinde Köylü Savaşı olarak adlandırılan şeyi ateşleyen yaygın sosyal ve dini isyanın olduğu bir dönemde ortaya çıktı. Çeşitli kaynaklardan 100.000 kişinin öldüğü tahmin ediliyor. isyanlar.[11]Zürih dahil pek çok yerde Anabaptist hareket vahşice bastırıldı ve kurucuları idam edildi; Hareket diğer bazı alanlarda daha fazla hoşgörü buldu. Anabaptistler, inşa etmeye çalıştıkları yeni Hıristiyan yaşamının 'yeni Kudüs' olarak sık sık dile getiriliyordu; aslında bu, Almanya'nın Münster kentinde kurdukları komünün adıydı. Jung'un görüşüne göre Anabaptist olan Ölüler, Kudüs'ten döndüklerini ve aradıklarını bulamadıklarını söylediklerinde, onların yapma problemini çözemediklerini kastettiklerini anlıyorum. Hıristiyan cemaatinin yeryüzündeki bir pratikliği.[12]Belki de hareketleri fazla idealistti (tarihi ve siyasi muhafazakarların kınamasını çekmeye devam etme biçimi için bkz. Rothbard, 2010).

Anabaptistlerin ikilemi, Birinci Dünya Savaşı'nın ortasında Jung'un beklenmedik bir meşguliyetidir. Anabaptistlerin çözülmemiş sorununun neden özellikle Jung'la ilgili olduğunu sormamız gerekir. Anabaptistlerin sözcüsü Ezechiel*Kırmızı Kitap*, ilk önce kendisini Jung'a sunar. Jung'a, ölmüş olan Anabaptistlerin aksine bir bedeni olduğu için Jung'un Anabaptistlerin hac yolculuğuna katılamayacağını söyler. O da anlatıyor

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Jung, ölülerin hâlâ huzura sahip olmadığını “her ne kadar gerçek inançla ölmüş olsak da” (s. 294). Durmaksızın bir kutsal yerden diğerine dolaşmak zorunda kalıyorlar. Bunları, Jung'un henüz kendi ruhunun ampirik temelini doğrulamayan temelsiz, huzursuz, içe dönük bir duyguyu temsil ettiğini düşünüyorum.

Jung nedenini sorduğunda Ezechiel şöyle diyor: “Bana her zaman sanki hayatın sonuna gelmemişiz gibi geliyor. . . . Bana öyle geliyor ki yaşanması gereken önemli bir şeyi unuttuk.” Jung sorar: "Peki o neydi?" Beklenmedik bir şekilde Ezechiel soruyu Jung'a yöneltiyor: "Biliyor muydun?" Tam o sırada Ezechiel "açgözlülükle ve esrarengiz bir şekilde" Jung'a doğru uzanıyor, "gözleri sanki içsel bir ısıdan parlıyormuş gibi parlıyor." Jung bu cevap karşısında şok oldu. Ağlıyor: “Bırak gitsin daimon. Hayvanını yaşamadın” (s. 294).

Shamdasani'nin notu bize Jung'un 1918'de “Hıristiyanlığın hayvan unsurunu bastırdığını” iddia ettiğini anlatıyor. . . . 1939'da İsa'nın işlediği 'psikolojik günahın' 'kendisinin hayvani yönünü yaşamamış olması' olduğunu savundu” (s. 294, n. 174).

Dolayısıyla Jung'un ölülere borçlu olduğuna inandığı şeylerden biri, insan doğasının fiziksel kısmını onurlandıran Hıristiyanlığı yaşamanın bir yolunu tasarlamaktır. O halde ruh figürü olarak Salome'yi seçmesi bu yönde çok önemli bir hamleyi temsil ediyordu. Salome'ye karşı küçümseyici, ahlaki tiksintisinin üstesinden gelerek ve onu ciddiye alarak, geçmişin Hıristiyanlarına karşı bedeni ve dişilliği ve hatta belki de kötülüğün kaçınılmazlığını dahil etme yükümlülüğünü yerine getirmeye başlar.

Böylece,*Kırmızı Kitap*Protestan geleneğinde, Stein'ın (1993) belirttiği gibi, "Vicdan, sonuçta tüm

tanrılara hizmet edilsin” (s. ~~9~~).[13]Jung, Salome aracılığıyla pagan geleneğini Hıristiyanlığa, Hıristiyanlığın odaklanmış, etik bakış açısını kaybetmeden geri döndürdü. Nihai olarak girilen şeyin taslağına koyarken*Kırmızı Kitap*, “Aşk kanununun hiçbir şeyi yürürlükten kaldırılmamıştır ama ona çok şey eklenmiştir” (2009, s. 300, n. 205).

Philemon, sanki Jung'un anima'yı kabul etmesinin içsel anlamını kavramış gibi, beşinci Vaaz'ında cinsellik ve maneviyat konusunda ısrar ediyor. kutsalın bütünleştirilmesi ilkeleri kadar eşit öneme sahiptir.[14]ve hatta fallusla özdeşleştirilen dünyevi bir babaya duyulan ihtiyaçtan söz eder (s. 352-353), ki bu Jung'un öz babasının bütünleşemeyeceği veya yaşayamayacağı bir şeydir (Beebe, 1989, s. 7-17).

Bu çalışmanın Jung'un baba sorunu üzerinde kurtarıcı bir etkisi olabileceği ve böylece Jung'un ölen babasına olan borcunu ödemeye başladığı, kitabın en sonunda öne sürülüyor.*Kırmızı Kitap*. Jung bir kez daha Philemon ile bir bahçede karşılaşır. Şunu fark ediyor:

> Ona yaklaşmaya çalıştığımda diğer taraftan mavi bir gölge geldi ve Philemon onu görünce o [Filimon] seni bahçede buldum sevgilim dedi. Dünyanın günahları senin yüzüne güzellik kattı. Dünyanın acısı senin şeklini düzeltti. Sen gerçekten bir kralsın.
>
> *P. 359*

Gölge Philemon'a sorar: "Sen benim bahçemde misin yoksa ben senin bahçende miyim?" Philemon cevap verir: “Sen, Ey Efendi, benim bahçemdesin” (s. 359).

Bir dipnotta (s. 259, n. 153), Sonu Shamdasani bize “Kara Kitap 6'da gölgenin Mesih olarak tanımlandığını” söylüyor ancak bu, 2. Kitapta açıkça iddia edilmiyor. *Kırmızı Kitap*. Başka bir olası yorum hissedebiliyorum. Jung'un babası, Hıristiyan bir papaz olmasına rağmen, Jung küçük bir çocukken, tam da Nietzsche'nin Zerdüşt'ünün, dünyada Tanrı'nın var olduğunu henüz bilmeyen bir kişinin olabileceği konusundaki şaşkınlığını ifade ettiği sıralarda inancını kaybetmişti. ölü.[15]Babasının inanç kaybının CG Jung üzerindeki etkisine dair bir şeyler biliyoruz (Jung/Jaffe, 1963, s. 91-95).

İçinde*Kırmızı Kitap*Jung'un şunu sorduğunu hissediyorum: "Eğer babam inancını kaybederse inanç nedir? Hıristiyan inancı nedir? Sadece babam inancını kaybetmedi; Peki ya tüm kilise babaları?”

Hollandalı kilise tarihi uzmanı ve Gnostisizm uzmanı Gilles Quispel, Jung'u II. Dünya Savaşı'ndan sonra tanıdı. Bana, bu alandaki hayatı boyunca kilise tarihini -Patristik- Jung'dan daha iyi okuyabilen biriyle hiç tanışmadığını söyledi. Bunun tadına varıyoruz

başlangıcı*Psikolojik Tipler*Jung'un Tertullian ve Origen hakkında yazdığı, dolaylı olarak kendi bilinç deneyimini onlarınkiyle karşılaştırdığı yer.

Mavi gölge imajını Hıristiyan ruhunun yüzyıllar boyunca zayıflaması açısından güçlendireceğim ve onu özellikle Jung'un babası Paul Achilles Jung'un artık daha kapsayıcı bir ruhsal ekoloji içinde memnuniyetle karşılanan çökmüş Hıristiyan düşüncesine bağlayacağım.

Notlar

1 Yıl dönümünden Alexander'da da bahsedilmektedir (1990, s. 269, n. 3).

2 Bu, “efsane yüklü 'büyük' rüya” (s. 68) hakkında bulduğum en kapsamlı tartışmadır. Jung'un bu konuyu çeşitli yorumlamaları, güçlü Wagnerci etkileri, psikanalitik bağlamı, çoklu yorumlara açıklığı ve etik bağlamı dahil.

3 bkz. Jung'un (1989/2012, s. 40-41) 1925'te İngilizce olarak verilen bir seminer için üzerinde çalışırken gördüğü bir rüyaya ilişkin yorumu*Wandlungen ve Libido Sembolü*izleyicileri tarafından şu şekilde bilinir: *Bilinçdışının Psikolojisi*, (Jung, 1916), Freud'un Avusturyalı bir gümrük memuru olarak göründüğü ve bir gölge figürün şöyle açıkladığı: "Otuz yıldır ölü ama düzgün bir şekilde ölemez." 1925 seminerinde Jung, bu ölü ama kalıcı figürün "Freudcu teoriyi temsil ettiğini" söylüyor. Ayrıca bkz. Jung/Jaffe, 1963, s. 163–165.

4 Shamdasani'nin Jung'a girişinde alıntılanmıştır, 2009, s. 201–202. Jung'un Eliade tarafından 1952 Eranos Konferansı'nda gerçekleştirilen bu röportajı McGuire & Hull, 1977, s. 225-234'te bulunabilir.

5 bkz. Jung, 1921/1971, ¶306.

6 1925'e gelindiğinde Jung, Richard Wilhelm'i tanıyordu ve onun çevirisini okumuştu.*ben Ching*. “Yağmurun tüm tomurcukları patlatarak atmosferik gerilimi hafifletmesi gibi, ağır baskıdan kurtulmanın da yaşam üzerinde özgürleştirici ve canlandırıcı bir etkisi vardır” (Kurtuluşun Heksagramı, Wilhelm/Baynes çevirisi).

7 Üstün işlevi içe dönük sezgi olan biri için, alt işlevi dışa dönük duyum olacaktır (von Franz, 1971/1998, s. 41-44) ve anima tarafından taşınacaktır (Jung, 1989, s. 27). Jung'un 1925 Analitik Psikoloji Seminerinde Salome'ye ilişkin kendi tipolojik analizi, benim pek katılamadığım bir analizdir. Diyor ki:

> İçe dönük bir entelektüel olduğum için anima'm oldukça kör bir duygu içeriyor. Benim durumumda anima yalnızca Salome'yi değil, aynı zamanda duyum olan yılanın bir kısmını da içeriyor. Hatırlayacağınız gibi, gerçek Salome üvey babası Herod'la ensest ilişkiye girmişti ve üvey babası Herod'un ona olan sevgisi sayesinde Vaftizci Yahya'nın kellesini almayı başarmıştı.
>
> *Jung, 1989, s. 92*

Bu cinsel ve fiziksel çağrışımlar bana, Salome'nin tipolojik olarak dışa dönük bir duygu olarak yorumlanmasının daha iyi olduğunu hissettiriyor ve Hıristiyanlığın fazlasıyla tek taraflı ruhsal olan kısmına (Vaftizci Yahya) karşı çıkıyor.

8 Jung (1960) "'sıcak' renk olan kırmızının hisler ve heyecanlar için kullanıldığını" belirtmektedir (¶414, n. 122).

9 5 Ocak 1942, Jung, CG'de, *Mektuplar, ben*. s. 309–310, Shamdasani tarafından Giriş bölümünde alıntılanmıştır. *Kırmızı Kitap*, N. 264.

10 Bu pişmanlık, Goethe'nin dramasında Faust'un Philemon ve karısı Baucis'i (tanrıları şüpheye yer bırakmadan eğlendirmek isteyen yaşlı çift) saygısızca öldürmesi içindir.

11 Yirminci yüzyıldan önceki savaşlar, katliamlar ve zulümler, 1700'e kadar Avrupa savaşları ve katliamlar için seçilmiş ölü sayıları: Köylü savaşı Almanya 1524–1525. http://necrometrics.com/pre1700a.htm (27.08.2015 tarihinde danışıldı).

12 Yapmaya çalıştıkları şeyi nasıl tasarladıkları Liechty'de (1994) toplanmıştır. Ayrıca

13 bkz. Stein (1985).

14 Jung'un tam sözleri şöyledir: "Tanrıların dünyası maneviyatta ve cinsellikte tezahür eder. Göksel olanlar maneviyatta, dünyevi olanlar cinsellikte ortaya çıkar" (2009, s. 352). Shamdasani şunu ekliyor (s. 352, n. 112) Jung, 1925 Analitik Psikoloji seminerinde "Cinsellik ve maneviyat birbirine ihtiyaç duyan zıt çiftlerdir" (Jung, 1989/2012, s. 29).

15 Nietzsche Tanrı'nın çok erken bir zamanda öldüğünü yazmıştı. *Eşcinsel Bilimi* (1882'de yayınlandı). *Böyle Buyurdu Zerdüşt* 1883-1885'te yazıldı ancak 1891'e kadar geniş çapta yayılmadı.

Referanslar

Abraham, N. ve Torok, M. (1994). Sırlar ve gelecek nesiller: Teori nesiller arası hayalet. İçinde *Kabuk ve çekirdek: Psikanalizin Yenilenmesi, cilt. 1*, bölüm V. Chicago, IL: University of Chicago Press.

Alexander, I. (1990). *Kişilik: Kişilikte yöntem ve içerik değerlendirme ve psikobiyografi*. Durham, NC: Duke Üniversitesi Yayınları.

*Bağdat kafesi*ve (1987). (aynı zamanda olarak da bilinir) *Rosenheim'ın dışında*). Adlon, P. (Yapımcı ve Yönetmen). Almanya: Filmverlag der Autoren. [Sinema filmi].

Bateson, G. (1972). Biçim, madde ve farklılık. İçinde *Ekolojiye giden adımlar aklı başında* (s. 454–471). New York: Rastgele Ev.

Beebe, J. (Ed.) (1989). Editörün CG Jung'a Girişi, *Yönleri eril*. Princeton, NJ: Princeton Üniversitesi Yayınları.

Beebe, J. (1992). *Derinlikte dürüstlük*. College Station, Teksas: Teksas A & M Üniversite Basını.

Beebe, J. (1997). Joan vakası: Klasik bir yaklaşım. P. Young'da... Eisendrath ve T. Dawson, (Ed.).*Jung'un Cambridge arkadaşı*(s. 188–197). Cambridge: Cambridge Üniversitesi Yayınları.

Bennet, EA (1985).*Jung'la buluşmalar*. Zürih: Daimon Verlag.

Ellenberger, H. (1970).*Bilinçdışının keşfi*. New York: Temel Kitaplar.

ET Dünya dışı(1982). Spielberg, S. (Yapımcı ve Yönetmen). ABD: Universal Pictures. [Sinema filmi].

Fussell, P. (1974).*Büyük Savaş ve modern hafıza*. New York: Sterlin.

Henry Aptal(1997). Hartley, H. (Yapımcı ve Yönetmen). ABD: Sony Resmi Klasikler. [Sinema filmi].

Hilgard, J. ve Newman, M. (1959). Akıl hastalığında yıldönümleri. *Psikiyatri 22,*113–131.

I Ching veya Değişiklikler Kitabı, The.(1950/1967). (3. Baskı) R. Wilhelm ve C. Baynes (Çev.) Princeton, NJ: Princeton University Press.

Jung, CG (1916).*Bilinçdışı psikolojisi*. Beatrice Hinkle (Çev.) New York: Dodd, Mead and Company.

Jung, CG (1921/1971). Psikolojik tipler. İçinde*Cw6.*

Jung, CG (1959). Aion. İçinde*Cw 9, ii.*

Jung, CG (1960). Ruhun doğası üzerine. İçinde*Cw8*(s. 159–234).

Jung, CG (1989/2012).*Analitik psikoloji: Seminer üzerine notlar 1925'te verildi*. W. McGuire (Ed.) Sonu Shamdasani (Ed.) tarafından gözden geçirilmiş ve güncellenmiştir Princeton, NJ: Princeton University Press.

Jung, CG (2009).*Kırmızı kitap: Liber novus*. S. Shamdasani (Ed.) M. Kyburz, J. Peck ve S. Shamdasani (Çev.) New York: WW Norton.

Jung, CG ve Jaffe, A. (1963).*Anılar, hayaller, yansımalar.*R. ve C. Winston (Çev.) New York: Pantheon.

Kuryluk, E. (1987).*Salome ve Yahuda seks mağarasında*. Evanston, IL: Kuzeybatı Üniversitesi Yayınları.

Kushner, H. (2006).*Hayatın hayal kırıklıklarının üstesinden gelmek*. New York: Çapa Kitaplar.

Liechty, D. (Ed. & Trans.) (1994).*Erken Anabaptist maneviyat: Seçilmiş yazılar*. New York: Paulist Press.

Mackenzie, D. (1912/2008).*Cermen efsanesi ve efsanesi*. BiblioBazaar.

McGuire, W. (Ed.) (1974).*Freud/Jung mektupları*. Princeton, New Jersey: Princeton Üniversite Basını.

McGuire, W. & Hull, RFC (Ed.) (1977).*CG Jung konuşuyor: Röportajlar ve karşılaşmalar*. Princeton, NJ: Princeton Üniversitesi Yayınları.

Nietzsche, F. (1882/2001).*Eşcinsel bilimi.*B. Williams (Ed.) J. Nauckhoff (Çev.) Cambridge: Cambridge University Press.

Nietzsche, F. (1885/2006).*Böyle söyledi Zerdüşt.*A. Del Caro ve R. Pippin (Ed.) A. Del Caro (Çev.) Cambridge: Cambridge University Press.

Nehir içinden geçiyor, A(1992). Redford, R. (Yapımcı ve Yönetmen). AMERİKA: Columbia Resimleri. [Sinema filmi].

Roosevelt, T. (1915).*Amerika ve dünya savaşı*. New York: Yazarlar.

Rosenberg, S. (1978).*Freud neden bayıldı?*. Indianapolis, IN: Bobbs Merrill.

Rothbard, Minnesota (2010). Protestanlarda Mesih komünizmi reformasyon. Onun (2006) kitabından alıntı*Adam Smith'ten önceki ekonomik düşünce*. Auburn, AL: Ludwig von Mises Enstitüsü.

Süleyman, A. (2010). Amerika Birinci Dünya Savaşı'na giriyor: Chicago gitmiyor büyük çatışmanın içine isteyerek. http://www.chicagotribune.com/news/nationworld/politics/chichicagodays-americaenterswwi-story-story.html (27.08.2015 tarihinde danışıldı).

Stein, M. (1985).*Jung'un Hıristiyanlığa yaklaşımı*. Wilmette, IL: Chiron Yayınlar.

Stein, M. (1993).*Güneş vicdanı, ay vicdanı*. Wilmette, IL: Chiron Yayınlar.

von Franz, M.-L. (1971/1998). Alt işlev. M.-L.'de. Von Franz ve J. Hillman,*Jung'un tipolojisi üzerine dersler*. Woodstock, CT: Bahar Yayınları.

Walker, S. (2002).*Jung ve Jung'cular efsane üzerine*. Londra: Routledge.

Wilde, O. (1891/1917). Salome (Fransızca). Londra: Methuen. Şu saatte çevrimiçi: https://www.gutenberg.org/files/1339/1339-h/1339-h.htm (Danışıldı

8.2.2015).

12

FREUD VE JUNG'DA PSİKOLOJİK TİPLER

Psikolojik tiplerin örgütleyici nosyonu, Freud ve Jung'un Dördüncü Enternasyonal'de son kez yüz yüze buluştuğunda havadaydı. 7-8 Eylül 1913'te Münih'teki Psikanalitik Kongresi.[1] Jung'un 1921 tarihli dönüm noktası niteliğindeki kitabına giden yolda bir ara istasyon olan "Psikolojik Tiplerin Çalışmasına Bir Katkı" (Jung, 1913/1971, ¶¶858–882) başlıklı Kongre makalesi, çağrışım testinden elde ettiği bulgulardan doğmuştur (Jung, 1913/1971, ¶¶858–882). Jung ve Riklin, 1906/1973).[2] Freud'un sunduğu "Obsesyonel Nevroz Eğilimi: Nevroz Seçimi Sorununa Bir Katkı" (1913/1958) adlı makalesi, Freud'un "Karakter ve Anal Erotizm" (1908/1959) kitabında detaylandırmaya başladığı bir tipolojiye dayanıyordu.) ve "Erkekler Tarafından Yapılan Özel Bir Nesne Seçimi" (1910/1957). Aynı 1913 yılında Sandor Ferenczi, egonun her şeye gücü yetme fantezilerini nasıl yönettiğine göre kişiliklerin bir tipolojisini sunan "Gerçeklik Duygusunun Gelişimindeki Aşamalar"ı (1913/1952) yayınladı.

Jung ve Freud'unkinin çok farklı türde tipolojiler olması şaşırtıcı değildir. Jung'unki bir mizaç tipolojisi olarak başladı ve zamanla gelişti. yıllar süren bir dönemden birine *bilinç*.[3] Jung'un tipolojisinin temel fikri, bilincin dört işlevinin (düşünme, hissetme, duyum ve sezgi) var olduğu ve bunların her birinin dışa dönük ve içe dönük iki biçimde var olduğu ve toplamda sekiz tür farkındalık oluşturduğudur. Freud'un psikolojik tipolojisi, psikoseksüel gelişimin ilk üç (çocukluk) aşamasına (Freud, 1905/1953) -oral, anal ve fallik- bilinçsizce sabitlenme veya bu aşamalara gerileme etrafında düzenlenmiştir. *karakter* (Freud, 1916/1957).

Freud ve Jung'un bu makalelerde ele aldığı sorunlar kendilerine özgü değildi; çözümlerini oluşturan kurucu unsurların tümü de orijinal değildi. Bu usta teorisyenlerin özgünlüğü daha çok, birçoğunun çözmeye çalıştığı psikolojik bulmacalara nasıl yaklaştıklarında, entelektüel çevreden küçük parçalar alıp bunları yeni, üretken yollarla bir araya getirmelerinde yatıyordu. Bu bölümde Freud ve Jung'un psikolojik tiplere yaklaşımlarındaki benzerliklerin yanı sıra farklılıklara da dikkat çekeceğim. Her insanın kendi işine alışılmadık bir tür bilinç getirdiğini savunacağım ve bu alandaki dikkat çekici içgörülerinin, her insanın bilinçdışının en savunmasız kısmıyla saygılı bir şekilde meşgul olması sayesinde mümkün olduğunu göstereceğim. o - anima. Kişiliğin bu yönü, ilk kez Jung tarafından kişiselleştirilmiş, ilham perisi gibi terimlerle bir erkeğin 'dişil' tarafı olarak bahsetme eğiliminde olan Jung tarafından tanımlandı, derin düşünceyi teşvik eden hassas ruh halleri aracılığıyla psikolojik yaratıcılığa ilham veren aracı olabilir. (bkz. Hillman, 1972 ve 1985). Örneğin Jung'un tip teorisine ilişkin ilk beyanı, Freud'la mesleki birlikteliğinin son yılında, ilk işbirliklerini süsleyen orijinal en iyi arkadaşlık ruh halinin, öfkeli bir kırgınlık ve düşmanlıkla karakterize edilen yoğun bir karşılıklı şüphe atmosferine dönüştüğü sırada ortaya çıktı. Yansıtmalar - tam da profesyonel erkekler arasında, tatmin edici bir çalışma ilişkisi kurma çabalarının başarısızlıkla sonuçlanması nedeniyle hayal kırıklığına uğrayan profesyonel erkekler arasında ortaya çıkan türde kişilerarası alan.

Tip teorisi: kullanım ve direnç

Jung'un 1913 Kongresi'ndeki sunumu içe dönüklük ve dışadönüklüğün kavramsal karşıtlıklarına odaklandı ve bu karşıtlıkların Freud'un psikolojisi ile Adler'in psikolojisi arasındaki farkı açıklamak için kullanılmasını önerdi. Jung'un böyle bir bildiriyi verirken zamanlaması ve yer seçiminin incelikli olduğu söylenemez. Alfred Adler ve pek çok destekçisi iki yıl önce Psikanaliz Derneği ile bağlarını koparmıştı. Artık Jung, hâlâ derneğin başkanı olmasına rağmen, artık Freud'la anlaşamıyordu. Aynı zamanda Dernek'teki birçok kişinin güvenini de kaybetmişti.

onu mürted olarak gören üyeler (Makari, 2009, s. 284–287). Jung, Freud'un ve Adler'in psikolojilerini alt kategoriler olarak sınıflandıracak üst düzey bir teori önererek, yalnızca Freud ve takipçileriyle daha da büyük bir kişisel ayrılığı garanti etmekle kalmadı, aynı zamanda farklı bilinç türlerinin farklı ama eşit derecede sağlıklı olduğu şeklindeki çok yararlı kavramı da garanti altına aldı. Dikkatli veya farkında olmak, psikanalitik düşünürler tarafından çok uzun süre dışlanacaktı.

Psikanaliz, Jung'un bu katkısına yabancılaşmasının bedelini ödemiştir; tıpkı analitik psikolojinin, Freud'un gelişim teorisini hesaba katmamanın bedelini ödemesi gibi. Hastalarla yaptığım çalışmalarda Jung'un psikolojik tiplere ilişkin anlayışının iyileştirici gücünden tekrar tekrar etkilendim. Tek bir örnek vermek gerekirse, baskın bilinci şuurlu olan hastayı ele alalım.*içe dönük duygu*. Bu, hayattaki seçimlerine öncelikle kendi derinden sahip olduğu değerlerine danışarak yön veren ve karşılaştığı her şeyi içsel bir uygunluk idealine göre ölçerek değerlendiren bir kişidir. Böyle bir hasta, bugün bile Freudyen gelenekte eğitim almış klinisyenler tarafından patolojik olarak narsist ve hatta sınırda olarak algılanabilir (Kernberg, 1975). Ancak bu tür danışanlar, içe dönük duygu duruşlarını kabul ederek başlayan ve dikkatlerini farklı ama yine de farklı olana çekmeden önce doğal süreçlerinin bilincine varmalarına (hayatta öncelikle değerleri tarafından yönlendirilmelerine) yardımcı olan bir terapiye iyi yanıt verirler. diğer türden insanların doğal olarak tercih ettiği, aynı derecede geçerli ve aynı derecede sınırlayıcı yönlendirme ve karar verme süreçleri. Psikolojik tipler teorisini bilmek, hastalarla bulundukları yerde daha iyi tanışabilmek, bireysel farklılıkları takdir edebilmek ve farklı tipleri uyum için geçerli başlangıç yerleri olarak tanıyabilmek demektir. Türlerden habersiz olmak, aslında uyumlu ve sağlıklı olabilecek şeyleri gereksiz yere patolojikleştirme riskiyle karşı karşıya kalmaktır.

Psikolojik tipler teorisini ele alma konusundaki isteksizlik elbette psikanaliz topluluğuyla sınırlı değildir. Pek çok Jung'cu, sekiz türü ayırt etmenin ve tanımanın zor olduğunu düşünüyor. Alfred Plaut (1972) tarafından Jung analistleri üzerinde yapılan bir araştırma, ankete katılanların yarısından azının, çoğu kendi psikolojik tipini çözdüklerini düşünmesine rağmen, tip teorisini uygulamalarında uyguladığını bildirdiğini ortaya çıkardı. Bazı durumlarda tip teorisine duyulan antipati doğası gereği neredeyse estetik olabilir. Akışkanlık

bilincin değişip değişebileceği Virginia Woolf tarafından güzel bir şekilde anlatılmıştır (Woolf, 1929/1989, s. 110; aktaran Lehrer, 2008, s. 169); bazı terapistler bilinci sınıflandırmaya çalışmanın onun cıva doğasına zarar verdiğini düşünebilir. Jung literatüründe tipolojik açıdan en bilgili makalelerden birinin yazarı olan ve von Franz'ın alt işlev hakkındaki temel makalesiyle (von Franz, 1971/1998; Hillman, 1971/1998) birlikte yayınlanan James Hillman bile, bir makale üretmeye devam etti. Eranos dersinin yayınlanmasıyla tip teorisinin soldurucu eleştirisi, *Eşitlikçi Tipolojilere Karşı Benzersizlik Algısı* (Hillman, 1980), bu onun psikolojik türleri yararlı olmaktan çok sınırlayıcı bulduğunu ortaya çıkarmıştır. Yine de Jung'un tip teorisini oluşturan kavramlar dünya kültürüne nüfuz etmiştir. Büyük ölçüde Jung'un teorisine dayanan bir değerlendirme aracı olan Myers-Briggs Tip Göstergesi'nin dünyada en yaygın kullanılan kişilik değerlendirme aracı olduğu söyleniyor.

Jung'un tipler üzerine çalışması hem övüldü hem de dışlandı, Freud'un gelişimsel tipolojisi de öyle. Freud'un orijinal formülasyonlarını ve bunları destekleyen kanıtları titizlikle inceleyen revizyonist bir Freud uzmanı olan Malcolm Macmillan, şu sonuca varmıştır: “Bir kişilik teorisi olarak psikanalizin onu tavsiye edecek pek az şeyi vardır” (Macmillan, 1997, s. 542-562). Bir klinisyen olarak benim Freud'un aşamalarını benimseme isteğim yıllar içinde değişiklik gösterdi. Bu bölüme yol açan fikirler üzerinde çalışırken, hem kendi kişisel farkındalığımda hem de hastalarla yaptığım çalışmalarda gelişim aşamalarını ve sabitlenme ve gerileme kavramlarını daha büyük bir bilince taşıdığımı fark ettim. Freud'un libidinal enerjilerimizin, bir kez bir yeri işgal ettikten sonra orayı asla tamamen terk etmekle kalmayıp aynı zamanda ihtiyaç duyduklarında o yere geri dönen göç eden insanlara benzediğine dair zekice gözlemi doğru gibi geliyor (Freud, 1917/1963, s. .340). Yıllar önce, kendi psikoseksüel gelişimimin düzeyi konusunda kaygılı bir psikiyatri asistanı olarak, güneşli Cenova'ya mutlu bir yolculuğa çıktığım bir rüya görmüştüm. Bu bana, uyandıktan sonra, Erik Erikson'un genç bir yetişkinin yakınlık ve izolasyon arasındaki mücadelesi için ideal çözüm olarak öne sürdüğü “cinsellik ütopyasına” doğru ilerleme ihtimalini temsil ediyormuş gibi geldi (1963, s. 266). Sanırım olgunluğun korktuğum soğuk papazlık değil, sıcak bir karşılama olabileceğini güven verici buldum.

baskın bir 'gen'in, gelişimimin hala 'o' ve 'a'ya takılıp kalan önceki kısımlarını içerebileceği yer.

Freud'un gelişimsel tipolojisi muayene odası dışında da faydalıdır. Örneğin, yayın sunucusunun kabul edemediği siyasi konumlara yönelik sindirilemez bir saldırı diyeti sunduğu konuşma-radyo monologunu analiz ederken, Freud'un oral sadizm tartışmasını hatırlamak yönlendirici olabilir (1933/1964, 1933/1964, 1964). s.99).

Jung'un türlere yaklaşımı

Jung'un psikolojik tipler teorisini geliştirme süreci, şu eserin yayınlanmasıyla birlikte bize çok daha açık hale geldi:*Kırmızı Kitap*(Jung, 2009) ve 1915-1916 yılları arasında Hans Schmid-Guisan ile psikolojik tipler üzerine yazışmaları (Jung & Schmid-Guisan, 2012).

Yazma*Psikolojik Perspektifler,*Wayne Detloff şöyle demiştir: "Tek bir kişinin yaşamının 38. ve 45. yılları arasında böylesine kapsamlı bir kapsayıcılıkla bu kadar önemli bir dinamik tipoloji geliştirebilmesi benim için şaşırtıcı bir olgudur" (Detloff, 1972, s. 64). “Kapsamlı kapsayıcılık” tanımlaması özellikle uygundur. Detloff, Jung'un şaşırtıcı derecede eksiksiz ve dokulu sekiz türe ilişkin tanımlarına (Jung, 1921/1971, Bölüm X) atıfta bulunuyor; bunlar hem psikolojik hem de pratik tanımlamalardır.

Üç kuşak sonra, Jung'un daha önceki çalışmalarından habersiz olan Howard Gardner, Jung'un sekiz zekasından (1985) altı ya da yedisine oldukça iyi uyan yedi zeka türünü tanımladığı bir “çoklu zeka” teorisi yayınladı. Kirk Thompson'ın işaret ettiği gibi, Gardner'ın kendi şemasına kabul etmediği tek bilinç, sezgiydi (1985, s. 58-60), özellikle de içe dönük yönüyle sezgi. İçinde*Psikolojik Tipler,*Jung tanımlar*içe dönük sezgi*"Perde arkasına bakan, iç görüntüyü hızla algılayan" bir bilinç olarak. “Bilinçdışının içeriğine” de dahil olmak üzere “iç nesneye yöneliktir” (1921/1971, ¶¶655–656).

Jung bize içedönük sezginin çoğunlukla taze metaforik imgeler yoluyla kavrandığını söylüyor: "Görüntüye sıkı sıkıya tutunur, resmin nasıl değiştiğini, ortaya çıktığını ve sonunda nasıl kaybolduğunu canlı bir ilgiyle gözlemler" (1921/1971, ¶656). İçe dönük sezgisel, “bir yanda mistik hayalperest ve kahin, diğer yanda sanatçı ve çılgındır” (¶661). “Bu tür olmasaydı İsrail'de peygamberler olmazdı” (¶658).

Gardner'ın 'zeka' araştırmasında içe dönük sezgiyi göz ardı etmesi tesadüfi bir olay değildir. Sekiz bilinç türü arasında içe dönük sezgi, çağdaş Batı kültüründe en tutarlı biçimde değersizleştirilenidir. Jung'un kendisi de sezgiyi kendi bilinç türlerinden biri olarak hemen kabul etmedi (Shamdasani, 2003, s. 70-72), ancak sonunda bunu yaptı. Aynı zamanda Jung'un en sık ve tutarlı biçimde uyguladığı bilinç türüdür.*Kırmızı Kitap*, burada "derinliklerin ruhunu" araştırırken bunun kendisi için değerini defalarca keşfetti (2009, s. 229ff.).

İçe dönük sezginin kültürel olarak değersizleştirilmesi, Jung'un yayınlanmış çalışmasında içedönük sezgiden ziyade neden dışa dönük ve içe dönük düşünmenin baskın olduğunu açıklayabilir.*Kırmızı Kitap*. Psikanaliz Derneği'ndeki liderlik yıllarında Jung, hareketin 'veliaht prensi' rolünün, düşünmeye öncelik vermesini gerektirdiğini hissetmiş görünüyor. Aslına bakılırsa 'veliaht prens' terimi, Freud'un, Jung'a psikanalizin bilimsel krallığı içinde böyle bir statü verirken, Jung'un psikolojik açıdan önemli bir tesadüfü vurgulama fırsatını kaçırmasından duyduğu üzüntüyü vurgulayan bir mektubundan kaynaklanmıştı. Freud'un evindeki bir kitaplığın parçalanması bilimsel açıklama alanının açıkça dışındadır (McGuire, 1974, s. 218). Psikanalizden kopma ve aktif hayal gücüne girme, burada anlatılan keşifler*Kırmızı Kitap*Jung'un sonraki yazılarında irrasyonelliğin gerçekliğini daha bütünüyle benimsemesine yol açtı. Bunu yaparak, kendisine yanlış gelmeye başlayan bir uyarlamayı inkar ediyordu; bilinçdışının irrasyonel gücüne dair kendi sezgisel bakışlarından ziyade, zamanının kolektif, rasyonel, bilimsel iklimine uyacak şekilde seçilmiş bir uyarlama. Freud'un teorisinin tanımlamayı tasarladığı türden mantıksal olarak bağlantılı belirli duygusal gelişmelerin sonucu olarak açıklanamayacağını biliyordu. Kendisine karşı dürüst olmak için Jung'un

bu tür düşünceye olan bağlılığını bir kenara bırakın. Ve tipolojik açıdan bakıldığında bunun Jung'a doğal bir şekilde geldiğine inanıyorum. Jung'un düşünme işlevi ne kadar usta olsa da onun için hiçbir zaman yardımcı bir işlevden öte bir şey olmadığına ve onun doğuştan baskın işlevinin içe dönük sezgi olduğuna inanıyorum. Düşünmeye öncelik vermekten vazgeçip doğal içe dönük sezgilerine yönelerek kolektife aşırı uyumunu feda etme zorunluluğu, Jung'un veliaht prens Siegfried'e suikast düzenlediği rüyasında sembolize edilir (Jung, 2009, s. 241-242). Ayrıca bkz. Bölüm 11 bu kitapta, s. 168-172).

Jung'un anima ile ilişkisi

İçe dönük sezgi bilinçli bakış açısını oluştururken*Kırmızı Kitap,*anahtar *bilinçsiz*Bakış açısı ve Jung'un içsel yolculuğunun yol gösterici ruhu, yolculuğu motive eden ve Jung'un kendisini gerçekten tanımak istiyorsa teslim olması gerektiğini düşündüğü, Jung'un şaşırtıcı ruh figürü Salome tarafından temsil edilir. Salome bunun bir örneğidir*dışa dönüklük hissi* Jung'un daha sonra şöyle yazacağı bilinç; "Nesneler, duyuları harekete geçirdikleri ölçüde değerlidir. . . . Değerlerinin tek kriteri, nesnel niteliklerinin yarattığı duyumun yoğunluğudur" (1921/1971, ¶605). Baskın bilinci dışa dönük duyum olan adam hakkında Jung şöyle yazıyor: "İçeriden gelenler ona hastalıklı ve şüpheli görünüyor. . . . Herhangi bir biçimde somut gerçekliğe geri döndüğünde yeniden nefes alabilir" (¶607).

Salome'nin dışa dönük hissi,*aşağılık*işlev. Jung'un animasının kişileştirilmiş bir örneği olarak Salome, ruhun görece bilinçsiz olan ve ustalık becerilerinden ziyade "yeteneksizlik" olarak adlandırdığı durumla dikkat çeken bir kısmını temsil eder. Bu nedenle, ne Markos ve Matta İncillerinde anlatılan İncil'deki hikayenin bir parçası ne de Oscar Wilde'ın 1891'deki oyunu gibi on dokuzuncu yüzyılın sonlarına doğru ortaya çıkan çeşitli Salome tedavilerinin bir parçası olmasına rağmen, Jung'un Salome'si kördür. Richard Strauss ve Jules Laforgue'un "Salome" adlı operası operaya dönüştürüldü.*Altı Ahlaki Hikaye*1886'da (Dijkstra, 1986, s. 379–401; Kuryluk, 1987, s. 207–258). Özellikle tasarlandığı şekliyle

Yirminci yüzyılın başında Salome'nin karakteri, Vaftizci Yahya'nın kellesini talep etme konusunda inkâr edilemeyecek kadar dar görüşlü, histerik ve somuttu. Aynı durumdaki daha takdire şayan ve kahraman bir kadın, yüce gönüllülük, kendine hakim olma ve çatışmayı kabaca fiziksel bir jest yerine sembolik bir jestle çözme becerisi gösterebilirdi. İçe dönük sezginin daha yetkin bilinçli bakış açısıyla diyalog halinde olan anima bir bilgelik kaynağı olabilir, ancak onun psişedeki yeri aynı zamanda kırılganlık ve utanç kaynağıdır.

Bilinçli bakış açısını, erkekteki anima ya da kadındaki animus tarafından sembolize edilebilecek aşağı işlevle düzenli iletişime geçirmek,*bütünlük omurgası*kişiliğin içinde (Beebe, 1992, s. 102–108). Pek çok kültürde bütünlük, 'dik duran' bir insan imgesinde ya da 'ahlaki doğruluk'un sözel anlayışında olduğu gibi, dikeylik açısından algılanmıştır (s. 6). En büyük ustalık bilinci (baskın işlev) ile en büyük kırılganlık bilinci (aşağı işlev) arasında, her birinin diğerinin göreceli konumunun farkında olduğu, karşılıklı saygılı bir iletişim kurmak, tanım gereği, birinin en büyük gücünü ve zayıflığını bilmektir. İçinde *Kırmızı Kitap,* Jung'un anima ile ilişkisi gelişmeye başlamadan önce, bilge ve ileriyi gören peygamber İlyas arasındaki akrabalık bağının habercisidir.
- içe dönük sezginin amblemi - ve özür dilemeden kızı olarak tanıttığı kör Salome. Bu çiftle sütunlu bir evin önünde buluşuyoruz. Sütunlar dikey güçleriyle bir kez daha bütünlüğü çağrıştırıyor.

Anima ve animusun alt işlevle ilişkisi önemlidir çünkü alt işlev, bilinçdışına nasıl eriştiğimiz ve onun tarafından nasıl erişildiğidir; von Franz'ın ifadesiyle, "bilinçdışındaki tüm figürlerin içinden geçtiği kapıdır". (1971/1998, s. 67). Bilinçdışı, yaşamın başlangıcından itibaren içimizde aktiftir, ancak yavaş yavaş onun varlığını fark etme, onu oluşturan bilinçleri ve kompleksleri keşfetme yeteneğimiz, anima veya animus ile bir ilişkiye sahip olmamıza bağlıdır. Doğal olarak bu, analize girmeden veya Jung adlarını ve kategorilerini bilmeden gerçekleşebilir. Bu, içimizdeki en savunmasız, bizi utandırması en muhtemel parçayı tanımak ve kabul etmek meselesidir. İçinde *Kırmızı Kitap,*Salome'nin ne ölçüde etkili olduğunu ancak yavaş yavaş öğreniyoruz.

Jung'un çeşitli kişileştirilmiş farkındalık biçimleriyle karşılaşmalarını düzenlemek.

Böyle bir bilinç,*içe dönük duygu,*temsil edilir*Kırmızı Kitap*on altıncı yüzyıldan kalma hayaletler olan çaresiz Anabaptistler sürüsü tarafından, bir hazımsızlık krizi gibi Jung'un alanını istila ediyor, aradıkları huzuru bulmak için ondan acil yardım talep ediyor ve daha somut olarak belirli bir coğrafi mekanda yer aldığını hayal ediyorlar. Sezgilerinden aydınlanma arayarak Jung'a çekilirler. İçedönüklük hissi, Jung'un doğal içe dönük sezgisel bilincinden mümkün olduğu kadar uzaktır, bu nedenle Anabaptistlerin ev işgalinin Jung için bütünüyle en zor ve zorlayıcı an olması sürpriz olmamalıdır.*Kırmızı Kitap*. O ancak belirsiz kalabalığı tatmin edebiliyor ve bunu da ancak başka bir bilinçsiz figüre, "Ölülere Yedi Vaaz"da hayaletlerle konuşan Philemon'a büyük ölçüde güvenerek yapabiliyor (Jung, 2009, s. 294, 346-357) .

Bu etkileyici karşılaşmanın getirisi, içedönük duyum bilincinin, Jung'un bir sonraki büyük eseri olan 1921'in en kalıcı kısmını şekillendirmesinin şaşırtıcı derecesidir.*Psikolojik Tipler*—ve özellikle de kitabın en etkili kısmı, X. Bölüm'de bilincin sekiz işlevinin tanımlanmasıdır. Arketipsel kalıpların tanınmasında kesinlikle içe dönük bir sezgi vardır ve düşünme - hem dışa dönük hem de içe dönük formlarda - teoriyi ortaya koymaya yardımcı olur. ve ince ayrımlarını dile getiriyor, ancak eserin dehası açıklamaların ne kadar iyi çizilmiş olmasından kaynaklanıyor. Jung'un insanları tam olarak gözlemlediği, izlenimlerini diğer benzer insanlarla ilgili anılarıyla karşılaştırdığı, benzerlikleri ve farklılıkları not ettiği, insanları baskın bilinçlerine göre tiplere ayırma tatmin edici bir şekilde elde edilene ve her tip doğru bir şekilde tanımlanana kadar açıkça gözlemlediği açıktır. Bu, tanımı gereği, kendisi de içe dönük bir duyum tipi olan Emma Jung'un "son derece duyarlı bir fotoğraf plakası gibi" olarak açıkladığı içe dönük duyumun işidir (von Franz, 1971/1998, s. 34). Jung bu tür hakkında şunları söylemiştir: "Çok hızlı bir şekilde net bir resim yakalıyor ve nesne tarafından bunalmamak için geri çekiliyor. Mimozaya benzer bir niteliği var ve aşırı duyarlı" (1935–1936, 8 Mayıs 1936, ders). Jung'un bilinç türlerine ilişkin tanımları neredeyse içe dönük duyumlar kadar güçlü bir şekilde bilgilendirilmiştir.*Kırmızı Kitap*içe dönük sezgiden kaynaklanır.

Freud'un anima ile ilişkisi

Freud kendi kendini analizi sırasında Jung'un kör Salome ile şaşırtıcı karşılaşmasına benzer bir an yaşadı. Bu, kendini analiz için bir metafor olan ünlü kendini inceleme rüyasında gelir. Bu rüyanın yılı kesin olmamakla birlikte 1899 olduğu sanılmaktadır (Anzieu, 1986, s. 419). İşte Freud'un açıklaması*Rüyaların Yorumu:*

> Eski profesörüm Brücke bana bir görev vermiş olmalı, tuhaf bir şekilde bu görev, sanki otopsi odasındaymışım gibi önümde görebildiğim kendi alt gövdemi, leğen kemiğimi ve bacaklarımı parçalara ayırmakla ilgili, ama hiçbir şey yapmadan. vücudumda bu uzuvların yokluğunu hissediyorum ve bunu hiç de korkunç bulmuyorum. Louise N. yanımda duruyor ve işimde bana yardım ediyor. Pelvisin içi boşaltıldı; Bir an yukarıdan görülüyor, sonra aşağıdan birbirine karışan bir görüntü. Kalın, ten rengi tüberkülozlar görülüyor (hala rüya görürken bana hemoroidi hatırlatıyor). Ayrıca üzerinde duran buruşuk gümüş kağıda benzeyen bir şeyin dikkatlice seçilmesi gerekiyordu. Sonra bir kez daha bacaklarıma hakim oldum ve şehrin içinden geçtim ama (yorgunluktan) bir taksiye bindim. Beni hayrete düşüren bir şekilde, taksi bir evin kendisine açılan kapısından içeri girdi ve sonunda kıvrılarak tekrar açıklığa çıkan bir geçitten geçmesine izin verdi.
>
> Sonunda eşyalarımı taşıyan bir Alp rehberiyle değişen manzaralar arasında dolaştım. Yorgun bacaklarımı düşünerek beni bir süre taşıdı. Zemin bataklıktı; kenar boyunca yürüdük; Kızılderililer ya da Çingeneler gibi insanlar yerde oturuyordu, aralarında bir kız da vardı. Hemen öncesinde kaygan zeminde yardımsız hareket ediyordum ve diseksiyondan sonra bu kadar iyi idare edebildiğime sürekli şaşırıyordum. Sonunda, sonunda penceresi açık olan küçük bir ahşap evin önüne geldik. Rehber beni oraya indirdi ve pencereden geçilmesi gereken uçurumun kapatılması için pencerenin kenarına hazır iki tahta koydu. Bu beni gerçekten bacaklarım için korkuyla doldurdu. Ancak beklediğim geçiş yerine kulübenin duvarları boyunca uzanan ahşap banklarda yatan iki yetişkin adam ve yanlarında iki çocuğa benzer bir şeyin uyuduğunu gördüm. Sanki geçişi mümkün kılmak tahtalar değil de çocuklardı. Dehşet dolu düşüncelerle uyanıyorum.
>
> *1899/1999, s. 292–293*

Geriye dönüp bakmanın hatırı sayılır faydasıyla, bunu tüm psikanaliz hareketinin öngörücü bir rüyası olarak görmeyi cazip buluyorum. Alp rehberinin Jung olduğunu düşünüyorum. Bir sonraki aşamada köprü görevi görecek iki kurul, psikanaliz ve analitik psikolojinin paralel geleneklerini temsil edebilir. Freud'un kendisi, istekli olmasına rağmen, başlattığı olağanüstü iddialı çalışmayı tamamlamayı başaramayacaktı. Bunun yerine 'çocuklara' güvenmek zorunda kalacaktı; belki de köprü kuracaklardı.

Bion ve Kohut gibi figürler ve hatta henüz gelmemiş diğer psikologlar.

Bu rüyada beni etkileyen şey, Freud'un anima ile ilişkisine dair gördüğüm ipuçlarıdır. Özellikle Louise N. figürü, Kızılderili ya da çingene kızı ve buruşuk gümüş kağıt dikkatimi çekiyor. Rüyasında Freud'un yanında çalışan Louise N. ile ilgili olarak, Louise N.'nin gerçek hayatta kendisini aradığını ve kendisine okuyacak bir şeyler ödünç vermesini istediğini yazıyor. Ona H. Rider Haggard'ın romanını teklif etti.*O,* Jung bunu daha sonra edebiyattaki anima arketipinin bir örneği olarak gösterecekti (1959/1977, ¶545).

Freud anlatıyor*O*"bir*garip*kitap ama gizli anlamlarla dolu." Louise N. ile olan etkileşimini anlatıyor.[4]Haggard'ın kitabı hakkında:

> Ona "duygularımızın ebedi-dişilliğini, ölümsüzlüğünü" açıklıyorum. Sonra sözümü kesiyor: "Okudum. Sana ait bir şeyin yok mu?" - "Hayır, benim ölümsüz eserlerim henüz yazılmadı." "Peki, sizin son içgörüleriniz dediğiniz şeyi ne zaman bekleyebiliriz?" diye sordu oldukça alaycı bir şekilde, "bizim de okunabilir bulacağımıza söz verdiklerinizi?" Şimdi biraz düşününce bir başkasının onun aracılığıyla beni uyarmak için konuştuğunu fark ediyorum ve susuyorum. En içteki benliğimden bu kadar çok şey vermek zorunda kaldığım rüyalar üzerine çalışmamı yayınlamanın bana ne kadar pahalıya mal olduğunu düşünüyorum.
>
> *1899/1999, s. 293*

Bu gerçek hayat karşılaşması kulağa bir rüya gibi geliyor! Freud, Louise N. aracılığıyla "bir başkasının kendisini uyardığını" hissettiğini söylerken, sanırım onun sözlerinin kendi kendinden şüphesini dile getirdiğini kastediyor. Son cümlede Freud'un doğuştan gelen içe dönüklüğünün gücünü görüyoruz. Yayınlamayla bağlantılı olarak mahremiyetin ihlal edildiğini şiddetle hissetti.

Jung ve von Franz, Freud'un içe dönük duygulu bir tip olduğuna inanıyordu (Jung, 1957/1976, s. 347; von Franz, 1971/1998, s. 61). Bana öyle geliyor ki bu mevcut kanıtlara uyuyor. Örneğin, içe dönük duygu tipleri kendi kararlarına çok güçlü bir güven duyma eğilimindedir ve gücün kötüye kullanılıp kullanılmadığını belirlemekle çok ilgilenirler. Her iki özellik de Freud hakkında bildiklerimizle örtüşüyor.

İçe dönük duygu tipi bir erkekte, anima bir anlam taşır.*dışa dönük düşünme*bilinç. Dışadönük düşünme bir amaç olarak düşünülebilir.

Başkalarıyla paylaşılması amaçlanan odaklı düşünme. Louise N.'nin Freud'un fikirlerini ne zaman yayınlayacağına dair soruları, dışa dönük düşünce değerlerini açıkça yansıtıyor. Louise N.'nin Freud'un kişisel animasının rüyasında bir simge olduğunu varsayıyorum. Ve onun şüphelerine rağmen, Freud'un yaratıcı dışa dönük düşüncesini zamanında geliştirip, fikirlerini dünyaya duyurmada oldukça göz kamaştırıcı bir başarı elde ettiği açıktır. *Yas ve Melankoli*Freud'un dışa dönük düşüncesinin en iyi örneği olabilir (Freud, 1917/1957). Mantık, güzel bir hukuki brifing güvencesiyle ortaya çıkıyor!

Kızılderili ya da çingene kızı başka bir kültürden olduğu için daha çok Öteki'dir. Freud bize onun H. Rider Haggard'ın romanından geldiğini söylüyor*Dünyanın Kalbi,*rüyadaki ahşap evin kaynağı olarak da tanımlıyor (Freud, 1899/1999, s. 294). Muhtemelen bu kız, henüz Avrupalı anlamda uygarlaşmamış vahşi ülkede yolunu biliyordur. Ayakları yere basan bir rehber olarak, doğal olmayan inceleme yönteminin aksine, bilinçdışını keşfetmenin daha doğal bir yolunu temsil edebilir. Bu anlamda, daha Jungvari bir figür, karanlıkta liderlik edeceğine güvenilebilecek bir anima imajı gibi görünüyor.

Freud'un kendi kendini incelemesi sırasında açıkta kalan pelvik organları kapladığını bulduğu gümüş kağıt, arketipik dişilliği simgeliyor olabilir, çünkü gümüş simyada dişil prensiple ilişkilendirilir.*Luna.* Freud'un, biyolojik düşünce yapısıyla sanki kültürel bir kaplamadan başka bir şey değilmiş gibi onu bir kenara bırakmış olsa bile, gümüş folyoyu görme ve not etme dürüstlüğüne sahip olmasını dokunaklı buluyorum.

Ancak Freud'un gümüş folyoyla uyanıkken kurduğu çağrışımlar oldukça ilginçtir. Almanca'da gümüş folyo*Stanniol,*ve Freud, gümüş kağıtla olan ilişkisinin, Freud'un gençliğinde hayran olduğu, balıkların sinir sistemi üzerine bir tezin yazarı olan Stannius'a ait olduğunu bildiriyor. Freud bize şunu söylüyor: "Öğretmenimin [Brücke] bana verdiği ilk bilimsel görev aslında bir balığın sinir sistemiyle ilgiliydi" (1899/1999, s. 263). Freud bu konuyu daha derinlemesine ele alıyor.*Psikanalize Giriş Dersleri, Bölüm III,* 1917'de (1917/1963) teslim edildi. Frank Sulloway,*Freud: Aklın Biyoloğu*, Freud'dan bir balığın omuriliğinde bulunan bazı sinir hücrelerini incelemesinin istendiğini açıklıyor. Bazı hücrelerin

alt omurgalılarla ilişkili bir tür; bu hücrelerin, balığın alt yaşam formlarından evriminin körelmiş kanıtı olduğu teorisine yol açtı. Freud, belirli psikoseksüel gelişimsel unsurların neden devam ettiğini açıklamaya ihtiyaç duyduğunda bu laboratuvar bulgusunu hatırladı ve bu, sonunda sabitlenme ve gerileme anlayışına yol açtı (Sulloway, 1979, s. 267).

Freud'un gelişim teorisinin kaynağı olarak içe dönük düşünme

Libidonun ileriye doğru hareket etmesi ve sonra geri dönmesi fikri göz kamaştırıcı bir içgörüdür ve basit, zarif açıklamalara yönelen ve karmaşıklıktan kaçınan dışa dönük düşünceden bekleyeceğim bir fikir değildir. Peki nasıl oldu da herkesin erken gelişiminde yaşanan kaçınılmaz ilerlemeler ve gerilemeler, Freud'un farklı karakter türlerinin nasıl ortaya çıktığına dair vizyonu haline geldi? Dışa dönük düşünme, bir dizi aşamaya göre geliştiğimizi söyler, ancak yalnızca*içe dönük düşünme*Gelişimin yalnızca durdurulmakla kalmayıp, bazen aştığımızı düşündüğümüz daha önceki bir aşamaya geri dönmek için gelişime açık libidonun belirli bir kısmının durdurulmasından da yararlanabileceğini bulacak kadar derine inerdim. Freud'un, erken çocukluk döneminde libidonun karakterinde oraldan anal ve son olarak fallik karaktere doğru bir ilerlemeye ilişkin ilk fikri, bu daha incelikli düşünme tarzı yoluyla yerini, cinselliğin ötesinde daha karmaşık ve kapsayıcı bir psikoseksüel organizasyonun tanınmasına yol açabildi. çocuksu, “genital öncelik” ile ayırt edilir (Freud, 1905/1953). Bu terimle Freud, gerçekten sevgi dolu bir ilişki içinde kişinin kendi psikoseksüel gelişim tarihini bir başkasınınkiyle birleştirme olasılığını ima ediyordu. Freud'un Brücke'nin laboratuvarında incelediği hücrelerin, balığın omuriliğinin arka sinir kökleriyle birden fazla açıdan ilgili olması belki de anlamlıdır; çünkü Freud, hücrelerin yalnızca bu köklerin sinir liflerinin kökenini vermediğini keşfedecekti. Omuriliğin gri maddesinin arka boynuzundaki tüneklerinden, ancak bu hücrelerin bazılarının, omurilikten sinirlerin kökleri boyunca göç ettikleri için gri maddenin dışında da mevcut olduğu ortaya çıktı. Aslında Freud gibi

yıllar sonra, "bu küçük balıkta, göçlerinin tüm yolu, ilerledikçe geride kalan hücreler tarafından gösterilmiştir" yorumunu yaptı (1917/1963, s. 340). Başka bir deyişle, hücrelerin daha önce bulunduğu yere tanık olmasına izin verilmeseydi, araştırmacı tarafından ilerlemeleri takip edilemezdi. "İhtiyar Brücke", öğrencisine gelişimin nasıl ortaya çıktığını görme fırsatı vererek, tutkusunu paylaşan iyi bir baba gibi, Freud'u kalıpların dışında düşünmeye davet etmişti.

Başkalığın kucaklanması olarak tipoloji

Bana öyle geliyor ki içe dönük düşünce, Freud'un egemen bilincinden tam da içe dönük duygunun Jung'unkinden uzak olduğu kadar uzak. Nispeten bilinçsiz işlevler genellikle anima olmadan iyi işleyemez. Kendini parçalara ayırma rüyasını doğru okursam, Freud'un, sabitleme ve gerileme teorisinin içerdiği keskin içe dönük düşünceye erişmesine veya bu düşünce tarafından erişilebilmesine yol açan şeyin, anima'yı dahil etmesi, tanıması ve ona saygı duyması olduğuna inanıyorum. somutlaştırır. Jung'dan farkı, Freud'un içe dönük düşüncesinin bir*akılcı*çalışan fonksiyon
Ruhtaki gelişmelerin temel dinamiklerini oluşturmak,[5]oysa Jung'un içe dönük hissi onun şu şekilde tanımladığı duygudur:*Psikolojik Tipler* irrasyonel olarak (1921/1971, ¶650). Ancak Jung'un içe dönük hissiyatı da benzer şekilde ötekiliğin çeşitlerine karşı dikkatliydi. İçe dönük duyum, fenomenlerin derin anlamını yorumlayıcı bir yaklaşımla değil, onların gerçekliğinin özellikleriyle ilgilenir. Daha önce de belirtildiği gibi, Jung'un ruhun gerçekliğine ilişkin dışa dönük duyum kavramının bir uzantısı olarak işleyen içe dönük duyumunun, onun sekiz bilinç tipinin tamamını fark etmesini ve burada bulduğumuz özgüllük düzeyiyle doğrulamasını sağladığına inanıyorum.*Psikolojik Tipler*. Bu vicdanlılık, Jung'un kitabın içeriğine yaklaşımındaki dini tutumu yansıtıyor. analist olarak işinin bu aşamasında ruh.[6] –

Tip modellerinin evrimini karşılaştırırsak, Freud'un bilinçdışının paradokslarını tanımlamak için ilham aldığını söyleyebiliriz.

gelişim ve Jung'un psikolojik yaşamda rol oynayan bilinçleri açıklaması. Her ikisi de ruhun onlara kim olduklarını söylemesini sağlamak için iç gözlem uyguladılar ve anima rehberliğinde başkalarının tuhaflıklarını anlamanın kapılarını açtılar. Tipolojileri çoğumuz için esrarengiz bir şekilde güncelliğini korudu ve sanki ruhun kendisinden ortaya çıkıyor gibi görünüyor.

Notlar

1 San Francisco Jung Enstitüsü'nün Kasım 2010'daki Freud-Jung Konferansı'nın organizatörü Steven Zemmelman'a, bana Jung'cular gibi Freudçuların da tipoloji kullandıklarını belirterek bu bölümün fikrini önerdiği için teşekkür etmek istiyorum.

2 Jung'un psikolojik tiplere olan ilgisinin tarihi, Giriş'te izlenmektedir.*Psikolojik Tipler Sorunu: CG Jung ve Hans Schmid-Guisan'ın Yazışmaları 1915– 1916*(2012, s. 1–32).

3 Yani, hem bilinçli hem de bilinçdışı yaşamlarımızda dolaşan, psikoterapide duyulabilen ve çözülebilen düşünce akışı içinde farklı şekillerde ortaya çıkan bilinç. Jung bunu Arjantin baskısına yazdığı önsözde açıkça ortaya koyuyor: *Psikolojik Tipler*(Jung 1936/1971, s. xiv–xv).

4 Anzieu "Louise N." Kendini inceleme sırasında Freud'a yardım etmek için orada bulunan kişi aslında onun yengesi (ve muhtemelen gizli sevgilisi) Minna Bernays olabilir; "Freud'un kendisini ve çalışmalarını giderek daha fazla tartıştığı kişi" (Anzieu, 1986, s. 427) . Bu öneri, Anzieu'nün rüyayı atfettiği Mayıs 1899'da (o ayın sonuna doğru Fliess'e yazılan bir mektuba dayanarak) Freud'un şu rüyayı okuyor olması gerçeğiyle güçleniyor:*İlios*Heinrich Schliemann tarafından, büyük arkeoloğun Schliemann'ın çocukluğunda iki küçük kız oyun arkadaşı Minna ve Louise'e güvendiği Truva'yı keşfetmek için ömür boyu süren arzusunun otobiyografik anlatımı (Lippman, 2009). Freud, Schliemann'ın yıllar sonra Truva'nın yerini keşfetmesiyle elde ettiği mutluluğun çocukluktaki bir dileğinin gerçekleşmesine bağlı olduğuna inanıyordu ve kendisi de bu rüyayı gördüğü sırada benzer bir coşkun durumdaydı. Psikanalitik anlayış yoluyla bilinçdışının sırrını keşfetme arzusu, yaşamı boyunca olmasa da en azından sonunda galip gelebilir.

5 Anlamak*değer*Böyle bir düşüncenin ana nedeni, Freud'un baskın içedönük duygusunun başarısıydı ve onu kavramsallaştırdığı şeyi bilimsel bir atılım olarak görmeye yönlendiren şeydi. Henderson'a (1984, s. 76-77) göre bilimsel tutum, Freud'un kendi kültürüne hitap edebileceği beklentisiyle psikanalitik teoriyi yapılandırmasını sağlayan kültürel tutum olan felsefi tutumun bir alt kümesidir. Felsefi tutum, içe dönük duygu ile içe dönük düşüncenin bir araya getirilmesiyle oluşur (bkz.Bölüm 6).

6 İçindeBölüm 6 Bu kitapta, psikolojik zihniyete sahip bir kişinin, içe dönük sezgiyi içe dönük duyumlarla işbirliği yapacak şekilde genişleterek nasıl dini bir tutum oluşturabileceğini ve böyle bir tutumun, Jung'un Anabaptistler gibi içsel figürlerle kurduğu deneysel bağlantılardan sonra özellikle Jung'da nasıl belirgin hale geldiğini tartışıyorum. Kırmızı Kitabında kayıtlı hayaller.

Referanslar

Anzieu, D. (1986).*Freud'un kendi kendini analizi.*Madison, CT: Uluslararası Üniversiteler Basını.

Beebe, J. (1992).*Derinlikte dürüstlük.*College Station, Teksas: Teksas A & M Üniversite Basını.

Detloff, W. (1972). Psikolojik tipler: Elli yıl sonra.*Psikolojik Perspektifler 3*(1), 62–73.

Dijkstra, B. (1986).*Sapkınlığın putları: Sonuca varan kadınsı kötülük fantezileri Siecle kültürü.*New York: Oxford Üniversitesi Yayınları.

Erikson, E. (1963).*Çocukluk ve toplum.*İkinci baskı. New York: Dünya Savaşı Norton.

Ferenczi, S. (1913/1952). Gerçeklik duygusunun gelişim aşamaları. S. Ferenczi'de (Ed.) E. Jones (Çev.)*Psikanalize ilk katkılar*(s. 213–239). New York: Brunner/Maxel.

Freud, S. (1899/1999).*Rüyaların yorumlanması*. J. Crick (Çev.) Oxford: Oxford Üniversitesi Yayınları.

Freud, S. (1905/1953). Cinsellik teorisi üzerine üç makale. J.'de. Strachey (Ed. ve Çev.)*Sigmund Freud'un tüm psikolojik çalışmalarının standart baskısı, Cilt. VII*(s. 123–246). Londra: Hogarth Press.

Freud, S. (1908/1959). Karakter ve anal erotizm. J. Strachey'de (Ed. ve Çev.)*Sigmund Freud'un psikolojik çalışmalarının tamamının standart baskısı*,*Cilt IX*(s. 167-175). Londra: Hogarth Press.

Freud, S. (1910/1957). Erkeklerin yaptığı özel bir nesne seçimi (Aşk psikolojisine katkılar I). J. Strachey'de (Ed. ve Çev.)*Sigmund Freud'un tüm psikolojik çalışmalarının standart baskısı, Cilt. XI*(s. 163-175). Londra: Hogarth Press.

Freud, S. (1913/1958). Takıntılı nevroza yatkınlık. J.'de. Strachey (Ed. ve Çev.)*Sigmund Freud'un tüm psikolojik çalışmalarının standart baskısı, Cilt. XII*(s. 311–326). Londra: Hogarth Press.

Freud, S. (1916/1957). Psikanalitikte karşılaşılan bazı karakter türleri iş. J. Strachey'de (Ed. ve Çev.)*Sigmund Freud'un tüm psikolojik çalışmalarının standart baskısı, Cilt. XIV*(s. 309–333). Londra: Hogarth Press.

Freud, S. (1917/1957). Yas ve melankoli. J. Strachey'de (Ed. ve Trans.)*Sigmund Freud'un tüm psikolojik çalışmalarının standart baskısı, Cilt. XIV*(s. 237–258). Londra: Hogarth Press.

Freud, S. (1917/1963). Psikanalize giriş dersleri (Bölüm III). J. Strachey'de (Ed. ve Çev.)*Sigmund Freud'un tüm psikolojik çalışmalarının standart baskısı, Cilt. XVI*(s. 241–463). Londra: Hogarth Press.

Freud, S. (1933/1964). Psikanaliz üzerine yeni giriş dersleri. J.'de. Strachey (Ed. ve Çev.)*Sigmund Freud'un tüm psikolojik çalışmalarının standart baskısı, Cilt. XXII*, (s. 1–182). Londra: Hogarth Press.

Gardner, H. (1985).*Zihin çerçeveleri: Çoklu zeka teorisi.* New York: Temel Kitaplar.

Henderson, JL (1984).*Psikolojik açıdan kültürel tutumlar.* Toronto: Şehir İçi Kitapları.

Hillman, J. (1971/1998). Duygu işlevi. M.-L.'de. von Franz ve J. Dağlı,*Jung'un tipolojisi üzerine dersler*(s. 91–179). Woodstock, CT: Bahar Yayınları.

Hillman, J. (1972). Psikolojik yaratıcılık üzerine. İçinde*Analiz efsanesi: Arketip psikolojisi üzerine üç makale*(s. 9–113). Evanston, IL: Northwestern Üniversitesi Yayınları.

Hillman, J. (1980).*Eşitlikçi tipolojilere karşı toplum algısı eşsiz.*Dallas, Teksas: Bahar Yayınları.

Hillman, J. (1985).*Anima: Kişileştirilmiş bir kavramın anatomisi*. Dallas, Teksas: Bahar Yayınları.

Jung, CG (1913/1971). Psikolojik çalışmalara katkı türleri. İçinde*Cw 6*(s. 499–509).

Jung, CG (1921/1971). Psikolojik tipler. İçinde*Cw 6*.

Jung, CG (1935–1936).*Jung'un 1935/1936 ETH derslerinin notları.* Özel olarak dağıtılır; kesin baskısı hazırlık aşamasındadır.

Jung, CG (1936/1971). Arjantin baskısına önsöz. İçinde*Cw 6*(s. xiv–xv).

Jung, CG (1957/1976). Ernst Hanhart'a mektup, 18 Şubat 1957. G. Adler (Ed.)*CG Jung mektupları, Cilt. 2*(s. 346–348). Princeton, NJ: Princeton Üniversitesi Yayınları.

Jung, CG (1959/1977). Brunner'a Önsöz: Die Anima als Schicksalsproblem des Mannes. İçinde*Cw 18*(s. 543–547).

Jung, CG (2009).*Kırmızı kitap: Liber novus*. S. Shamdasani (Ed.) M. Kyburz, J. Peck ve S. Shamdasani (Çev.) New York: WW Norton.

Jung, CG ve Riklin, F. (1906/1973). Normal konuların ilişkileri. İçinde*Cw2*(s. 3–196).

Jung CG ve Schmid-Guisan, H. (2012). J. Beebe ve E. Falzeder (Ed.)*The psikolojik türler sorunu: CG Jung ve Hans Schmid-Guisan'ın yazışmaları 1915–1916.*Princeton, NJ: Princeton Üniversitesi Yayınları.

Kernberg, O. (1975).*Sınırda koşullar ve patolojik narsisizm*. New York: Jason Aronson.

Kuryluk, E. (1987).*Salome ve Yahuda seks mağarasında*. Evanston, IL: Kuzeybatı Üniversitesi Yayınları.

Lehrer, J. (2008).*Proust bir sinir bilimciydi*. Boston, Massachusetts: Houghton Mifflin.

Lippman, RL (2009). Freud, Minna ve Schliemann'ın İlios'u. Uluslararası Psikanaliz web sitesi, 18 Kasım 2009'da yayınlandı, http://internationalpsychoanalytics.net/2009/11/18/freud-minna-andschliemanns-ilios-by-robert-l-lippman (10.1.2011'de danışıldı).

Macmillan, M. (1997).*Freud değerlendirildi*. Cambridge, MA: MIT Basını.

McGuire, W. (Ed.) (1974).*Freud/Jung mektupları: Yazışmalar Sigmund Freud ve CG Jung arasında*R. Mannheim ve RFC Hull (Çev.). Princeton, NJ: Princeton Üniversitesi Yayınları.

Makari, G. (2009).*Akılda devrim: Psikanalizin yaratılışı*. New York: Harper Collins.

Plaut, A. (1972). Analitik psikologlar ve psikolojik türleri: Bir ankete verilen yanıtlara ilişkin yorumlar.*Analitik Psikoloji Dergisi*

17(2), 137–151.

Shamdasani, S. (2003).*Jung ve modern psikolojinin oluşumu: bir bilim hayali*. Cambridge: Cambridge Üniversitesi Yayınları.

Sulloway, F. (1979).*Freud: Aklın biyoloğu.*New York: Temel Kitaplar.

Thompson, K. (1985). Bilişsel ve analitik psikoloji, gözden geçirme Howard Gardner'ın*Zihin Çerçeveleri: Çoklu Zeka Kuramı*. *San Francisco Jung Enstitüsü Kütüphanesi Dergisi 5*(4), 40–64.

von Franz, M.-L. (1971/1998). Alt işlev. M.-L.'de. Von Franz ve J. Hillman,*Jung'un tipolojisi üzerine dersler*(s. 3-88). Woodstock, CT: Bahar Yayınları.

Woolf, V. (1929/1989).*Kendine ait bir oda*. New York: Hasat/HBJ.

BÖLÜM IV

Tür uygulamaları

13

ZORLUKLAR PSİKOLOJİK TİPİN TANIMASI

Joseph Wheelwright

1940 ile 1980 yılları arasında Jung'un psikolojik tipler teorisini klinik açıdan anlamlı bir yorumlama yöntemi olarak canlı tutmak için çok şey yapan analist Jo Wheelwright, psikolojik tipi tanıma yeteneğinin bir 'beceri' olduğunu söylemekten hoşlanıyordu. Jo, kendi yazı tipi okuryazarlığıyla açıkladığı gibi, "dışa dönük, sezgisel hisseden bir tipti" (Wheelwright, 1982, s. 56), bu onun durumunda, başkalarının zihnine girme ve nasıl olduğunu bilme konusunda esrarengiz bir yetenek anlamına geliyordu. hissediyorlardı. 'Duygusal zeka' teriminin henüz yaygın olarak kullanılmadığı bir dönemde, sezgisel şefkat ifadeleri alışılmadık ve etkileyiciydi. Bir örnek vermek gerekirse Jo, alkolizmle mücadele eden bir kadın meslektaşının haftada bir kez bir buket çiçek almasını sağladı. Buketlerin gelmesi ancak kadının iyileşmesinin ilk yılını tamamlamasından sonra durduruldu.

Jo, Jung tarafından analiz edilmişti. Eğitim aldığım San Francisco Jung Enstitüsü'nün kurucusuydu. 1970'lerin sonlarında, ben genç ve yeni sertifikalı bir Jung analistiyken, Jo zaten yetmişli yaşlarındaydı. Kendisi benim öğretmenimdi ve ayrıca Uluslararası Analitik Psikoloji Derneği'nin eski başkanıydı.

Deneyimlerimiz arasındaki bu farklılıklar beni Jo ile tip teorisi hakkında tartışmaktan alıkoymadı. Özellikle normal tip gelişimi altında yardımcı fonksiyonun tutumu konusunda aynı fikirde değildik. benimkinden

Gözlemlerden ve Isabel Briggs Myers'ın araştırma ve yazılarından yola çıkarak, yardımcı işlevin normalde baskın olanın tam tersi bir tutum aldığına ikna oldum. Baskın dışa dönükse, yardımcı içe dönüktür ve bunun tersi de geçerlidir. İtibaren*onun*Jo, gözlemlerinden ve belki de Jung'un görüşlerinden edindiği bilgilerden etkilenerek, baskın, yardımcı ve üçüncül işlevlerin aynı tutumu paylaştığından ve yalnızca dördüncü veya daha aşağı işlevle dengelendiğinden emindi. Jo kanıt olarak kendi psikolojik tipini gösterdi.

Kendi tipine ulaşmak için Jo, (1) kendisinin bir dışa dönük olduğunu (onu tanıyan hiç kimsenin bundan şüphe duymadığını), (2) öncü bilincinin -Jung'un "bilincin üstün işlevi" olarak adlandıracağı şeyin- "sezgi" olduğunu varsaydı. ' ve (3) yardımcı işlevinin hissetmek olduğunu. Jo, kendisinin dikkat çektiği olağanüstü empati becerilerine ulaşmak için 'dışa dönük sezgiyi' 'dışa dönük duygu' ile eşleştirdiği sonucuna vardı. Ama bana öyle geliyordu ki Jo, yardımcı "içe dönük duyguyu" (belirli deneyim kategorilerinin derinlerde nasıl hissettirdiğini hatırlatıyordu) baskın "dışa dönük sezgisiyle" (Jo'nun birlikte olduğu bireyin bağlandığı yeni şeye tutunan) eşleştiriyordu. empati kurmak onun geleceğini riske atmaktı). Jo her zaman duygularının dışa dönük olduğunda ısrar etti ve MBTI'nin onun hakkında varsayabileceği şeye karşı çıkarak, yardımcı içe dönük duyguya sahip olduğuna dair "en ufak bir kanıt bile" bulunmadığını savundu. Jo'nun eşi Jane ile paylaştığımız bir seminerin kaydı var; bu kayıtta ben sabırla vardığım sonucun teorik temelini açıklarken Jo gürleyerek karşılık veriyor, ta ki Jane sonunda bana "Duracak mısın?" diye bağırana kadar.

Genel olarak ruhun tipolojik yapısına ve özel olarak Jo Wheelwright'ın tipine ilişkin bu argüman, Jung (1921/1971) tarafından ortaya konan kapsamlı temel çalışmaya rağmen, Jung'cu klinisyenlerin tip teorisini kullanmaya çalışırken sıklıkla yaşadıkları kafa karışıklığını yansıtmaktadır. *Psikolojik Tipler* ve Isabel Briggs Myers (1980) tarafından*Farklı Hediyeler*ve Jungian ve MBTI çevrelerinde daha sonra özetlediğim açıklamalar Bölüm 10 . Teoriyi kesin bir şekilde kullanmak için, kişinin yalnızca (1) kişinin bilincini ifade etmek için kullandığı ana 'işlevleri' (düşünme, hissetme, sezgi ve duyum) tanıması ve doğru bir şekilde adlandırabilmesi değil, aynı zamanda ayrıca (2) en sık kullanılan iki işlevden hangisinin birincil, hangisinin ikincil olduğunu ve bunun ötesinde olduğunu bulmak

(3) her fonksiyonun konuşlandırıldığı 'tavırı' netleştirmek. (Jung ve Myers'ın burada bize sunduğu seçenekler yalnızca iki tanesidir; dışa dönük ve içe dönük; Myers'ın ve benim görüşüm şudur ki, birincil işlev dışa dönükse yardımcı işlev içe dönük olacaktır ve bunun tersi de geçerlidir. Dışadönüklüğün bu doğal değişimi. ve bilinç işlevlerimizdeki içe dönüklük, benim gözlemlerime göre, çok uyumlu: bizi fazla tek taraflı olmaktan alıkoyuyor.)

Jo Wheelwright'ın hem sezgisini hem de hissini tanıyanlar bile (ve onun tarafından kullanıldığında bu işlevlerden yalnızca birini veya diğerini görebilen pek çok kişi vardı) bunlara ne isim vereceklerini her zaman bilmiyorlardı (bazıları Jo'nun dışa dönük sezgisinin sadece müdahaleci olduğunu düşünüyordu, ya da narsisizm) ve çok az kişi bu işlevlerden hangisinin birincil, hangisinin ikincil olduğunu anlayabilirdi (çoğu kişi onun ana işleyiş tarzının "dışa dönük duygu" olduğunu varsayıyordu; sanırım bunların amirinin dışadönüklüğünü birleştirdiklerinin farkında değildi.) Yardımcı işlevin (içe dönük duygu) mevcudiyeti veya hazırlığı ile işlev (sezgi). İki ana işlevin (baskın olanın tutumu ve yardımcı işlevi içeren) bu şekilde birleştirilmesi, yapılması çok kolay bir hatadır. Tip teşhisine çalışırken.

John Beebe

Anlattığım hikayede tipi bu kadar keskin bir şekilde tanımlama ihtiyacımın, düşünme fonksiyonumun tipi tam olarak tanımlama ihtiyacı olduğunu, kişiden uzaklaşıp bir başka şeye çekildiğini kabul etmeden bir değer olarak tanıtılmaması gerektiğini hemen belirtmek isterim. Bir kişinin tipinin nasıl ayrıştırılabileceğine dair aklımdaki ideal model. Bu bende o kadar belirgin ki, okuyucunun benim önde gelen işlevim olarak içe dönük düşünmeyi benimsediği sonucuna varması kolay olacaktır. Ama hayır, dışa dönük sezginin benim öncü işlevim olduğunu, içe dönük düşünmenin ise yardımcım olduğunu savunuyorum. Beni Jo Wheelwright'ı yazmaya hakkım olduğuna inandıran kendi düşüncelerime olan tuhaf içsel güvene dikkat edin. Ayrıca bu bölümün yazı karmaşasının tam ortasına atlayarak nasıl başladığına da dikkat edin. Bu dışa dönük sezgidir; belli bir sinir aciliyeti var. Ancak bölüm ilerledikçe tıkanmaya başlıyor

Jo'nun tipini ve benim düşünce tarzımı tam olarak belirlemek için, çünkü o zaman sanki bana özel olan, bu modeli zaten bilmeyen okuyucunun kolayca erişemeyeceği bir zihin modeline danışıyormuş gibi yazıyorum. Bu, okuyucunun argümanımı takip edebilmesi için beni bilgilendiren arka plandaki düşünceyi ortaya çıkarması gerektiği anlamına geliyor. Ancak aynı okuyucu bu bölümü şu ana kadar okurken edindiği deneyimlere başvurursa, yazarın tip değerlendirmesini yapmaya yönelik kanıtlar zaten hazırdır.

Bu yazarın dışa dönük sezgiyi ve içe dönük düşünmeyi kullandığı yönündeki değerlendirmeyi kontrol etmek için okuyucu, bölümün duygu yönünün onun güçlü noktası olmadığını düşünebilir. Jo Wheelwright'ın nasıl olduğunu düşündüm mü?*keçe* kendi tipi hakkında vardığı sonuçla ilgili olarak—*Ve*kendi deyimiyle, kendisininkiyle çelişen bir analiz nedeniyle "düşüncelerinin" "zarar görebileceğini" mi? MBTI sertifikasyon eğitiminde uygulayıcılara bunun *etik olmayan*Birinin tipinin, onun hissettiği şeyle çeliştiğini ileri sürmek. MBTI kolaylaştırmasında temel bir duygu değeri, her kişinin, türünün ne olduğu da dahil olmak üzere, temelde kim olduğuna dair nihai karar vermesi gerektiğidir. MBTI'daki bu geleneğin gücü, Isabel Briggs Myers'ın kendi baskın işlevine, yani içe dönük duyguya borçlu olabilir.

Jo ile tip teorisi hakkındaki tartışmamda, kendisi bir öğretmen olarak kendi görüşünün kanıtı olarak kendi tipini öne sürmüştü, dolayısıyla aynı sınıfta birlikte ders verdiğim için, ona kendi anlayışımla karşı çıkmanın mantıksal olarak haklı olduğunu hissettim. onun tipinden. Ancak okuyucu, eğer benim duygu fonksiyonum daha iyi gelişmiş olsaydı, bunun biraz daha incelikle ele alınabileceğine karar verebilir. Dikkatli okuyucu, Jo ile aramızdaki tartışmanın öyküsünü anlatırken, yazar olarak anlattığım olaylar hakkında ne hissettiğimden emin olmanın bazen zor olduğunu fark etmiş olabilir. Aslına bakılırsa, o gün, sadece zorlu rakipler değil aynı zamanda benim için ebeveynler gibi olan Jo ve Jane Wheelwright'la kavga ederek başım oldukça ağrıyordu.

Bu arada, sansasyon cephesinde okuyucu, Jo'nun yardımcı duygusunun içe dönük olduğu yönündeki iddiamı destekleyecek çok az olgu ortaya koyduğumu fark edecektir. Kişisel ayrıntılara rağmen bölümün şu ana kadarki genel akışı

Örneğin, somut olmaktan çok soyuttur ve iddiası tanısal olmaktan çok teoriktir.

Bu nedenle, bu bölümü okurken deneyiminize bakarsanız, yazarın özellikle duyguyu vurgulamadığını ve hatta daha az duyum sergilediğini görmek zor değil. Ve eğer Jung tipi teoriye zaten oldukça aşina iseniz, bilincimin ortaya çıkan modelinin, düşünmenin iki önde gelen işlevden ikincisi olduğu zaman hissetmenin (aynı eksende zıttı) olduğu görüşüyle tutarlı olduğunu görebilirsiniz. "Rasyonel" işlevler ekseninde) üçüncül olacak ve sezgi önde olduğunda duyum ("irrasyonel" işlevler ekseninde sezginin karşıtı) alt düzey işlev olacaktır. Bunu bilmek, bu bölümün yazarının tipini -yani benim tipimi- Jung'un yapabileceği gibi, üst sezgi ve alt duyum olarak etiketleyebileceğimiz dikey bir düz çizgiyle başlayarak haritalandırmamızı sağlar. bu omurgaya dik açıda bir eksen tanımlamak için onu yatay bir çizgiyle keserek. Daha sonra bu yatay eksenin en soldaki kısmını 'düşünme' ve en sağındaki 'duygu' olarak etiketleyeceğiz. Ortaya çıkan çubuk diyagram daha sonra 'John Beebe'nin tip profili' olarak etiketlenebilir. Bu yazarın daktilo edilmesi amacıyla, sanki okuyucuya dönükmüş gibi görselleştirilmiş, kolları sağ eliyle izleyicinin soluna, sol eli izleyicinin sağına doğru açılmış ve başı, gövdesi ve bacakları tamamen açık bir şekilde aktarılması amaçlanmaktadır. dik bir omurgayı çağrıştıracak şekilde dizilmiştir.

Modelin değeri

Neden biri kendini bir şemaya dönüştürmek istesin ki? Eğer böyle bir model oluşturma içe dönük düşünme ise (deneyimi 'iç' tutarlılık için içeride tutulan ve kontrol edilen bir düşünme modeline uygun hale getirme ihtiyacı olarak tanımlayabileceğimiz bir işlev), muhtemelen bu sorunun cevabı şu şekilde bulunur: içe dönük düşünme yapmayı sever! James Hillman 'işlev' kelimesinin Sanskritçe bir kökten geldiğine işaret etti.*bhunj,*bu 'zevk almak' anlamına gelir ve buradan kendi içe dönük düşüncesi şu sonucu çıkarır: "Bir işlevin uygulanması ve yerine getirilmesi, hoş veya sağlıklı bir etkinlik olarak, herhangi bir eylem alanında kişinin güçlerinin işleyişi olarak keyif alınacak bir şeydir." (Dağlı,

1971/1998, s. 91). Benim durumumda, bilinci yazmaktan ve onu bir düşünme modeline oturtmaktan hoşlandığım doğru.

Ancak bu egzersizi boşlukta yapmıyorum, sadece kendim için yapıyorum. Bu benim öğretme, aktarma, hatta anlatmaya çalışma yöntemim.*kendine iyi bak* Bu bölümü analitik veya tip değerlendirme uygulamasında tipin nasıl kullanılacağını anlamak umuduyla okuduğunu düşündüğüm okuyucu. Yardımcı işlevim olan içe dönük düşünce aslında hem tip teorisini hem de onu tipolojik olarak size açıklayan adamı görselleştirebilmeniz için benim çöp adamımı çizmenizi sağlayarak siz okurken sizinle ilgilenmeye çalışmaktır. En yararlı bulduğum terimler. İster sen*hissetmek*Bu talimatla tip hakkındaki belirsizliğinizin gerçekten azalıp azalmadığı elbette beni nasıl karşıladığınızın bir sonucudur ve bu da kısmen kendi tipolojinize bağlıdır. Ancak bu bölümü okurken en azından benim hakkımda biraz deneyim sahibi olacağınıza güvenebilirim ve bu konuda (tipin nasıl en yararlı şekilde değerlendirilebileceğine dair bir teorisyen olarak), tıpkı benim tipim hakkında kendi anlayışınızı oluşturmanızı istiyorum. kendisini size sunan bir hastayı veya müşteriyi izler ve dinlerdiniz.

Yardımcı fonksiyonun ebeveyn enerjisi

Başka bir yerde (bkz.Bölüm 3), bireyin psikolojik tipi ne olursa olsun, tipolojimizin sıralanmış 'konumları'nın (üstün, yardımcı, üçüncül ve aşağı) her biriyle ilişkili bir yönetici dehanın bulunduğunu savundum. — Jung'un orijinal dört işlevli bilinç modelinde. Her konum için bir arketip, o yerdeki işlevin ifadesini tatlandırır. (Her ne kadar bu bölümün kapsamı dışında olsa da, gölgede kalan dört işlevle ilişkili arketipleri de tanımladım.) Yardımcı işlevin sanki ebeveyn olarak, yani başkalarına bakmanın bir yolu gibi kullanıldığını keşfettim. . (Belirli bir bilinç tipini kullanırken yine bireyin niyetine odaklanıyorum.) Buradan çıkan sonuç, tip değerlendirmesi yaparken, belirli bir işlevin konuşlandırılmasına eşlik eden arketipsel duruşu hesaba katmamız gerektiğidir. Benim kendi özel tip versiyonuma olan sevgime dayanarak, karmaşık, hatta özel bir mantık kullanarak en azından seninle ilgilenmeye çalıştığımı deneyimleyebilirsen

Teorik olarak, o zaman benim içe dönük düşüncemin ne kadar yardımcı olduğunu görmeye başlayabilirsiniz, çünkü yardımcı bir işlevin amacı budur, bir başkasıyla ilgilenmek.

Birinin başka biriyle nasıl ilgilendiğini gözlemleyerek çok şey öğrenebiliriz. Profesyonel bir toplantının ardından, Jo Wheelwright bir keresinde bir otel barında diğer meslektaşlarına resmi olmayan bir şarkı söylerken eşlik ederken piyano çalan kadın aniden adet döneminin geldiğini fark etti. Çalmayı bıraktı, zarif bir şekilde kalktı ve banyoya doğru yürüdü; bu noktada eteğinin gizlediği kan birikintisi piyano bankında açıkça görülüyordu. O an doğal olarak orada bulunan herkes için rahatsız ediciydi: Herkes ne olduğunu biliyordu ama kimse ne söyleyeceğini ya da yapacağını bilmiyordu. Jo hiçbir şey söylemeden bara gitti, birkaç kağıt peçete aldı ve bunları bankı silmek için kullandı. Sonra oturdu ve şarkı söylemeye devam edebilmek için piyano çalmaya başladı. Kadın on dakika sonra tekrar ortaya çıktığında oyuna devam edebildi. Sanırım Jo, böyle bir deneyimin kadın için ne kadar aşağılayıcı olabileceğini ve diğer herkesin nasıl davranacağı konusunda ne kadar çaresiz hissedebileceğini tam olarak anlamak için içedönük hissini kullandı ve sadece utanç yaratan şeyi sessizce ortadan kaldırmaya odaklandı: üzerindeki kan. tezgah. Kendisi muhtemelen eylemini dışa dönük bir duygu olarak algılayacaktı ve bu sonuca varan tek kişi o olmayacaktı. Bence bunun, kıdemli bir analist olarak yetkisini kullanarak, kıdemsiz bir meslektaşının pisliğini kendi hassas biçimde ayarlanmış duygu tarzıyla temizlemek gibi dikkatli bir hamle yapmayı içeren bir ebeveyn hareketi olduğu açık. Bu hikayenin tipolojisine, ister dışa dönük ister içe dönük bir duygu örneği olarak yaklaşmayı, aynı zamanda kullandığı bilincin babacan bir şekilde konuşlandırılma biçimine bakmadan hayal edemiyorum. Ve orada bulunanların, duyum işlevini (kanı silmek) içermesine rağmen, derin bir duygu düzeyi dışında herhangi bir şey tarafından motive edilen bu hareketi deneyimleyebileceklerinden şüpheliyim.

Okuyucunun, bu hikayeyi anlatırken neden Jo'nun babalık, yardımcılık duygusunu içe dönük olarak deneyimlediğimi anlamasına yardımcı olmak için, bu duygu etkileşimlerinde ne kadar az kelime ifade ettiğini göstererek başlayacağım. Jo çok konuşan bir adamdı ama alkolizmden kurtulan meslektaşına haftalık buketler gönderirken ve piyanodaki kadının geçişini kolaylaştırırken hiçbir kelime kullanmıyordu. Sözsüz ifade, içe dönük duygunun ortak özelliğidir. Altta yatan bir duyguyu çözmekle daha çok ilgileniyor

İnsanların sorunun tetiklediği rahatsızlık ifadelerine yanıt vermek için iletişim kurmaktan ziyade sorun. Dışadönük duygu ise tam tersine, insanları rahatlatmak için güven verici sözler dizisi kullanarak daha iletişimsel, hatta konuşkan olma eğilimindedir. Jo'nun son derece babacan bir adam olduğunu söyleyebilirim; onun bakıcılığı, kendisini kelimelerle ifade etmeye ihtiyaç duymayan, keskin, otoriter bir empati biçimini alıyordu.

İçe dönük duygunun bir başka göstergesi de, herhangi bir içe dönük işlev gibi, tamamen orijinal olma eğiliminde olması ve dolayısıyla dışa dönük kardeşinden 'daha tuhaf' görünmesidir. Jo'nun müdahaleleri alışılmadıktı; hiçbir zaman tam olarak beklendiği gibi olmadı. Aslında, dışa dönük duygunun aksine, Jo'nun duygu ifadeleri, ilgisindeki çan benzeri saflıkla onları kazanmaya başlamadan önce, önce insanları biraz rahatsız etme eğilimindeydi. Örneğin, kendisinin ve birkaç kıdemli San Francisco analistinin ofislerinin bulunduğu bir binada Jo, diğer analistleri görmek için bekleyen yeni hastaları, açık pencereden bekleme odasına girip, kendini açarak ve bir sohbet başlatarak sık sık alarma geçirirdi. Bunun, insanları rahatlatmaya yönelik sarsılmaz kaygısı olan dışadönük bir duygunun girişeceği bir davranış olduğunu düşünmüyorum. Ancak Jo bunu düzenli olarak yaptı ve sonunda özgünlüğü, centilmenliği ve duygularındaki süssüz içtenliğiyle büyüleyici bir hal aldı. , şaşırmış hastalar. Dışadönüklük duygusu büyüleyici olabilir, ancak iddia ediyorum ki bu genellikle özgünlük ve keskin kenarlı bir samimiyet yoluyla olmaz.

Jo'nun hissetme işlevinin doğasına dair bir başka ipucu da başkalarını değerlendirmeye hazır olmasıydı. İşte bir örnek: Jo'nun babacan bir ilgi duymaya başladığı genç bir adam, yakın zamanda Enstitümüzün bir üyesiyle analize girdiğini Jo'ya itiraf etti. Jo genç adama analistinin adını açıklamanın sakıncası olup olmayacağını sordu. İsmi duyunca Jo yüksek sesle bağırdı: "Tanrıya şükür!" Daha fazla yorum yapmadı ve sohbet diğer konulara geçti. Geçenlerde bana bu anekdotu anlatan genç adam, Jo'nun kendisine yardım edebilecek bir analistin olmasını bu kadar önemsediğini görünce şaşırdığını ve duygulandığını söyledi.

Jo'nun duyguları esas olarak dışa dönük türden olsaydı, Enstitümüzün kültürel bir normunu ihlal etmesi nedeniyle muhtemelen genç adama analistinin adını sorma riskini almazdı.

öfkeli bir ret ile sonuçlanabilirdi. Eğer Jo dışadönük duygulara odaklanmış olsaydı, bence genç adamın Jo'nun bazı Enstitü analistlerini uygunsuz ya da yararsız olarak gördüğü sonucuna varmasını engellemek için daha fazla özen gösterirdi; bu görüş eğer bilinirse kesinlikle işe yarayacaktır. analistler topluluğu içinde demokratik uyumu teşvik etmedi.

Baskın fonksiyonun kahramanca enerjisi

Yardımcı işlevin aksine, baskın veya 'üstün' işlev, başkalarının bakımıyla daha az ilgilenir ve benliğin ortaya konmasıyla daha fazla ilgilenir. Jung'un, kahramanın gece-deniz yolculuğunun arketipik motifine ilişkin tartışması *Dönüşümün Sembolleri*(1952/1967, ¶¶308–312), kahramanca içe dönük bir sezginin bilinçdışıyla ilişki kurma sorununa yaklaşımı için güzel bir model sunar. Bilinçli olarak irrasyonel bir egoya (yani sezgisel bir tipe) ilişkin bu vizyonu ileri sürerken, Freud'un kendisini 'veliaht prens' olarak atamasının temeli olan Freudcu psikolojiye ilişkin koruyucu rolünü feda etti. Daha sonra Freud tarafından bilinçdışının bilimsel incelemesini terk etmekle suçlandı; Freud'a göre bu ancak rasyonel olarak, yani (Jung'un daha sonraki terminolojisini kullanırsak) düşünme ve hissetme diyalektiği yoluyla gerçekleştirilebilirdi.

Ölümünden kısa bir süre önce tamamladığı bir makalede Jung, kendi daha sezgi ve duyum temelli (ve dolayısıyla bu işlevler için kendi dilinde "irrasyonel") bakış açısını nasıl ileri sürme ihtiyacının bilinçdışının kendisinden geliştiğini anlattı. İki adam, William James de dahil olmak üzere birçok önde gelen psikoloğun katılacağı Clark Üniversitesi'ndeki bir konferansa katılmak üzere Amerika'ya giderken Freud'la paylaştığı bir rüyayı anlatıyor. Freud, Jung'un psikanaliz teorisini Amerikalı psikologlara satmasına yardım etmesini bekliyordu. Rüyasında Jung ilk kez kendi eviyle karşılaştı; bu ev, mobilyaları ve içeriğiyle yalnızca entelektüel geçmişini ve ilgi alanlarını değil, aynı zamanda ruhun çok katmanlı bir modelini de yansıtıyordu. Freud'la rüyayı tartışırken, "rüyamın kendim anlamına geldiğine dair ani ve en beklenmedik içgörüye sahip olduğunu" söylüyor. *Benim*hayat ve*Benim*dünya, benim tüm gerçekliğim bir şeye karşı

bir başkası tarafından inşa edilen teorik yapı. . . . Bu Freud'un rüyası değildi, benim rüyamdı; ve birdenbire rüyamın ne anlama geldiğini anladım" (Jung, 1961/1980, ¶490).

Bu rüyaya yanıt olarak Jung'un kimliğinin ortaya çıktığı ve kimliğinin oldukça karakteristik bir içe dönük sezgi patlaması yoluyla ifade edildiği söylenebilir. Jung'un, ara sıra Jung'un kendisi de dahil olmak üzere birçok Jungcu tarafından Jung'a verilen içe dönük düşünme tipi tanımının aksine, ben Jung'u içe dönük sezgisel bir tip olarak okudum ve dışa dönük düşünme onun yardımcı işleviydi. Burada önemli olan, Jung'un Freud'la paylaşmaya çalıştığı rüyaya yaklaşımında, sezgisini 'kendi' bakış açısını sunarken gördüğü anda öne çıkardığını belirtmektir. Bunda narsisizmin yanı sıra belli bir kahramanca mücadelecilik de var. O, kesinlikle *Olumsuz* Rüya sırasında yayımladığı daha 'rasyonel' yazılarında olduğu gibi Freud'la ilgileniyor; burada psikanalizin geçerliliğini savunmak için dışa dönük düşünceyi kullanıyor. Jung'un rüyası ve onu yorumlama şekli, kendisinin bu şekilde kullanılmasına izin vermesinin telafisidir. Rüya, (en azından içgörü anında) Jung için üstün bir işlev haline gelen sezgisel işlevin taşıdığı aşırı bir kendini öne sürmenin ortaya çıkmasını teşvik eder.

Terapötik durumdaki bir hastayla, sıklıkla hastanın kendini ortaya koyma biçimi ile hastanın bir başkasıyla ilgilenme biçimi arasında ayrım yapmak zorunda kalırız. Bunu yapmak o kadar da zor değil çünkü analitik durumda 'öteki' genellikle analist olacaktır. Kendini öne çıkarmanın kahramanca bir yanı vardır (birçok hastanın, Jung'un rüyasına sahip çıkarken tanımladığı kesinliğe benzer bir şekilde kendilerini öne sürmekte oldukça zorluk çektiğini belirtmek gerekir) ve diğeriyle ilgilenmenin ebeveynce bir yanı vardır. Analist, hastanın yalnızca çocuksu olma biçimlerine değil, aktarımda ebeveyn olma biçimlerine de dikkat çekmek isteyebilir. (Winnicott'un (1987) analistin analiz boyunca hastayı 'tutması' fikrini geliştiren çağdaş ilişkisel psikanalistler, tedavi sırasında analistin hastayı tuttuğu kadar hastanın da analisti tuttuğunu ima etmişlerdir [Samuels, 2008, kişisel iletişim] ve tabii ki hem hastaların bunu yapma kapasiteleri hem de bunu yapma şekilleri arasında geniş farklılıklar vardır; buna hastanın yardımcı işlevlerinin hem gücü hem de tipolojisi de dahildir.)

Bu ayrım, hastanın (kahramanca) baskın işlevini, onun (ebeveyn, bakıcı) yardımcı işlevinden ayırmamıza yardımcı olur ve bu, güvenilir bir tip tanısı koymada çok büyük bir yardım olabilir.

Sekiz işlev tutumunun tanınması

Her ne kadar bir bilinç fonksiyonunun 'konumunu' belirlemek, türün değerlendirilmesinde kritik olsa da, özellikle ortaya çıkabilen farklı bilinç türlerini (toplamda sekiz) nasıl tanıyacağını ve ayırt edeceğini bilmiyorsanız bunun pek bir faydası olmaz. 'üstün' ve 'yardımcı' gibi pozisyonlar. (Bu ikisi, bir tür bilincin ortaya çıkabileceği konumları tam olarak özetlemiyor, ancak ben onlara yoğunlaşıyorum çünkü bunlar en sık görülen konumlardır.) Başka bir deyişle, kişinin farkı tanıyabilmesi ve söyleyebilmesi gerekir. , içe dönük düşünme, içe dönük duygu, içe dönük duyum, içe dönük sezgi ve dışa dönük düşünme, dışa dönük duygu, dışa dönük duyum ve dışa dönük sezgi arasında. Bunu yapmayı öğrenmek bilinçli pratik yapmayı gerektirir. Bu, kişinin müzik okumayı öğrenme tarzından farklı değildir. Maalesef Mary Martin ve daha sonra Julie Andrews'un söylediği "Do-Re-Mi" gibi anımsatıcı bir şarkımız yok. *Müziğin Sesi,*Batı müzik skalasının temel tonlarını tanımayı öğrendiğimiz gibi tip tanımayı da öğrenmek.

Ancak Daryl Sharp'ın kitabının ekinde yer alan “Türlerle Akşam Yemeği Partisi” adlı bir Avrupa hikayesi var.*Kişilik Tipleri: Jung'un Tipoloji Modeli*(1987, s. 113-119), bir akşam yemeği partisine gelen konuklar olarak kişileştirilen sekiz farklı bilinç tipini tanımlama konusunda çok iyi bir iş çıkarıyor. Rolüne uygun hostes, dışa dönük bir duyguyu temsil ediyor. Sessiz, zayıf bir sanat tarihi profesörü olan kocası, benzer sanat eserleri arasındaki en küçük farkları bile fark etme konusunda şüphesiz çok başarılı. İçe dönük hissi temsil eder. Dışa dönük düşünen bir avukat, gelen ilk misafirdir. Daha sonra iyi giyimli ama gürültülü, açgözlü ama minnettar bir yiyici olan bir sanayici gelir. Dışadönük hissi temsil ediyor. Sessiz, son derece hanımefendi, gizemli bakışlı, 'durgun suların derin aktığı' tipte bir kadın olan eşi de yanındadır. İçe dönüklüğüyle diğer misafirler üzerinde tuhaf bir manyetik etki yaratıyor. İçe dönük

Sırada düşünen tıp profesörü var. Eşi olmadan geliyor ve görünüşe göre üzerinde çalıştığı hastalıkla meşgul. Onu, iddialı planlarından övgüyle bahseden dışa dönük, sezgisel bir mühendis takip ediyor; insan bu planların ancak başka biri tarafından gerçekleştirilmesi durumunda gerçekleşeceğinden şüpheleniyor. Konuşurken ne yediğini fark etmeden yemeğini yutar. Son misafir, zavallı genç bir şair, partiye gelmeyi unutur ama hatasını anlayınca, parti yapılırken üzerinde çalıştığı şiiri özür yoluyla ev sahibine göndermeyi planlar. (Sharp'ın bu sekiz bilinç tipine ilişkin kendi tanımları Jung'un izinden gidiyor ve kitabının ana bölümünde daha uzun bir şekilde sunuluyor.)

Baskın ve yardımcı olmanın ötesinde

Fonksiyonlar terapide o kadar kolay tanınmaz. Gerçek hayattaki bir kişi, tek bir işlevle tanımlanan kalıplaşmış bir karakterden farklı olarak, bazıları gölgede olsa bile bilincin sekiz işlevinin tümüne erişebilir ve bağlam ve bilinç türüne bağlı olarak bunlardan birini veya diğerini konuşlandırabilir. bu bağlam. Ayrıca analizdeki hasta sıklıkla komplekslerin pençesindedir; bu kompleksler, Janet'ten alıntı yaparak Jung'un "karmaşıklık" dediği şeyi üretir.*abaissment du niveau mentale,*Normalde kendisini üstün ve yardımcı işlevlere bağlayan ve bunların yüzeye çıkmasını sağlayan enerjinin kaybolacağı şekilde zihinsel seviyede bir azalma. Bu işlevler aktif olmadığında üçüncül ve alt işlevler ortaya çıkar. 'Üçüncül' ve 'düşük' terimler, normalde birinin 'ego'sunu tanımlayan dört bilinç türünde, en azından bazen tam olarak tanımlanamayan bu terimin analitik psikoloji tarafından anlaşıldığı şekliyle, bir farklılaşma derecesi olduğunu ima eden terimlerdir. (Ben bunları 'küçük' benliğin daha az bilinçli parçaları olarak düşünmeyi tercih ederim.) Hastanın bilinçli olarak kullanabileceği işlevler arasında en az farklılaşmış olanlar olarak, üçüncül ve alt işlevler gerçekliğe daha az uyum sağlama ve gerçeklikten daha fazla etkilenme eğilimindedir. Üçüncü ve dördüncü işlevler tanınabilir biçimde ortaya çıktığında aslında genellikle psişeye hakim olan bilinçdışı kompleksler. Bu nedenle sunumları sıklıkla gösterişli nevrotiktir ve kolayca şu şekilde karakterize edilir:

takıntılı, siklotimik, histerik veya paranoyak olup psikopatolojiyle bariz bir bağlantı oluşturur. Analitik bir hastada nevrotik özellikleri veya karakter patolojisini teşhis etmek kolay olduğunda, bu, hastanın doğal (üstün ve yardımcı işlev) tipolojisine değil, "orijinal kişiliğin tahrifatına" (Jung) bakıldığına dair bir ipucudur. 1950/1959, ¶214). Doğal olarak kişi, bir ailenin, okulun, mesleğin veya kültürün beklentilerine uyum sağlayarak kendi orijinal kişiliğini daha uyumlu bir şekilde tahrif edebilir.

Bu nedenle herhangi bir teşhis koyarken dikkatli olmalıyız. Kendisiyle kendisi için doğal olan bir bağlantı henüz kurmamış birini yazmaya çalışmamak en iyisidir çünkü yaptığınız tek şey "olumsuz kişiliği" fark etmektir (Jung, 1950/1959, ¶214)) hastanın gerçek benliğini yutmuştur (Beebe, 1988). Ancak bazen, alt ve üçüncül işlevlerin birinin 'en az iyi olduğu' şeyi yansıttığını bilmek, gerçek tip hakkında bir ipucu olabilir. Sürekli olarak küçük duygu meselelerine takıntılı olan, diğer insanların duygularını sonsuz bir yük olarak gören kişi, diğer insanların duygularını doğal olarak önemseyen ve bu nedenle başa çıkmanın nispeten kolay olduğu dışa dönük bir duygu tipi olmayabilir, ancak daha düşük düzeyde dışa dönük duyguya sahip biri olabilir. sürekli başkalarının duygularını görmezden gelme tehlikesiyle karşı karşıya olan, içe dönük düşünen bir tiptir. Marie-Louise von Franz (1971/1998) yetersiz fonksiyon üzerine kesin bir metin yazmıştır ve onun monografisi birçok yönden klinisyenler için tip üzerine en iyi kitaptır çünkü birçok çeşit hastanın ofiste kendilerini nasıl sunduklarını tasvir etmektedir. aşağılık fonksiyonun pençesinde. Tüm Jung eğitim programlarında okunması zorunlu olmalıdır. James Hillman'ın duygu işlevi üzerine yazdığı yardımcı makale, bilinç işlevinin tanımlanmasını ve klinisyenlerin tüm bunları ayırt etme ihtiyacını karıştırabilecek diğer psikolojik varlıkların sayısını göstermektedir. Sadece bir örnek vermek gerekirse:

> Dışa dönük duygu, kişilikle karıştırılmamalıdır. Her ne kadar Jung'da her ikisi de uyum sürecine değinse de, dışa dönük duygu kişiliğin bir işlevidir. Bu bir performans tarzıdır ve bireysel bir tarzın ifadesi olabilir. Bu sayede kişi son derece farklılaşmış, kolektif olmayan ve özgün bir biçimde değerler verir ve değerlere uyum sağlar. Persona ise bilincin topluma yansıma biçimini ifade eden ruhun temel bir arketipidir. Bu nedenle, Jung'un terimi daha katı kullanımındaki kişi, . . . kolektif fikir birliğinin gelişmiş bir yansıması anlamına gelecektir. eğer biri ise

> Bir mahkum, bir müptela, bir münzevi veya bir general, kolektif olarak bu varoluş kalıplarına ait tarz ve formlarda davranarak gelişmiş bir kişiliğe sahip olabilir. Bunlar arketipsel kalıplardır. Duygunun bu adaptasyonla çok az ilgisi olabilir veya hiç ilgisi olmayabilir, çünkü kişi kolektife düşünme, sezgi ve duyum yoluyla çok iyi bir şekilde bağlanabilir. Özetle: klasik olarak kişilik, dünyada bir rolü oynamanın kolektif bir yoludur; Duygu işlevi, kendini onaylamanın bireysel bir aracıdır.
>
> *Hillman, 1971/1998, s. 123–124*

Benliğe Bağlantı

Bir hastanın tipolojisini keşfetmek için, kolektif bir kişiliği ortaya koyarken kişiyi 'tiplemeye' çalışmak yerine, hastanın terapide ortaya çıkan şeyin bazı yönlerini doğru bir şekilde yorumlamak veya yönetmek için orijinal bir yetenek göstermesini beklemek daha iyidir. Bu, hastanın durumundaki herhangi birine ait olabilir ya da hastanın psikopatolojiden muzdarip olduğu ve kişinin yerini bir sendromun aldığı çok açık olduğunda.

Gerçek benliğin tipolojisi (kişisellik ötesi 'büyük S' Benliğiyle temas halinde olan kişisel, 'küçük' benlik olarak tanımlanır (Gordon, 1985; Beebe, 1988)) nadiren bu kadar kalıplaşmıştır; daha ziyade kişiliğin en farklılaşmış kısımlarının bireysel bir şekilde kullanılmasına yol açar, bu bir aydınlanma ve deneyimleme zevkidir. Hasta, gerçek bir kişi olarak güçlü yönlerini sergilediği zaman, duygu, düşünme, duyum ve sezginin kullanıldığı beceriyi takdir etmeye başlayabiliriz. Böyle anlarda dışadönüklük ve içe dönüklüğün bilinçli tutumlar olarak kullanıldığında ne kadar etkili olduğunu da görebiliriz.

Dışadönüklük ve içe dönüklük

Hasta iyi farklılaşmış bir dışa dönük işlevi kullanırken, bu işlev analistin özellikle rahatsız bulmayacağı bir şekilde analistin bazı yönleriyle birleşmeye çalışacaktır. Ne zaman *dışa dönük duygu* farklılaşır, analist takdir edildiğini ve saygı duyulduğunu hisseder ve kişinin iyi niyetinin görüldüğü ve karşılandığı duygusu oluşur. Ne zaman *dışa dönük*

*düşünme*Oldukça farklılaşmışsa analist, terapi kampanyasını yönlendiren bir general gibi, gündemi hastanın belirlemesine izin vermenin güvenli olduğunu görecektir. Hasta ne zaman*dışa dönüklük hissi*Analist iyi gelişmişse, o anda olup bitenlere hazır bir katılım deneyimine ve buna eşlik eden soyutlamalara karşı sabırsızlığa sahiptir, sanki zaten orada olan çok fazla yoruma gerek kalmadan yeterliymiş gibi.*Dışa dönük sezgi*müdahaleci gelebilir, ancak aynı zamanda dünyadaki terapinin hedeflerini geliştirmek için yeni olasılıkları yakalayabilmesi açısından da eğlenceli ve şaşırtıcıdır.

İçedönüklük, bilinçli kullanıldığında, ayırt edilmesi o kadar kolay değildir ve aslında içe dönük duygu, içe dönük duyum ve içe dönük sezginin işlevleri birbiriyle kolaylıkla karıştırılabilir.*İçe dönük düşünme* Genellikle ne zaman duracağını bilmeme eğiliminde olması ve her şeyi yeni bir şekilde tanımlamaya ihtiyaç duyması, yorucu ve takip edilmesi zor bir noktaya gelmesiyle ayırt edilebilir. Diğer içe dönük işlevler gibi, bir nesneye ilişkin deneyimini o nesne kategorisine ilişkin a priori, arketipsel bir anlayışla eşleştirmeye çalışır.*bilinçdışında zaten mevcuttur.* Dolayısıyla dış nesneden içe dönük uzaklaşma, nesnenin gerçekten eşleşip eşleşmediğini görmek için içe dönük işlevin libidosunu içe dönük öznenin bilinçdışının derinliklerine götüren bir sürecin ilk adımıdır. (Genellikle arketipi karşılamaması, içe dönük işlevlerin analizde kaydettiği sık sık hayal kırıklığını açıklamaya yardımcı olur; bu, özne için disforik olsa bile, tedavi edilecek bir durumla karıştırılmaması gereken bir hayal kırıklığıdır. Üstün içedönük işlevler, nesne eşleşmediğinde bu hayal kırıklığını fark etmelidir. Bu onların normal tepki verme şeklidir.)*İçe dönük sezgi*deneyimi görsel bir metafor gibi bir arketip imajıyla eşleştirmeyi amaçlıyor.*İçe dönük his*Nesne deneyiminin, uzun insan deneyimi yoluyla zaten 'gerçek' olarak belirlenmiş olan şeyi içsel bir duyuyla kontrol edip etmediğini belirlemeyi sever. Ve*içe dönük duygu* Deneyimlenen nesnenin böyle bir nesneye uygun şekilde davranıp davranmadığını, yani gelinin gelin gibi davranıp davranmadığını, evin ev gibi hissedilip hissedilmediğini, patronun olması gerektiği gibi davranıp davranmadığını bilmek ister. onun rolünde.

Uygulayıcı, içedönük işlevlerin terapötik bir karşılaşmada ya da tip değerlendirme karşılaşmasında olup bitenleri sürekli olarak değerlendirme biçimine alışmalı ve bunun, içe dönük bir işlevin karşısında olduğu zaten bilinen arketipsel deneyimin zengin iç dünyasına uygun olup olmadığını görmek için büyümelidir. her şeyi ölçer. İçe dönük tipleri normal işleyişinde tanımak, Jung'un sağlıklı işleyişin bir parçası olarak içe dönük dünyayı açmaya yaptığı muazzam katkıyı anlamanın bir yoludur. İçe dönüklüğü patolojik hale getirmemek belki de bir terapistin veya tip danışmanının patolojik olarak dışa dönük, dünyayı yağmalayan zamanlarımızda yapabileceği en iyileştirici şeydir. Ve bu, uygulayıcının yazı tipi tanıma becerisinde oldukça ilerlediğinin bir işaretidir.

Referanslar

Beebe, J. (1988). Benliğe yönelik birincil kararsızlık: Doğası ve tedavi. N. Schwartz-Salant ve M. Stein'da (Ed.)*Analizde sınırda kişilik*(s. 97–127). Wilmette, IL: Chiron Yayınları.

Gordon, R. (1985). Büyük Benlik ve Küçük Benlik: Bazı Düşünceler.*Dergisi Analitik Psikoloji 30*(3), 261–271.

Hillman, J. (1971/1998). Duygu işlevi. M.-L.'de. von Franz ve J. Dağlı,*Jung'un tipolojisi üzerine dersler*(s. 89-179). Woodstock, CT: Bahar Yayınları.

Jung, CG (1921/1971). Psikolojik tipler. İçinde*Cw6.*

Jung, CG (1950/1959). Yeniden doğuşla ilgili. İçinde*Cw 9, ben*(s. 113–147).

Jung, CG (1952/1967). Dönüşümün sembolleri, 2. baskı. İçinde*Cw5.*

Jung, CG (1961/1980). Semboller ve rüyaların yorumlanması. İçinde*Cw 18*(s. 185–264).

Myers, I. (Myers, PB ile birlikte). (1980).*Hediyeler farklılık göstermektedir.*Palo Alto, CA: Davies-Black Yayıncılık.

Keskin, D. (1987).*Kişilik tipleri: Jung'un tipoloji modeli.*Toronto: Şehir İçi Kitaplar.

von Franz, M.-L. (1971/1998). Alt işlev. M.-L.'de. Von Franz ve J. Hillman,*Jung'un tipolojisi üzerine dersler*(s. 3-88). Woodstock, CT:

Bahar Yayınları.

Wheelwright, J. (1982). Psikolojik tipler.*Saint George'da ve karahindiba: Jung analisti olarak 40 yıllık deneyim*(s. 53-77). San Francisco: San Francisco CG Jung Enstitüsü.

Winnicott, D. (1987).*Tutma ve yorumlama: Bir analizin parçası.* New York: Grove Press.

14

DİYALOGDA KENDİNİN ARKETİPAL BİR MODELİ

Psişenin birbiriyle anlamlı ilişkilere girebilen farklı faillik ve kimlik merkezlerinden oluştuğu fikri, diyalojik benlik kavramının merkezinde yer alır. Parkes, "bir bireydeki birden fazla farkındalık merkezi (bazen 'ruh'a eşdeğer) anlayışının birçok kültürün ilk aşamalarında yaygın olduğunu" belirterek, Batı'nın bu "psişik çok merkezlilik" bilincinin izini Yunanistan'daki arkaik çağa kadar sürüyor. Homer, "psişik farkındalık merkezlerinin çoğulluğunun" "yaşayan insandaki bilincin uyanmasından sorumlu" olduğunu kabul etti ve onlara "farklı"ları çağrıştıracak ayrı isimler verdi. . . 'yaşam gücü'nün tezahürleri" (Parkes, 1994, s. 252). Psişik bilincin Homeros'un anlamlı bir şekilde birbiriyle ilişkili "deneyim 'organları'na" bölünmesi *thumos* (yaşam gücü), *ilmik* (düşünce) ve *Kradie* (kalp) zaten Norman Austin'in, ilişkileri "iç aktörlerden oluşan bir topluluk"a işaret eden "iç toplum" olarak adlandırdığı şeyi ima eder (Austin, 1975, s. 111-112, Parkes'ten alıntı, 1994, s. 253). Dahası, Homeros'un (ER Dodds'un (1951) daha önce işaret ettiği gibi) bu "iç etkenlerin" her biri *Daimonlar,* bedenlenmiş koruyucu ruhlar olarak, bir dereceye kadar kişileştirme sağlıyordu (Hillman, 1972, s. 71-72), kendine özgü bir imajı vardı. Jung'un "psişik sürecin tamamı bir görüntü ve 'hayal etme'dir, aksi takdirde hiçbir bilinç var olamaz" (Jung, 1939/1969, ¶889) şeklindeki fikrini kabul eden Hillman (1983), arkaik Yunan mitini psikolojik olarak yorumlamada Dodds'u takip eder: "fikrin orijinal anlamına (Yunanca'dan) göre tanrıların kendilerini birincil imgeler veya 'fikirler' olarak görmek *eidos* Ve *ediyolon)*: yalnızca kişinin gördüğü değil aynı zamanda onun aracılığıyla gördüğü şey" (1983, s. 21). Başka bir yerde Hillman (1977) "herhangi bir görüntünün" yani,

içsel bir perspektifin herhangi bir tasviri “arketip olarak kabul edilebilir” (s. 82). Kendi ifadesiyle, “'arketip' kelimesi. . . Arketipsel bir şeye işaret etmek yerine bir şeye işaret eder ve bu değerdir. . . Arketip psikolojisi derken değer psikolojisini kastediyoruz” (s. 82-83; ayrıca Hillman, 1983, s. 21-22). 'Arketip' kelimesi, ruhun bilincini inşa ederken kullandığı farklı değerlendirmelerin her birinin içkin değerini vurgulamanın bir yoludur. Dolayısıyla Homeros'un çok tanrıcılığı, ruhsal çok merkezliliğin veya Hermans'ın edebiyat eleştirmeni Bakhtin'i takip ederek diyalojik benliğin "çok sesliliği" olarak adlandırdığı şeyin arka planında yer alır. Bakhtin, Dostoyevski'nin eserin bütünü içinde her karakterin farklı bir bakış açısına ses verdiği "çok sesli roman"ı yarattığını övmüştür (Honeycutt, 1994). (Bu tekniğin romanla sınırlı olmadığı, Pirandello'nun ünlü oyununu gören herkes için açıktır. *Yazar Arayışındaki Altı Karakter*.) Çok sesli romanın günümüzün en uç örneği, *Ağıt* (1985), yazarı Peer Hultberg tarafından "537 karışık sesten oluşan bir koro" için düzenlenmiştir - romanın 537 bölümünün her biri ayrı bir karakterin bilincini ifade eder ve yazarın ortak noktanın yanı sıra parçalanmayı da ifade etme amacı ile tutarlıdır. Modern deneyimin özü, “bir uzun cümle, bir nefes, bir ses, diğerleriyle hiçbir bağlantısı olmayan bir hikayeden” oluşur (Ravn, 1998).

Bu, Parkes'ın da kabul ettiği gibi, Nietzsche'nin kendi felsefesini yazmayı seçtiği yoldu; her biri kendi bakış açısına sahip bir dizi paragrafsal düşünce olarak, kendi argümanının tarzı içinde ruhun çoklu olduğu fikrini vurgulamak için. Parkes, Nietzsche'nin perspektifçiliğini Emerson'un “Deneyim” (1844, s. 235) hakkındaki makalesine bağlar; burada Amerikalı filozof şöyle yazar: “Zıt eğilimlerin uğultusunu ve uğultusunu kabul ediyorum. . . . Varlığımızın orta bölgesi ılıman bölgedir” (aktaran Parkes, 1994, s. 106).

Yalnızca Nietzsche'yi değil, aynı zamanda "alternatif benlikler"den bahseden (1890, s. xi, 379) psikolojik akıl hocaları William James ve "çoklu kişiliği" bir paradigma olarak inceleyen Théodore Flournoy'u (1899/1994) takip ediyor. Zihnin yapısını açıklayan Jung, ruhların çokluğu fikrini analitik psikolojisinin temel taşı haline getirdi. Ayrıca Pierre Janet'in Fransız Ayrışmacı içgörülerini Jung'un Bleuler'in Burghölzli'sinde karşılaştığı Almanca araştırmalarıyla aynı çizgiye getirmek

Zürih'teki psikiyatri hastanesinde (Shamdasani, 1998), Jung, ruhun aslında Ziehen'in fikirlerin çağrışımına ilişkin araştırmalarının tanımladığı “duygu tonlu komplekslerden” oluştuğunu varsaydı (Ziehen, 1899; ayrıca bkz. Kerr, 1993, s. 45).). Jung (1934/1960), her bir kompleksin yalnızca temsil edilmekle kalmayıp, aynı zamanda kendi bilinç ölçüsüne sahip bir “parçalanmış ruh” (¶203) gibi işleyebildiğini buldu. Jung'un ilk fark ettiği gibi kompleksler, rüyalarda özel bir netlikle temsil edilir ve burada birbirleriyle etkileşim halinde olan ruhumuzun parçaları olarak gösterilirler. Jung, rüyaların açık içeriğini, her alt kişiliğin kendine özgü bir duygusal duruşa sahip olduğunun ilk bakışta kanıtı olarak kabul etti. Rüyalarımızdaki rakamların ifade ettiği değerlemeleri inceleyerek komplekslerimizin bakış açılarını tanıyabileceğimizi hissetti (Jung, 1906/1973).

Jung'un kompleksler ve tipoloji üzerine çalışması, psikoloji disiplini içinde, “farklı benliklerin rekabeti ve çatışmasından” (s. 309) söz eden William James'in (1890) bakış açısı ile Henry Murray'in bakış açısı arasında bir köprü oluşturmuştur. 1938'de başlatılan Personoloji yöntemi, kişinin farklı geçici kimliklerini kişilik olarak tanıdığımız kalıba bağlayan bir anlatı çizgisi oluşturmayı amaçlıyor. 'Küçüklerin' benliğinde dinamikler yaratırlar.

Bu zengin entelektüel gelenek, HJM Hermans'ın diyalojik benliğin dinamiklerini açıklamak için değerleme teorisini kullanmasının arka planında yatmaktadır (Hermans ve Kempen, 1993). Jung'un kompleksler teorisi açısından, bir bireyin yaşamı boyunca ifade edebileceği farklı değerlendirmeler, "küçük" durumu oluşturan karmaşık güdümlü zihin durumlarının geçici geçit töreninde o kişinin bilincine hakim olan duygu tonlu bakış açılarını temsil eder. kendisi. Ancak Jung'un aksine Hermans, bireyleşmenin itici gücü olarak üstün, birleşik bir Benlik önermez. Hermans'ın (1993) vurguladığı gibi, bu bakış açılarının etkisi mutlaka üniter zihin durumları sağlamak değildir: belirli bir bilinç anında bile, sıklıkla Herakleitosçu anlamda bir arada var olan ve dolayısıyla çatışma yaratan bir çift karşıtlık biçimini alırlar. . İki kompleksin karşıt değerlendirmeleri ifade ettiği durumlarda hissettiğimiz gerilim, çoğunlukla ikisi arasındaki bir kararla ya da hatta her ikisinin de en iyisini ifade eden aşkın bir sentezle değil, çoğunlukla

yeni bir çift zıt pozisyona geçiyoruz. Farklı kompleksler arasındaki diyaloğa doğru olan bu hareket, yeni bir çatışma düzeni getirse de, orijinal çatışmanın öznesi tarafından son derece anlamlı olarak deneyimlenir.

Psişenin komplekslerinin sonsuz bir döngüde sürekli olarak birbirinin yerini alması yoluyla üretilen Herakleitosçu akışın ışığında, bilimsel veya terapötik araştırmacının kişiliğin düzenli bir yapısını arama görevi, en azından göz korkutucudur. Jung'un komplekslerin arketipik çekirdekleri üzerine sonraki çalışmalarının çoğu, onun komplekslerin diyaloğunu anlamlı anlatılar içine yerleştiren yapılar bulma girişimi olarak anlaşılabilir. Yine de pek çok kişi, Jung'un bir an için göz attığını iddia ettiği temel anlatıların, artık bir kişi olmayan 'büyük S' Benliğine dair kendi inşasının meta anlatıları gibi okunduğunu düşünmüştür.

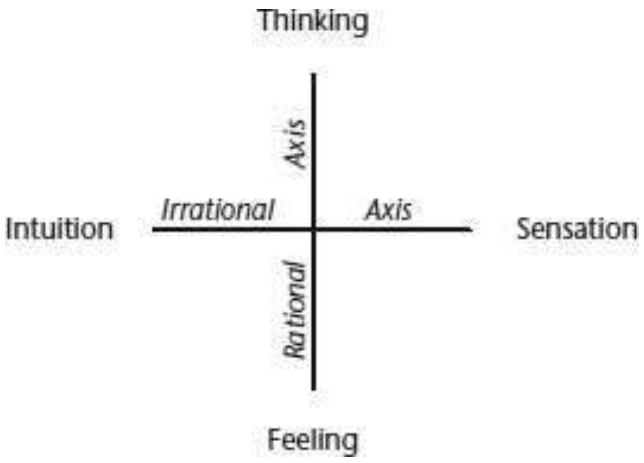
O halde diyalojik benliğin içinde herhangi bir yapı bulabilir miyiz? Jung'cu bir analist olarak çalışmam, bu soruyu yanıtlamak için süregelen bir girişim olarak tanımlanabilir. Komplekslerin etkileşimi içinde (1) karşıt konumları alma eğilimlerini, (2) aldıkları konumların arketipsel niteliklerini ve (3) bu arketipsel konumlar arasında hareket meydana geldiğinde kapasitelerini açıklayan bir model bulmak. Anlamlı anlatılar üretebilmek için Jung'un başka bir teorik katkısından yararlanmaya yönlendirildim. "Eklemeler ve genişletmeler" (Henderson, 1991) yaptığım psikolojik tipler teorisinin, klinikte diyalojik kendiliğin anlaşılmasıyla son derece ilgili olan bu sorunları ele almaya çok uygun teorik bir araç olduğunu buldum. iş.

Ne yazık ki Jung'un teorisi sıklıkla yanlış anlaşılarak insanları ister dışa dönük ister içe dönük olsun, ister hisseden, düşünen, duyumsal veya sezgisel tipler olarak sınıflandırmanın bir yolu olarak anlaşılmaktadır ve dolayısıyla kompleksler arasındaki diyaloglar gibi intrapsişik dinamikleri anlamada sınırlı bir değere sahiptir. Ruhun içindeki karşıt bakış açılarını temsil eder. Yine de Jung'un psikolojik bilinç türleri teorisini sunarken niyeti, "kaotik bakış açıları çokluğu arasında bir tür düzen" sunmak ve bunu "ampirik bilinç karmaşasını çözmek ve organize etmek" için bir "eleştirel psikoloji" olarak sunmaktı. “psişik süreçlerin materyali”

bunun tipik olduğu gösterilebilir” (Jung, 1921/1971, s. xiv–xv). Tipik insanlardan ziyade tipik süreçleri tanımlama ruhuyla, tek bir bireyin terapötik analizi sırasında gözlemlenebilecek komplekslerin diyalojik konumlarını ayırt etmek için tip teorisini kullanıyorum. Jung'un komplekslerin var olduğu fikrini ciddiye alıyorum.*ruhun karakteristik ifadeleri*(Jung, 1934/1960, s. 101) ve (bu noktadaki göreceli belirsizliğine karşın) şunu varsayalım: "kompleksler gibi küçük psişik parçalar... . . bilinç yeteneğine sahip” (Jung, 1934/1960, s. 97). Belirli bir bilince sahip psişenin ifadeleri olarak kompleksler, Jung'un psikolojik sistemlerin tezahür ettirmeye muktedir olduğu çeşitli bilinç türlerini sınıflandırma sistemine göre kesinlikle 'tiplendirilebilir'. O zaman komplekslerimizin, psikolojik tipler sisteminde kolayca gözlemlenebilen aynı türde bir düzen sergiledikleri gösterilebilir.

Bu sisteme göre, Jung'un "hissetme" ve "düşünme" olarak adlandırdığı 'rasyonel' değerlendirici bilişsel süreçler, tıpkı onun 'duyu' ve 'duyu' olarak adlandırdığı 'irrasyonel' algısal süreçler gibi doğal olarak karşıttır. "sezgi".[1]Mecazi olarak, bilinçli yönelim için doğuştan gelen kapasitemiz, düşünme-hissetme boyutunun, sezgisel-duyu boyutunun irrasyonel Doğu/Batı'sına doğru Kuzey/Güney rasyonel ekseni gibi çalıştığı bir iç pusula gibi çalışır (Şekil 14.1).

Değerleme teorisi açısından, bu dört tür bilişsel işleyişin her biri, bir dizi düşünceye prim verir. Örneğin "hissetmek", Jung ve Jungçular tarafından sanki değer vermenin eşanlamlısıymış gibi sık sık konuşulur, ancak değerleme yapmayla ilişkilendirilen tek işlev bu değildir; psikolojik değer verme eylemine en yüksek primi veren yalnızca işlevdir. Diğer işlevler de kendi değerleme türlerinde aynı derecede vurguludur. “Düşünme”, fikirlerin tanımlanması, kavramsal olarak ayırt edilmesi ve makul bir şekilde konuşlandırılmasının mantıksal süreçlerine en yüksek değeri verir. "Sezgi", bu tür bağlantılar mantığa aykırı gibi görünse bile, şeyler arasında potansiyel bağlantıların kurulmasına en yüksek değeri verir. “Duyu”, zaman ve mekandaki şeylerin verimli yönetimine ve duyusal olarak takdir edilmesine en yüksek değeri verir.

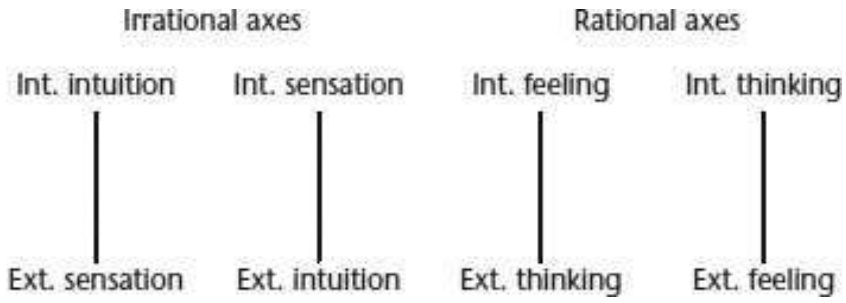
ŞEKİL 14.1 Jung'un dört tür bilişsel işleyişi

Bu dört "bilinç işlevi"nin her biri dışa dönük ya da içe dönük bir şekilde konuşlandırılabilir: yani 'ötekinin' nesnel deneyimine ya da 'benliğin' öznel deneyimine en yüksek değeri vererek. Ortaya çıkan seçenekler, Jung'un dışa dönük düşünme, içe dönük düşünme, dışa dönük duyum, içe dönük duyum, dışa dönük sezgi, içe dönük sezgi, dışa dönük duygu ve içe dönük duygu olarak adlandırdığı sekiz olası değerleme yöneliminden oluşur.

Örneğin, “Mürver çiçeklerinden, saman kokusundan ve sessizlikten hoşlanırım” değerlendirmesi *Kişisel Anlatılar* (Hermans ve Hermans-Jansen, 1995, s. 84), önemli bir öteki olarak çevreyle tutkulu bir teması içeren, deneyime yönelik dışa dönük bir duyum yönelimini ima eder. Buna karşılık, "Bir erkeğin ne zaman orgazm olduğunu belirleyebilirsem kendimi tam bir kadın gibi hissederim" (s. 85) değerlendirmesi daha içe dönük bir duyum yönelimini yansıtır çünkü diğerinin ampirik gözlemi kendilik deneyimini geliştirmek için kullanılır. . Bu ikinci örnekte, deneğin kendisinden Hermans'ın talimatlarına göre kendi değerini ölçmesi istendiğinde, kendini geliştirmeyi ifade eden duygulanım terimlerinin (güç, özsaygı, kendine güven ve gurur) puanlarının toplamının şu şekilde olduğuna dikkat edin: Ötekiyle teması ve birliği ifade eden duygulanım terimlerinin (sevgi, şefkat, yakınlık ve şefkat) puanlarından daha yüksektir. Daha önceki dışa dönük duyum örneğinde bunun tersi doğruydu.

Bu işlevler psişede rastgele düzenlenmez, daha ziyade bilincin rasyonel veya irrasyonel boyutları içinde, dört ayrı eksen olarak tanımlanabilecek spesifik karşıtlık çiftleri olarak görünür.Şekil 14.2 .

Bu teori, diyalojik benliğin bakış açısından, hem bilinçli hem de bilinçsiz, çatışmalı diyaloglara katılan karşıtları anlamanın bir yolunu sağlar. Örneğin, analitik tedavi gören danışanların rüyalarında, çatışan figürler çoğu zaman karşıt psikolojik bilinç "tiplerinin" farklı değerlendirmelerini temsil eder. Anlattığım gibiBölüm 3 Bu kitapla ilgili olarak, Jung eğitimime eşlik eden analiz sırasında yaşlı bir adamın -bir 'baba'nın- yemek odası masasının etrafında 'oğlunu' bir kasap bıçağıyla kovaladığını rüyamda gördüm. Bu oldukça tüyler ürpertici sahne, zor psikolojik geçmişe sahip gençlere sıklıkla danışmanlık yapan bir üniversite öğretmeni olan babaannemin bana anlattığı gerçek bir olaya dayanıyordu. Psikanalitik bir perspektiften bakıldığında, rüya şiddetli bir baba kompleksiyle ilişkili iğdiş edilme kaygısını akla getirir; ancak yardımsever büyükanneyle olan ilişki, olumlu ve olumsuz nesnelerin iç dünyasında bu sorunu çözmek için daha şefkatli, annelik perspektifinden yararlanma potansiyelini akla getirir. sorun. Jung'un psikolojik tipler teorisi, kasap bıçağını kendi analitik materyalimi incelemek için tıbbi olarak eğitilmiş dışa dönük düşüncemi kullanma eğilimim ile ilişkilendirmemi sağladı. Bu, rüyanın dilinde söylersek, duyguları parçalamanın bu agresif nesnel yolundan korkan, çok daha az gelişmiş duygu fonksiyonumun pahasına gerçekleşti. Başka bir deyişle, düşünme işlevim, analitik girişimde artık korkmuş bir çocuk gibi olan duygu işlevime zorbalık yapan acımasız bir 'baba' haline gelmişti. Bu rüya, analistimin, tıbbi psikiyatri eğitimim sayesinde analize getirdiğim rekabetçi düşünce tarzı yerine, psişik materyalimi ayırt etmek ve onunla ilişki kurmak için duyguyu kullanmamı sağlamaya yönelik çabalarına desteğimi sağlama etkisine sahipti.

ŞEKİL 14.2 Tipolojik zıtlıkların eksenleri

Daha gelişmiş olan düşünme fonksiyonumun bir 'baba' ile, daha az gelişmiş olan duygu fonksiyonumun ise bir 'erkek çocuk' ile sembolize edilebileceği fikri, beni türler arasındaki ilişkileri içsel bir ailenin üyeleri arasındaki ilişkiler olarak kavramsallaştırmaya yöneltti. 'Baba' ve 'oğul' ailesi içindeki göreceli güç konumları, rüyada çok açık bir şekilde ortaya çıkan ve oğlunun karşılık vermesi gereken inisiyatifin babaya ait olduğu bana, düşünme işlevinin daha fazla gelişmesiyle ilgili bir mesele gibi göründü. hissetme işleviyle ilgilidir. Diyalojik benlik teorisinden kaynaklanan literatürde bu tür farklılıklar, diyalojik benlikteki konumlar arasındaki baskınlık ilişkileri açısından ele alınmakta ve bunlar inisiyatif/ tepki açısından asimetri, bir konumun yeteneği gibi birçok boyutu içermektedir. diyalogun içeriğini veya konusunu ve diyalojik bir ilişki içinde baskın partnerin hamlelerinin miktarını ve stratejik karakterini kontrol etmek (Hermans ve Kempen, 1993, s. 75-76). Diyalog siyaseti olarak adlandırılabilecek şeye ilişkin benzer bir anlayış, benim kompleksler arasındaki etkileşime ilişkin görüşümü şekillendiriyor. Yıllar boyunca benim ve danışanlarımın komplekslerinin tipolojisini haritalandırarak ve bunların kendilerini arketipsel karşıt çiftler halinde nasıl düzenlediklerini gördükten sonra, Jung'un tanımladığı sekiz psikolojik 'tip'in yalnızca kısmi kişilik kompleksleriyle ilişkili olarak ortaya çıktığı sonucuna vardım. kendilerini bir tür hiyerarşiye göre düzenlemişlerdir. Yani tipler, bilincin çeşitli işlevlerinin kendilerini simetrik ve asimetrik şekillerde ifade edeceği göreceli hakimiyet derecelerine sahip çeşitli arketipsel konumları işgal eder.

Hermans ve Kempen (1993) şunu belirtmişlerdir: "Ebeveynler diyaloğun baskınlık yönlerini yoğun bir şekilde kullanabilecek konumdadırlar, böylece çocuklar

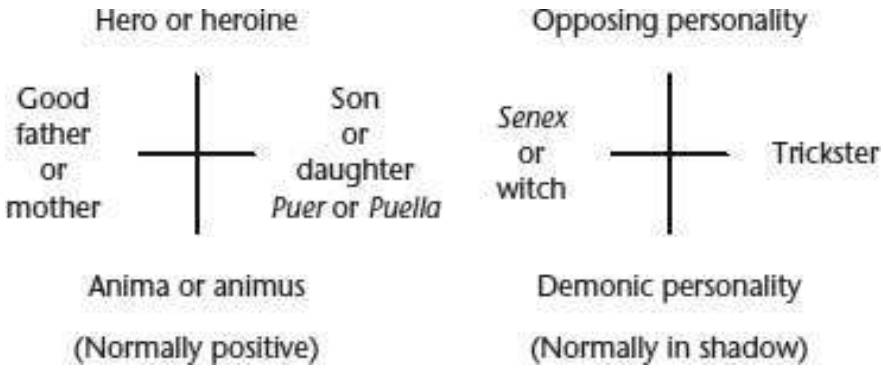
görüşlerini kendilerinin ifade etme fırsatı yok” (s. 76). Benzer şekilde, bir rüyada belirli yaştaki bir kişi olarak kişileştirilmesiyle kolayca gözlemlenebilen psikolojik bir tipin gelişimsel durumu, diyalojik benliğin ekonomi politiğini oluşturan toplam değerlendirme sistemi içindeki hakim konumunu etkiler. Bu tür, yalnızca vurgulamak istediği bilişsel süreç türüne değil, aynı zamanda gelişim düzeyine de özgü şekillerde kendini gösterecektir.

Kendi örneğimde, düşünme işlevinin yalnızca duyguyla diyaloğun kontrolünü elinde bulunduran bir ebeveyn tarafından sembolize edilmediğini, aynı zamanda diyaloğun sözsüz hale geldiğini de belirtmeliyiz. Üstelik ebeveyn, çocuğa bakma eğiliminde değildir. Muhtemelen çocuk, görünürde bir kurban olsa da, bir şekilde ebeveyni kışkırtmış olabilir; bu da çocuktaki mazoşistlik ile ebeveyndeki sadistlik arasında belirsiz bir etkileşim olduğunu akla getirir.

Ancak diyalojik benlik içindeki çeşitli tipik bilinçleri ifade eden aktörlerin erişebileceği tek olası 'konumlar' ebeveyn ve çocuk değildir. Aslında bunlar, tiplerin oynayabileceği arketipsel rollerden yalnızca ikisidir. Şekil 14.3 herhangi bir bireyde tiplenmiş komplekslerin görünümünü (ve dolayısıyla değerleme konumlarını) yapılandıran arketipik figürleri nasıl düzenlediğimi gösteriyor.

Bu şemanın Jung'un psikolojik tipler sistemiyle ilişkisi aşağıdaki gibidir. Jung, bilincin en farklılaşmış işlevinden “üstün işlev” olarak söz eder; bu, bir erkekte, kahramanın (bir kadında, kadın kahraman) imajıyla ilişkilidir. Jung ikinci en farklılaşmış işlevi "yardımcı işlev" olarak adlandırıyor ve bunun olumlu bir ebeveyn figürü (erkekte baba, kadında anne) tarafından kişileştirildiğini buldum. Üçüncü en farklı işlev, arketipik olarak "çocuk" olarak adlandırılan bir çocuk figürüyle (erkekte oğul, kadında kız) kişileştirilir.*puer*veya*puella*. Dördüncü işlev genellikle diğer üç işlevden çok daha az farklılaşır. Jung bunu "aşağı işlev" olarak adlandırır ve aynı zamanda ötekiliği kişileştiren bilinçdışı kontraseksüel "otoriteler" (erkekteki anima ve kadındaki animus) ile birlikte bulunur. Birey normalde üst ya da yardımcı işlevini 'kendi' ile özdeşleştirecek ve 'öteki'nin değerleme konumunu eksenin diğer ucundaki şekle atayacaktır.

gösterilenŞekil 14.3 . Ötekilik içsel bir şekilde deneyimlenebilir, ancak kişinin dış dünyasındaki başka bir bireye (eşine, sevgilisine, çocuğuna veya öğrencisine) yansıtılma olasılığı daha yüksektir. Normalde gölgede olan diğer dört işlev kompleksi çoğunlukla kendiliğin ve ötekiliğin olumsuz konumları olarak deneyimlenir. Pozitif (egosintonik) konumlarda dışa dönük olan işlevlerin karşılık gelen gölge konumlarında içe dönük olması ve bunun tersi dışında gölgenin tipolojisi aynıdır.

ŞEKİL 14.3 Sekiz tipolojik için sekiz arketipsel konum işlevler

Değerleme konumları, kısmen yerleşik bir tipolojik hiyerarşiden (kişinin doğuştan gelen 'tipi'), kısmen de kişinin ailedeki gelişimsel ödül ve travma geçmişinin bir sonucu olarak ya 'benlik' sistemine ya da 'öteki' sistemine ait olur. ve kültür sayesinde bazı arketipsel kompleksler egoyla uyumlu hale gelirken diğerleri egodan ayrılarak diğer nesnelere yansıtılır (Sandner ve Beebe, 1995). Bölüm 3 bu kitapta (ayrıca bkz. Harris, 1996,Bölüm 4 Ve5), sekiz temel arketipsel konumun daha kapsamlı bir açıklamasını sunuyorum ve bunların Jung'un sekiz psikolojik tipten oluşan sistemini eşdeğer olmadan nasıl organize ettiğini gördüğümü sunuyorum).

Diyalojik benlik teorisinin önemli bir terapötik anlamı şudur: Diyaloğa bir bütün olarak ayrıcalık tanıdığı için, benlik içindeki daha az ayrıcalıklı konumlar tarafından alınan değerlendirmelerin daha adil bir şekilde dinlenmesine izin verilir. Psikolojik tipler teorisi, klinisyenin bunları daha az tanımlamasını sağlar.

ayrıcalıklı konumlar ve ruh içindeki 'güç değişimlerini' iyileştirmeyi teşvik etmek.

Analitik psikoterapide danışanların iç diyaloglarını inceleyerek, onların rüyaları üzerinde çalışarak ve doğal olarak oluşan karşıt değerleme pozisyonları çiftlerini tanımlamak için psikolojik tipler teorisini kullanarak, aşağıdaki arketip kompleksi çiftlerinin diyalojik benliğin diyaloglarını şekillendirdiği sonucuna vardım:

1. Kahraman/anima (bir kadının ruhundaki karşılık konumları kadın kahraman/animus'tur).
2. İyi baba/*Puer aeternus*(mevkidaş pozisyonları iyi anne/ *puella aeterna*).
3. *Senex*/hileci (*seneks*'yaşlı adam' anlamına gelen Latince bir kelimedir ve burada, arketipsel psikolojide olduğu gibi, gölgenin belirli bir yönünü, genellikle daha çocuksu hilecinin başka bir arketiple karşıtlığında bulunabilen huysuz veya cezalandırıcı bir Yaşlı Adam'ı belirtmek için kullanılmaktadır. gölge konumu). Bu karşıt çiftin versiyonu, ruhun imgeleminde ve fenomenolojisinde kadın olarak cinsiyetlendirildiğinde, cadı/hilekardır. (Özellikle gölge pozisyonlarda cinsiyet rolleri değişmez değildir. Örneğin, klinik olarak şunu gözlemlemek alışılmadık bir durum değildir:*seneks* Bir kadının ruhunda düzenbaza karşı, bir erkeğin ruhunda ise cadıya karşı düzenbaz.)
4. Kahraman ya da kadın kahraman karşıt bir kişilikle karşı karşıya gelir (her zaman olmasa da çoğu zaman diğer cinsiyettendir).
5. Şeytani bir kişilikle (çoğunlukla diğer cinsiyetten, “Güzel ve Çirkin” masalında olduğu gibi) baş etmeye zorlanan anima veya animus.
6. İlahi oğul veya kız (*puer*veya*puella*) düzenbazla çatışma halinde (ister*korkunç çocuk*veya daimi aptal).
7. 'Kötü' cadıya karşı iyi anne (veya bazen*seneks*[cezalandırıcı yaşlı adam]). Bir erkekte iyi bir babaya karşı*seneks*veya cadı.
8. Karşıt kişiliğin şeytani kişiliğinkine zıt veya tamamlayıcı bir bakış açısı benimsemesi.

Bu modeli klinik durumun dışında test etmek için, bunu bana doğal olarak çok sesli görünen bir sanat formu olan filmin analizine uyguladım.

Bakhtin'in bu terimi Dostoyevski romanına uyguladığını düşünüyorum (Honeycutt, 1994). filmleri*yazar*yönetmenler (kendi filmlerinde değerlendirme sistemini dikkatle kontrol edenler) bana diyalojik benliği özellikle saf bir biçimde temsil ediyorlar gibi görünüyor. Böyle bir filmdeki karakterlerin her biri, bütün bir kişiyi değil, yönetmenin yarattığı bilinç şeması içindeki farklı bir ruh halini temsil eder. Yönetmenin, birbirleriyle ilişkilerini geliştiren kişileri konu alan bir drama görünümünde bizlere sunduğu bu farklı seslerin diyaloğuna seyirci de tanık oluyor. Perdede her karakter genellikle bilincin sekiz işlevinden birini arketipsel bir şekilde örneklendirir; bu, yönetmenin dramanın tamamı içinde karaktere atadığı konumla uyumludur.

Woody Allen'ın 1992'si*Kocalar ve Karılar*çok sesli bir filmdir ve diyalojik benliğin yaratıcı bir tasvirinin açıklanmasında tipolojik analiz yöntemini örnekleyebilir. Bana göre Allen'ın filmi, kışkırtıcı başlığına rağmen, farklı değerleme konumlarını temsil eden kompleksler arasındaki diyaloğun metaforu olarak evliliği kullanıyor. Göreceğimiz gibi bunlar, karakterlerin örneklediği farklı 'tipler' tarafından kolayca tanınabilir.

*Kocalar ve Karılar*film çalışmaları açısından Stanley Cavell'in (1981) “Hollywood'un yeniden evlilik komedisi” olarak tanımladığı türe aittir ve çok iyi arkadaş olan iki evli çifti konu alır. Çiftlerden biri filmin başında ayrılıyor (ama sonunda yeniden birleşiyor), diğeri kalıcı olarak ayrılıyor. Dramadaki çeşitli oyuncular, onların gelecekteki eski eşleri ve aynı zamanda müdürlerin birlikte çalıştığı geçici ortaklardır. Zaman zaman karakterler, evliliği araştırıyormuş gibi görünen görünmeyen bir araştırmacı tarafından röportaj yapıyor: Bu görüşmeci, Hermans tarafından eğitilen psikologlardan farklı olarak, karakterleri kendi değerlendirme süreçlerini sunmaya zorluyor. Film bir bütün olarak soruşturmayı, Woody Allen'ın canlandırdığı karakter olan Gabe'in sorgulayıcı kameraya bakıp "Gidebilir miyim?" diye sorduğu son kareye kadar genişletiyor. Bitti mi bu?” Sanki konuşuyormuş gibi*yazar*Sanki tüm senaryosunun, kendi alt kişiliklerinin değerlendirmelerini ifşa etme konusunda uzun süreli bir egzersiz olduğunu ve tükendiğini belirtmek istercesine, bir bütün olarak diyalojik benlik için.

Bu açıdan bakıldığında Allen'ın Columbia'da yaratıcı yazarlık dersi veren karakteri Gabe filmin kahramanıdır. Onun hayalci felsefesine dayanarak (en önemli nokta, spermlerin çokluğu ve döllenecek yumurtanın tekliği temelinde erkeklerle kadınlar arasındaki farklara dair çılgınca bir yorumdur), Gabe'i tipolojik olarak içe dönük bir kişi olarak sınıflandırırdım. sezgisel. Onun kahramanlığı, durumun bilinçdışı anlamına nüfuz eden orijinal bir zekayla çıkmazların üstesinden gelme yeteneğinde yatmaktadır. Filmdeki yardımcı 'babalık' işlevi, tipik olarak dışa dönük bir duyguyla kompulsif bir şekilde güven veren en iyi arkadaşı Jack tarafından gerçekleştiriliyor.

Senaryo, Gabe'in karısı Judy'nin onun anima'sı olmadığını açıkça ortaya koyuyor. Bu rolü Gabe'in öğrencilerinden biri olan ve ona ekranın her anına taze bir duygusallık katan yirmi yaşındaki Rain üstleniyor. Dolaysızlığıyla, içe dönük sezgisel bir kahramana uygun bir anima türü olan dışa dönük duyguyu kişileştiriyor. Gabe'in karısı, arkadaşları Jack ve Sally'nin ayrılacağı haberi karşısında yaşadığı derin üzüntüden başlayarak, duygusal tepkilerinde daha güçlü bir şekilde içe dönük. Tipolojik şemaya göre, Gabe ve Judy'ye evliliğinin sona ermesinin sorun olmayacağına dair güvence veren Jack'in uyguladığı ebeveyn kontrolünün gölge tarafını temsil ediyor. Adamın rahatlattığı ve olanak sağladığı yerde, kadın arketipik bir cadı gibi araştırıyor ve rahatsız ediyor.

Yavaş yavaş Judy ve Gabe'in kötü bir şekilde eşleştiği ortaya çıkar. Yukarıda sunduğum modelde (Şekil 14.2), türleri Gabe ve Jack'in yaptığı gibi aynı eksende değildir ve birbirlerini üstün ve yardımcı bir işlev açısından tamamlamazlar. Gabe ve Judy'nin değerlemelerinin her zaman rakip bakış açılarını yansıttığı, Gabe'in evliliklerinin içsel durumunu anlamaya yönelik rasyonel bir şekilde yönlendirilen içe dönük hissinin ve bir dizi aydınlanma yoluyla mantıksız bir şekilde ilerleyen içe dönük sezgilerinin olduğu not ediliyor. Bu çiftin sözde karşılıklılıktan daha fazlasını elde etmekte zorlanması şaşırtıcı değil.

Jack ve Sally de benzer şekilde uyumsuzdur. Gördüğümüz gibi Jack, kendisini içinde bulduğu herhangi bir durumun adil ve rasyonel bir değerlendirmesini hedefleyen değerlendirmelerinde dışa dönük bir duygu sergilerken, dışa dönük bir sezgisel olan Sally beklenmedik sonuçlara varır.

hızla değişen bakış açılarının irrasyonel bir süreci aracılığıyla. İleride gördüğü olasılıklarla bağlantı kurmaya çalışırken sürekli olarak bedeninin ve hislerinin ötesine geçiyor. Sally, etrafındaki herkesin beklentilerine o kadar karşı çıkıyor ki, eğlenceli bir figür, dolayısıyla gölgede kalan ve değerlemeleri şüpheli bir karakter haline geliyor.

Ayrılmalarının ardından Jack ve Sally, ortaklarıyla kendi tipolojik eksenlerinde ilişkiler geliştirmeyi denerler; dışa dönük hisseden Jack için içe dönük düşünen tip ve dışa dönük sezgisel Sally için içe dönük sansasyon tipi. Ancak Sally, yeni sevgilisinin sessiz şehvetine ısınamayacak kadar vücut konusunda fazla ironik ve karşıt bir kişiliğe sahiptir. Onun sevişmeye karşı kolay açıklığı, kadının kontrolü elinde tutma yönündeki nevrotik ihtiyacını baltalıyor. Babacan Jack de benzer şekilde kendi elementinin dışındadır.*puella* Sürekli ama gelişmemiş ergenlik düşüncesi onu çılgına çeviren figür. Benimsediği Yeni Çağ ideolojilerinin sağlık açısından yararları bir süre hoşgörüyle takdir edildikten sonra, sonunda onu toplumsal bir utanç kaynağı olarak bir kenara atar.

Bu uyumsuzluklar komedisinde, ne irrasyonel ne de rasyonel tipler, aynı tipolojik eksende yer alarak kendilerini doğal olarak tamamlayan partnerlerle sonuçlanıyor (yine bkz.Şekil 14.2). Buna en çok yaklaştığımız nokta, Gabe'in dışa dönük, sansasyonel öğrencisi Rain'le olan uzun, duygusal açıdan tatmin edici öpücüğüdür; bunu yine de, yaş farkı ve rolünün doğasında var olan ciddi sınır sorunu nedeniyle ilişkiyi uygunsuz bularak reddetmesi bizi rahatlatır. onun öğretmeni ve akıl hocası olarak. Karakterlerin isimleri bile bir uyumsuzluk izlenimi veriyor. Örneğin, yazılı olmayan bir Hollywood geleneğini ihlal eden filmde, Judy Davis adında tanınmış bir oyuncu yer alıyor ancak 'Judy' adlı karakter, Allen'ın o dönemde gerçek hayattaki ortağı olan başka bir oyuncu olan Mia Farrow'a veriliyor. Bunun etkisi, uyumsuzluğu ayrıcalıklı hale getirmek, diyalojik benlikteki konumları birbirleriyle ilişkiye geçirmektir (Şekil 14.3 Normalde anlaşamayan kahraman (Gabe) ve cadı (Judy), baba (Jack) ve karşıt kişilik (Sally) gibi.

Bu Allen'ın zamanımızın nevrotik kişiliğini tasvir etme şekli olabilir. Psikanalitik bir perspektiften bakıldığında, ensest tabusu aracılığıyla ataerkil evliliğin sekteye uğramasına neden olan Ödipal koşullar altında iç uyumsuzluk hüküm sürmektedir.

Tipolojik açıdan bu, üstün işlevleri aynı ekseni paylaştığı için uyumlu olabilecek ortaklar anlamına gelir (Şekil 14.2), bir araya gelemiyorum. Ancak hüsrana uğramış nesne ilişkileri komedisi diyalojik benlik içinde ilginç hareketlere olanak sağlar. Judy sonunda filmdeki en çekici adamla bağlantı kurabildiği ve Woody Allen'ın karakteri Gabe, arzusunun nesnesini feda ederek yalnız kaldığı için bunu yorumlamamak zor. *Kocalar ve Karılar*, psikoseksüel olarak, cadının kahramanın arzusuyla kaçtığı başarılı bir hadım edilmenin tasviri olarak. Ancak filmin bilinçdışı yapısı Allen'ın psikanalitik kötümserliğiyle birlikte parçalanıyor. Gabe, cadı karısıyla yaşadığı tatmin edici olmayan rekabetçi diyalogdan uzaklaşmayı başarır ve sonunda animasyon öğrencisiyle dürüstlükle karakterize edilen bir diyaloğa girmeyi başarır. Bu, Hermans'ın (1993) diyalojik benlik içindeki "karşıtları hareket ettirmek" derken neyi kastettiğine dair olumlu bir örnektir.

Filmin Gabe'in boşanma hikayesi olarak algıladığı şey aynı zamanda onun bireyselleşmesinin de bir tasviri. Eğer alırsak*Kocalar ve Karılar*Kendi içimizde diyalog açılırken danışanlarımızın ve kendi hayatlarımızın hikayelerini nasıl okuyabileceğimize dair bir paradigma olarak, şu anda bizi meşgul eden diyalogların bizi başkalarına girme olasılığından da engellediğini dikkate almalıyız. Böyle bir durumda, Jung'un (1912/1916) uzun zaman önce gördüğü gibi, kişinin en yakın akrabası olan 'öteki' ile (çoğunlukla şifacıdır) bağlantı kurmaya karşı tabuyu yıkan sembolik ensest. Aynı eksende yer alan tipolojilerimizin kutupları arasındaki doğal yakınlıktır (Şekil 14.2) bizi karşıtlıklar sorununu ele almaya teşvik ediyor. Sonuçta ortaya çıkan muhalefet deneyimi, zihin içinde hareket özgürlüğü fırsatı için ödediğimiz psişik bedeldir.

Diyalojik benlik içindeki farklı konumları birbiriyle evlendirerek değil, onların özerkliklerine ve özellikle ayırıcı ayrımlar yaparak birbirlerine karşı çıkma haklarına saygı göstererek sonuca varırız. Kendimi bulduğum gibi, içimizdeki tipolojik karşıtlıklara derinlemesine bağlanmak, diyalojik benliği tüm yaratıcı konumlarına açmak için gerekli bir adımdır.

Not

1 Jung'un tipoloji teorisinin tam bir açıklaması için bkz. Jung (1921/1971, bölüm X).

Referanslar

Austin, N. (1975).*Ayın karanlığında okçuluk: Şiirsel sorunlar Homeros'un Odyssey'i*. Berkeley, CA: Kaliforniya Üniversitesi Yayınları.

Cavell, S. (1981).*Mutluluğun peşinde: Hollywood komedisi yeniden evlenme.*Cambridge, MA: Harvard Üniversitesi Yayınları.

Dodds, Acil Servis (1951).*Yunanlılar ve mantıksızlar.*Berkeley, Kaliforniya: Kaliforniya Üniversitesi Yayınları.

Emerson, RW (1844/2012). Deneyim. D. Mikics'te (Ed.).*The açıklamalı Emerson*(s. 223–247). Cambridge, MA: Belknap Press.

Flournoy, T. (1899/1994).*Hindistan'dan Mars gezegenine: Bir vaka hayali dillere sahip çoklu kişilik.*S. Shamdasani (Ed.). DB Vermilye (Çev.) Princeton, NJ: Princeton University Press.

Harris, AS (1996).*Paradoksla yaşamak: Jung'a giriş psikoloji.*Pacific Grove, CA: Brooks/Cole.

Henderson, JL (1991). CG Jung'un psikolojisi: İlaveler ve Uzantılar.*Analitik Psikoloji Dergisi, 36*(4), 429–442.

Hermans, HJM (1993). Benliğin içindeki zıtlıkları hareket ettirmek: Bir Herakleitosçu yaklaşmak.*Analitik Psikoloji Dergisi, 38*(4), 437–462.

Hermans, HJM ve Hermans-Jansen, E. (1995).*Kişisel anlatılar.*Yeni York: Guilford.

Hermans, HJM ve Kempen, HJG (1993).*Diyalojik benlik: Hareket olarak anlam.*San Diego, CA: Akademik Basın.

Hillman, J. (1972).*Analiz efsanesi.*Evanston, IL: Kuzeybatı Üniversite Basını.

Hillman, J. (1977). İmaj üzerine bir araştırma.*Bahar,*sayfa 62–88.

Hillman, J. (1983).*Arketip psikolojisi: Kısa bir açıklama.*Woodstock, CT: Bahar.

Honeycutt, L. (1994). *Bakhtin ne yaptı? Birleşik bir teoriye doğru edebiyat ve kompozisyon.* Yüksek lisans tezi, Kuzey Carolina Üniversitesi, Charlotte.

Hultberg, P. (1985). *Requiem.* Kopenhag: Gyldendal.

Kocalar ve eşler. (1992). Allen, W. (Yapımcı ve Yönetmen). ABD: Tri-Yıldız Resimleri. [Sinema filmi].

James, W. (1890). *Psikolojinin ilkeleri, cilt. 1.* New York: Holt.

Jung, CG (1906/1973). Çağrışım, rüya ve histerik semptom. İçinde *Cw2* (s. 353–407).

Jung, CG (1912/1916). *Bilinçdışı psikolojisi* BM Hinkle (Çev.) New York: Dodd, Mead.

Jung, CG (1921/1971). Psikolojik tipler. İçinde *Cw 6*.

Jung, CG (1934/1960). Karmaşık teorinin gözden geçirilmesi. İçinde *Cw8* (s. 92–104).

Jung, CG (1939/1969). Suzuki'nin önsözü *Zen'e Giriş Budizm.* İçinde *Cw 11* (s. 538–557).

Kerr, J. (1993). *Çok tehlikeli bir yöntem.* New York: Knopf.

Murray, H. (1938). *Kişilik üzerine araştırmalar.* Oxford: Oxford Üniversitesi Basmak.

Parkes, G. (1994). *Ruhu oluşturmak.* Chicago, IL: Chicago Üniversitesi Basmak.

Pirandello, L. (1998). *Altı karakter bir yazar arıyor.* E. Bentley (Çev.) New York: Penguin Signet.

Ravn, L. (1998). Peer Hultberg. *Litteratur Net—Forfatterprofiler* [Çevrimiçi], 1–2.

Sandner, DF ve Beebe, J. (1995). Psikopatoloji ve analiz. M.'de Stein (Ed.) *Jung analizi* (2. Baskı, s. 297–348). Chicago/La Salle, IL: Açık Kort.

Shamdasani, S. (1998). Cenevre'den Zürih'e: Jung ve Fransızca İsviçre. *Analitik Psikoloji Dergisi*, *43* (1), 115–126.

Ziehen, T. (1899). *Fizyolojik psikolojiye giriş.* New York: Macmillan.

15

AMERİKAN GÖLGESİNİ TANIMLAMAK

1992 Los Angeles isyanlarının tipolojik yansımaları

Rodney King'in tutuklanması sırasında aşırı güç kullanmakla suçlanan polisin beraat etmesinden sonra Los Angeles'ı kasıp kavuran yangını tetikleyen Amerika imajını görmek zor olmadı. Televizyonu olan herkesin olaylar dizisine erişimi vardı. Siyah bir adamın yüzüstü yatması ve tüm vücudunun düz bir şekilde yere değmesi gerekiyordu. Herhangi bir şekilde ayağa kalkmaya kalkışırsa, barış görevlileri onu tekrar yere düşene kadar sopalarla dövüyordu ve daha sonra bu tür bir muameleden şikayetçi olduğunda kanun onun değil polisin yanında yer alıyordu. Bu, tüm Amerikalılar için bir sınavdı ve böylesi bir acı karşısında tipolojiden anlayış çıkarmak biraz müstehcen görünebilir, ancak psikolojik sorular, bu tür kolektif anlarda, onlara cevap verme cesaretiyle birlikte gelir.

Hangi parçamız böyle bir görüntüye tepki veriyor? Bir düzeyde bu, kiminle özdeşleştiğimize ve otoriteyle ilgili ırksal ve kişisel deneyimlerimizin ne olduğuna bağlıdır. Analitik bir psikolog olarak, zihinsel ve duygusal bilincin derin bilinçdışı gerçekliklerle olan ilişkisinde uzman olan biri olarak, Rodney King'in dövülmesindeki tuhaf gücün, endişe verici mesajını hem siyahlara hem de beyazlara gönderdiğine inanıyorum, empatik sempati yoluyla değil. daha derin bir şokla uyandırdı *içe dönük duygu.*İçe dönük duygu, Jung'un bize ilk kez gösterdiği gibi, arketipsel (kişisel değil) düzeyde çalışan ve bir durumun mümkün olan en derinden algılanmasını sağlayan bir değerleme işlevidir. Sadece olanak sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda

arketipal olana yakınlığından yola çıkarak neyin uygun, neyin uygun olmadığına karar verme yetkisini ona veren bir yargı kürsüsüne atıf yaparak bizi görüntülerin doğruluğunu ve yanlışlığını hissetmeye zorlar.

MBTI danışmanı ve daktilo uygulayıcısı olarak kendi işini kuran ilk Afrikalı Amerikalılardan biri olan Pat Clark Battle (1991, s. 6-9), Amerikan siyah kültüründe geleneksel olarak yaygın olmasına rağmen içe dönük duygunun bazen yaygın olduğunu öne süren gözlemler sunmuştur. Ekonomik açıdan güçlü beyazların hakim değerlerine uyum sağlamak isteyen Afrikalı Amerikalılar tarafından dışa dönük düşünce lehine bastırılıyor. Dışa dönük düşünceye uyum sağlamaya çalışırken başarılı olamayan Afrika kökenli Amerikalılarda içe dönüklük duygusuna karşıt bir vurgunun da olabileceğini hayal etmek zor değil. Güçlü bir şekilde vurgulanan içe dönük bir duygu, Jung'un dediği tepki tarzıyla eşleştirildiğinde*dışa dönüklük hissi,*görünen şey, eylemi düşünmeye tercih eden ve derinden hissedilen bir adaletsizlikle karşı karşıya kalındığında düşünülmüş bir tepki yerine patlayıcı bir tepki üretebilen bir duygusal gerçekçilik tarzıdır. Spike Lee, 1989'daki filminde beyaz ve siyah karakterlerde bu tür tepkileri çok güzel detaylandırdı:*Doğru Şeyi Yapın* (bkz. Beebe, 1989). Rodney King kararı gibi bir olayda, Rodney King dayağının aksine, adaletsizlik sadece bir erkeğe değil, aynı zamanda bir adamın meşru olarak neyi hedefleyebileceği ilkesine de yapılmış olur. İçedönük duygunun, gücü denetleyip istismarı tespit ettiğinde bu kadar derinden ve şiddetle tepki verdiği şeyin bu sonuncu adaletsizlik olduğuna inanıyorum.

İÇE DÖNÜK DUYGU

İçe dönük duygu işlevi, durumların arketipsel boyutunda ifade edilen değerlerle ilgilenir ve çoğu zaman gerçek durumu bir ideale göre ölçerek ilişkilendirir. Gerçek olanın yetersiz olduğu anlaşıldığında, içe dönük duygu yoğun bir şekilde hayal kırıklığına uğrayabilir. Her ne kadar kendi yargılarını dile getirmekte çoğu zaman zorluk çekse ya da sadece bunları kendine saklamayı tercih etse de, içe dönük duygu aynı zamanda eleştirel yanıtların iletilmesine ilişkin sosyal sınırları, başkalarını küçümser gibi görünme noktasına kadar görmezden gelme eğilimindedir. Olumlu duyguları samimiyetsiz olarak değerlendirebilir ve zor durumları yumuşatmak için iyileştirici jestler sunmada başarısız olabilir.

durumlar. Gölge boyutunda içe dönük duygu öfkeli, endişeli ve somurtkan bir hal alır. İlişkilerin ve üzerinde uzlaşılan ortak duygu standartlarının bozulması riskine rağmen, tamamen yanlış olduğuna karar verdiği tutumlara verdiği tüm desteği geri çekebilir.

Televizyonlarını olup bitenlerden güvenli bir mesafede izleyen diğerleri, belki de onlar için tanık olması daha kolay ve orta sınıf beyazlar için kesinlikle daha ilgi çekici olan başka bir görüntü gördüler. Bu, kamyonundan çekilen ve bir grup öfkeli siyah tarafından bayılıncaya kadar dövülen beyaz adamın görüntüsüydü. Psikolojik olarak bu görüntü başka türden bir duyguyu çağrıştırıyordu: empatik, dürüst ve insan birliği adına kurnazca züppelik;*dışa dönük*beyaz kolektifte çok yaygın olan duygu. Bu bakış açısına sahip izleyiciler kendilerini genç kamyon şoförünün yerine koydular ve onu dövenlerden herhangi bir sempati duymadılar, özellikle de siyah özür dileyenlerin çokluğuna kızdılar. Kamyon şoförünün gazetelerde yayınlanan resimleri, tatlı, ilgi çekici, açık yürekli bir yüz gösteriyordu; yaz hafta sonları genellikle Kaliforniya'daki bir kamp alanını süsleyen türden. Tam tersine, onu yenen adamlar kesinlikle çekicilikten yoksun Boys 'N the Hood'du.

Ve böylece, duyguların zıtlıkları ırksal çizgilerde birleştirildi: İçe dönük duygular açısından bakıldığında, karar şaşırtıcı derecede adaletsizdi, ancak dışa dönük duygular açısından bakıldığında, karara verilen tepki aptalca ve adaletsizdi - hatta bir beyaz eczane gibi. Katip, ayaklanmanın ilk saatlerinde, bunun Amerika'da yüz yılı aşkın süredir yaşanan en kötü iç karışıklık olduğu açıkça ortaya çıkmadan önce bana havadan bir şekilde "aptalca" dedi.

DIŞA DÖNÜK DUYGU

Dışadönük duygu işlevi, diğer insanların duygularıyla, özellikle de yüzeyde veya yüzeye yakın olan ve kolay sempati duyulan duygularla ilgilenir. İnsanların duygularına değer veren dışadönük duygu, onlarla ayrımcılıkla, empatiyle ve nezaketle ilişki kurar. En iyi ihtimalle, insanların güçlü yönlerini takdir etme eğilimindedir, ancak aynı zamanda

somut şükran ve doğrulama. Gölge boyutunda, dışa dönük duygu, özdeşleştirilmesi daha az kolay olan ve dolayısıyla sosyal olarak daha az kabul edilebilir olan duygulara karşı ayrımcılık yapma eğilimindedir. Sonuç olarak dışa dönük duygu, kolektif normları doğrulamayan duygusal ihtiyaçları görmezden gelme veya sert bir şekilde yargılama eğilimindedir. Çoğunluk değerleri diğer bireysel değerlerin pahasına vurgulandığından, bu tür bir tepki zorbalık ve önyargı biçimlerine yol açabilir.

Sonra Rodney King beklenmedik bir şekilde konuştu; geri adım attı ve belki de iddia makamının kendisini kürsüden uzak tutma yönündeki akılsız kararının kefaretini ödedi ve aynı zamanda bizi onun konuşamayacak kadar beyninin hasar görmüş olduğu endişesinden kurtardı. Konuştuğunda, içe dönük ve dışa dönük iki duygu tepkisi birdenbire bir araya gelerek insan olmanın özellikle Amerika'ya özgü zaferlerinden birinde bir araya geldi. Gramer okulu kompozisyon metinlerinde yer alan konuşmaların şiirsel uygunluğunu taşıyan sözleri, onun sabıka kaydına ilişkin bilgimizi siliyor ve onu neredeyse Bartolomeo Vanzetti'nin idam edilmeden önce söylediği ilham verici cümleler kadar popüler hayal gücünde tamamen temize çıkarıyor gibiydi. Bu ülkede sadece ırkları bir araya getirmenin değil, aynı zamanda bir ırk isyanı olan aşağılayıcı aşırı basitleştirme yoluyla siyahların ve beyazların kişileştirmeye başladıkları iki tür duyguyu da bir araya getirmenin hala mümkün olduğu açık hale geldi.

Ertesi gün temizliğe her etnik gruptan insan katılıyordu. En azından herkesin hisleri söz konusu olduğunda, büyük kaybedenlerin, bu ülkenin geride bıraktıkları topraklardan daha iyi olacağına güvenen Asyalılar olabileceği kabul ediliyordu. Hatta bazı yağmacılar çaldıklarını iade etti ve birçok kişi cesaret ve cömertlikle hareket etti; insan bütünlüğü, psikolojik işlevselliğe galip geldi.

Rodney King'in konuşmasını izlediğimde bir AIDS hastasına ev ziyaretinde bulunuyordum: kolektifin içinde boğulmuştuk, hastam ve ben buluşmak için gerekli enerjiyi toplamakta zorlanıyorduk. Bir tür ortak fantezide birleşiyor gibiydik; bunun insani bir bakış açısı olabileceğini hayal eden bir televizyon seti. Bu gerçekten abartılmamış perspektiften, ayaklanmaların perde arkasında oynanan daha büyük dramı görmek ve kişinin ne düşündüğünü bilmek kolaydı.

bu konuda. Depremin Amerikan karakterinde ortaya çıkardığı fay hattının bilindiği düşünülebilir.

Tipolojiyi sık sık düşünüyorum ve herhangi bir kişiliğin güçlü ve zayıf yönlerini ortaya çıkarmak için Jung'un tipler modelinin acımasız basitliğine sıklıkla güveniyorum. Hastamın televizyonundaki Rodney King'in görüntüsü ve sözleri canlanınca yeniden düşünmeye başladım ve bu sefer yazılacak kişilik olarak Amerika'nın yer aldığı mini bir ders zihnimde oluşmaya başladı. Kendi kendime, bu tür anları karakterize eden nefes kesen aşırı basitleştirmeyle Amerika'nın dışa dönük bir düşünce tipi olduğunu söyledim. Bir ülke olarak kolektif aşağılık işlevimiz içe dönük duygudur ve biz (siyah olduğumuzda bile) siyahların bunu taşımasına izin veriyoruz, mümkün olan her yerde 'onları', 'onların' duygularının küçümsenebileceği veya küçümsenebileceği 'aşağı' bir konumda tutuyoruz. en azından seçici olarak onurlandırıldı. Yine de bunun bizim en karanlık gölgemiz olmadığını düşündüm: Bu gölge, Amerikan karakterinin temelindeki gülümseyen, uğursuz beyaz adam tarafından taşınıyor, şeytani dışa dönük duygulara sahip adam.

Bu şeytani dışa dönük duygu işlevi, bazı siyahların 'adam' dediği şeydir. Sonunda yangını kışkırtan bir dizi baltalayıcı hamlede 'adamı' görmek zor değildi: Polis Şefi Gates'in liderliğinde herhangi bir şeyin yanlış olduğunu inkar etmesi ve moral gerekçesiyle istifayı reddetmesi; akranlar tarafından 'daha adil' bir duruşma için polis memurlarının duruşmasının yerinin ezici çoğunluğu beyaz olan Simi Vadisi'ne değiştirilmesi; ve son olarak, Gates'in (hala inanılmaz derecede sorumlu olan) ilk ayaklanmalara gösterdiği yetersiz tepki, artık daha fazla polis müdahalesini hoş karşılamayacak olanların duygularına yönelik gecikmiş ve gereksiz bir empatiden kaynaklanıyor. Başkalarını hissetme adına verilen bu sapkın tepkiler zinciri aslında bir kötülük zinciriydi ve Şef'in baştan beri haylazlık yaptığı açıktı. Trajik drama gözler önüne serilirken inatçı kötü kalpliliğiyle Gates, Rodney King'in tam tersiydi.

Tıpkı televizyonların insan olmaması gibi, psikoloji de sonuçta yalnızca televizyonda yayınlanan görüntüleri analiz etmek için araçlarını herhangi bir doğruluk veya yeterlilikle kullanabileceğini iddia ettiğinde demagojiye dönüşüyor. Rodney King'i ya da Daryl Gates'i tanımıyordum ve onların kişi olarak değerlerini değerlendirecek yetkinliğe sahip değilim. Ancak Amerikalı bir analitik psikolog olarak, ülkemizin mutluluğunun kaderinin, kendimiz hakkında hissettiklerimizin muhtemelen hâlâ devam ettiğini görebiliyorum.

kolektif bir yargıya, öngörülen bir ahlaki karara bağlıdır. Tüm Amerikalıların, bu tür şeylere karşı dürüstçe ellerinde bulunan her türlü duyguyla yanıtlamaları gereken soru şudur: Bu iki talihsiz adamdan hangisi, Amerikan gölgesinin bizim en çok farkında olmadığımız kısmını temsil ediyordu?

Referanslar

Savaş, PC (1991).*Karanlık bir vücutta iki çatışan ideal: A Afro-Amerikan deneyiminin yaşam dünyasını takdir etmeye yönelik fenomenolojik yolculuk*. Yüksek Lisans Tezi, Maryland Üniversitesi. Ann Arbor, MI: UMI.

Beebe, J. (1989). Gözden geçirmek. "Doğru olanı yap."*San Francisco Jung'u Enstitü Kütüphane Dergisi*,*8*(4), 85–87.

Doğru olanı yap. (1989). Lee, S. (Yapımcı ve Yönetmen). ABD: Evrensel Resimler. [Sinema filmi].

İSİMLER DİZİNİ

Adler, Alfred106 ,182 ; ve Freud21 ; ve olacak147 ; aşağılık kompleksi hakkında 26 ; Jung'un araştırması22
Alexander, Irving E.43 ,158
Austin, Norman209

Bakhtin, Mikhail210 ,217
Bateson, Gregory169 –70
Savaş, Pat Clark221 Baum,
L. Frank40 ,75 –6 Berens,
Linda 124n1,160 Binet,
Alfred22
Piskopos, Paul155
Bollas, Christopher111
Bradway, Katherine162 n5
Briggs, Katharine159
Brownsword, Alan W.160

Cambray, Joseph23
Coleridge, Samuel Taylor104 –5

Damasio, Anthony20
Dennett, Daniel20
Detloff, Wayne31 ,162 n5,184

Edinger, Edward F.xi ,22
Edman, Irwin100
Emerson, Ralph Waldo210
Erikson, Erik H.52 –3 ,100 ,183

Ferenczi, Sandor181
Flournoy, Theodore W.210
Fodor, Jerry161

Fordham, Michaelxi ,69
Freud, Sigmundxi ; ve Adler21 ; ve baba61 ; ve olacak147 ; anima içinde 182 ,187 –90 ; muhtemelen psikolojik türü106 ,130 –2 ,189 ; tepki *Psikolojik Tipler*19 ; Jung'la ilişki22 ,168 –9 ,171 ,181 –2 ,185 , 203 ; karakter tipolojisi181 –4 ,190 Frey, Adam40 ,146

Gall, Franz Joseph147
Gardner, Howard20 ,184
Giannini, John160
Goleman, Daniel78
Grant, W. Harold160
Gri, Horace31 ,158
Groesbeck, CJ158

Haggard, H. Rider189
Henderson, Joseph37 ,83 ,97 ,155 ; kültürel tutumlar hakkında97 –103 , 111 Hermans, HJM210 –11 ,213 –14 ,219 Hilgard, Josephine168

Tepe, Gareth32 ,70 ,158
Hillman, Jamesxi ; Anima'da70 ; arketipler üzerine209 ; tipoloji eleştirisi 183 ; ego gelişimi hakkında24 ; duygu üzerine9 ,15 ,26 ,45 ,158 ,206 ; işlevde6 ,200 ; Açık*puer/puella*37 ; Açık*seneks*47 n8,64 ,141 n2
Hitchcock, Alfred140 –1 ,150 Holmes, Richard104 –5 Hultberg, Peer210

Humphrey, Nicholas20

James, William20 –1 ,99 –100 ,210
Janet, Pierre205 ,210 Johnson,
Diane3
Jung, CG ve kültürel tutumlar100 –1 ; ve hissetme fonksiyonu10 ,13 ,15 ; ve aktarım99 ; anima ve animus hakkında58 ,70 –1 ,118 –19 ,182 ,188 ; tip teorisinin uygun kullanımı üzerine42 ,211 –12 ; rengin işlevlerle ilişkisi80 ; yardımcı fonksiyon153 –4 ; bilinç üzerinde23 –5 ,34 –6 , 145 , 161 ,209 –11 ; tip teorisinin gelişimi19 –23 ,117 –18 ,145 –52 ,

181 ; hayalleri168 –72 ,185 ,203 ; babası177 –8 ; kahraman üzerinde52 –3 ; bireyselleşme üzerine24 ,38 ,153 ; aşağı işlev konusunda154 –6 ; Açık*mana*89 ;*Kırmızı Kitap*arketipik kompleksler108 ,146 ,172 –8 ,184 –7 ;*Kırmızı Kitap*bağlam 71 ,167 –72 ; Freud'la ilişki131 ,168 –9 ,181 –2 , 185 ,203 ; *kurban zekası*8 ,202 –3 ; tip gelişimi185 –7 ,191 ,203 ; kelime ilişkilendirmesi145 –6 Jung, Emma187

Kagan, Jerome160
Kalsched, Donaldxi ,82
Kant, Immanuel10 ,34
Karesh, David M.159
Kimbles, Samuel99
Kral, Rodney221 –4
Kirby, Linda K.155
Kirsch, Thomas158
Klaif, Charles111
Kluckhohn, Clyde100
Kohut, Heinzxi ,22 ,71 n4,188
Kraepelin, Emil19

Laiblin, Wilhelm12
Lavin, Thomas161
Lehrer, Jonah51
Levinas, Emmanuel10
Loomis, Mary159

McGrew, Laura39 –41
Macmillan, Malcolm183
Mann, Harriet158
Marshall, IN158 Meier,
Kaliforniya155 ,157
Moltzer, Maria146
Montoya, Christopher160
Murphy, Elizabeth34 ,158 ,160
Murray, Henry100 ,210

Myers, Isabel Briggs31 ,34 ,36 ,38 ,159 ,198 ; ve yardımcının tutumu işlev118 ,154 ,197 ; içe dönük duygu199 ; ve tip geliştirme 155

Nardi, Dario160
Neumann, Erichxi ,9 ,23 ,34
Nietzsche, Friedrich20 –1 ,210

Osterman, Elizabeth9 ,13 ,156

Papadopulos, Renos157
Parkes, Graham209 –10
Paul, Annie Murphy161
Pilard, Nathalie158
Plaut, Alfred160 ,183

Quenk, Naomi156
Quispel, Gilles178

Reid, Thomas147
Riklin, Franz145 –6
Rilke, Rainer Maria105 –6 ,150
Rogers, Carl R.29 Rosenberg, Samuel168
Rüşdi, Salman74 –5 ,85 ,90

Sabini, Meredith158
Samuels, Andrew61 ,86 ,204
Schiller, Friedrich155 Schmid-Guisan, Hans146 ,184
Schopenhauer, Arthur147
Shamdasani, Sonu146 ,177 –8
Shapiro, Kenneth Joel43 ,158
Keskin, Daryl161 ,204 –5 Şarkıcı, Haziran159
Spiegelberg, Friedrich99
Spoto, Angelo160

Stein, Murray177
Vurdum Peter7 n2
Sulloway, Frank190

Thompson, HL117
Thompson, Kirk184
Thomson, Lenore81

Ulanov, Ann Belford94 n6,158

von Franz, Marie-Louise; “CG Jung'un duyguyu rehabilitasyonu uygarlığımızda işlev görüyor”8 –16 ; kötülük üzerine45 ; Freud'da189 ; alt fonksiyon hakkında26 ,37 ,46 ,118 ,186 ,205 –6 ; psikolojik tür8 ,10 ; Açık *puer*37 ,54 ,119 ; tercih edilmeyen işlevlerle ilgili olarak35 ,120 ; aşkın fonksiyon hakkında155 –6

Watsky, Paul39 –41
Tekerlek yazarı, Jane31 ,103 ,130 ,158 ,160 ,198 –9
Tekerlek yazarı, Joseph10 ,31 ,97 ,154 –5 ,160 ,162 n5,197 –202 ; ve Gray-Wheelwrights Jungian Tipi Araştırma158
Wiesenfeld, Herbert43
Willeford, William9 –10 ,158
Winnicott, Donald W.204
Wolff, Christian147
Woolf, Virginia51 –2 ,71 ,98 ,183

Ziehen, Theodor210
Fermuarlar, Jack90

KONU DİZİNİ

simya9 ,13 –14 ,57 ,76 ,102 ,189
animasyon69 –71 ; Amerikan kültüründe84 ; animasyon geliştirme13 –14 ; rüyada 32 –3 ; babanın61 ; Freud'da187 –91 ; içinde*Kocalar ve Karılar*217 ; Jung'da 172 ,176 –7 ,182 ,185 –7 ,191 ; cadıya karşı savunmasızlık/*seneks*63
anima/animus37 ,44 ,118 –20 ,128 –30 ,132 –3 ; ve kültürel tutumlar110 ; ve şeytani kişilik46 ,66 ; ve ego156 ; ve karşıt kişilik 41 –2 ,58 –9 ; cadıya karşı savunmasızlık/*seneks*40 düşmanlık8 ,79 ,83 ,87 ,120

arketip118 –23 ,127 –8 ,135 ,149 ; ve değer209 ; diyalogdaki arketipler 216 ; tarafından sahip olunan54
–5 ,157 bilincin kolları27 ,134 –41
Uluslararası Psikolojik Tip Derneği159 –61
Tutumlar (içe dönüklük ve dışa dönüklük)58 ,117 ,197 –9 , karşıtlar120
yardımcı fonksiyon26 –9 ,36 ,134 –8 ,153 –4 ,200 –2 ; tutumu31 ,34 –5 , 197 –9 ;*ayrıca bakınız*anne/baba arketipi

Psikolojik Tip Uygulamaları Merkezi159 kompleksler:
alt kişilikler olarak122 ,157 ,161 ,209 –10
bilinç51 ,161 ,181 ; ve vicdan22 ; tanımlanmış20 –3 ; bireyleşme ile ilgili23 –7 , gölgede44 ; türleri3 –7 ,118 ,145 ,191 n3
kültürel tutumlar: ve psikolojik tip101 –6 ; ve Ötekiyle ilişki 106 –11 ; öncülleri99 –100 ; tanımlanmış98 –9 ; Freud'da felsefi tutum 192n5; psikolojik tutum111 ; Jung'da dini tutum191

şeytani kişilik*Görmek*şeytani/şeytani kişilik şeytani/şeytani kişilik43 –5 ,57 ,65 –9 ,121 ,129 ,131 –3 ; içinde Amerikan kültürel gölgesi224 ; Daimon ve kültürel tutumlar107 –8 ; terimin tanıtımı41 ; içinde*Oz Büyücüsü*83 baskın işlev*Görmek*üstün fonksiyon diyalojik benlik209 –11

fonksiyonların farklılaşması78 ,135 –6 ,152 –3 ,157

çift bağlama44 ,57 ,121 ,140
rüyalar: ve kompleksler210 ; baba ve oğulun yazarı30 ,45 –6 ,119 ,213 –15 , çamaşırcının yazarı32 ,33 ,46 ,119 ; yazarın diğeri:14 –15 ,28 –9 , 103 ,119 ,183 ; kontraseksüel figürler41 ; rüya tabiri41 –2 ,45 , 102 –3 ,213 –14 ; Freud'un187 –90 ; Jung'un168 –72 ,203 ; başkalarının53 –5 , 60 , 64 –5 ,69 –70

ego5 ,23 ,53 ,122 ,145 ,147 ego-distonik kompleksler58 ,122 ego-sintonik kompleksler40 ,58 ,124 n2
sekiz işlevli, sekiz arketip modeli38 ,45 ,122 –4 ,126 ,156 –7 ,214 –16 ; uygulanan*Kocalar ve Karılar*217 –19 ; uygulanan*Oz Büyücüsü*92 ; kökenleri Jung'da149 eros9 ,13 –14 ,16

ebedi çocuk*Görmek puella aeterna/puer aeternus* tip danışma etiği161 ,199
dışadönüklük43 ,148 –9 ,151 –2 ,207 ; ve içe dönüklük182 ; ve birleşme 158 ; terimin türetilmesi22

fakülte psikolojisi147 ,161 tip sahteciliği38 ,153 ,172 ,205 baba *Görmek* anne/baba arketipi
his212 ; ve etkilemek9 –10 ; ve kırmızı 179n8; yazarın deneyimi30 ; şefkat ve duygusallık11 –12 ; Jung tarafından tanımlanan24 –5 ,147 –8 ; gelişimi14 ; Hillman açık15 ,206 ; alt fonksiyon olarak26 ; Willeford açık158
duygu, dışa dönük5 ,14 –15 ,29 –31 ,151 –2 ; ve içe dönük duygu88 –91 , 201 –2 ,221 –4 ; ve sosyal tutum102 ; yardımcı olarak217 –18 ; içinde *Kazablanka*59 ; Hillman açık206 ; alt fonksiyon olarak130 ,205 ; gölgede 66 ,131 ,224 ; terapötik ilişkide42 –3 ,207 ; düzenbaz olarak140 ,168 , 174 –5 ; içinde*Oz Büyücüsü*78 ,87 –9
duygulu, içe dönük5 ,14 –16 ,31 ,150 –1 ,189 ,198 ; ve dışa dönük duygu 88 –91 ,201 –2 ,221 –4 ; ve felsefi tutum104 –6 ; yardımcı olarak201 –2 ; içinde*Kazablanka*59 ; alt fonksiyon olarak224 ; gölgede45 –6 ,139 ,217 – 18 ,222 ; üçüncül olarak140 ,173 –5 ; terapötik ilişkide55 ,182 –3 , 207 ; içinde*Oz Büyücüsü*88 –91

film45 ;*Amerikan Güzeli*59 *; Olabildiğince İyi*66 –7 ,93 ; auteur yönetmenler 217 ;*Bağdat Kafe*174 ;*Güzel ve Çirkin*65 –6 ,216 ;*Yayın Haberleri* 110 ;*Kazablanka*59 *; Karanlık Ayna*84 ;*Doğru Şeyi Yapın*222 ;*ET: Dünya dışı*174 ;*Köstebek Günü*93 ;*Henry Aptal*174 ;*Kocalar ve Karılar*217 –19 ; Jung ve167 ;*M. Hulot'un Tatili*104 ;*Pauline'in Tehlikeleri,*109 ; *Pulp Fiction*91 ;*İçinden Bir Nehir Geçiyor*171 ;*Bazıları Sıcak Sever*140 ;*Çalınmış Bir Hayat*84 *; Baş dönmesi*140 –1 ;*Oz Büyücüsü*ve kültürel tutumlar107 –9 ;*Oz Büyücüsü,*bilinçdışı işlevlerin tasviri40 ,82 –93 ; *Oz Büyücüsü,*siyasi bağlam74 –7;*Oz Büyücüsü*bilinçli işlevlerin tipolojik yapısı78 –81 işlevi: etimolojisi6 ,200 işlev-tutum, terimin kökeni117

cinsiyet: ve bilinç51 –2 ; ve yazın29
iyi bir anne/baba ya da iyi bir ebeveyn*Görmek*anne/baba arketipi
Gray-Wheelwrights Jungian Tipi Araştırma31 ,158

kadın kahraman/kahraman44 ,52 –3 ,129 ; babadan farksız62 ,137 –8 202 –4 ; Jung'un hayali168 –72

iş göremezlik170 ,185
bireyleşme6 ,15 –16 ,23 –7 ,29 ,153 ve anima71 ; ve arketipler157 ; ve kahraman/kahraman44 ; içinde*Oz Büyücüsü*78
alt fonksiyon26 –9 ,33 ,132 ,170 ,185 –6 ,205 –6 ; ve anima/animus37 , 118 –19 ,128 –9 ; tutumu155 ; gelişimi156 ; Jung açık154 –5 ; terapistin158 ;*ayrıca bakınız*anima/animus ,omurga iç çocuk*Görmek*puella aeterna/ puer aeternus
bütünlük29 ,129 ,186 ,189 ; ve anima58 ,69 –70 ; ve ilişkisi şeytani/şeytani44 ,46 ,65 –9 ; içinde*Oz Büyücüsü*78 –9 ,83 –4 ,91 ,107
içe dönüklük43 ,148 –51 ,207 ; ve dışadönüklük182 ; ve eşleştirme158 ; terimin türetilmesi22
sezgi27 –8 ,212 ; ve sarı80 ; Jung tarafından tanımlanan25 ,147 –8 ; Pilard açık 158
sezgi, dışa dönük5 –6 ,31 ,152 ,199 ; ve estetik tutum104 –5 ; içinde rüyalar32 ,119 ; alt fonksiyon olarak130 ; gölgede85 ,167 –8 ,218 ; terapötik ilişkide207 ; üçüncül olarak174

sezgi, içe dönük5 ,7 n2,31 ,150 –1 ,184 –7 ; ve dini tutum102 –3 ; içinde*Kocalar ve Karılar*217 ; Jung'da172 ,202 –3 ; anne olarak80 ; gölgede42 ,68 –9 ,132 ,141 ,174 ; terapötik ilişkide207 irrasyonel ve rasyonel fonksiyonlar135 ,146 ,148 ,158 ,191 ; ve MBTI36 ,39 , 159 ; içinde*Kırmızı Kitap*172 ,185

logolar13 ,16

anne/baba arketipi36 ,44 ,60 –2 ,119 –21 ,135 –9 ,200 –2 ; ve kültürel tutumlar109 ; ve Freud131 ; içinde*Oz Büyücüsü*80 –1 ,109
filmler*Görmek*film
Çocuklar için Murphy-Meisgeier Tip Göstergesi159
Myers – Briggs Tip Göstergesi3 ,31 ,39 ,155 ,158 –61 ,183 : ve tutumu işlevler38 ,198 ; ve sekiz fonksiyonlu model47 ,123 –4 ,136 ; etik kullanım161 ,199 ; J/P ikilemi36 ,39 ,159

olumsuz anne:40 ,59 ,121 ;*ayrıca bakınız*zıt kişilik ,cadı/*seneks*

zıt kişilik41 –2 ,44 ,57 –60 ,121 ,129 ,132 ; ve kültürel tutumlar 110 ; içinde*Oz Büyücüsü*88 –9

ebeveyn arketipi*Görmek*anne/baba arketipi
ebeveyn arketipi, kritik*Görmek*cadı/*seneks*
kişilik5 ,155 ,206 projeksiyon41 –3 ,46 ,58 –9 , 215 –16
*puella aeterna/puer aeternus*36 –7 ,43 –4 ,54 –5 ,119 –20 ,135 ,139 –40 ; Ve *seneks*63 ; ve düzenbaz173 –5 ; içinde*Oz Büyücüsü*80 ,86 ,109

rasyonel fonksiyonlar*Görmek*irrasyonel ve rasyonel fonksiyonlar

*kurban zekası*8
Kendisi: ve anima70 ,118 ; ve sahte benlik70 ,205 –6 ; ve psikolojik davranış11 ; ve tipoloji29 ,34 ,161 ; hizmet eden işlev-tutumlar5
*senex bkz.*cadı/*seneks*
duyum212 ; Jung tarafından tanımlanan24 ,147 –8 ; alt fonksiyon olarak28
duygu, dışa dönük5 –6 ,31 ,152 ,185 ,213 ; ve estetik tutum103 –5 ; yardımcı olarak139 ,222 ; alt fonksiyon olarak101 ,130 ,172 ,185 –6 ,191 ,

217 ; gölgede43 –4 ,139 ; terapötik ilişkide207 ; içinde*Oz Büyücüsü* 80
duygusal, içe dönük5 ,31 ,33 ,68 ,149 –50 ,213 ; ve Anabaptistler176 –7 ; ve dini tutum102 –3 ; yardımcı olarak139 ; alt fonksiyon olarak32 –3 , 199 –200 ; gölgede85 –6 ,139 ,186 –7 ,191 ,218 ; terapötik ilişkide207
gölge9 ,39 –47 ,57 –8 ,120 –2 ,156 –7 ; Amerikan kültüründe221 –4 ; ile ilgili yardımcı ve üçüncül fonksiyonlar138 –141 ; üstün ve alt işlevler 128 –33 ;*ayrıca bakınız*şeytani/şeytani kişilik ,zıt kişilik , düzenbaz ,cadı/*seneks* Şarkıcı-Loomis Kişilik Envanteri159
omurga27 ,78 –9 ,126 –33 ,172 ,186

üstün fonksiyon26 –9 ,36 ,53 ,129 ;*ayrıca bakınız*kadın kahraman/kahraman ,omurga

mizaç147 ,160 ,181
üçüncül fonksiyon26 –7 ,29 –30 ,36 ,134 –5 ,140 ,205 ; tutumu38 ,159 –60 ; *ayrıca bakınız*puella aeterna/puer aeternus
düşünme212 ; yazarın deneyimi30 Jung tarafından tanımlanan24 ,147 –8
düşünen, dışa dönük5 ,28 ,31 ,53 ,152 ,190 ; ve sosyal tutum102 ; gibi kültürel değer221 –2 ,224 ; alt fonksiyon olarak130 ,189 ; gölgede 43 , 138 ,174 ,214 ; terapötik ilişkide207
düşünen, içe dönük5 ,31 ,150 ; ve felsefi tutum104 –6 ; yazarın deneyimi28 –9 ; yardımcı olarak137 ,199 –200 ; aşağılık78 ; gölgede 131 –2 ,175 –8 ,190 –1 ; terapötik ilişkide207 ; üçüncül olarak139 –40 , 174 ,218
üçüncü işlev krizi140 ,173 –5
aşkın fonksiyon155
düzenbaz40 –5 ,55 –7 ,121 ,139 –41 ; ve kültürel tutumlar109 ; ve çift bağlamak57 ; Ve*seneks*63 –4 ; Jung'da ve*Kırmızı Kitap*168 ,173 –5 ; içinde*Oz Büyücüsü*85 –7
tip geliştirme34 –40 ,47 ,135 –6 ,140 ,153 –6 ,173 ; çocuklarda160 ; Jung Ve118
tür uyumsuzluğu35 –6 ,120
tip tanıma198 –207

bilinçsiz,: ve irade147 ; tip teorisi ve20 ,24 ,82 ,118 –19 ,186

değerleme teorisi211 –13

tüm tip modeli*Görmek*sekiz işlevli, sekiz arketip modeli
cadı/*seneks*40 –1 ,43 –5 ,57 ,62 –5 ,121 ,138 –9 ; içinde*Kırmızı Kitap*175 –8 ; içinde
*Oz Büyücüsü*85

Taylor & Francis eBooks

Helping you to choose the right eBooks for your Library

Add Routledge titles to your library's digital collection today. Taylor and Francis ebooks contains over 50,000 titles in the Humanities, Social Sciences, Behavioural Sciences, Built Environment and Law.

Choose from a range of subject packages or create your own!

Benefits for you

» Free MARC records
» COUNTER-compliant usage statistics
» Flexible purchase and pricing options
» All titles DRM-free.

Benefits for your user

» Off-site, anytime access via Athens or referring URL
» Print or copy pages or chapters
» Full content search
» Bookmark, highlight and annotate text
» Access to thousands of pages of quality research at the click of a button.

REQUEST YOUR **FREE** INSTITUTIONAL TRIAL TODAY

Free Trials Available
We offer free trials to qualifying academic, corporate and government customers.

eCollections – Choose from over 30 subject eCollections, including:

- Archaeology
- Architecture
- Asian Studies
- Business & Management
- Classical Studies
- Construction
- Creative & Media Arts
- Criminology & Criminal Justice
- Economics
- Education
- Energy
- Engineering
- English Language & Linguistics
- Environment & Sustainability
- Geography
- Health Studies
- History
- Language Learning
- Law
- Literature
- Media & Communication
- Middle East Studies
- Music
- Philosophy
- Planning
- Politics
- Psychology & Mental Health
- Religion
- Security
- Social Work
- Sociology
- Sport
- Theatre & Performance
- Tourism, Hospitality & Events

For more information, pricing enquiries or to order a free trial, please contact your local sales team:
www.tandfebooks.com/page/sales

Routledge | The home of [illegible]

www.tandfebooks.com

Taylor & Francis Group | Routledge Books

Bu dosya indirildiitibarenZ-Kütüphane proje

Bilgiye ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-kütüphane.se singlelogin.re zlibrary.se'ye git single-login.ru

Resmi Telegram kanalı

Z Erişimi

https://wikipedia.org/wiki/Z-Library